

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERCY JACKSON EVRENİNDEN

GÜNEŞ VE YILDIZ

BİR NICO DI ANGELO MACERASI

PERCY JACKSON EVRENİNDEN

GÜNEŞ VE YILDIZ

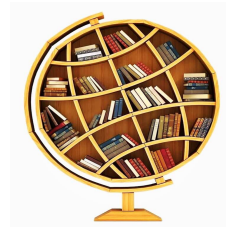
BİR NICO DI ANGELO MACERASI

RICK RIORDAN VE **MARK OSHIRO**

Çeviren: Berna Ece Gündüz

**DE
X**

Tüm Nico'lar, Will'ler, Piper'lar ve arada kalmış herkes:
Bu sizin için.

Umarım ki güneş ve yıldızlar kadar parıl parıl parlarsınız.

“Nico di Angelo, neden bir hikâye anlatmıyorsun?”

Nico bunu duyunca irkildi. Hikâye mi? *Herhangi* bir hikâye mi? Yaşadıkları onca şeyden sonra bu oldukça kolay gözüküyordu.

Tüm o eziyetten sonra.

Will’e kısa bir bakış attı ve erkek arkadaşı tek kaşını kaldırdı. Yorgun görünüyordu. *Çok* yorgun. Ve sargıları...

Nico’nun midesinden sesler yükseldi. Sargı bezleri yine kana bulanmıştı.

Gorgyra’ya geri döndü. “*Ne* hakkında bir hikâye?” diye sordu.

Nimfa önce Nico’nun suratını inceledi, sonra da Will’inkini. Yine içlerinden ruh ipliklerini mi çıkaracaktı?

Nico eline bir şeyin değdiğini hissetti. Aşağıya baktığında Will’in elini tutmaya çalıştığını gördü. Parmaklarını araladı ve Will’in parmaklarının kendininkilerinin arasına girmesine izin verdi.

Nico’nun kalbi hopladı. Will’in tutuşu *çok* zayıftı.

Nico’nun bunu yapması gerekiyordu. Başladıkları şeyi bitirmesi *gerekiyordu*.

Fısıltılar ona sesleniyordu.

Ve Gorgyra da öyle.

“Bana *ikinizden* bahset” dedi.

1

Nico hayatının en kötü kararıyla karşı karşıyaydı ve bunu eline yüzüne bulaştıracağından emindi.

“Bunu yapamam” dedi karşısında duran Apollon’un şaşırtıcı derecede güzel oğlu olan Will Solace’a. Ama Nico, Austin Lake’e odaklanmayı tercih etmişti (Will’in üvey kardeşlerinden biri). Will’in arkasında yürüyordu ve bu Nico’yu daha da geriordu.

“Hareket etmeyi bırak, Austin” dedi Nico. “Odaklanamıyorum.”

“Affedersin kanka” dedi Austin. “Bu aşırı stresli bir şey.”

“Seçmek zorundasın” dedi Will, Nico’ya. “Kurallar bunlar.”

Nico kaşlarını çatı. “Ben Hades’in oğluyum. Kurallara göre yaşamıyorum.”

“Ama bunları *kabul ettin*” dedi Apollon’un bir diğer çocuğu olan Kayla Knowles. Ağzındaki vişneli lolipopunu döndürdü. “Sen onursuz bir yarı-tanrı mısın Nico di Angelo?”

Austin volta atmayı sürdürdü. “Dürüst olmak gerekirse bu görevin herhangi *gerçek* bir onur gerektirdiğini zannetmiyorum.”

“Susun!” dedi Nico, ellerini saçlarının arasından geçirerek. Ya yanlış kararı verirse? Will’i hayal kırıklığına uğratar mıydı?

Ama Will’in suratını incelediğinde Nico yalnızca beklenti görüyordu. İyi olanından. Will, Nico her ne diyecekse ona çoktan hazır-
dı ve nasıl biterse bitsin Will hâlâ onun hakkında iyi düşünecekti.

Onu hak etmek için ne yaptım? diye düşündü Nico. Bu soruyu kendine çok sık soruyordu.

"Tamam, kararımı verdim" dedi Nico.

"Patlamak üzereyim" dedi Austin.

"Dünyanın sonu gelebilir" dedi Kayla, şimdi lolipopunu kenar-
da tutuyordu, gözleri endişeyle parıldıyordu. "Yani, bu kez *gerçek-*
ten gelebilir."

"O zaman seçmem gerekirse..." dedi Nico.

"Evet?" diye sordu aceleyle Will. "Neyi seçerdin?.."

Nico derin bir nefes aldı.

"Darth Vader."

Will ve Kayla homurdandı ama Austin, sanki Nico ona doğum
günü hediyesi olarak bir Ferrari vermiş gibi bakıyordu.

"Kanka!" diye bağırdı Austin. "Bu en iyi cevap!"

"Bu, *en kötü* cevap!" dedi Kayla. "Neden Kylo Ren *tam da oracık-*
ta dururken Darth Vader'ı seçersin ki?"

"Daha az bilindik bir şey bekliyordum" dedi dalgınca. "General
Grievous veya Dryden Vos gibi."

"Bir dakika" dedi Nico. "Tüm filmleri izlemeyi daha *dün* bitir-
dim. Prequel'lerde ne olduğunu bile zar zor hatırlıyorum şu an."
Duraksadı. "Bunlar gerçek Star Wars karakterleri miydi yoksa dal-
ga mı geçiyordunuz?"

"Kendi doğrudan şaşma Nico" dedi Kayla. "Darth Vader? Darth
Vader'la mı çıkardın?" Lolipopunu ısırdı. "Tüm neşemi kaybettim,
Nico. Hepsini."

"Dünyama hoş geldin" diye dalga geçti Nico. Will'in suratını
buruşturduğunu gördü; çok kısa bir andı ama yine de görmüştü.

"Burası dostça bir ortam" dedi Austin. "Cevaplarımızı yargıla-
mayacaktık, hatırladınız mı?"

"Sözümü geri alıyorum" dedi Kayla. "Burada herkes yargılanacak."

"Çok sessizsin Will" dedi Nico. "Özellikle de gruptaki *bir* num-
ralı Star Wars hayranı olarak."

"Neden o cevabı vermiş olabileceğini düşünüyorum" dedi. "Bir
işler çeviriyor olabilirsin."

“Adam güçlü” dedi Nico.

“Ve azimli” diye ekledi Will. “Randevuda seni tam olarak nereye götüreceğini daima bilirdi. Hiç şüphesiz.”

“Yemek yerken kaskını çıkartıyor mu?” dedi Kayla.

Nico elini kalbinin üstüne koydu. “Düşünsenize, Darth Vader yemekte kaskını çıkartıyor ve masanın karşısından gözlerinize arzuyla bakıyor. İşte *buna* romantizm derim.”

Will büyük bir kahkaha patlattı, sonra da o harika gülümsemesi belirdi.

Neden; Will’i güldürmek neden bir zafer gibi hissettiriyordu? Çok uzun bir süre için Nico bir kalbinin olmadığını düşünüyordu. Hades’in oğluydu sonuçta. Aşk, diğer insanlarda durduğu gibi onda durmuyordu. Ama sonra... Will geldi. Nico’nun buz gibi soğukluğunu tek bir gülümsemeyle eritebilen Will. Herkes Will’in babasının hangi tanrı olduğunu tahmin edebilirdi; o yılın başlarında troglodit mağaralarında öğrendikleri gibi *kelimenin tam anlamıyla* enerji ve ışık saçıyordu zira. Will, tepeden tırnağa Apollon’un oğluydu.

Belki de zıtların birbirini çektiği söylentisi doğrudu çünkü Nico kendisinin bu kadar zıttı başka bir insan daha tanımıyordu. Buna rağmen bir yılı doldurmak üzereydiler. *Birlikte* bir yıl. Nico’nun gerçek bir erkek arkadaşı vardı.

Hâlâ bunun gerçek olup olmadığından emin değildi.

Dört yarı-tanrı, Melez Kampı’na doğru olan yürüyüşlerine devam ettiler. Amfitiyatroda ateş yanmıyordu. Long Island’da havalar soğumaya başladığından dolayı belki de Nico ve Will bu gece bir ateş yakarlardı. Hiçbir kamp mensubu cephaneliğe ya da demirhaneye koşmuyordu; kimse Kâhin’in Mağarası’m ziyaret etmiyordu. Barakalar boştu (Hades’in ve Apollon’unkiler hariç) ve bu, yazın bittiğine dair en net işaretti.

Nico yüksek sesle dile getirmek istemiyordu ama... şey, neredeyse kamptaki herkesi özleyecekti; danışmanlarından biri olmak zaman zaman yorucu olsa bile. Özellikle de Kayla ve Austin’e hoşça kal demek istemiyordu.

Çilek tarlalarında zaman geçtikçe Nico, Kayla'nın ve Austin'in gerginliğinin arttığını hissediyordu. O günün erken saatlerinde seyahat ayarlamalarına dair zor bir karar vermek zorundaydılar ve dördü de Melez Tepesi'ne tırmanırken Kayla ve Austin yavaşlamıştı.

"Belki de farklı karar vermeliydik" dedi Kayla.

"İyi olacağına emin misin, Nico?" diye sordu Austin.

"Evet" dedi. "Yani... sonuçta kimse *ölmedi*."

"Bu, düşündüğün kadar rahatlatıcı bir şey değil!" dedi Kayla.

"İyi olacaksınız" dedi Will ve sonra da elini Austin'in omuzuna koydu. "Kaotik, belki biraz da mide bulandırıcı olduğunu duydum ama eve güvenle varacaksınız."

Çam ağacının en alt dalında parlayan Altın Post'un olduğu tepenin zirvesine ulaştılar. Aşağıda, Çiftlik Yolu 3.141, tepenin eteklerinde kıvrılarak kampın sınırlarını belirliyordu. Çakıl taşlı banketin üzerinde, bir sürü kutu ve kamp çantasının yanında Melez Kampı etkinliklerinin yöneticisi Kheiron duruyordu; vücudunun at olan yarısı öğle sonrası ışığında bembeyaz parlıyordu.

"İşte buradasınız!" diye bağırdı sentor. "Gelin bakalım."

Hiçbiri acele etmedi. Nico, Kayla ve Austin'in kampı terk etmek için aceleci olmadıklarının bariz bir şekilde farkındaydı. Neredeyse herkes "normal" hayatlarına dönmüştü, tabii şey hariç... şey, Nico gibi biri için normal neydi ki zaten?

Destansı savaşlar.

Sürekli yenilgi ve ölümle burun buruna gelmek.

Ölülerin onunla konuşması.

Kehanetler.

Rüyalarındaki ses yine içinde yükseldi, yardım çağlığı atıyordu.

Rachel Dare'in sözleri onu da rahat bırakmıyordu. Yalnızca Nico ve Will, birkaç hafta önce Kâhin'in kehanetlerini duymuşlardı ve Nico bunu henüz kimseyle paylaşmamıştı, diğer danışmanlarla bile. Neden paylaştı ki? Melez Kampı için herhangi bir kıyamet günü tehlikesi falan içermiyordu. Dünya –bildiği kadarıyla– kızgın tanrılara veya asi Titanlara karşı güvendeydi. Hayata döndürülmüş manyak Roma imparatorları da artık endişelenecek bir şey değildi.

Kehanet, yalnızca rüyalarındaki o yalnız sesin yardım istemesiyle ilgiliydi.

Özellikle de *Nico'nun* yardımını.

"Satirler eşyalarınızı topladı" dedi Kheiron, dört yarı-tanrı da ona yolda eşlik ederken. "Yolculuğunuzda bol şans diliyorlar."

"İhtiyacımız olabilir" diye homurdandı Kayla. "Kheiron, gerçeği söyle. Gri Kız Kardeşler bizi öldürmeyecek, değil mi?"

"Ne? Hayır!" Şaşkın gözüküyordu. "En azından şimdiye kadar kimseyi öldürmediler."

"Sen ve Nico!" diye bağırdı Austin ellerini havaya kaldırarak. "İkiniz de bunun bize söylenebilecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kheiron'un gülümsemesiyle gözlerinin etrafındaki çizgiler belirginleşti. "Bakın, sizler yarı-tanrılarsınız. İyi olacaksınız. Yine de yolculuğunuzun başında fazladan birkaç drahmi bahşiş vermeyi unutmayın. Duyduğuma göre deneyimi çok daha az... zorlu kılıyormuş."

Okçu yeleğinin cebine elini daldırıp altın bir para çıkarttı ve yola fırlattı. "*Dur, seni Yıkım Arabası!*"

Kheiron konuşmasını bitirir bitirmez taksi geliverdi.

İlerlemedi ya da gruba yaklaştı. Sadece *belirdi*. Altın para kaldırımda kaybolurken karanlık dumanlar yukarı kıvrıldı, asfalt büküldü ve Gri Kız Kardeşler'in taksisi bir patlamayla var oldu. Tamam, bir taksiye benziyor olabilirdi ama uzun süre bakarsanız köşeleri kıvrılıp uçuşuyordu. Nico, Percy'nin, Meg'in ve Apollon'un tam da bu türden bir ulaşım yoluyla yaşadıklarını duymuştu. Gölge yolculuğunu bile bu inişli çıkışlı, kusturacak derecede kâbus gibi bir araba yolculuğuna tercih edeceklerini tekrar tekrar söylemişlerdi. Gri Kız Kardeşler'in kahramanlardan pek de hoşlanmadığı bir geçmişleri vardı ve bu noktada *her bir* Melez Kampı sakini nefret edilecek türden potansiyel bir kahraman olarak görüyorlardı.

Nico diğerlerine bunu itiraf etmek istemiyordu ama Kız Kardeşler ile daha önce de karşılaşmıştı ve aslında bir nevi onlardan hoşlanmıştı. Belalıydılar. Zordular. Kendi yollarından şaşmazlardı. Kaotik olsalar da garip bir şekilde bağımlılardı. Kol yenlerinde ka-

ranlığı taşıyorlardı. Styx aşkına, hepsi tek bir gözle paylaşıyordu. Nasıl olurdu da Nico onları takdir etmezdi ki?

Kapılardan biri açılırken kız kardeşler bir kavganın ortasında daydılar.

“Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum, Eşekarısı” dedi ön koltukta oturan yaşlı kadın, gri renkteki tel tel saçları yüzünü kapatıyordu. “Ne zaman ne yaptığımı *bilemedim* sanki?”

“Ah, ah!” diye cırladı Eşekarısı, öndeki koltukların ortasında idi. “Harika. Bu, gerçekten de *harika* bir fikir, Fırtına!”

“*Harika* ne demek biliyor musun acaba?” diye cevap verdi Fırtına.

Şoför hızla homurdandı. “Çocuk musunuz ya? Lütfen susar mısınız?”

Fırtına ellerini havaya kaldırdı ve şoförün taklidini yaptı (ki bu Nico’nun aklını karıştırmıştı çünkü hepsi birbirinin aynı sese sahipti). “Ah, benim adım Öfke ve ben *çooooo* olgunum.”

“Gözü yerim” diye uyardı Öfke. “Yaparım.”

“Yapamazsın” dedi Eşekarısı.

“Tuz, biber ve biraz da paprika ile!” diye tehdit etti Öfke. “Yaparım.”

“Selam” dedi Austin saksafon kutusunu kaldırarak. “Acaba bagajı açabilir misin? Yükümüz var da.”

Üç Gri Kız Kardeş de Austin’e döndü ve aynı anda konuştular: “HAYIR!”

Sonra yeniden tartışmaya geri döndüler. Nico o an, dünyadaki en sevdiği insanların onlar olduğuna karar verdi.

Yine de Kayla ve Austin’le de bir bağı vardı. Kheiron bagajı açmaya yardım ederken iki yarı-tanrı da geçen yıl yaşadıklarından çok daha fazla korkmuş gibi görünüyorlardı.

“Sizi Manhattan’a gölge yolculuğu ile yollamamı istemediğinize emin misiniz?” diye teklif etti Nico.

Will iç geçirdi. “Nico, gölge yolculuğunu toplu taşıma gibi kullanamazsın. Seni fena tüketir.”

“Sorun değil Nico” dedi Kayla, buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi. “İyi olacağız.”

“Ayrıca, farklı yerlere gidiyoruz” dedi Austin. “Annem, şehrin yukarısından beni alacak. Harlem’de bir okula kayıt oldum ve o da yakınlarda bir apartman buldu!”

“Gidilebilecek güzel bir yere benziyor” dedi Will. “Buradan çok da uzak değil.”

“Ve Harlem’de keşfedilecek tarihi çok şey var” diye ekledi Austin. “Duyduğuma göre Miles Davis’in oynadığı kulüplerden biri yeniden açılmış!”

Nico gönülsüzce başını salladı. Onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Uzun zamandır “insanların” dünyasından olmamanın getirdiği bazı dezavantajlardan biriydi bu.

“Ya sen, Kayla?” diye sordu Kheiron, okçuluk malzemelerini bagaja yüklüyordu.

“Toronto’ya dönüyorum” dedi. “Babam eve dönmemi istedi, epey de olmuştu. Dürüst olmam gerekirse çok heyecanlıyım.” Gözleri parıldadı. “Özellikle de artık okçulukta ondan daha iyi olduğumu kanıtlamak için!”

Austin, Nico ve Will’e döndü. “Yani... ikiniz burada mı kalıyorsunuz?”

Nico, Will’in önce cevap vermesini umuyordu. Güneş batı tepelerinin ardında batarken Will’in kıvrıkcık sarı saçları alev alevmiş gibi gözükmeye başladığından dolayı Will’in karanlıkta parlama gücünü daha önce kullanıp kullanmadığını merak etti.

Her halükârda bu Nico’yu rahatsız etmişti. Will neden sürekli bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

“Sanırım evet” dedi Will, Nico’nun elini tutarak. “Annem bu sonbaharda yeni albümü için tura çıkmış olacak ve tüm ülkeyi bir minibüsün arkasında dolaşmak istediğimden pek de emin değilim.”

“Eğlenceli olabilirdi” dedi Austin. “Umarım ben de bir gün müziğim için seyahat edebilirim.”

Kayla başını salladı. “Acaba canı bir heykelin öldürüp öldürmeyeceğine dair endişelenmeden başka yerleri görmek nasıldır, merak ediyorum.”

“Ah, hadi ama” dedi Nico. “Bunun eğlencesi nerede ki?”

“Arabaya binecek misiniz?” diye hırladı Fırtına. “Yoksa bize o sıkıcı konuşmanızı dinlemek için mi para ödediniz?”

Avucunu onlara uzatmış, pencereden dışarı sarkıyordu. Austin ona üç drahmi verdi ve Kheiron’un önerdiği gibi yüklü bir bahşış de bıraktı. Fırtına, bir an için paraları inceledi –Nico, o kalın gri saç perdesinin ardında gözleri olmadığı için bunu nasıl yaptığını bilmiyordu– ve sonra da homurdandı. Kendini tekrar arabaya çekti.

“Binin” dedi.

Hızlıca sarıldılar ve birbirlerinin yanaklarından öptüler, sonra da Austin ve Kayla, Gri Kız Kardeşler’in taksisinin arka koltuğuna tırmandılar. Tüm bunlar olurken kız kardeşler tartışmaya devam ediyorlardı.

Kayla arabanın içine bakındı. “Çok daha kötü maceralarımız olmuştu” dedi arabanın dışındakilere.

“Öyle mi?” diye sordu Austin.

“Her neyse, yakında görüşürüz” dedi Kayla. “Ve sakın belaya bulaşmayın ha.”

Austin, yüzünde muzip bir heyecanla başını pencereden dışarı çıkarmak için Kayla’ya doğru eğildi. “Ama eğer bir bela çıkarsa...”

Will onlara el salladı. “Anlarsınız. Söz.”

“Kendinize dikkat edin!” diye bağırdı Kheiron.

“Sür, Öfke! Sür!” diye bağırdı Eşekarısı. “İşin bu değil mi? Ciddeden, neden o koltukta oturuyorsun ki...”

Sözleri, taksi ileriye fırlayıp gri bir bulanıklıkta yok olurken kayboluvermişti.

Evet. Nico, kız kardeşleri seviyordu.

“Demek hepsi bu” dedi Will. “Onlar sonuncuydu, değil mi?”

“Aynen” dedi Kheiron. “Çalışanlar, satirler ve orman perileri hariç Melez Kampı tam olarak... boş.”

Yaşlı sentor, kulağa biraz yorgun geliyordu. Nico’nun hatırlayabildiği kadarıyla, Kheiron buraya geldiğinden beri ilk defa şimdi hiç yarı-tanrı kalmamıştı. Tabii kendisi ve Will haricinde.

“Bu garip” dedi Nico. “Çok garip.”

“Son birkaç yılda çok şey oldu” dedi Kheiron efkârlı bir şekilde. “Kamp sakinlerinin eve gidip aileleriyle olmak ya da dünyayı görmek istemelerini çok daha iyi anlıyorum.”

“Sanırım...” dedi Nico.

“Şimdi, beyler” dedi Kheiron, yeleğinin üzerindeki silkeleyerek. “Ardıç ve orman perileri ile ağaçların çürümesi üzerine toplantım var. Oldukça ilgi çekicidir, emin olabilirsiniz. Akşam yemeğinde görüşürüz o halde?”

Kafa salladılar ve el salladıkları sırada Kheiron dörtlüye koştu.

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” dedi Nico.

Hâlâ Nico’nun elini tutan Will, onu tepeye götürdü. “Öldürmemiz gereken canavarlar yok.”

“Yuuuh. Bir dans koreografisi için iskelet ordusu diriltebilirim. Onlara ‘Single Ladies’i öğretebileceğimi düşünüyorum, tabii istersen.”

Will güldü. “Yerini belirlememiz ya da tahttan indirmemiz gereken Roma imparatorlarımız da yok.”

Nico irkildi. “İyy. Hatırlatma. Hayatımın geri kalanını bir daha Nero’nun adını bile düşünmeden geçirebilirim çok mutlu olurum.”

“Oldukça komik bir şaka” dedi Will tepeye vardıklarında.

“Neymiş o?”

“Sen” dedi Will. “Mutlu olman.”

Nico gözlerini devirdi.

“Benim huysuz, küçük karanlık yumağım” diye ekledi Will, kurgularını düzterek.

“İyy, iğrenç” dedi Nico, kıvrak bir şekilde kaçarak. “Bunu alışkanlık haline *getirme*.”

“Yoksa bir zamanlar senin –burada senden alıntı yapıyorum Nico– ‘sevgili baş belan’ olduğumu unuttun mu?”

“Ah, hâlâ öylesin” dedi Nico ve sonra Will onu kampa kovalamaya başladı. Tam da o an, Nico, kendisinin bu hissin tadını çıkartmasına izin verdi. Will haklıydı: Ufukta tehdit falan yoktu. Büyük Kötüler yoktu. Hain yarı-tanrılar ya da Melez Kampı’nı yok etmek için bekleyen gizli yaratıklar yoktu.

Ama sonra Nico'nun tüyleri ürperdi. Vücudu onu uyarıyordu, değil mi? *O kadar da gevşeme*, diyordu. *Seni Tartarus'ta bekliyor. Yoksa herkes gibi sen de onu unuttun mu?*

Belki de bu dinlenme süreci o kadar da iyi bir şey değildi. Eğer Nico'nun korkunç bir canavar ya da kötü adamla dövüşmesi gerekmiyorsa o zaman o sesi hangi bahaneyle duymazdan gelecekti?

Gerçek şuydu ki, istese de artık duymazdan gelemezdi. Yıllar içinde birçok hayalet onu ziyaret etmişti. Ölümler duyulmak isterdi ve onları Hades'in oğlundan başka kim daha iyi dinleyebilirdi ki?

Ama *bu* ses... vefat etmiş birine ait değildi. Ve Nico daha önceden böylesine çaresiz bir yardım çağlığı hiç duymamıştı.

Bu yüzden Will ile birlikte önce tazelenmek için kulübelerine uğradıktan sonra yemek salonuna vardıklarında endişesi yatışmıştı. Normalde çok daha canlı olan bu yerde olmak garip hissettiriyordu. Şimdi yalnızca birkaç çalışan orman perisi ve harpya gelişigüzel masalara yayılmışlardı. Kamp yöneticisi Dionisos –çoğu için Bay D– ana masada bir şekilde onları yemeğe sürükleyen Kheiron'la birlikte oturuyordu. İki yönetici öylesine derin bir sohbettediler ki Will'in el salladığını fark etmediler bile.

Nico ve Will'e hizmet eden satirler bile bunu yapıyor olmaktan dolayı pek de mutlu gözüküyorlardı. "Burası tam da ruhum gibi" diye dalga geçti Nico. "Bilirsin, bomboş ve karanlık."

Will kebab parçalarıyla birlikte biraz tavuk yedi. "Bomboş değilsin" dedi ve şişi Nico'ya doğrulttu. "Ama kesinlikle karanlıksın, evet."

"Yeraltı Dünyası'nın karanlık çukurları kadar."

Will başını eğdi ve gördüğü en ilgi çekici şeymişçesine yemeğine odaklandı.

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz" dedi Nico.

Will beceriksizce gülümsedi. Sıcaklığı samimiydi –her zaman olduğu gibi çünkü *kelimenin tam anlamıyla* bir güneş ışığıydı– ve bu Nico'yu biraz olsun rahatlatmıştı. "Konuşabiliriz" dedi. "Ama belki şimdi değil, Nico. Austin ve Kayla az önce gittiler. Kamp çok sakin. Durgun. Sessiz. Bu aranın tadını çıkaralım, olur mu?"

Nico başını salladı ama Will'in istediği bu şeyi nasıl yapacağından emin değildi. Daha önce *hiç* ara verdiği olmuş muydu? Eğer ölü Roma imparatorları olmasaydı babası olurdu. Ya da Minos. Ya da üvey annesi Persephone. Spesifik kaza yaşanmalı yıllar olmuştu ama *hâlâ* bir karahindibaya dönüştürüldüğü için sinirliydi. Bir *karahindiba*! Bu, görünüşüne bir hakaretti!

Bir de hatırlamak istemediği diğer şeyler vardı tabii. Daha karanlık şeyler. Eninde sonunda onu ziyaret edecek hayaletler gibi. Nico tüm bunları yuttu; huysuz, küçük karanlık bir yumak olarak kalbine gömdü. Sonra Will'in, kampta kaldıkları süre boyunca yapabilecekleri şeylerle ilgili konuşmasını dinlerken gülümsemeye çalıştı.

İyi olacaktı. Her şey iyi olacaktı.

2

Anıları, rüyalarında Nico'ya daima hızla geri geliyordu.

Yeraltı Dünyası'ndan spesifik bir tekinsiz ses duyduğunu Will'e ilk itiraf ettiğinde Nico, onun bir şey söylememesi gerektiğinden dolayı endişeliydi. Bazen Will, Nico için bunun ne anlama geldiğini anlayamıyor gibiydi... yani *Nico olmanın*. Yeraltı Dünyası, Will'i ürkütüyordu doğruyu söylemek gerekirse ama Nico, ona neler olduğunu *birisine* anlatmalıydı.

Aylar evvelinden Nico, dostu Jason Grace'in ölümünü sezmişti, bu da onu yas ve öfke bunalımına sokmuştu. Yazın başında Lester ve Meg'in Melez Kampı'na vardıkları sırada Nico'nun duyguları o kadar dengesizdi ki, ölüleri birden fazla kez kazara diriltmişti. (Sabah uyandığınızda taze vücut bulmuş bir zombinin karşınızda kahvaltı siparişinizi almaya hazır halde durduğunu görmekten daha endişe verici bir şey olamazdı.)

Will onu her zaman olduğu gibi dikkatle dinledi. Sonrasında ise bu sesin, Nico'nun son zamanlarda yaşadığı anımsamalarla *da* alakalı olup olmadığına dair birkaç soru yöneltti. Will bir süre sessiz kaldıktan sonra "Travma sonrası stres bozukluğu olmadığından emin misin?" dedi.

Bazen Nico'nun beyni, bir şakayı düşünür ve şaka bir saniye sonra hiçbir filtre olmaksızın ağzından çıkıverirdi. Bu, tam da "Tüm hayatım bir bozukluk!" diye söyleyiverdiğinde yaşanan şeydi.

Will gülemedi bile.

Onun yerine, Bay D ile konuşabileceğini tavsiye etti. Sonuçta tüm hatalarına rağmen Dionisos rüyalar, görüler ve değişken bilinç halleri konularında tecrübeli bir Olimpos tanrısıydı.

Aynı zamanda delilik tanrısı da, diye düşündü Nico. Bunun üzerine çok düşmemeye ya da Will'e buna dair imalarda bulunmama çaba gösterdi.

"Başka herhangi bir şey yapmayı tercih ederim" diye karşılık verdi Nico. "Adam en ufak ironi yapmadan, hakaret etmeden veya kıyaslamadan bir muhabbet edebiliyor mu ki?"

Will sırtıttı. "Söyleyene bak."

Nico, kalan tüm gününü Will'in bu iki kelimesinden dolayı iyileşmeye çalışarak geçirmişti. Gerçi Will'in söylediklerinde de haklılık payı vardı. Nico ilk defa anımsamalarla ya da travmatik stres bozukluklarıyla karşılaşmıyordu. Yeraltı Dünyası'nda vakit geçirdikten sonra yaşadığı korkutucu anımsamalarla cebelleşen kız kardeşi Hazel Levesque'ye yardım edişini hatırladı. Hatta Reyna Avila Ramirez-Arellano ile travma sonrası stres bozukluğu ve bunun babasıyla olan anılarıyla ilgisine dair dürüst bir konuşma bile yapmıştı. Ancak hiçbir zaman kendi içine bakmamıştı Nico. Acaba kendisi de aym şeyle mi mücadele ediyordu? Doğrusu nasıl olmasındı ki? Ama duyduğu sesin başka bir şey olduğuna emindi.

Will'e içini döktüğü yemekten sonra Nico, Bay D ile konuşmak için cesaretini topladı. Gün içinde yaşadığı anımsamaları, tekrarlayan rüyaları, Tartarus'un derinlerinden gelen sesi anlattı. (Ama Bay D'ye Kâhin'in kehanetiyle ilgili detayları söylemedi. Biriyle yaptığı ilk konuşma için bu fazlasıyla kişisel gibi geliyordu.)

Bay D sandalyesinde ters oturmuş, diyet kolayı parmaklarının arasında çeviriyordu. Bakımsız saçları, sivilceli cildi ve kırıksık leopar desenli kamp tişörtüyle Dionisos bir tanrıdansa Vegas'ta etkinliğe katılmış bir sarhoş daha çok benziyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Bay D, Nico'ya toz olmasını söylememiş ya da Nico'nun aleyhine herhangi keskin bir yorumda bulunmamıştı.

"Bunun temeline inmiyiz." Bay D'nin eflatun gözleri rahatsız ediciydi, tıpkı kristalize olmuş şarap... ya da kan gibiydiler. "Her sabah kahvaltıda seni görmek istiyorum. Rüyaların hakkında rapor verecek ve yeni bir şeyler çıkarsa beni haberdar edeceksin."

Nico'nun göğsündeki karanlık yumak midesine baskı yapıyordu. Bay D'nin saygısız ve kaba davranmasını tercih ederdi. Tanrıyı böylesine ciddi görmek çok rahatsız ediciydi.

"Her gün mü?" diye sordu Nico. "Bunun gerekli olduğuna emin misiniz?"

"İnan bana, Nico di Angelo, kahvaltımın senin küçük ölümlü dertlerinle berbat edilmesini ben de istemezdim ama evet, eğer bilincini sağlam tutmak istiyorsan *gerekli*. Biraz da ilginç rüyalar görmeye çalış, olur mu? O sıkıcı *uçuyordum, kovalanıyordum, donumla sahnede şarkı söylüyordum* saçmalıklarını değil."

Sonuçta bu bir rutin haline geldi. Bay D her sabah Nico ile konuştu; tanrının tabağı sosis ve yumurtalarla doluyken Nico'nun tabağı genelde birkaç çilek dışında bomboş oluyordu. Bu durum, yemeğinden zevk almayan herhangi birini onaylamayan şenlik tanrısı Bay D'yi de endişelendiriyordu. "Hades'in sıska ve solgun oğlu olayların falan var biliyorum ama sonuçta hâlâ insansın. Yemem lazım."

Nico omuzlarını silkti. "Sanırım aç olmaya alıştım. Beni o kadar da rahatsız etmiyor."

Bay D homurdandı. "Ama iştahın daha da kötüleşiyor. Anımsamalar ve rüyalarındaki sesle birlikte..."

"Başa çıkamayacağım bir şey değil" diye ısrar etti Nico.

Bay D tabağını itti. Tüm bedenini Nico'ya döndürdü. "Bak, evlat. Bunca berbat yılı Melez Kampı'nda sürgün olarak geçirdikten sonra siz ölümlülerin garip bir şekilde inatçı olduğunuzu öğrendim."

"Aynen öyle..." diye başladı Nico.

Bay D bir elini kaldırdı. "Daha bitirmedim. İnatçı olabilirsin ama hâlâ bir *insansın*. Sırf alışıksın diye kendini açlıkla cezalandırmana gerek yok. Zihninin iyileşmesi için bedeninin de iyileşmesi lazım."

Nico homurdandı. Sonra midesi de onun homurtusuna gurultuyla eşlik etti.

Bazı günler Nico, rüyalarını Bay D ile paylaşamıyordu. Fazla acı verici ve fazla vahşiydiler; deşmek istemediği eski anılarını gün yüzüne çıkartıyorlardı. Ama bazı zamanlarda da Nico, konuşmanın ona iyi geldiğini itiraf etmeliydi. Dionisos ile konuşurken *hiçbir* şeyi güzellemek zorunda kalmadığını fark etmişti. Kamp yöneticisinde hoşlanmadığı o kabalık, Nico'nun anımsamalarını anlatırken gerçekten de çok yardımcı olmuştu.

Bay D, Nico'nun iç çamaşırlarıyla şarkı söylemesi yerine daha çok aynı anda hem yakıldığı hem boğulduğu hem de karıncalarla dolu kocaman bir vazonun içinde ezildiği bir dizi rüyayı anlatırken "Aman tanrılarım" dedi. "Bu muhteşem! En azılı düşmanlarıma böyle rüyalar gördürmeyi unutmamalıyım."

Ama konuşmalarının hiçbiri, meselenin kalbine inmiyordu: Bu görüler neden Nico'ya geliyordu?

Bunları *hak ediyor* muydu?

3

Kayla ve Austin gittikten sonraki gece Will, Apollon'un kulübesine uyumaya gittikten sonra bile Nico uyanıktı. Zihni hâlâ uğulduyordu ve uyumaktan çekiniyordu. Yarı-tanrılar daima net –ve bazen de geleceğe dair– rüyalar görürlerdi ama Nico uyuduğu zaman o ses neredeyse dayanılmaz hale geliyordu.

Yardım et, lütfen! diye bağıırıyordu. *Sana ihtiyacım var, Nico di Angelo. Sana ihtiyacım var.*

Eh, onu ziyaret eden *her* hayaletin de ihtiyacı vardı. Ölüler yalnızca duyulmak isterlerdi, özellikle de dünyadayken kimse onları dinlemediyse. Yeraltı Dünyası, Asfodel Tarlaları'nda dolaşan ve ilgiye aç ruhlarla doluydu.

Ama bu ses ölü birine ait değildi. Asfodel'den çok daha uzakta ve herhangi bir hayaletinkine göre çok daha çile çekmiş gibi hissettiriyordu. Bu ses Tartarus'tan, Yeraltı Dünyası'nın en karanlık ve en derin noktasından geliyordu. Ve *kimse* Tartarus'tan seslenmezdi.

Titan Bob olmalıydı.

Nico ilk tanışmalarını hatırladı: Neredeyse üç yıl önceki Noel günüydü; Nico, Percy Jackson ve Thalia Grace, Persephone tarafından Hades'in kayıp kılıcını bulmak üzere görevlendirilmişlerdi. Bunun için Tartarus'un derinliklerinden serbest kalan Titan İapetos ile sa-

vaşmak zorundaydılar. Titan üçünü de öldürebilirdi ama gücünün son damlasındayken Percy, İapetos'u Styx Nehri'ne çekti ve tüm anılarını yok etti. Sonrasında Percy ona Bob ismini verdi ve iyi arkadaş olduklarına ikna etti. Garip bir şekilde yeni kişiliği *yapışıp kalmıştı*.

Nico, Bob'u o zamandan beri Yeraltı Dünyası'nda birkaç kez ziyaret etmişti. Yeni nazik Titan, Hades'in şatosunda temizlik işçisi olmuştu ve zamanını kemikleri süpürüp lahitlerin tozunu almakla geçirmekten ötürü gayet mutlu gözüküyordu. Bob ve Nico garip bir dostluk kurmuşlardı. Her ikisi de geçmişlerinden kopuktular, başkalarının yanında huzursuzdular ve var olduklarını bile hatırlamıyor gibi gözüken "ortak" arkadaşları Percy Jackson için hüznüydüler.

Bir buçuk yıl sonra Percy ve Annabeth, Tartarus'a düştü. Bob tehlikede olduklarını sezmiş ve onlara yardım edebilmek için sonsuz boşluğa dalmıştı. Koca bir canavarlar ordusunu oyalayarak Percy ve Annabeth'e ölümlü dünyaya dönebilmeleri için bir şans vermişti. Ondan sonra Bob'a ne olduğundan kimse emin değil; ya ölmüştü ya da bir şekilde hayatta kalmıştı.

Ama son üç yıldır neredeyse her gün Nico, Bob'u düşündü. *Suçlu* hissediyordu. Onu kurtarabilirlerdi. Birileri onu Tartarus'tan kurtarmalıydı. Percy ile Annabeth'i ve... neredeyse tüm dünyayı kurtardıktan sonra onu orada nasıl bırakırlardı?

Belki de Will ve Bay D haklıydılar. Belki de Bob'un sesi yanlış bir yankıydı, Nico'nun travmatik stres bozukluğunun bir dışavurumuydu.

Ama bu, kehaneti açıklamıyordu.

Nihayet uykusu geldiğinde, Nico tam da bunu düşünüyordu.

* * *

Nico karanlıktaydı. Şaşırdık mı?

Bu rüyayı o kadar çok görmüştü ki devamının ne olacağını biliyordu.

Tabii... bu gece değil.

Boşlukta, Nico bir isim duydu.

Nico.

Öncekinden farklı bir sestir ama çok tanıdıktı...

*Caro Niccolo.*¹

Gölgeler onu sarmalarken titredi. *Kimse* ona Niccolo demezdi.
Bir kişi hariç...

*Niccolo, vita mia...*²

Gölgeler yüzüne daha da sert bastırıyordu. Nefes alamıyordu.

Bu sesi yıllardır duymamıştı. On yıllardır.

Anne.

Buradayım! diye bağırmaya çalıştı. *Lütfen gitme!*

Vita mia, diye tekrar etti. *Devi ascoltar mi.*³

Nico, sesin ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordu. Kendisi bir *İtalyan*'dı, evet. Bu ana diliydi. Ama karanlık, sanki kafatasına sızmış gibi zihni çok ağır hareket ediyordu.

Sonunda anlamaya başladı.

"Dinliyorum, anne!" diye cevap verdi.

Kalın gölge kozasından kurtulmaya çalışarak çırpındı.

ASCOLTA! diye bağırды ses.

DİNLE!

Nico düştü.

Yumuşak, sıcak bir yorgan yuvasına düşüverdi. Kamptaki ranzasına mı dönüştü? Ayağa kalktı ve...

Işıklar. Verniklenmiş kahverengi bir komodinin üzerindeki çelikten çirkin masa lambası, garip bir şekilde tanıdık gelen odaya sarı bir ışık yayıyordu. Kalın, simsiyah perdeler. Düz ekran bir televizyon. Yıldızlı hapishane parmaklıklarına benzeyen altın ve krem rengindeki çizgili duvar kâğıdı.

1 (İta.) Sevgili Niccolo. (ç.n)

2 (İta.) Niccolo, hayatım... (ç.n)

3 (İta.) Beni dinlemelisin. (ç.n)

Dur. Hayır. Burası?..

Komodinden parlak bir kart aldı.

LOTUS OTELİ VE KUMARHANESİ: ODAYA KAHVALTI SEÇENEKLERİ

Hayır. Hayır, hayır, hayır!

Çift kişilik büyük yatağında yavaşça dönerken her hareket ettiğinde şiltenin nasıl içi boş bir teneke gibi gıcırdadığını hatırladı.

Onu, yanındaki yatakta uyurken görmeden çok evvel hissetmişti.

Kız kardeşi Bianca'ydı bu. Çok huzurlu görünüyordu; göğsü her nefes alışıyla yavaşça kalkıyordu, siyah saçları yastığa saçılmıştı. Nico ağzını açmaya, ona seslenmeye çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Bianca'nın omzundaki yorganın kenarından dışarı çıkan bir şey vardı. Yoksa... onun *ok kılıfı* mıydı? Nico yorgam çekiverdi ve kız kardeşini botları, ceket ve oklarıyla birlikte savaşa hazırlanmış gibi giyinmiş olarak gördü.

Bunlar yanlıştı. Bianca, Lotus Kumarhanesi'nde geçirdikleri süreçte bir Artemis Avcısı değildi, sonrasında olmuştu. Hatta yemin edip... Nico'yu son kez terk etmişti. Eğer ablasını uyarabilseydi, bu seçimleri yapmasını engelleyebilseydi...

Uyan! diye bağırmaya çalıştı ama dudakları açılmıyordu. Sağ eli doğrudan ağzına uçtu. Korkudan midesi kasılmıştı.

Yataktan fırladı, yorgan ayaklarına dolandı ve keskin floresan ışıklı banyoya doğru tökezleyerek ilerledi. Ellerini makyaj aynasında birleştirdi. Bakışları adapte olduğunda ise...

Nico çığlık atmak istedi ama atamıyordu. *Kelimenin tam anlamıyla* ağzı yoktu. Burnunun altında dudaklarının olması gereken yerde solgun ve ince bir yara izi vardı sadece.

Bu bir rüya, dedi kendi kendine. *Bir rüya. Uyan, uyan, uyan!*

Korkmuş ve kusurlu yansıması ona bakmayı sürdürüyordu. Bininci kez Nico, Hades'in rüya sihri gücüne sahip olmayı diledi. Böylelikle gördüğü şeyi kontrol edebilirdi. Çoktan uyanabilirdi. Will'e ya da Bay D'ye kâbuslarını anlatabilir, önemlerini azımsa-

yabilir ve Tartarus'tan gelen sesi inkâr edebilirdi. Böylesi çok daha kolay olurdu.

Onun yerine odaya beceriksizce geri döndü. Yatak artık boştu.

Bianca? Nereye gittin?

Ama bağırıyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordu.

Nico yatağa doğru bir adım daha attı ve yere kapaklandı.

Tekrar düştü.

Bu sefer düşünce çok sert bir şeye çarpmıştı. Ciğerlerindeki hava boşalmış ve kendini şeye bakarken buluvermişti...

Gökyüzüne.

Parlak mavi gökyüzü, sıra sıra çelik askı kablolarla çevreliydi.

Ne? diye düşündü. Neredeyim?

Elleriyle altındaki zemini yokladı. Sıcak ve eğri büğrüydü. Asfalt. Bir yol. Sonra her iki yanındaki arabaları gördü. Ezileceğinden neredeyse emin şekilde panikle ayağa kalktı.

Ama arabalar hareket etmedi.

Bir tanesine yaklaştı ve sürücü koltuğunun boş olduğunu görünce kafası daha da karıştı. Tüm araçlar boş gözüküyordu; iki şeritli donuk bir trafik ve uzakta da Manhattan silueti. Rüzgâr, Nico'nun kıyafetlerini dövüyordu. Asfalt, üstündeki gri-mavi renkteki metal destek kabloları kocaman gitar telleri gibi titrerken hafifçe sallanıyordu. Yolun her iki tarafındaki yaya yolları da mat kırmızı bariyerlerle kapatılmıştı. Ama hiçbir yerde kimse yoktu. Çok daha aşağılarda East River güneş ışığında dalgalanıyordu.

"Tamam, rüya" diye mırıldandı kendi kendine. "Neden New York köprüsündeyim?"

Bunu der demez iki şeyin farkında vardı.

Birincisi, tekrardan konuşabiliyordu. Artık ağzı kapalı değildi.

İkincisi, burası *Williamsburg Köprüsü*'ydü.

Ah, hayır, diye düşündü. Hayır, bu günü tekrar yaşamayacağım.

Arkasından bir kükreme sesi duydu ve Nico'nun kam buz kesti. Dönüp baktı ve imkânsızı gördü.

Gördüğü şey uzun ve altın renkteydi; Will gibi çekici değildi tabii; daha çok, doğal olmayan, korkutucu, *seni öldüreceğim* cinsindendi. Üç metrelik boyu, yaşlanmayan acımasız suratı, erimiş altın renginde gözleri ve parlak bir zırhı vardı. Ellerin arasında kocaman bir tırpan parlıyordu.

Kronos.

“Bu hiç mantıklı değil.” Nico hemen geri çekildi. Titan, arkasındaki bir canavar sürüsü ve müttefik yarı-tanrılarla birlikte ona yaklaşırken Nico’nun nabızı inanılmaz hızlı atıyordu. Rüyalar genelde anlamsız olurlardı ama bu... Nico, Manhattan Savaşı’ndayken bile Williamsburg Köprüsü’nde bulunmamıştı. Yalnızca Kronos’un işgalini engellemek için Percy’nin bu köprüyü nasıl yıktığını duymuştu, o kadar.

Kronos, bakışlarını Nico’ya kilitledi. Titan, sanki Nico’nun aklından geçenleri okuyabiliyormuşçasına haince sırıtıyordu. Tırpanını kaldırmıştı.

“Hayır!” Nico, Kronos’un gittikçe yaklaşmakta olan ordusundan çok uzağa, Manhattan’a doğru koşmaya başladı.

Ama tam de önünde *duruyorlardı*.

Percy.

Michael Yew.

Annabeth.

Will... çok daha genç ve korkmuş görünüyordu.

Nico, savaşın iki hattı arasında donakalmıştı. Köprü ayaklarının altından kayıverdi.

“Bu gerçek değil” dedi Nico kendi kendine. “Ben burada değilim.”

“Dinle.” Percy bir adım ileri attı, Nico’yu, Kronos’a döndürmeye çalışıyordu.

“Percy, bu da ne?” Nico elini korumacı bir şekilde kaldırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Dinlemen gereki” dedi Michael Yew, iri kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. “Eğer bunu yapmazsan sen de benim kaderimi paylaşacaksın.”

“Şom ağızlı mısın?” dedi öfkeyle Nico. Kendi etrafında döndü ama Kronos, giyotin bıçağı gibi tuttuğu tırpanıyla neredeyse tepesindeydi.

“Dinle!” diye emretti Titan.

“*Dinliyorum!*” Nico çok öfkeliydi. “Bana ulaşmaya çalışan her kimse ne istediğini söyle artık!”

Kronos’un tırpanı suratına fırladı.

Nico karanlıktaydı. *Yine.*

Bu noktaya kadar Nico sadece sinirliydi. Bir insan, işler gerçekten de sinir bozucu hale gelene kadar ancak bu denli dehşete ve acıya dayanabilirdi. Anılar ve yaşananlar arasında atlayıp durduğu bu garip rüyalar çok gereksizdi.

Mesajı aldım! diye düşündü. *Dinleyeceğim! Yetmez mi?*

Yumuşak ve mor renkte bir ışık belirdi.

“Bu da ne?..”

Nico, Stygian demirinden kılıcını aldı ve ışığıyla etrafındakileri aydınlattı. Zar zor sığabileceği türden yumurta şeklindeki bir alana sıkışmıştı. Parlayan metal duvarlar dokunulmayacak kadar soğuktular. Önünde bronzun üzerine kazınan üç uzun çizgi işaretleri vardı.

“Hayır” dedi yüksek sesle ve sesi yankılanarak ona geri geldi.

“Dalga geçiyor olmalısın.”

Nico’nun rüyası onu, kehanetteki yedi yarı-tanrıya yem olması için ikiz devler Ephialtes ve Otis’in onu tıktıkları kavanoza geri götürmüştü. Her şey göz önüne alındığında, bu kesinlikle Nico’nun en sevdiği anısı değildi.

“Burada mısın?” diye seslendi Nico. “Neden bana bunu yeniden yaşıyorsun?”

Gözlerini kapatıp başının yan tarafına vurdu. *Uyan, Nico! Uyan!*

Gözlerini yeniden açtı. Hâlâ kavanozun içindeydi ve ayaklarının dibinde tek bir nar tanesi vardı. Midesi kasıldı. Panik boğazını düğümledi. Bu kavanozda açlık ve susuzluktan kıvrandığı, son yi-

yeceği olan o nar tanesini yemeden önce ne kadar dayanabileceğini düşündüğü bitmek bilmeyen saatleri hatırladı.

“Hey, bilinçaltım?” dedi Nico. “Bir şeyin farkına varmamı sağlamaya çalışıyorsan, bu çok kötü bir yöntem.”

Karşılığı sadece sessizlik olmuştu.

Kapak kaldırılıp açılırken kavanozu aniden korkunç bir gıcırtı sesi doldurdu. İçeriye keskin bir ışık yayıldı. Nico irkilerek gözlerini kapattı. Gerçek dünyada böyle bir şey olmamıştı. Kavanoz, Ephialtes ve Otis’le olan savaşın hemen öncesinde yere devrilerek açılmıştı.

Nico gözlerini açmaya çalıştı ama yukarıdaki ışık hâlâ çok parlaktı. Bu rüya yolculuğunun garip mantığını düşündüğünde, Kurabiye Canavarı kavanozun ağzında belirse, içeri uzansa ve Nico’yu çikolata parçacıklı kurabiye gibi yuturse bile hiç şaşırmazdı.

Ancak Kurabiye Canavarı ortalıkta yoktu.

Percy Jackson vardı.

* * *

Nico, Percy’nin dağınık siyah saçlarının çevrelediği yüzüne baktı. Yeşil gözleri hiddetle bakıyordu, ağzı endişeyle kıvrılmıştı.

Percy’nin düşüncesinin bile Nico’nun içinde yoğun arzu uyandırdığı bir dönem olmuştu. Bu tek taraflı bir arzuydu elbette çünkü Percy, Nico’ya karşı asla aynı duyguları hissetmeyecekti. Bu Nico’yu çok ama çok uzun bir süre boyunca harap etmişti. Ancak bir süre sonra sahip olamayacağı şeyleri istediği fikrine alıştı: Percy, Bianca, annesi, istikrar... Hepsi aynıydı. Percy’yi unutmak Nico’nun sandığından daha kolay olmuştu. Tüm hayatını imkânsız isteyecek geçiren birine, heteroseksüel bir çocuk ne derdi?

Bu rüya her ne kadar tuhaf olsa da Percy’yi görmek Nico’yu rahatlatmıştı. Arkadaşını özlemişti ve bu aptal kavanozdan çıkmak için can atıyordu. Gerçek hayatta Piper onu kurtardığında ne kadar zayıf ve sağlıksız olduğunu hatırladı. Bu defa da en az o zamanki kadar zordu. Percy ona kavanozdan çıkması için yardım edebilsin diye tutulmuş bacaklarını gevşetip ayağa kalkmaya çalıştı.

Diğer yarı-tanrılar Otis ve Ephialtes'i çoktan yenmiş olmalıydılar. Nico, bronz hapishanesinin sınırları dışındaki hiçbir şeyi duymuyordu.

Nico, Percy'nin elini tutmak için uzandı.

Ama şimdi Percy daha da uzaktaydı. Nico, kollarını iyice uzattığında bile kavanozun ağzına ulaşamıyordu.

Aşağıya bakmasıyla birlikte Nico'nun yüreği ağzına geldi. Ya o nar tanesi büyüyerek elma kadar olmuştu... ya da Nico küçülüyordu!

Percy'ye bir kez daha baktı...

Hayır, *hayır!* Arkadaşı artık daha da uzaktaydı! Şimdi kavanozun ağzı bir katedralin kubbesinin tepesindeki tavan penceresi gibi yüksek görünüyordu. Bir Titan büyüklüğündeki Percy de küçük ölümlülerin ne işler çevirdiğini görmek için içeri bakıyordu sanki.

Percy devasa eliyle uzandı. Nico, Percy'nin parmaklarından birini yakalamak için çaresizce sıçradı ama kendisi küçüldükçe küçülüyor ve kavanozun duvarları yükseldikçe yükseliyordu.

"Yapma!" diye bağırdı Nico.

Percy elini kavanozdan çıkardı. Yüzü birkaç saniyeliğine kayboldu. Tekrar görüldüğünde ise gözleri kırmızı ve buğuluydu.

Percy *ağlıyordu.*

"Nico" dedi. "Nico, dinle!"

Nico çığlık atmak istiyordu. "Dinlemekten başka bir şey yapmıyorum ki!" Sesi milyon tane balondan helyum emmiş gibi tiz ve çirkin çıkıyordu. Kavanozun içinde yankılandığından daha da berbat duyuluyordu.

"Gitmen gerek" dedi Percy.

Nico'nun kalbi göğüs kafesinden çok daha yavaş bir hızla küçülüyor gibiydi. Her atışında kalbi, göğüs kafesine baskı yapıyordu.

"Nereye gitmem gerek?" diye sordu ama cevabı duymaktan korkuyordu.

"Bir hata yaptık" dedi Percy. "Onu düzeltmelisin."

Kavanoz paramparça oldu.

Ve Nico tekrar düştü.

4

Nico taş bir sütuna çok sert çarptı. Sonra nefes nefese yere kapaklandı ve kılıcını kapmaya yeltendi. Ama kılıcı orada değildi.

İnledi, sesi uzun, rahatsız edici bir şekilde yankılandı. Cildi yapış yapış ve nemliydi. Ter miydi? *Kan* mı? Bilmeseydi daha iyiydi.

Gözleri loş ışığa alıştığında başının üstünde is lekeli bir tavan gördü, kireç taşından sıra sıra sütunların arasında uzanan beşik kemeler vardı.

Nico yana yuvarlandı. Güneşin parlak ışık şeritleri bir dizi yüksek parmaklıklı pencereden süzülerek zeminde gölgeden şeritler oluşturuyordu. Nico'nun hafızasını tetikleyen ve nerede olduğunu hatırlatan da bu görüntü oldu.

Nico bunu daha önce rüyasında hiç görmemişti. Hatta o günü bir daha *asla* hatırlamamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Yavaşça ayağa kalktı. "Beyin, eğer bu senin işinse bil ki bu tüm zamanların en kötü zihin tatili" dedi acıyla.

Hiç ses gelmedi.

"Tanrı mısın, yarı-tanrı mı yoksa başka bir şey misin nesin" diye ekledi Nico. "Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

Yine cevap yoktu.

Nico burada, adını hatırlamadığı o katedralin bodrumundaydı ve aradığı da...

Doğru ya. Diocletianus'un asası.

Yalnız... gerçekte burada onunla birlikte başka biri daha vardı.
Ah.

Jason Grace.

Nico'nun midesinde yeni bir çukur açıldı. Çoğu zaman boşluk onun en iyi arkadaşıydı ama kalbinde Jason'dan beri hiç kapanmayan bir boşluk vardı... Jason'a olanlardan beri...

Nico yutkundu. Bu saçma rüyada bile Jason ölüydü.

Nico yanağından akan gözyaşını sildi. "Tamam, buna bir son verelim artık" dedi. "Lütfen. Bırak da uyanayım."

"Hâlâ bunun bir rüya olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nico sese döndü. "Kim var orada?"

"Hadi ama Nico di Angelo. Hatırlamıyor musun?"

Nico, sesin kaynağı görtüş alanına girene kadar ilerledi.

Kaidesinin üzerinde oturan mermer bir Diocletianus büstü doğrudan Nico'ya bakıyordu.

İmparatorun başı hâlâ omuzlarının üzerindeydi ve kırıldığına dair hiçbir belirti yoktu. Böylesi, bu rüyanın tuhaf mantığında anlamlıydı. Onu parçalayacak Jason burada değilse büst hâlâ tek parça olacaktı tabii. Nico'nun o güne ait anıları, zihninin derinliklerinde saklı tuttuğu görüntüler ve duygular şelale olup üzerine döküldü.

İçlerinden biri yüzeye çıktı.

Dalmaçya'da bir külâh dondurma satın alan kanatlı garip adam Favonius'u kovalarlarken Jason, Nico'yu tutup havaya kaldırıyordu. O zamanlar her şey çok daha basit görünüyordu. Rüzgâr tanrısının dondurma satın aldığı gördüğünüzde onu kovalardınız. Birisi size dokunmaya çalıştığında ona saldırırdınız. Nico dokunulmaktan her zaman nefret etmişti. O gün Jason onu yere bırakır bırakmaz Nico, *Beni bir daha asla tutma!* diye bağırırmıştı.

Nico şimdi Diocletianus'un o sinir bozucu büstüne bakarken Jason Grace'in koruyucu kollarını hissetmekten başka hiçbir şey istemiyordu.

Ama Jason burada değildi.

Nico'nun arkasından farklı bir ses "Hazır mısın?" dedi.

Nico bir kez daha döndü ve orada, sütunlardan birine yaslanan Roma'nın Batı Rüzgârı tanrısı Favonius duruyordu. Aynı o günkü gibi giyinmişti: Altında rahatsız edici derecede parlak bir Bermuda şort ve deri şeritli sandaletler, üstünde de kırmızı renkli kolsuz bir tişört.

"Sen" diye hurladı Nico. "Çık git rüyalarımından."

"Ah Nico" dedi Favonius başını sallayarak. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Benim için hiçbir şey kolay değil" dedi Nico. "Bunu bilerek geldim."

"Öyleyse seni birine götürmem gerektiğini biliyorsundur."

Tanrının yüzünde hiç neşe yoktu, Nico'nun geçen yaz gördüğü heyecan ve hevesten de eser kalmamıştı.

Favonius korkmuş görünüyordu.

Nico, "Lütfen, hayır" diye söze başladı.

"Bunu düzeltmek zorundasın Nico."

Nico'nun kalbi kaburgalarına çok daha sert çarpıyordu şimdi. Gerçek dünyada bundan sonra olan şey... yani, Nico'nun yaşadığı en kötü şeylerden biriydi ve bu onun için çok şey ifade ediyordu. Cupid'e katlanmak zorunda kalmıştı, ki kendisi sevimli, küçük bir kanatlı melek değildi. Etkileyici ve tehditkâr aşk tanrısı, asayı ele geçirebilmek için Nico'yu Jason'ın önünde Percy Jackson'a olan aşkını itiraf etmeye zorlamıştı.

Bu ateşten gömlek, Gaia'ya karşı savaşı kazanmak için yaşamsal önem taşıyordu. Ayrıca Nico'nun henüz iyileşmemiş bir yarasının da kabuğunu kaldırmıştı.

"Bu her ne ise mesajı aldım. Dinlemem gerek. Dinliyorum. O yüzden bu durumu tekrar yaşamama gerek yok" dedi Nico.

"Onunla konuşmalısın" dedi Favonius. "Ama düşündüğün sebepten dolayı değil."

Nico nefesini düzenlemeye çalıştı. Cesaretini toplayıp sordu "Jason orada olacak mı?"

Hangi cevabın daha acı verici olacağından emin değildi: Evet mi yoksa hayır mı?

Tanrının ifadesi karardı. "Hayır Nico. O gitti." Sonra yavaşça, âdeta kendi kendine konuşur gibi ekledi "Eninde sonunda hepsi gidecek."

Favonius başka bir şey söylemeden bir toz ve güneş ışığı girdabına dönüştü. Rüzgâr, Nico'nun etrafını sarıp onu yerden kaldırdı. Nico rüyasında bile bu histen *nefret* ediyordu; sanki tüm vücudu atomlarına ayrılıyormuş gibiydi. Kilise pencerelerindeki en ufak çatlaklardan hızla geçiyor, ardından yerçekimine, kütleye ya da Nico'nun midesine aldırmadan Hırvat kırsalında hızla ilerliyorlardı. Nico'nun tüm düşünceleri ve duyguları birbiriyle çakışıyor, zihninde aynı anda var olmak için yarışıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir duygu karmaşasına kapılmıştı.

En azından rüyalarımnda kendimi aratmıyorum, diye düşündü. Sonra da: Will bu espriden *nefret* ederdi.

Rüzgâr onu Salona'nın yıkıntılarına bakan bir tepeye bıraktı. Tekrar kendine getirilen Nico'nun zayıf bedeni mide bulantısından titriyordu. Sanki boğazına Sisifos kaçmış da taşını dik yokuştan yukarı itiyormuş gibi hissediyordu. "Öğğh" diye öğürdü. "Bu his rüyada bile çok kötü."

Favonius'un nereden geldiği bilinmeyen kahkahası etrafında uçuşuyordu. "Bakıyorum da bunun hâlâ bir rüya olduğunu düşünüyorsun. Hayal görürken çok tatlı oluyorsun, Nico di Angelo!"

Nico kendisine tatlı denilmesinden *gerçekten* nefret ediyordu. Ama karşılık verecek vakti yoktu. Rüzgâr dindi ve Favonius gitti.

Nico harabelere göz gezdirdi. Daha önce nasıldılarsa yine öyleydiler: Binaların dökülen, çürüyen dış kaplamaları, yosun tutmuş sıra sıra taşlar; bir zamanların büyük Roma şehri, kayalardan oluşan bir tarlaya dönüşmüştü. Nico yine de etkilenmedi. Yıllar boyunca buna benzer pek çok harabe, ölümlü yaratılışın ne kadar çabucak harabeye dönüşebildiğini hatırlatan yerler görmüştü.

Nico ellerini kaldırdı. "Hadi o zaman işimize bakalım! Cupid, buradayım!"

Nico bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Onunla alay eden, en acı verici sırrını açıklamaya zorlayan telaşlı bir ses duyulmadı.

Sonra birden Cupid'in sesi her yeri doldurdu: *Ne yapman gerektiğini biliyorsun.*

Bu sözler Nico'nun kulağının yanından geçti.

Nico etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı. Bu sadece bir rüyaydı. Nico'yu yaralı, paramparça ve savunmasız bırakan bir tanrıyla ilgiliydi... Ama yine de rüyaydı. Nico bu defa Cupid'in oyuncacı olmayacaktı.

Kollarını kavuşturdu. "Anladım" dedi. "Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yok! Tartarus'a gideceğim!"

Bu yeterli değil Nico di Angelo. Bak bana.

"Sana mı bakayım? Ama ben kimse seni gerçek formunda göremez sanıyordum!"

Cupid hiç görünmeden Nico'ya bir tane patlatıp onu kırık bir sütuna savurdu.

Bak bana!

Cupid şimdi o kadar yakınındaydı ki Nico onun nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

"Seni göremiyorum!" diye bağırdı Nico. "Bırak bu oyunları!"

BURADAYIM.

Şimdi de ses arkasından geldi ve Nico'nun kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu anlık bir tepkiydi; o kadar ilkel bir korkuydu ki, Nico hiç düşünmeden, herhangi bir emir vermeden iskeletleri ortaya çıkardı. Ayaklarının altındaki topraktan kalkıyorlardı; kemiklerinden yosun, toprak ve çürümüş et sarkıyordu. Sopa gibi kolları savunma pozisyonunda, onun için savaşmaya hazır halde Nico'nun etrafını sardılar.

Arkana dön Nico. Bana bak.

Ses yine yön değiştirmişti. Nico bakmak istemiyordu. Buna inanmak için hiçbir mantıklı nedeni yoktu ama Cupid'i gerçekten görürse öleceğine inanıyordu.

"Lütfen Nico. Bana bak."

Ses değişmişti. Bal gibi tatlı, yaz sonu gün batımı gibi güzel, kamp ateşinden yayılan ilk sıcaklık gibi sıcacıktı.

Cupid'di bu.

Hayır.

Aşkın kendisiydi.

Nico yavaşça döndü ve Will Solace'ı gördü; altın sarısı saçları Salona'nın rüya gibi gün ışığında o kadar güzel parlıyordu ki Nico'nun ona espri olsun diye aldığı kırmızı gülen güneş tişörtünü ve paçaları yıpranmış kamuflaj şortunu giymişti. Yalınayak Nico'ya doğru yürüyordu.

Nico içten içe bunun yine Cupid olduğundan ve ona şaka yaptığından kuşkulansa da öfkesi yumuşamıştı.

"Will" dedi Nico. "Anlamıyorum. Ne bu?"

"Dinle" dedi Will, yanma yaklaşarak.

"Dinliyorum! Neden kimse bana neyi dinleyeceğimi söylemiyor?"

Will elini uzattı, Nico da uzattı. Ama Will'in eli Nico'nun eline dokunmadan Will geri çekildi.

Will bakışları yumuşak ve hüzünlü bir şekilde "Bir şeyler yapmalısın Nico" dedi.

"Biliyorum."

Will başını iki yana salladı. "Düşündüğünden daha fazlası var. Zamanı geldiğinde bana gerçeği söyle."

Nico güldü. Sesinde bir miktar histeri vardı ama bu noktada en mantıklı tek tepki kahkaha atmaktı. "Elbette Will. Aşk tanrısı. Aşk tanrısı? Meşk tanrısı? Sana nasıl hitap edeyim?"

Will'in yüzü macun gibi uzamıştı, ağzı daha da genişlemişti, böylece Nico diş etlerini kaplayan keskin, iğneye benzer dişlerini görebiliyordu. Nico geri çekilmeye çalıştı ama o şey her ne idiyse ileri atıldı ve son bir emir verdi:

UYAN!

* * *

"Nico!"

Nico sıçrayarak gözlerini açtı ama tepesinde dikilen silueti seçemedi. Sağ bacağıyla bir tekme savurdu ve ne yazık ki ayağı erkek

arkadaşının karnına isabet etti. Will uluyarak yatağın kenarından yuvarlandı, sonra da Hades'in kulübesinde yerde kıvrandı. "Nico, hayret bir şeysin" diye inledi. "O kadar enerjiyi vücudunda nasıl biriktiriyorsun?"

"Özür dilerim, özür dilerim!" dedi Nico. "Beni korkuttun!"

Will doğrulurken acıyla yüzünü buruşturdu. "Sanırım korkmakta geç kalmışsın. Kahrolası cinayet çılgınlıkların kulübemden duyuluyordu!"

Nico başını ellerinin arasına aldı. "Ben... Ben kötü bir rüya gördüm. Kötü rüyalar, çoğul. Gerçekten kötü rüyalar.

Nico yatakta bir ağırlık hissetti ve başını kaldırıp bakınca Will'i yanında gördü. "Karnına geçirdiğim tekme için gerçekten üzgünüm."

Will gülümsedi ve bu gülümsemeyle Nico'nun içi ısındı. "Sana sarılabilir miyim? Bu senin için sorun olur mu?"

Utancından Nico'nun yanakları kızardı. Will'in onu böyle savunmasız görmesi hoşuna gitmemiştir ama yine de başıyla onayladı çünkü ihtiyacı olan şey gururunun önüne geçmişti. Will onu kendine çekti ve Nico erkek arkadaşının göğsünde sessizce gözyaşı döktü.

"Her şey yolunda." Will elini Nico'nun sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Onlar sadece rüyaydı."

Peki öyle miydiler? diye düşündü Nico. Will'e rüyalarının ayrıntılarından bahsedemeden kulübenin kapısı hızla açıldı. Kheiron gözleri iri iri açılmış halde kapının ağzında dikildi. "Ah... ah, hayır, bir şeyi mi böldüm?"

Nico, Will'den uzaklaştı ve elinin tersiyle yüzünü sildi. "Hayır, hayır, sorun değil" dedi. "Sadece konuşuyorduk."

"Şey... eh, tamam o zaman" dedi Kheiron sıkılarak. "Gecenin bu geç saatinde geldiğim için özür dilerim ama acil bir durum var."

Nico yüzünü buruşturdu. "Attığım çılgık yüzünden mi? Uyurken yanlışlıkla bir tabur iskelet mi çağırdım yoksa?"

"Ne? Hayır!" Kheiron duraksadı. "En azından öyle olmadığını umuyorum. Bunu sonrasında tekrar konuşalım. Öncelikle seninle acilen konuşmak isteyen bir ziyaretçimiz var."

Kheiron kenara çekildi ve şimdiki Delfi Kâhini Rachel Elizabeth Dare'in kulübeye girmesiyle Nico'nun korkudan kalbi sıkıştı.

Kız sweatshirt'ünün kapüşonunu geri itti ve uzun, muhteşem kızıl saçları omuzlarına döküldü. Sanki Brooklyn'den buraya kadar koşarak gelmiş gibi yanakları kızarmıştı ve bitkin görünüyordu.

"Nico" dedi. "Tanrılara şükürler olsun. Dinlemen lazım."

Nico bu özel mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde bu gece MİLYON kez duyduğunu söyleyemeden, Rachel'ın ağzından koyu yeşil bir duman çıkmaya başladı.

5

Dumanın acı, sülfürik bir kokusu vardı. Nico, Will ve Kheiron tıknır gibi öksürmeye başladılar.

Rachel'ın gözbebekleri büyüdü. Sonra gözleri tamamen simsiyah oldu ve Kâhin'in hırıltılı sesiyle ağzından şu sözler döküldü:

*"Git ve adını haykıran kişiyi bul,
Kalmayı reddettiği için çok acı çeken ve umutsuzluğa kapılan kişiyi;
Arkanda eşit değerde bir şey bırak,
Ya da kimsenin bulamayacağı bedenini ve ruhunu."*

Rachel'ın dizleri büküldü ve Will ileri atılıp onu yere düşmeden tuttu.

Kheiron tek eliyle kapının çerçevesine tutundu. Yüzü, sakalındaki gri benekler kadar solgun görünüyordu.

"Bunca yıldan sonra" dedi sertçe "bunları duymaya hâlâ alışmadım. Nico, iyi misin?"

Nico başıyla onayladı, kalbi küt küt atıyordu.

Kheiron çarpmamak için başını eğerek kulübeye girdi. "Bu kehanetleri ilk duyduğunda anlamakta zorlanacağımın farkındayım" dedi. "Dilediğin kadar düşün. Bunu hemen konuşup irdelemek zorunda değiliz."

Nico, Will'in ona sert bir bakışla suçlar gibi baktığını gördü.

"Şey, bu çok tuhaf" diye mırıldandı.

Kheiron başını hafifçe geriye attı. "Neden? Sen bu kehanetin neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

Nico, rüyalarının son kalıntılarını da temizlemeye çalışarak ofladı. Hâlâ bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış olabilir miydi?

"Kheiron, sana ve Bay D'ye bir noktada anlatmak istedim aslında ama... ama bir türlü doğru zamanı bulamadım."

"Bu yeni bir kehanet değil" dedi Will. "Bunu zaten duymuştuk."

Kheiron, Will'in kollarında şimdi daha düzenli nefes alan Rachel'a baktı.

"Özür dilerim" dedi sentor. "Bayan Dare'in gecenin bir yarısı buraya size bir kehaneti tekrarlamak için geldiğini mi söylüyorsunuz?"

"Doğru söylüyorlar" dedi Rachel üzgün bir sesle. "Bu kehanet... sürekli geri geliyor. Tekrar tekrar."

Nico'nun kalp atışı tekledi. "Sürekli geri geliyor... Yani bu sadece ikinci sefer değil mi?"

Rachel yüzünü buruşturdu, sonra öksürmeye başladı.

Will oturmasına yardımcı oldu. "Sana biraz su getireyim."

Hemen banyoya koştu ve bir süre sonra, Nico'nun temiz olmasını gerçekten *umduğu* bir fincanla geri geldi.

Rachel suyu minnetle aldı. "Sanırım birinin senin ilgine gerçekten ihtiyacı var, Nico." İfadesi gergin ama içtendi. "İlk zamanlarda belki de bir geribildirim döngüsüne ya da ona benzer bir şeye girdiğimi düşünüyordum. Apollon'un Piton'la olan mücadelesinden kalan bir aksaklık olabilir diye düşündüm. Seni endişelendirmek istemedim. Ama bu sefer... ısrardan ve baskıdan çok bunaldım. Gelip seni bulmam gerekiyordu."

Will elini Rachel'ın omzuna koydu. "Kehanet kaç kez tekrarlandı?"

Rachel'ın yanakları kızardı. Bir yudum su içti. "On iki."

"On iki defa mı?" dedi Nico. "Ciddi misin?"

Kheiron kaşlarını çattı. "Bu endişe verici bir durum. Bunca yıldır hiç böyle bir şey duymadım."

Rachel başıyla onayladı ve sudan bir yudum daha aldı. “Bu, görevin yerine getirilmesini... henüz tamamlanmadığını sürekli hatırlatan bir hatırlatıcı gibi.”

Nico somurttu. “Yani, bir bilgisayar oyununda bir yan görevi tamamlamayı hatırlatan sinir bozucu bildirimlerden biri gibi olmuştun.”

Rachel ona ters ters baktı.

Nico içinden kendine saydırdı. “Yanlış bir benzetme oldu. Özür dilerim. Sen sinir bozucu değilsin, Rachel. Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

Rachel bezgin bir gülümsemeyle baktı. Ayağa kalkmasına yardım eden Will’e teşekkür etti. “Bu kehanet kesinlikle sinir bozucu. Ne yapman gerekiyorsa yap Nico, hemen başlasan çok iyi olur. Belki o zaman bildirimlerimi kapatabilirim.”

Nico, Will’e baktı. “Bu o. Olmamasının imkânı yok.”

“Kimden bahsediyorsun?” dedi yeni bir ses.

Bay D kapının eşiğinde duruyordu. Leopar desenli atlet, parlak sarı şort ve pembe parmak arası terlik giymişti. Aslında parti tanrısı için tipik bir kıyafet. Bir kolunda büyük, metal bir karıştırma kabı taşıyordu.

Nico havayı kokladı. “Patlamış mısır mı o?”

“Burada bir gösteri olabileceğini düşündüm.” Bay D açık ağzına bir mısır attı. “İyi bir gösteri patlamış mısırsız olur mu hiç?”

Nico öfkeyle karşılık vermemek için kendini tuttu. “Tekrarlanan bir kehanet tam olarak *gösteri* sayılmaz.”

Bay D’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah, tekrarlanan bir *kehanet* mi var? Harika!” Nico’nun yatağına gidip ayakucuna çöktü. “Ben de kampta sonbahar sıkıcı geçecek diye düşünüyordum. Hatta orman perileri için bir kafes maçı düzenlemeyi bile planlıyordum.”

Kheiron kamp müdürüne dik dik baktı. “Bunu konuşmuştuk, Bay D.”

“İstersen sen de katılabilirsin” dedi tanrı neşeyle. “Seni birkaç alingan dut çalışısıyla yumruk yumruğa görmeyi çok isterim.”

Kheiron içini çekti. "Başımızdaki soruna odaklanabilir miyiz, lütfen?"

"Elbette!" Bay D patlamış mısırını keyifle ağzına attı. "Şu tekrarlanan kehanet neymiş anlatın bana. Benimle mi ilgili? Sonunda bu sefil kamptan kurtulup yeniden tanrıların şerefine, tercihen bir şişe 1945 Château Mouton Rothschild'la kadeh kaldırdığı kişi mi oluyorum?"

"Dionisos, lütfen" dedi Kheiron. "Bu şaka yapılacak bir mesele değil bence."

"Ben bundan pek emin değilim" diye homurdandı Nico. "Rachel'in neredeyse sesli mesaj sistemi olmaya zorlandığını düşününce yani."

"Nico..." dedi Will, uyaran bir ses tonuyla.

"Eh, haksız da sayılmaz" dedi Rachel. "Bunun, babamın arabasının sigortasını yenilemeyle ilgili aldığı tüm o sinir bozucu aramalardan bir farkı yok."

"Aramayı yapanın... Bob olması dışında" dedi Nico, sonunda isim vererek. "Kehanet onunla ilgili."

"Titan İapetos'u mu kastediyorsun?" diye sordu Kheiron. "Ben onun hâlâ Tartarus'ta olduğunu sanıyordum."

"Tartarus'ta, öyle mi?" Bay D bir avuç dolusu patlamış mısır daha aldı. "Bu, her geçen saniye daha da iyiye gidiyor."

Kheiron onu duymazdan geldi. "Sizce İapetos yeniden tehdit hâline mi geldi? Haydut bir Titan kesinlikle endişe kaynağı olacaktır."

Nico, "Bob artık öyle biri değil" dedi. "Lethe Nehri'ne dalıp çıktıktan sonra *değişti*. Artık iyi biri. Düşünceli. Yardımcı olmak istiyor."

Diğerleri sessizce ona bakıyorlardı. Şüpheciliklerinin kokusu neredeyse Bay D'nin patlamış mısır kokusu kadar keskindi.

Nico söylediklerine inanmak istese de şüpheler içini kemiriyordu. Ya Bob, Percy ve Annabeth'e yardım ederken öldüyse? Eğer o da canavarların yaptığı gibi Tartarus'un ilkel topraklarında yeniden doğduysa, yine İapetos olur muydu?

Kehanet onu, *kalmayı reddettiği için acı çeken ve umutsuzluğa kapılan* kişi olarak tanımlamıştı. Bu, düşman Titan'ın kaçmasına yardım etmek için Nico'yu evrendeki en kötü yere çeken bir tür hile olabilir miydi?

"O benim arkadaşım" dedi, daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Kehanetten önce bile aylardır onun sesini duyuyordum. Yardımuma ihtiyacı var."

"Tuzak da olabilir" diye fikrini söyledi Bay D. "Amma heyecanlı olurdu. Yani korkunç olurdu demek istiyorum."

Kheiron kaşlarını çatı. "Bu kadar olumsuz olmak zorunda mısın Dionisos?"

"Gün gibi ortada olanı görmezden gelmek zorunda mısın?" diye karşılık verdi tanrı. "Başka açıklaması yok demiyorum ama bu olasılığı da göz önünde bulundurmalıyız." Sanki cevap onda olabirmiş gibi bir mısır tanesini parmaklarının ucunda evirip çevirdi. "Nico'yla yaşadığı bazı şeyler hakkında konuşuyorduk: Rüyalar, uyanıkken görülen görüntüler, Tartarus'tan ona seslenen bir ses. Şimdi de tekrarlanan bir kehanet olduğunu öğreniyorum. Kehaneti henüz duymadım bile ama şimdiden şüpheleniyorum. Ona zarar geldiğini görmek istemiyorum Kheiron."

Nico içinde beklenmedik bir minnet dalgası yükseldiğini hissetti. Bay D'yi daha önce hiç başka birini önemseydiğini itiraf eder gibi konuşurken duymamıştı.

"Bu, patlamış mısırından alabileceğim anlamına mı geliyor?" dedi Nico.

"Kesinlikle hayır."

"Daha büyük bir sorunu atlamıyor muyuz?" diye sordu Will. "Çünkü bana atlıyormuşuz gibi geliyor."

"Tartarus'a gitmemi mi kastediyorsun?" dedi Nico. "Bu konudaki düşüncelerini daha önce birçok kez ifade ettin zaten."

Will, neden mantığın sesi olması gerektiğini çözmeye çalışır gibi tavana bakıyordu. "Bu bir tuzak olsun ya da olmasın, yine de Tartarus'a bir yolculuk var. Ve ben kehanette geçen şu sözleri sevmeyim: *Arkanda eşit değerde bir şey bırak/ Ya da kimsenin bulamayacağı bedenini ve ruhunu*" dedi.

Bay D patlamış mısır çıtırtıları arasında konuştu: "Zoraki bir kafiye olmuş sanki."

Kheiron ona kötü kötü baktı. "Bu kısmı göz ardı etmiyorum" dedi. "Ve katlıyorum, daha fazla bilgi olmadan bu kadar tehlikeli bir görevi asla onaylayamayız."

"Benim bir göreve ihtiyacım yok." Nico ayağa kalktı. Rachel'in kehanetini tekrar duymak, bunun ulu orta konuşulduğunu duymak birdenbire kendini kararlı hissetmesine neden olmuştu. Ya da Nico'nun *En Büyük Kâbus Seçkileri I ve II*'ye katlandıktan sonra kendini aksi ve huysuz da hissediyor olabilirdi. "Gitmek zorundayım."

Kheiron'un ifadesi ciddi ve üzgündü. Belki de yüzyıllar boyunca eğittiği, gitmek zorundayım deyip bir daha geri dönmeyen diğer kahramanları hatırlıyordu. "Nico, göreceli bir barış dönemindeyiz. Geçtiğimiz aylarda, kehanetlerin manipüle edilebildiğini ya da düpedüz kötü niyetli olabildiğini büyük bir kişisel bedelle öğrendik... Kusura bakmayın Bayan Dare."

"Üstüme alınmadım" diye mırıldandı Rachel. "Yine yeşil gaz kustuğum için mutluyum."

"Bu izin zamanını" diye devam etti Kheiron "iyileşerek geçersen daha iyi olurdu. Peşine düşe..."

"Rüyalarında işkence gören sen değilsin!"

Nico bu düşüncesiz sözlerinin ardından hemen pişman oldu. Eğer Bob gerçekten tehlikedeysen, yardım istemek için elinden geleni yapıyorsa, o zaman işkence çeken oydu. Nico'nun rüyaları ne kadar acı verici olursa olsun Tartarus daha kötüydü.

Öte yandan eğer bir şey, Bob gibi tanrılardan daha yaşlı ve ölümsüz bir Titan'a eziyet ediyorsa, böyle bir güce karşı Nico'nun hayatta kalma şansı ne olurdu?

"Rüyanda gördüğün şey bu muydu?" Will'in sesi Nico'yu düşüncelerinden ayırdı. "Bob'un Tartarus'ta olduğu mu?"

"Tam olarak değil" dedi Nico. "En azından... doğrudan değil."

Nico onlara *her şeyi* anlatmaya karar verdi. Sık sık gördüğü anımsamalar ve kâbuslarla dolu bitmek bilmeyen yazla başladı. Açıkçası Bay D bu kısımla pek ilgilenmiyor gibiydi çünkü hepsi-

ni dinlemişti zaten. Dinlemek yerine durmadan havaya patlamış mısır atıp ağzıyla yakalamaya çalışıyordu. (Kaçırıyordu. Çoğu kez. Nico bunu el-göz koordinasyonu tanrısı olmadığının kanıtı olarak kabul etti.)

Ancak Nico dün gecenin en büyük travma geçit törenini anlatmaya geçince Bay D her kelimesini dikkatle dinlemeye koyuldu.

“Büyüleyici” dedi Bay D, Nico sözlerini bitirdikten sonra. “Ölümlülerin rüya âlemlerinin kafa karıştırıcı, ayrıntılı ve canlı olduğunu biliyorum ama bu maraton kesinlikle saçma geliyor.”

“Teşekkür ederim... Sanırım” dedi Nico. “Bak, mesele şu ki kafamdaki her anı, her düşünce ve duygu bana dinlememi söylüyor. Ve seslenen kişi de Bob. Bu bir tuzak olabilir ama sanmıyorum. Bob orada acı çekiyor. Yardımına ihtiyacı var. Ve Rachel’ın kehaneti tekrara düşüyor... Bence bu, durumun kötüye gittiği anlamına geliyor. Bob’un zamanı azalıyor. Ona yardım etmeyi denemeliyim.”

Dionisos tanrısai dişlerinin arasından bir parça patlamış mısır çıkardı. “Baban bunu krallığına artık *kimse* girmesin diye yaptı sanıyordum” dedi. “Yani, Ölümün Kapıları olayından sonra...”

“Bu, gitmemem gerektiği anlamına gelmez” dedi Nico. “Yeraltı Dünyası’na gitmenin her zaman bir yolu vardır ve babamın bilmesine gerek yok. Denemek zorundayım.”

Rachel ürperdi. “Ama eşit *değerde* bir şey bırakmak. Aklıma yatmayan kısım da bu. *Neye* eşit *değerde*? Bob’un hayatına mı?”

Will’in mavi gözleri Nico’ya takıldı. Hastalarından biri söylediklerine uymadığında oluşan biraz endişeli, biraz da bıkkın bir doktor ifadesine sahipti. “Nico, bir hayatı başka bir hayatla takas *edemezsin*. Lütfen bana Bob’u kurtarmak için başka birini Tartarus’ta bırakmayı asla düşünmediğini söyle. Ya da daha da kötüsünü, kendini feda etmeyi.”

Nico içindeki öfke dalgasını bastırdı. Elbette bu düşünce onun da aklına gelmişti. Hepsinde kaybettiği insanları gördüğü kâbus silsilesi korkularını daha da artırıyordu. Ama Bob’a yardım etmesi gerekiyordu. Bunu erteleyeceği kadar ertelemişti.

“Siz bunun bir kurtarma görevi olduğunu varsayıyorsunuz” dedi. “Ya Bob’un bir konuda yardımına ihtiyacı varsa ve yine de Tartarus’ta kalmak istiyorsa?”

Bay D kıkır kıkır güldü. “Kim o kâbuslar diyarında *kalmak* ister ki?”

“Belki ‘eşit değerde’ meselesi bir hayata karşılık başka bir hayat değildir” dedi Nico kuşkuyla. “Belki Bob yanında bir şey getirmek istiyordur... süpürgesini falan. Ve... eşit değerde... bir süpürgeye ihtiyacı vardır.”

Will, Nico’ya, *Hadi oradan. Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?* der gibi baktı.

“Hem zaten” diye devam etti Nico, “bir ölümlünün hayatı bir Titan’ın hayatına eşit olamaz ki, öyle değil mi?”

Bay D dalgın dalgın başını salladı ve ardından Kheiron’a baktı. “Çocuk önemli bir noktaya değiniyor. Biz ölümsüzler kesinlikle daha değerliyiz.”

Kheiron kaşlarını çatı. “Bütün bunlar hakkında çok az şey biliyoruz Nico. Ve Tartarus... Şey, orası, ölümlü ya da ölümsüz hiçbirimizin girmeye cesaret edebileceği bir yer değil.”

“Ama ben oraya *gittim*” dedi Nico. “O berbat yerden sağ olarak geri dönen üç yarı-tanrıdan biri olduğumu unuttunuz mu? Üstelik orada en uzun süre hayatta kalan bendim. Bob’a yardım edebilecek biri varsa o da benim. Bunu kendi başıma yapabilirim.”

Will yaklaşıp Nico’nun elini tuttu. “Hayır, öyle olmaz. Gidersen, ben de seninle geleceğim.”

Nico gerçekten güldü. “Hayır gelmeyeceksin. Bu görevde beni mutlu eden tek şey bu: Seni tehlikeye *atmıyor* olmam.”

“Affedersiniz, Asil Fedakârzade” dedi Will. “Hayatta kalma konusunda *ikimiz* de mükemmel bir kapasiteye sahibiz.”

Kheiron gergin bir şekilde toynaklarıyla döşeme tahtalarına vuruyordu. “Peki Apollon’un Tartarus’taki çocuğu ne olacak?”

Will’in yüzü düştü. “Ben halledebilirim.”

Nico onun elini sıktı. “Will, sen güneşin çocuğusun. Benim gideceğim yerde... Aşağıda gün ışığı *yok*. Bunun çok bariz olduğunu bi-

liyorum ama orası hayal ettiğinden daha kötü. Tartarus'un gerçek doğası... Bunu deneyimlemek zorunda kalmanı asla istemiyorum."

"Parlak planın babanın fark etmemesini umarak Yeraltı Dünyası'na tek başına gizlice gitmek, gizlice Tartarus'a gitmek ve... ya sonra? Bob'u buraya geri getirmek mi?" dedi Will.

Nico omuz silkti. "Ona sadece bir seçenek sunmak istiyorum. Dünyanın her yerine gidebilir. Ya da Bob kampta kalmak isterse neden olmasın? Kendi kulübesini yapabilir ya da..."

"Ah, öyle mi?" diyerek sözünü kesti Bay D. "İslah olduğunu iddia ettiğin bir Titan'ı dünyaya salmaktan bahsediyorsun! Dikkat edersen *iddia ettiğin* diyorum. Böyle bir kararı kamp liderine danışmadan veremezsin... ve evet, o kamp lideri de ben oluyorum!"

"Bu kez Bay D'ye katılıyorum. Bu son derece tehlikeli bir fikir" dedi Kheiron.

"Bu noktada seçeneklerim nedir?" diye homurdandı Nico. "Kâbuslarım iyice kötüleşip beynimi patlatana kadar beklemek mi? Yoksa Rachel bu kehaneti günün yirmi dört saati kusana kadar mı beklemek?"

Rachel, "Bunu ben de istemem" diye itiraf etti.

"Ama şunu söylemeliyim ki" diyerek araya girdi Bay D, "bu şimdiye kadar izlediğim tüm insan filmlerinden daha iyi. *Dram! Çıkmazlar!* Bir kâse daha mısır patlatmalıydım."

Nico, Kheiron'a döndü. "Bunun böyle devam etmesine izin veremem. Biri bana yardım için *yalvarıyor*, burada oturup bunu duymazdan gelemem."

Yaşlı sentor, Nico'nun mezar taşına yazacağı sözleri daha şimdiden düşünmeye başlamış gibi başını öne eğdi. "Planın ne kadar aptalca olursa olsun seni caydıramayacağımı görebiliyorum. Ama ben bunu resmi bir görev olarak kabul etsem bile çok önemli bir ayrıntıyı atlıyorsun: Başarılı olmak için bir göreve üç kişi lazım. Âdet böyle. Kutsal sayı bu."

Nico başını iki yana salladı. "Ben onu düşündüm. Percy ve Annabeth, Tartarus'tan geçtiler, sadece ikisi." Will'e bakarak göz kırptı. "Eğer inatçı erkek arkadaşım gitmekte ısrar ediyorsa..."

“Ediyorum.”

“O zaman Will ve ben de ayrısını yapabiliriz. Biz de aynı derecede iyi bir takımız. Hem Bob’u bulduğumuzda da sayımız üçe çıkacak zaten.”

“Makul bir fikir” diye onayladı Kheiron gönülsüzce. “Ama... ya arkanızda bir şey bırakmanız gerekirse? Ya da birini?”

En kötü ihtimali düşünmek Nico için alışkanlık gibi bir şeydi ama şu anda beyninin daha çok iyimserliğe programlanmış olmasını diliyordu. Eğer Bob’u kurtarmak, gerçekten de geride eşit değerde bir şey bırakmasını gerektirirse...

Will’e baktı.

Nico’nun birden ağzı kurudu. Hayır, bu mümkün değildi. Çok zalimce olurdu.

Ama Nico’nun tüm geçmişi öyle değil miydi? Bu onun hayatının sadece tuzu biberi olmaz mıydı?

“Hey.” Will, Nico’nun elini sıktı. “Bu oynamaya çalıştığım bir kahramanlık rolü değil. Şu anda burada sana söz veriyorum Nico, kendimi Bob’la takas etmeyeceğim. Sen de böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayacaksın.”

Nico şaşırıldı. “Ben... Ne?”

“Endişelendiğin şey bu, değil mi? Kehanetin, Bob’u kurtarmak için birimizin geride kalmasını gerektiğini ima ettiğini düşünüyorsun, değil mi?”

Nico hâlâ şaşkındı.

“Seni tanıyorum Nico” dedi Will. “Ve sana şunu söyleyeyim: Öyle bir şey olmayacak.”

“Vay be” dedi Nico. “Hepinizin önünde iç çamaşırlarımla duruyormuşum gibi hissediyorum.”

Nico diğerlerinin yüzlerine baktı: Bay D, Rachel, Kheiron. Titanları Tartarus’tan kurtarmanın ya da kehaneti gerçekleştirmek için hayatları takas etmenin etiğine itiraz eden de bu konuyu tartışan da yoktu artık. Nico’nun kaderini kabullenmiş görünüyorlardı ve bu da Nico’yu az da olsa korkutmuştu. Bu gerçekten oluyordu.

“Bak ne diyeceğim” dedi Bay D, sessizliği bozarak; “ben fikrimi değiştirdim. Saygımı kazandın, Nico di Angelo.” Neredeyse boşalmış olan patlamış mısır kâsesini uzattı. “Artık sıcak değil. Ama alabilirsin.”

Nico merakına yenik düştü. Bir avuç mısır alıp tadına baktı. Yağlı, baharatlı patlamış mısırın oda sıcaklığında bile tanrıların yiyeceği ambrosia gibi leziz olduğunu görünce çok şaşırdı.

“Bunu siz mi yaptınız?” Çok da inanmıyormuş gibi görünmemeye çalıştı. “Sihirli falan mı?”

“Ah, sihir mihir yok” dedi Bay D. “YouTube’dan birkaç video izledim. Alton Brown adında bir adam bana mükemmel tarifi öğretti.”

Nico gözünü Bay D’ye dikti ama tanrının şaka yapıyormuş gibi bir hâli yoktu. “Bak sen, yeni yeni şeyler öğreniyorsun.”

“Bu koca ülkeden çok daha yaşlı olabilirim ama cebimde hâlâ birkaç numaram var.”

“Seni *cepli* bir şey giyerken gördüğümü hiç sanmıyorum.”

Bay D göz kırptı. “Kesinlikle.”

“Her neyse” diyerek araya girdi Will, “ben fikrimi değiştirmeden söyleyin bakalım, anlaştık mı şimdi?” Kheiron’a döndü. “Görev resmi mi?”

At adam derin bir nefes aldı. “Nico di Angelo.”

“Benim” dedi Nico.

“Sana verilen bu görevi kabul ediyor musun?”

Nico hemen cevap vermedi. Bu kadar cesaret yeterdi. Babasının krallığına dönmenin ya da Tartarus’un korkunç, tüketen gerçekliğini ziyaret etmenin nasıl bir şey olacağından emin değildi. Ayrıca, yinelenen kehanet, aralıksız rüyalar ve Bob’un Tartarus’tan seslenen sesi arasında pek fazla seçeneği yok gibiydi. Bütün bunlar kaçınılmazdı, değil mi?

Öte yandan Bob’u orada daha fazla bırakamayacağından *emin*di. Bob yaptığı onca şeyden ve katlanmak zorunda kaldığı onca zorluktan sonra yardımı hak ediyordu.

“Kabul ediyorum” dedi Nico.

Bay D alkış tuttu. "Bravo! Nico, görev senin. Daha da önemli bana, Melez Kampı'nda aylardır geçirdiğim en eğlenceli geceyi yaşattın."

Kheiron, Bay D kadar heyecanlı görünmüyordu. Will, Nico'nun elini sıkı ama Nico, erkek arkadaşının parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu.

Rachel kendini kutladı. "Umarım bu işe yarar. Senin iyiliğin için tabii ki. Ama aynı zamanda gelecek hafta Paris'e gitmem gerektiği için de. Uçak yolculuğunda içimden kehanet dumanı çıkmadan oraya varabilmek isterim."

"İşe yarayacak" dedi Nico. "Yarayacağından eminim."

Oysa Nico'nun kalbinin derinliklerine bir korku oturmuştu.

Yanlış bir karar vermiş olmaktan çok korkuyordu.

“İkimizi mi anlatayım?” Nico, yüzünde hâlâ tedirgin bir ifade taşıyan Will’e döndü. “Bizimle ilgili neyi bilmek istiyorsun?”

“Ne olursa” dedi Gorgyra. “Teknenin karşılığında bir hikâye anlat işte. Senden başka bir şey istemem.”

“Anlatabileceğimiz pek çok hikâye var” dedi Nico. “Nasıl tek bir hikâyeyle anlatabilirim ki?”

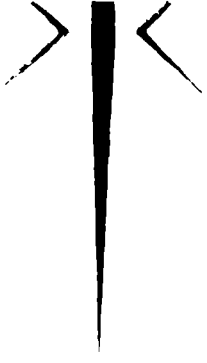
Nimfa gülümsedi. “Birbirinizin hayatına ilk nasıl girdiğinizi anlatır mısın?”

“Peki bunu yaparsak” dedi Will halsizce “bize yardım edecek misin?”

Nimfa başıyla onayladı. “Eğer beni tatmin ederse, evet.”

Nico, Will’e bakıp omuz silkti.

Sonra derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

6

Nico, şu anda etrafında dönüp duran hazırlıklara sinirlenmemek için elinden geleni yapıyordu.

Will'in bu yolculuğa onunla birlikte gelmesini kabul etmişti. Bu ihtimal onu hâlâ biraz gerse de aynı zamanda heyecanlıydı çünkü Will'e... şey, bir diğer evini gösterecekti. Hades'le çok yakın bir ilişkisi olmamasına ve Yeraltı Dünyası'nda yaşadığı zor anlara rağmen Nico'nun oraya karşı hâlâ bir düşkünlüğü vardı. Oraya gitmek istiyordu.

Ancak Will ve Kheiron büyük bir endişe içinde Apollon'un kulübesini karıştırıyorlardı. İkisi sanki Will ve Nico tüm Titanlarla, tüm Roma imparatorlarıyla ve yeniden yapılandırılan Gaia'yla savaşa girecekmiş gibi davranıyorlardı.

"Kalın kıyafetlere de ihtiyacım olur mu sence?" diye sordu Will, Kheiron'a. "Yani, Yeraltı Dünyası soğuktur, öyle değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum" dedi Kheiron.

İkisi de aynı anda Nico'ya döndüler, yüzlerindeki ifadeyle şaşkın köpek yavrularına benziyorlardı.

"Kapüşonluya ihtiyacın olabilir" dedi Nico. "O da en kötü ihtimalle."

"Tamam, biri kirlenirse diye bir tane de yedek alayım" dedi Will. Nico, Will'in dizlerinden aşağısı çıplak olan bacaklarına baktı. Will her zamanki gibi yine kargo şort giymişti.

"Will" dedi Nico, "nasıl oluyor da hem Yeraltı Dünyası'nın soğuk olmasından endişeleniyorsun hem de hâlâ şort giyiyorsun?"

Will omuz silkti. "Bacaklarım pek üşümüyor. Ayrıca kargo şortu çok rahat ve kullanışlı! Ne zaman cebine bir şeyler saklaman gerekeceğini asla bilemezsin."

"Yemin ederim" dedi Nico içini çekerek, "bu işi olması gereken- den daha karmaşık bir hale getiriyorsun. İhtiyacımız olan tek şey su, *belki* birkaç parça da kıyafet, hepsi bu."

"Peki ya yiyecek?" dedi Will. "Biz yarı-tanrıyız, uhrevi ruhlar değil. Hâlâ beslenmeye ihtiyacımız var."

Nico sinsi bir gülümsemeyle "Ben o işi hallettim" dedi. "Ayrıca yiyeceğimiz tükenirse Yeraltı Dünyası'ndaki dostlarımız bize yardım eder."

Will, Nico'ya gözlerini kısarak baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sırt çantasına bir kapüşonlu daha tıktı –Nico üçüncüsü olduğundan emindi– sonra da kulübenin kapısına yürüdü. "Tamam, bu defa hazırım" dedi. "Söz."

"Yedek çorap aldın mı?" dedi Kheiron yanlarına gelerek.

"Kheiron, senin hiç çorabın yok, değil mi?" dedi Nico.

"Yok ama bu, çorap sevmediğim anlamına gelmiyor. Acil durumlar için bir çift yedek çorap bulundurmanın yanlış bir tarafı yok."

"Yeterince çorap aldım, teşekkür ederim" dedi Will. "Hem Nico'yu biraz daha oyalarsam sanırım beni Yeraltı Dünyası'na eski usulle gönderecek."

"Dün söylediğin gibi" dedi Nico. "Beni iyi tanıyorsun."

"Sen yanına ne aldın Nico?" diye sordu Kheiron.

Nico, deri bomber ceketinin yakalarını tuttu. "Bunu" dedi ceketi yanlara açarak. Üzerinde kırmızı bir çizginin altında beyaz bir kurkafa ve AFI harfleri olan siyah bir tişört vardı. Sonra yan taraftaki silaha hafifçe vurdu. "Bir de sadık kılıcımı."

Will kaşlarını çatı. "Başka bir şey almadın mı?"

"Başka neye ihtiyacım var ki?"

"Tamam" dedi Kheiron. "Hiç değilse güvenlik önlemi olarak orman perileri size biraz ambrosia ve nektar hazırlasınlar. Ya birinizi ya da ikiniz birden yaralanırsa ne olacak"

Nico ofladı. "Peki. Ama ondan sonra gidiyoruz, tamam mı?"

"Anlaştık" dedi Will.

Ondan sonra da gidemediler. Ardıç, ambrosianın *taze* hazırlanması için ısrar etti. Yemek hazırlanırken satir Kıvırcık, İris mesajıyla Nico'ya kısa bir moral konuşması yapmak istediği için aramış, Nico da gönülsüzce onu dinlemişti. Bunu düşünmesi çok hoştu ama yine de Nico herkesin aşırı tepki verdiğini düşünüyordu. Ekstra kapüşonlular, ambrosia ve iyi niyetli tavsiyeler, Tartarus'a vardıklarında pek bir fark yaratmayacaktı.

Sonunda Nico eğer hemen yola çıkmazlarsa treni kaçıracaklarını söyledi de Will kaçınılmaz olanı ertelemekten öylelikle vazgeçti.

"Tamam, tamam!" dedi Will, Ardıç'ın ambrosia ve nektarını sırt çantasına koyarken. (Nico bu çantanın sınırsız bir hacmi olduğundan kuşkulandı çünkü o kadar çok eşya başka hiçbir çantaya sığmazdı.) "Taksi yakında gelir mi?"

Kheiron başıyla onayladı. "Hem de sıradan bir insan taksisi, tıpkı istediğin gibi."

Nico dişlerini gıcırdattı. "Manhattan'a daha çabuk varırdık şayet..."

"Olmaz!" diye kestirip attı Will. "Hayır, Kayla'yla Austin'i giderken gördükten sonra böylesi benim için daha iyi."

"Doğrusu gözden kaçırdığın şeyler var" dedi Nico. "O üç yaşlı kadın bizim olabileceğimizden milyon kat daha havalı. Yoksa Jules-Albert'ı arayabilirdim. Hem beleş olurdu."

"Zombi şoför de istemem." Will gözleriyle yalvarıyordu. "Yeraltı Dünyası'ndan önce bana biraz normal ve sıkıcı insan yolculuğunu çok görme lütfen."

Nico içini çekti. "Tamam."

İşte bu yüzden birkaç dakika sonra Nico ve Will, Çiftlik Yolu

3.141'de sıkıcı sarı bir taksiye bindiler. Sürücü ön koltukta iki büküm oturuyordu. Gri bir hırka giymiş, başına da bir sürücü şapkası takmıştı. Arabasında da belli belirsiz bozuk bir şey kokusu vardı.

Taksinin şoförü dönüp onlara baktı. "Montauk'taki Long Island Tren İstasyonu'na mı gidiyorsunuz çocuklar?"

"Ah, evet" dedi Will. "Trenimiz on beş dakika sonra kalkıyor. Yetişir miyiz?"

Adam gülümsedi, ön dişlerinden biri altın kaplamaydı. "Bu arabada yetişememek gibi bir durum olmaz."

Motor çalıştı ve araba fırlarcasına Melez Kampı'ndan uzaklaştı. Gri Kız Kardeşler'in sihri falan yoktu. Hayır, bu, programı sıkışık bir Long Island taksi şoförünün güzelliği.

Nico camı indirip dışarıyı izleyerek harika vakit geçirdi. Sunrise Highway'de trafik hızla akıp giderken şoför, bir defasında film yıldızı bir müşterisini Sag Harbor'dan Islip Havaalanı'na otuz dakikadan kısa bir sürede nasıl götürdüğünü anlatarak onları eğlendirdi. Will'e gelince, o pek rahat değildi. Kapının kolunu sımsıkı tutmaktan parmak boğumları beyazlamıştı, gözleri korkudan iri iri açılmıştı ve nefesini kontrol etmeye çalıştığı belli oluyordu.

Şoför onları istasyona altı dakika erken ulaştırdı. Perona giden merdivenleri hızla çıktılar. Nico erkek arkadaşını kolayca geride bırakmıştı, ki bu daha çok Will'in ayaklarını yeniden basmak zorunda kalmasından kaynaklanıyordu. "Bu, Gri Kız Kardeşler'den daha mı kötüydü?" diye sordu Will nefes nefese. "Çünkü Gri Kız Kardeşler'den daha kötüymüş gibi hissettim."

"Normal bir insan gibi yolculuk etmek isteyen sendin" dedi Nico.

Tren geldiğinde rahatsız edici bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Kapılar açıldı ve ikisi çabucak içeriye geçtiler. Seçtikleri vagonun üçte biri dolu olduğundan daha az yolcunun olduğu bir bölüme ilerlediler. Will sırt çantasını koltukların üstündeki bagaj rafına sığdırmakta zorlandı.

Nico pencereye en yakın koltuğa kayarken, "Sana söylüyorum, yolculukta bunların yarısına bile ihtiyacın olmayacak" dedi.

“Göreceğiz bakalım...” diye söze başladı Will. Tam o sırada çantasından düşen bir şey suratına çarptı. “Of!”

Nico gülmenin durumu iyileştirmeyeceğini bildiği için çok ama çok komik olmasına rağmen kendini tuttu. Will yüzünü ovuşturdu ve düşen şeyi almak için çömeldi: Softbol topu büyüklüğünde beyaz bir küre.

“Will, bu ne?”

“Bir şey değil” dedi Will ve küreyi çantasına geri koydu.

“Ah, hayır. Onun ne olduğunu bilmem lazım.”

Will iç çekerek küreyi çantadan çıkarıp Nico’ya uzattı. Nico onu eline alır almaz küre öyle bir parladı ki neredeyse düşürüyordu.

“Yüce Hades, bu da ne böyle?” Nico, gözünün önünde küçük beyaz lekeler belirirken defalarca gözlerini kırptırdı.

“Gülme” diye uyardı Will.

“Gülmeyeceğimi garanti edemem.”

“Pille çalışan bir güneş lambası bu.”

“Bir ne?”

“Bak, Yeraltı Dünyası’nın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum ve pek çok insan güneşin az olduğu kış aylarını geçirmek için bunları kullanıyor. Bu bir tür ışık terapisi. Annemle seyahat ederken de yanıma alırdım” dedi Will.

Nico gerçekten etkilenmişti. “Tamam, bayağı ilginç bir şeymiş. Yeraltı Dünyası’nın senin üzerindeki etkilerini de azaltır belki.”

“O yüzden aldım zaten.” Will güneş lambasını çantasına koydu ve Nico’nun yanına oturdu. “Yedek pil de getirdim.”

“Bu görevde yanına ne *almadın* acaba, Will Solace?”

Will buna cevap vermedi. Birkaç dakika sonra tren hareket etti ve çok geçmeden Long Island’ın çeşitli mahalleleri yanlarından hızla geçmeye başladı. Nico manzaranın tadını çıkarıyordu: Ormanlar, sanayi parkları, köhne alışveriş merkezleri ve normal ölümlülerin normal hayatlar yaşadığı sıra sıra tuğla evler. Ancak Will bariz bir şekilde gergindi. Vagonun içinde göz gezdirirken sağ bacağını sallayıp duruyordu.

Nico uzanıp elini sallanan bacağının üzerine koydu. “Will, tren yolculuğu boyunca bunu yapamazsın.”

“Özür dilerim” dedi Will. “Sadece odaklanmaya çalışıyorum.”

Nico yumuşak bir ses tonuyla, “Bu kadar endişelenmene gerek yok bence” dedi.

Will tek kaşını kaldırdı. “Nico, *Tartarus*’a gidiyoruz. Cidden bana oradayken durumun o kadar da kötü *olmadığını* mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Demek istediğim... Kabul, çok kötüydü, tamam mı? Ama şimdi yolunu yordam mı o zamana göre daha iyi biliyorum. Üstelik bu defa oraya iki ilgi arsız dev tarafından kaçırılmıyorum, kendim gitmeyi *seçiyorum*.”

“Bence sen travmanı hâlâ hafife alıyorsun” dedi Will. “Ama hiç değilse *Tartarus* bir yana, Yeraltı Dünyası’yla ilgili *hiç* deneyimim *olmadığını* takdir etsen olmaz mı? Bu durum beni senden çok daha fazla korkutuyor.”

Nico, Will’in eline uzanarak “Tamam, tamam” dedi. “Haklısın.”

Will gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Nefes alıp vermesi yavaşladı ve Nico göğsünün inip kalkışını izledi. Will sakinleşmek istediğinde bazen böyle yapıyordu, bu yüzden Nico onu rahat bıraktı.

Nico’nun bakışları vagonda gezindi. Birkaç sıra ileride, sade siyah takım elbiseli birkaç iş insanı sessizce konuşuyordu. Koyu esmer tenli ve güneş gözlüklü bir kadın, koridorda hiçbir şeye tutunmadan durup dengesini sağlamaya çalışan küçük kızına gülüyordu.

“Metroda sörf” diyen Will’in sesiyle Nico irkildi.

“Ne?”

“Tren hareket halindeyken hiçbir şeye tutunmadan dik durmaya çalışırsın” dedi Will. “Gerçi bahse girerim ki bunu şehirde yapmak çok daha zordur. O trenler daha çok yalpalıyor.”

“Sen bunu nereden biliyorsun? Teksas’ın Austin şehrinde metro mu var ki?”

Will sırtıttı. “Hakkımda bilmediğin çok şey var Nico.”

Nico dudak büktü. “Ne gibi?”

“Birincisi, ben Golden Oreo severim.”

"Ah, lütfen. Bu çok açık. Apollon'un sevdiği Oreo çeşidi de zaten."

"Manevi açıdan da üstün bir tercih."

"Bu konuya geri döneceğiz" dedi Nico. "Hakkında başka ne biliyorum, Will Solace?"

"New York'a ilk kez geldiğimde..." Will parmaklarıyla hesap yapıyordu. "Dokuz yaşındaydım galiba." Tren sıradaki istasyona ilerlerken pencereden dışarı baktı. "Annem turneye çıkmıştı ve gerçekten çok heyecanlıydı çünkü birkaç gece üst üste Manhattan'da büyük bir kulüpte çalacaktı. Ama o yolculukla ilgili en çok hatırladığım şey, annemin kamyonetimizi şu büyük, geniş araziye çekip şehirdeyken bir saniye bile araba kullanmayacağımızı söylemesiydi."

"Neden?"

"Metroya binmedikçe New York'u gerçekten görmüş sayılmazsın dedi. Yani gittiğimiz her yere trenle gittik. Manhattan'da bir aşağı bir yukarı dolaştık. Bir gün bir sürü gezintiye çıkmak için Coney Adası'na; eskiden Dünya Fuarı'nın düzenlendiği yeri görmek için de Queens'e gittik. Hatta yapılabilecek en amatör hatayı bile yaptık."

Tren yeniden hızlanınca kondüktör onlardan biletlerini göstermelerini istedi. Nico kendi biletini uzatırken Will'e, "Hatanın ne olduğunu sormaya korkuyorum" dedi.

"Şey, o yaz hava çok sıcaktı" dedi Will. "Melez Kampı'nda öyle sıcak olmuyor. Özellikle Manhattan'da sıcak tüm binaların arasına sıkışıp kalınca âdeta devasa bir fırın oluyor. Met'ten yeni çıkmıştık ve trene kadar iki ila üç blok yürüdükten sonra ter içinde kaldık. Tren gelince acayip sevindik çünkü vagonlardan biri bomboştu! Yaz aylarında klimalı vagonda garanti koltuk kırk yılda bir denk gelirse gelir. Genelde tüm vagonlar tıka basa dolu ve içerideki hava nemli olur."

"Tamam" dedi Nico. "Ama... boş vagon iyi bir şeydi, değil mi?"

Will'in gülümsemesi soldu. "Şey... hayır. Meğer bir vagon dışındayken bütün tren doluyorsa aslında bu bir uyarı olurmuş."

Nico yüzünü buruşturdu. "Uyarı... *neyin* uyarısı?"

Will burnunu kırıstırdı.

"Ah, tanrılar. Ne uyarısı, Will?"

"Kapılar kapanınca vagonu çok keskin ve tanınabilir bir koku doldurdu diyelim. Birisi yere, eee, boşaltım yapmış."

"YOK ARTIK!" Nico tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin?"

"Oluyor böyle şeyler" dedi Will. "Birisi tutamadı herhalde."

"Ben olsam bayılırdım" dedi Nico. "Hemen oracıkta."

Will buna gülünce Nico, onu güldürebildiği için küçük çaplı bir zafer kazanmış gibi hissetti. "Bir sonraki istasyonda vagon değiştirdik. Metroda sörfü de annem bana o zaman öğretti işte."

"Vay be. Bense Manhattan Savaşı'na kadar New York'a gidemedim."

Will yüzünü buruşturdu. "Şehre pek iyi bir giriş olmamış. Bundan yıllar önce, satirim beni bulup Melez Kampı'na getirdiğinde annemle birlikte Manhattan'da olduğumuzu biliyor muydun? Canavarlar, şehir merkezinde bana saldırmıştı."

"Hayır!" dedi Nico.

"Hatırlat da bir gün sana o hikâyeyi anlatayım."

Nico, Will'in böyle söylemesinden şu anda ayrıntıları paylaşmaya pek hazır olmadığı mesajım aldı.

"Bazen senin bu kıtanın her yerini dolaştığını unutuyorum" dedi Nico. "Yani, ben de pek çok yere gittim ama genelde Melez Kampı'na geldikten sonra. Seyahat etmeyi özlediğin oluyor mu?"

"Ara sıra" dedi Will. "Ama sanırım ben annemle birlikte olmayı daha çok seviyordum. O kadar maceracı bir ruhu var ki! Onun yanındayken ister istemez sen de öyle hissediyorsun. Bir de dünyanın en büyük sicim topunu falan görmek istiyor."

Nico dünyanın en büyük sicim topunu hayal etmeye çalıştı. Hayal ettiği şeyi biraz dehşet verici buldu.

Birkaç sıra ilerideki kadınla çocuğa baktı. Çocuk şimdi annesinin kucağında oturuyordu. Will'in omzuna yaslandı. "Hiç... normal bir çocukluğunun olmasını istedin mi?"

Will'in huzursuzca kıpırdandığım hissedebiliyordu. Wil bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sanmam" dedi. "Belki bazen başka çocukların yaptıklarını gördüğüm şeyleri istemişimdir. Ama zaten sürekli seyahat etmem gerekiyordu! Aslında annem benim en iyi arkadaşım gibidir ve bunu dünyalara değişmem."

Nico bunu düşündü. Kendisi bazı günler annesinin yüzünü gözünde canlandırmakta bile zorlanıyordu. Kâbuslarındaki sesini hatırladı: *Vita mia*.

"Yarı-tanrı olmasaydım nasıl bir hayatım olurdu diye düşünüyormusun hiç?" diye sordu.

Will ondan uzaklaştı. "Ne? Neden böyle bir şey söyledin ki Nico?"

"Bir soru sadece."

"Hayır, bunu hiç düşünmüyorum." Will uzaklara baktı. "Olduğum halim sayesinde yaşadığım tüm harika şeyleri düşünüyorum. İnsanlara yardım ettim, *hayatlarını* kurtardım Nico! Ve dünyayı yaklaştırmakta olan tehlikelerden korudum."

Sonra insanın ruhunu ısıtan bir ifadeyle Nico'ya gülümsedi. "İnsanları iyileştirebiliyorum. Karanlıkta parlayabiliyorum. Ve... şey, *seni* tanıdım."

"Ah, *tanrılar*" diye inledi Nico. "Duygusallaşmak yok! Henüz çok erken, Will!"

Will, Nico'ya sokuldu. "Ama gerçek bu. Birbirimizin hayatında olduğumuz için çok minnettarım."

"Bu cevapla hile yaptın ama sesimi çıkarmayacağım" dedi Nico.

Will, Nico'nun şakağına bir öpücük kondurdu. "Huysuz karanlık yumağım benim."

"Dünyanın *en büyük* huysuz karanlık yumağı, teşekkür ederim."

Tren yolculuğunun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler. Bir noktada Will'in içi geçmeye başladı. Nico dışarıda olup biteni izledi. Manhattan'dan önceki son istasyon olan Woodside'da anne ve kız indiler. Küçük kızın peronda annesinin yanında seke seke giderkenki tasasızlığı Nico'nun yüreğini acıttı.

Will haklıydı. Yarı-tanrı olmanın, Nico'nun asla vazgeçmek istemeyeceği o kadar güzel tarafı vardı ki! Üstelik Will'in olmadığı bir dünyayı da hayal dahi etmek istemezdi. Ama doğdukları dünyada yeteneklerden, yarı-tanrı arkadaşlardan ve gülünç maceralardan çok daha fazlası vardı.

Dün gece gördüğü rüyanın görüntüleri Nico'nun zihninde dönüp duruyordu. Çok... daha karanlık tarafları vardı. Yalnızlık. Acı. Soyutlanma. Tüm bunlar Nico'yu Nico yapan şeylerdi. Will bunu görmüyor muydu? Yoksa o sadece yarı-tanrı olmanın olumlu yanlarına, ışık ve vaat dolu şeylere, görmek *istediklerine* mi odaklanıyordu?

Nico bazen emin olamıyordu. Bu onu kötü bir erkek arkadaş mı yapıyordu? Bunu değerlendirmesi mümkün değildi çünkü hiç kimseye Will'e yakın olduğu kadar yakın olmamıştı. Diğer çiftler bunu nasıl yapıyordu? Annabeth ve Percy birbirlerinden hiç şüphe ediyorlar mıydı?

Nico arkadaşlarını düşünmenin bu yolculukla ilgili bazı kaygılarına ve belki de Will'in de kaygılarına olası bir çözüm olduğunu fark etti. Tartarus hakkında daha çok şey bilen başka biri var mıydı?

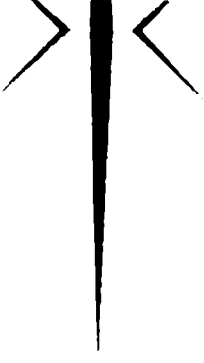
Nihayet tren Penn İstasyonu'na yanaşınca Will hızla ayağa kalktı. Esnedi. "Uyumayı beklemiyordum. Neredeyiz şimdi?"

"Küçük bir son dakika sapağı" dedi Nico gerginliğini üzerinden atarak. "İdare et beni, söz veriyorum buna değecek."

Nico kent merkezinin dışına ulaşmak için başka bir trene binmeleri gerektiğini anlatırken Will'in elini mavi tişörtünün yakasından sokup parmaklarını boynundaki altın zincirde gezdirdiğini fark etti.

Bu zinciri ona Nico hediye etmişti.

Tıpkı Will'in gülümsemesi gibi, bunu görmek de Nico'nun içini ısıttı. Belki de her şeyi fazla düşünüyordu. Will'in ona çok değer verdiği belliydi ve Nico, Penn İstasyonu'nun labirentine ilerlerlerken bu küçük hareketle tüm endişelerinden sıyrıldı.

7

Penn İstasyonu'nun bazı kısımları yakın zamanda yenilenmişti ama yine de Grand Central İstasyonu kadar güzel olmaması Nico'yu hep hayal kırıklığına uğratiyordu. Alt kat loş ışıklı, kalabalık ve klostrofobikti. LIDY⁴ terminalinden metroya giderlerken Nico, Will'e istasyonun iç karartıcı tasarımından dert yanıyordu.

"O kadar da kötü değil!" dedi Will, yakındaki bir yiyecek standını işaret ederek. "Şu gevrek halkalar nefis kokuyor."

Nico, "Pişmiş hamur kokusunun olumlu bir mimari özellik sayıldığını sanmıyorum" dedi.

"Gölge yolculuğu yapmamızı, Gri Kız Kardeşler'i ya da senin zombi şoförünü kullanmamızı istemediğim için bozuldun sen."

"Onlardan herhangi biriyle yolculuk daha kolay ve daha eğlenceli olurdu!"

"Gölge yolculuğu hakkında ne dedim ben sana?" diye çıkıştı Will. "Sağlığın için iyi değil. Onu sadece acil durumlarda kullanmalısın ve bu acil bir durum değil. Şimdilik."

Bunu söyler söylemez *kesinlikle* turist olan bir kadın doğruca üzerine yürüyüp buzlu kahvesini Will'in tişörtünün ve kot pantolonunun üstüne döktü.

4 Long Island Demir Yolu (Long Island Rail Road). (ç.n.)

Nico yine kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Zavallı kadın özür dileyeye dileyeye bir hâl oldu ve Will'e hediyelik eşya dükkânından bir tişört almayı teklif etti. Şahsen Nico, Will'i önünde *I Love NY* baskısı olan bir tişörtle görmeye bayılırdı ama Will sorun olmadığını, kazaların olabileceğini mırıldandı ve yollarına devam ettiler.

Peronda E trenini bekledikleri sırada Will'in ayaklarının arasını da bir içecek gölcüğü oluşmaya başladığında Nico, "Şimdi var mı acil bir durum?" diye sordu.

"Kahve bu" dedi Will gerçekçi bir tavırla. "Biraz sonra sıcak hava çıkınca kurur. Hâlâ acil durum değil."

Bekledikleri E treninin şehir merkezinde bir yerlerdeki sinyal sorunu nedeniyle otuz dakika boyunca gelmemesi de acil durum değildi. Aktarıldıkları 6 numaralı hattın Doksan Altıncı Sokak istasyonunun dışındaki tünelde on dakika daha beklemesi ve Will'in kıyafetleri hâlâ nemli olduğundan metro vagonunu Starbucks'ın arkasındaki çöp konteyneri gibi kokutması da acil durum sayılmadı.

Sonunda istasyona vardıklarında kondüktör, "Bu tren artık hizmet dışı" anonsu yaptı.

Yukarı Doğu Yaka'ya çıktıklarında Will, "İçinden, *ben sana demiştim*, dediğini duyabiliyorum Nico" dedi. "Hatta telepati yoluyla bana bağıırıyorsun."

Nico katıla katıla güldü. "Ben öyle bir şey demedim!"

"Kesinlikle. Ama *aklından geçiriyorsun*."

Nico ağzına fermuar çekiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Seni destekliyorsam ne olayım, Will Solace."

Will yüzünü erken sonbahar güneşine dönüp derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, Nico di Angelo. Aklındaki bu dolambaçlı yol nedir?"

"Bu taraftan" dedi Nico.

İkisi capcanlı, hareketli ve burayı yuvası bilen; tanrılardan, yarı-tanrılardan ve canavarlardan habersiz olan bir semtte güvercinleri ve yavaş yavaş yürüyen birkaç turisti atlattılar. Sis, çoğu insanın dünyanın o büyüülü yanını görmesini engelliyordu. Parlayan bir kılıç bir ölümlünün gözüne beysbol sopası gibi görünebilirdi

çünkü beyinlerinin kabul ettiği buydu. Ağgözlü bir yarı-kadın yarı-kuş canavar, huysuz bir tavuk gibi görünebilirdi. Hatta tanrılar ve Titanlar arasındaki göksel bir savaş korkunç bir fırtına olarak yorumlanabilirdi. Burada, Manhattan'da insanlık adına kaç savaş gerçekleştiğini düşünecek olursak, böyle olması iyi bir şeydi. Ama Sis bazen faaliyetteki muazzam, ilkel güçlerin aslını gizleyerek yarı-tanrılar da kandırdığı için Nico, Will'i 104. Cadde ile 1. Cadde arasında küçük bir daireye götürüyordu.

Tartarus'a yapılan bir yolculukta şimdiye kadar sadece iki yarı-tanrı daha hayatta kalmıştı. Nico da hem kendi hem de Will'in gönül rahatlığı için fikir alışverişinde bulunmak istiyordu.

Will, binanın önüne gelene kadar Nico'nun onu nereye götürdüğünü anlamadı. Binanın önüne geldiklerinde birden parladı.

"Burada ne yapacağız?" diye sordu. "Percy'yi de mi yanımıza alacağız? Ben onu Kaliforniya'da sanıyordum."

Nico kaşlarını çatı. "Onu yanımıza almayacağız. Hades aşkına, hayır. Bunu hayal bile edemezdim. Tatili fazlasıyla hak ediyor."

"Öyleyse..."

"Göreceksin." Nico binaya girip merdivenlerden yukarı çıktı. Daire kapısını Sally Jackson gülümseyerek açtı, kızı Estelle annesinin eteğindeydi.

"Merhaba çocuklar. Yarı-tanrılar birkaç aydır ziyaretime gelmiyordu" dedi Sally ve Estelle de cıvıladı. "İçeri gelin."

Percy'nin evinde onsuz olmak tuhaftı. Sally, Estelle'i çocuk kafesine yerleştirip mutfığa yöneldi. Bir tabak mavi şekerli kurabiyeyle geri döndü. "Biliyor musunuz" dedi kurabiyeleri yemek masasına bırakırken, "her renkte kurabiyeler yapabilirim aslında. Ama mavi olanlar artık alışkanlık haline geldi."

"Teşekkür ederiz ama sana zahmet vermek istemiyoruz" dedi Will. Nico'ya baktı. "Öyle değil mi?"

"Tabü..." dedi Nico, Sally'nin kurabiyelerini gerçekten büyük bir külfet olarak gördüğü halde. "Ben sadece Percy ve Annabeth'le iletişime geçmek istedim ve şey, bunun için en iyi yer burası olur diye düşündüm."

"Percy'yle iletişime geçmek mi?" dedi Sally, karşılarındaki boş sandalyeyi çekerek. "Ne hakkında?"

Nico elinden geldiğince Bob ve kehanet olayını kısaca özetledi.

Sally dudağını sarkıttı. "Percy'den seninle gelmesini istemeyi düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü o üniversiteye yeni yerleşti ve normale en yakın şey bu..."

"Öyle bir şey yok" diyerek sözünü kesti Nico. "Söz veriyorum."

"Güzel." Sally kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü ne Percy'nin ne de Annabeth'in bir daha oraya gitmesini isterim. Kim tehlikede olursa olsun siz de gitmemelisiniz hayatım."

"Benim için durum farklı" dedi Nico ona. "Hades'in oğlu olarak yolumu biliyorum. Ama Will..."

Will arkasına yaslandı, yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Ah, anlıyorum. Benim Percy'yle konuşmamı istiyorsun. Böylece beni gitmekten vazgeçirebilir, öyle mi?"

Nico "Hayır" diye itiraz etti ama belki de aklının bir köşesinde bu düşünce vardı. "Ama bu konuda endişeli olduğumu biliyorum. Tehlikeyi küçümsediğim için de endişeleniyorsun. Bu yüzden Hades'le akraba olmayan ve yine de Tartarus'tan sağ kurtulmuş biriyle konuşmanın faydalı olabileceğini düşündüm."

"Pek de sayılmaz" diye mırıldandı Sally. "Percy yaşadığı her şeyi bana ayrıntılarıyla anlatmıyor. Sanırım böylelikle beni koruduğunu düşünüyor. Ama ben en kötü kâbuslarının Tartarus'la ilgili olduğunu biliyorum."

Will yutkundu. "Vay canına, bunun daha şimdiden çok faydası oluyor..."

Nico büyüyen hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Will, Percy'yle bir kere *konus*, tamam mı?"

Will zoraki gülümsedi. "Evet, tabii. Onu görmek güzel olur. Annabeth'i de öyle, tabii eğer... Bir dakika ya, onlarla tam olarak nasıl iletişime geçeceğiz... İris mesajıyla mı?"

Nico, Sally'ye döndü. "Programlarını biliyorsundur diye umut ediyordum? Ders ortasında onlara parlak bir hologram göndermek istemem."

Sally sırtıttı. "Üniversite programlarını ezberlediğimi söyleyemem ama günün bu saatinde, Batı Yakası saatine göre, sanırım ikisi de Percy'nin kaldığı yurttadırlar... umarım İngilizce sınavına çalışıyorlardır."

"Harika." Nico cebinden altın bir drahmi çıkardı. "Bir sorum daha olacak Bayan Jackson. Percy'ye İris mesajı göndermek için kullandığınız standart bir yöntem var mı? Yani, evinizin her yerine su püskürtmek zorunda kalmayayım diye soruyorum."

"Çok düşüncelisin" dedi Sally. "Aradığın şey bende var. Gelin."

Sally, Estelle'i kucağına aldı ve onları koridora doğru götürdü; Nico ve Will yolda birkaç kurabiye kaptılar.

Percy'nin eski odasına gittiler ve Nico burayı yine çok tuhaf buldu. Yıllar önce o yangın çıkışı penceresinden içeri girdiğini ve kendisine Percy'nin doğum günü pastasından ikram edilince çok şaşırdığını hatırlıyordu. Bu, Nico'nun gerçek dostluğa dair hissettiği ilk pırıltılardan biriydi.

"İşte geldik" dedi Sally, Percy'nin şifonyerindeki mekanizmayı işaret ederek.

Will keyifle güldü. "Bu gerçekten çok zekice."

Öyle olduğunu Nico da kabul etmek zorundaydı. Percy masa lambasının yanına bir nemlendirici cihaz yerleştirmişti. Sally cihazı çalıştırınca, bir buhar perdesi yukarıya doğru açıldı, su damlacıkları ışığı renkli parçalara böldü. Gökkuşağı tanrıçası İris'ten bir iyilik istemek için tam da buna ihtiyacınız vardı.

Nico, drahmiyi kaldırdı. "Ey tanrıça, adaklarımızı kabul et" diye yalvardı. Sonra parayı buharın içine attı ve para hemen ortadan kayboldu. "Bana Yeni Roma Üniversitesi'ndeki Percy Jackson'ı göster."

Birkaç saniye sonra tanıdık bir yüz, İris mesajının büyük bir kısmını kapladı. Percy'nin yeşil gözleri buharda yüzen yosun lekelerine benziyordu. "Nico?" dedi. Sonra biraz geri çekildi ve daha geniş açıdan baktı. "Anne? Her şey yolunda mı?"

Estelle, abisinin sesini duyunca sevinçle ciyakladı.

Sally güldü. "Evet Percy, her şey yolunda. Arkadaşların ziyarete gelmişler!"

Nico'nun küçük arka plandan görebildiği kadarıyla Percy gerçekten de yurttaki odasında idi. Sol tarafta küçük, dağınık bir yatak ile kitap ve kâğıtlarla dolu bir masa vardı. Percy'nin kendisi de biraz dağınık görünüyordu.

"Nico!" dedi Percy. "Oo dostum, seni görmek ne güzel!"

Annabeth görüş alanına girip Percy'yi kenara itti. "Ne oluyor? Biriyle savaşıp mı gerekiyor?" Sonra yüzü aydınlandı. "Ah, merhaba Nico. Aa, Will mi o? Will Solace! Nasılsın?"

Will, gülücükler içinde, "Biz iyiyiz" dedi. "Üniversite hayatı nasıl?"

"Şaşırtıcı derecede normal" dedi Annabeth. "Bir-iki başıboş canavar dışında en büyük endişemiz derse zamanında yetişebilmek."

Percy, "Bu konuda sadece *benim* sorunum var gibi görünüyor" diye homurdandı.

"Derslerini kaçırmıyorsun değil mi?" dedi Sally.

Percy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Kesinlikle hayır. Hayatımda hiçbir dersi kaçırmadım."

"Bir keresinde okuduğun liseyi ateşe vermedin mi?" dedi Annabeth. "Eminim o gün dersi kaçırmışsındır."

"Ben... Öyle olmadığımı biliyorsun! Onlar güzel bir kılığa bürünmüş canavarlardı! Hekate'nin bana tuzak kurduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Annabeth diğerlerine gülümsedi. "Onu küplere bindirmek çok kolay."

Percy homurdandı. "Her neyse..." dedi Nico ve Will'e bakarak. "Ne oldu?"

"Sana akıl danışmak istedik de" dedi Nico. "Bir görevle ilgili."

"Vay, görev mi aldınız?" dedi Annabeth. "Ooo, hadi anlatınıza!"

"Şey" dedi Nico yüzünü buruşturarak "Tartarus'a gidiyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu. Annabeth ve Percy gözlerini kırpmasalar da Nico, İris mesaj bağlantısında bir sorun olduğunu düşünürdü. Son zamanlarda düşman Üçlü Erk yüzünden neredeyse bir yıl sihirli iletişim kurmadan geçmişti, yani bu imkânsız değildi.

Yine de... Nico onların tepkisini tahmin etmeliydi.

Sonunda Annabeth, Percy'ye döndü. "Tartarus dedi, değil mi?"

"Belki de tartar sosu arayışıdır" dedi Percy. "Az riskli ve lezzetli bir görev."

"Evet, buna katılıyorum." Annabeth dönüp Nico'ya baktı. "Demek bir tartar sosu görevi. Aferin size. Balık ve patates kızartmasının yanında çok iyi gider."

"Hadi ama çocuklar, yapmayın" dedi Nico. "Ben ciddiylim."

"Ah, biliyoruz" dedi Annabeth. "Biz de ciddiyiz! Kesinlikle tartar sosu arayışına girmelisiniz. Lezzetli bir limonlu mayonez de düşünebilirsiniz belki? Çok heyecan verici olabilir."

Will, "Annabeth, lütfen..." dedi.

"Geçen gün yemekhanede bir çocuğun bütün çeşnileri ustaca bir sos haline getirdiğini gördüm" dedi Percy. "Adına da Patlama dedi."

"Çünkü insanın ağzında patlamaya yol açar" dedi Annabeth. "Çok mantıklı."

Nico homurdandı, Estelle annesinin kucağında kıkırdadı.

"Bunu kendi aranızda tartışmanız gerekiyormuş gibi görünüyor" dedi Sally, Estelle'i kucağında nazikçe zıplatarak.

"Tartışacak bir şey yok!" dedi Percy.

"Seni seviyorum Percy" diye seslendi Sally. "Dersleri kaçırmaktan vazgeç!"

Sally ve Estelle odadan çıktıktan sonra tuhaf bir sessizlik daha oldu.

Nico, Percy'nin yatağının ucuna oturdu. "Bunu tartışsak da tartışmasak da Will ve ben gideceğiz" dedi. "Siz ikiniz Will'e tavsiye niteliğinde bir şeyler söylersiniz diye umuyordum. Bu sayede yolculuk onun için o kadar da zor olmaz."

Annabeth başını iki yana salladı. "Tartarus'tan bahsediyoruz Nico. Daha önce orada neredeyse aklım kaçıırıyordun. Tartarus'ta o kadar uzun süre kalmadığımız hâlde neredeyse bizi yok ediyordu."

"Orada neredeyse kendimi kaybetmişim" dedi Percy. "Gördüklerimiz... Yaptıklarım." Ürperti. "Hâlâ karanlıklar tanrıçası Akhlys'le ilgili kâbuslar görüyorum."

Nico'nun yanına oturan Will, "Şey, bu söylediklerin *kesinlikle* kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor" dedi.

"Peki siz ikiniz oraya *isteyerek* mi gidiyorsunuz?" dedi Annabeth neredeyse bağırır gibi yüksek sesle. "Neymiş bu görev? Hangi olası sebep..."

"Bob!" Nico beklediğinden daha yüksek sesle bağırdı. "Bob için geri dönüyorum."

Şimdi huzursuz görünme sırası Percy ile Annabeth'teydi. Percy uzun bir süre gözlerini kapattı. "Ah Nico" dedi. "Özür dilerim."

Annabeth, "Biliyorum, bunu duymak çok korkunç ama ben onu düşünmüyordum bile" dedi. "Tanrım, nasıl unutabilirim?"

Will uzanıp parmak uçlarını Nico'nun elinin üstünde gezdirdi. "Bu görevin kötü bir fikir olduğunu biliyoruz ama... Bazı gelişmeler oldu. Nico, anlat onlara."

Nico elinden geldiğince dikkatli bir şekilde anlattı. Üst üste gördüğü en son kâbusları, yardım isteyen o sesi ve ona dinlemesini söyleyen görüntüleri anlatınca Percy ve Annabeth bariz şekilde üzüldüler.

"Bob'u orada bırakmamalıydık" dedi Percy yavaşça. "Bunun günün birinde tekrar karşımıza çıkacağını biliyordum."

"Ben de öyle olacağını tahmin ediyordum" dedi Annabeth. "Ama... neden *sen* Nico? Yani, alınma ama onu en son biz gördüğümüze göre Bob, bana ve Percy'ye de ulaşamaz mıydı?"

Nico cevap vermedi ama aklının karanlık bir köşesine gizlenmiş bir teorisi vardı: *Belki Bob benim yardım edeceğimi düşünmüştür de ikinizin yardım edeceğinden emin olamamıştır.*

Will onun aklından geçen kara düşünceleri anlamış gibiydi. Parmağını Nico'nun parmağına doladı. "Arkadaşlar, bu kehanetin yalnızca Nico içinmiş gibi görünmesinin rahatsız edici olduğuna katılıyorum. Bob'un ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Bunun bir tür tuzak olup olmadığını bilmiyoruz..."

"Öyle olması umurumda değil" dedi Nico. "Çünkü Bob gerçekten acı çekiyor. Bundan eminim. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmam lazım. Onu orada acı çekmesi için bırakamayız."

Will, Nico'nun elini sıktı. "Kesinlikle. Denemek zorundayız. O yüzden bize yardımı dokunacağını düşündüğünüz bir şeyler varsa söyleyebilirsiniz..."

Percy'nin bakışları odağını kaybetti, geçmişe dalıp gitmiş gibiydi. "Yani, Bob eski bir Titan. Bu durumda Tartarus onu bizi etkilediği gibi etkilemez. En azından oraya karşı bir miktar zihinsel koruması var. Gaia'nın yordakçılarıyla yaptığı savaştan sağ çıktıysa..."

Nico, Percy'nin iyimser olmak için nedenler bulmaya çalıştığı'nı farkındaydı ama hepsi de Tartarus'un evrendeki en kasvetli, en tehlikeli, en zehirli ortam olduğunu biliyorlardı. Bob'un bir miktar direnci olsa bile, ölümsüz bir varlık olsa bile... Aşağıda, bir Titan'ın ölmeyi dilemesini sağlayacak pek çok şey vardı. Nico, Percabeth'in moral verici konuşmasının iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Yanımda götürebileceğim koruyucu bir şey var mı?" diye sordu Will. Nico'nun elini bırakıp sırt çantasını karıştırdı. Bir güneş küresi çıkardı. "Bunu aldım."

"Neden ihtiyacın olsun ki böyle bir..." diye başladı Annabeth. "Ah, doğru ya. Apollon'un çocuğu. Bu gerçekten çok akıllıca."

Percy kaşlarını çattı. "Evet, gün ışığı yok... Ben bunu düşünmedim. Tartarus senin için başkaları için olduğundan daha kötü bir yer olacak." Annabeth yavaşça omuzuna vurunca Percy yüzünü buruşturdu. "Ne? Yanlış bir şey söylemiyorum."

Will'in tüm bedeni sönmüş gibiydi. "Yapabileceğim başka bir şey yok mu yani?"

"Bekle bir dakika" dedi Annabeth. "İkimiz de öyle bir şey söylemedik. Hatta ben Nico'yla ikinizin büyük bir avantajı olduğunu söyleyebilirim."

Percy başıyla onayladı. "Siz ikiniz birbirinize sahipsiniz."

Nico ona gözlerini kısarak baktı. "Hımmm.... tamam? Ne demek bu? Kulağa sevimsiz bir Hallmark kartpostal yazısı gibi gelmesi dışında yani?"

"Tam olarak öyle geliyor kulağa" dedi Annabeth. "Çünkü bu yolculuğu hayatta kalınabilir kılacak olan tek şey bu sevimsizlik."

“Tamam” dedi Will. “Ama ne demek?”

Percy, “Tartarus insanın benlik duygusunu yıpratır” dedi. “Açık söylemek gerekirse orası ölümlülere acı çektirmek için *tasarlanmış* gibi görünüyor. Orada ne kadar çok zaman geçirirseniz durum o kadar kötüleşir.”

“Bunu hatırlıyorum” dedi Nico. Kollarında ve bacaklarında tanıdık, soğuk bir ürperti geziniyordu. “Şeye benziyor... Kafanın içinde hiç susmayan bir ses sana en kötüsünün sen olduğunu söylüyor sanki.”

Percy başını sallıyordu. “Bir de Cocytus var tabii, Ağıt Nehri, ki bu da on katı falan.”

Will parmaklarını sarı saçlarının arasında gezdirdi. “Peki... nunun tam olarak nasıl bir faydası olacak?”

“Nico, Tartarus’tan tek başına geçti” dedi Percy. “Tamam, belki tamamen yalnız değildi ama yanında onu önemseyen ve yolculuktan sağ çıkması için çabalayan biri de yoktu. Bunu nasıl başardı hiç bilmiyorum doğrusu.”

Nico’nun kulakları yanıyordu. Percy’nin sesindeki hayret onu memnun mu etmişti yoksa gücendirmiş miydi emin değildi.

Annabeth kolunu Percy’nin omzuna doladı. “Bizim için fark yaratan şey birlikte olmaktır.” Grimsi gözlerini önce Nico’ya, ardından Will’e dikti. “Birbirimize yukarıdaki dünyayı hatırlattık. Birimiz acı çekerken diğeri onun moralini yükseltmek için elimizden geleni yaptık. Fıkralar anlattık. Hikâyeler. Ne olursa. Yanınızda bir arkadaşınızın olması orada büyük fark yaratıyor.”

“Hem kim bilir Will?” diye ekledi Percy. “Belki Apollon’un oğlu olmanın sana bir tür avantaj sağladığını keşfedersin. Aşağıda güçlerinin gerçekten *daha güçlü* olması mümkün.”

“Ama buna güvenme” dedi Annabeth. “İkimiz de kendimizi sürekli bitkin hissediyorduk. Eğer Bob olmasaydı...” Yüzünde pişmanlık dolu bir üzüntüyle Percy’ye baktı.

Percy, “Başaramazdık” diyerek Annabeth’in cümlesini tamamladı.

Nico artık bu görevi tamamlaması gerektiğinden hiç olmadığı kadar emindi. Bob’un orada kalması bir hataydı ve Nico bu hatayı düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Teşekkür ederim" dedi Will. "Bunu bilmek gerçekten yardımcı oluyor." Ama söylediklerinden pek emin değil gibiydi. Gözleri, Nico'nunkilerle buluşunca korkusunu ele verdi.

"Şey, teşekkürler çocuklar" dedi Nico. "Biz sizi daha fazla tutamayalım."

"Dikkatli olun" dedi Annabeth. "Söylememe gerek yok biliyorum ama ikinizi de kaybetmek istemiyoruz."

"Hepimiz çok şey kaybettik zaten" dedi Percy. "Ama açık konuşayım mı? Tartarus'a gidiş-dönüş yolculuğunda hayatta kalabilecek iki kişi varsa, bence bu siz ikinizsiniz."

Nico'nun kalbine bir sıcaklık yayıldı. İlk başta neden Percy Jackson'a ilgi duyduğunu hatırladı. Will Solace gibi Percy'nin de diğer insanlara açıklanması mümkün olmayan, sağlam bir inancı vardı.

"Teşekkür ederim" dedi Nico. "Bunu senden duymak çok çok kıymetli."

"Son bir şey daha" dedi Annabeth. "Mümkün olur mu bilmiyorum ama Bob'un kedisini bulmaya bakın."

"Küçük Bob!" diye bağırdı Percy. "Ah, dostum, umarım o da hayattadır."

"Bir kedi mi?" dedi Will.

"Sıradan bir kedi değil" dedi Annabeth. "O bir *spartos*, kılıç dişli bir kaplanın dişinden yaratılmış. Bir alaca kediye benziyor ama çok daha fazlası."

"Bob ve o kedi birbirlerinden hiç ayrılmazlardı" dedi Percy. "Mümkünse ikisini de evlerine getirin."

Nico başını sallayarak "Elimizden geleni yapacağız" dedi. "Söz."

Vedalaştılar ve İris mesajı karardı.

Will ve Nico birkaç dakika sessizce oturduktan sonra Sally Jackson tekrar yanlarına geldi. "İhtiyacınız olanı alabildiniz mi?"

"Evet, teşekkür ederiz" dedi Will.

"Percy sizi bu işten vazgeçiremedi galiba?" dedi Sally.

"Vazgeçirmeyi denedi" dedi Nico. "Söylediklerini duysan onunla gurur duyardın."

"Ama biz yine de gideceğiz" dedi Will ve Nico onun sesindeki kararlılığı hissetti.

Sally Jackson içini çekti. "Peki o zaman yolculuk için biraz atıştırmalık ister misiniz çocuklar?"

Nico, Percy'nin annesinin morali bozuk ümitsiz yarı-tanrılarla ilk kez muhatap olmadığı hissine kapıldı. Olan bitenden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Will, Sally'nin dipsiz sırt çantasına biraz mavi şekerli kurabiye yerleştirmesine yardım ederken Nico da oturma odasında volta attı. Bir kitap rafında Percy'nin yıllar içinde çekilmiş çeşitli fotoğrafları vardı. Nico, kollarını annesinin beline dolamış, ağzı kocaman bir gülümsemeyle açılmış muhtemelen sekiz yaşlarında olan küçük Percy'nin fotoğrafını eline aldı. Central Park'ta çekilmiş bir fotoğrafa benziyordu, üstlerine kar yağıyordu.

Sally, Nico'nun arkasına yaklaşarak "Bazen normal, güzel zamanları hatırlamaya ihtiyacım oluyor" dedi. "Hayatımızdaki tüm bu kaos varken elden başka ne gelir ki? Her şeye rağmen, birlikte ailece eğlenceli şeyler yapmayı *başardık*."

Nico, Sally'ye döndü. "Korkmuyorsun."

"Hımm? Ne demek istiyorsun?"

"Bugün burada tüm o konuşulanlar... gözünü bile kırpmadın. Bu seni hiç korkutmuyor mu?"

"Korkutuyor" dedi Sally. "Bazı korkunç şeyler de gördüm. Oğlumun geri döneceğinden şüphe ettiğim zamanlar oldu. Bir kere sinde *aylarca* ortadan kaybolmuştu, hatırlıyor musun?"

Nico başıyla onayladı. "Evet, Jason Grace'le takas edilmesinden sonra onu Jüpiter Kampı'nda bulan ilk Melez kampçı bendim."

"Ama Percy aynı zamanda artık harika bir şeyin parçası ve dü-rüst olmak gerekirse bu, her şeyi çok daha kolaylaştırıyor."

"Neyin parçası?" diye sordu Will, ağzının kenarındaki mavi kı-rıntıları eliyle silerek.

"Bana bıraktın mı?" diye sordu Nico.

Will sadece gülümsedi.

"Percy büyük bir ailenin parçası" dedi Sally. "Sen ve Will gibi dostları var ve dünyanın her yerinde daha nice arkadaşı. Ve hepiniz

sevdiğiniz insanları kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapmaya hazırsınız. Bir anne daha ne isteyebilir ki?"

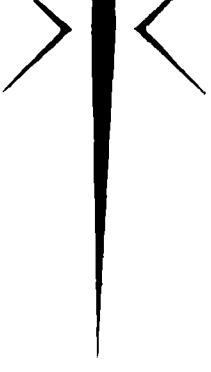
Will ve Nico, Sally Jackson'ın evinden ayrılırken Nico, hâlâ Sally'nin sözlerini düşünüyordu.

Aile.

Sanırım Melez Kampı temelde büyük, aşırı işlevsiz bir aile, diye geçirdi içinden.

İleriki günlerde kendisini ve Will'i nelerin beklediğini hiç bilmiyordu ama metroya geri dönerlerken Will'in elini tuttu. Eğer Tartarus'ta hayatta kalacaklarsa, Annabeth ve Percy'nin onlara söylediği şeye inanmanın zamanı gelmişti.

Bunu birlikte yapmaları gerekecekti.

8

6 numaralı trenle güneye doğru sorunsuz bir yolculuğun ardından Nico ve Will, Central Park'ın en güney ucuna yürüdüler. Ağaçların bazı yaprakları sararmaya başlamıştı ve hafif bir esintiyle hışırdıyorlardı. Koşucular ve bisikletçiler ana yol boyunca hızla ilerlerken Nico, Will'i ormanlık alana götürdü. Nico, Manhattan'daki kil taşlarından oluşan büyük bir kaya öbeğinin önünde durunca Will tek kaşını kaldırdı.

"Bundan sonra nereye gideceğiz?" diye sordu.

Nico kayaları işaret etti. "Şuradan içeri gireceğiz."

Will devasa gri kayalara baktı. "Ben bir şey mi kaçırıyorum? Nico, orada kayadan başka bir şey yok. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Ah, *ben* hiçbir şey yapmıyorum" dedi Nico gururla. "Şarkı söylemene ihtiyacım var."

Will etrafına bakındı. "Bu bir şaka mı? Bunu Bay D ile birlikte mi planladınız? Gizli kameralar mı var?"

"Böyle bir şeyin gerçekleşmesini sağlayacak bir kehanet uydu-rabileceğimi düşünmen beni onurlandırdı ama hayır, bu bir şaka değil. Bu *gerçek* Orpheus Kapısı."

"Ah" dedi Will. Sonra: "Ah. Demek bu..."

Nico başıyla onayladı. "Yeraltı Dünyası'na açılan gizli girişlerden geriye kalan tek kapı."

"Orpheus'un müzikle açtığı" dedi Will.

"Aynen öyle" dedi Nico. "Denemek ister misin?"

Will derin bir nefes aldı. "Evet yapabilirim. Peki sonra... o kadar mı?"

"O kadar" dedi Nico. "Yolculuğumuz başlayabilir."

Will yavaşça arkasını döndü ve tepelerinde yükselen muhteşem Central Park ağaçlarına baktı. Dönerken, "Bu maceranın ne kadar süreceğini bilmiyorum" dedi. "O yüzden önce her şeye son bir defa bakmak istiyorum. Dahili pilimi şarj etmek için."

"Gerginken çok tatlı oluyorsun." Will dönmeyi bıraktı, Nico da uzanıp ona sarıldı. Ayrıldıklarında Nico şöyle dedi: "İyi olacağız. Percy'yle Annabeth'in söylediklerini aklından çıkarma. Birbirimize yakın duracağız, tamam mı? Yeraltı Dünyasını iyi biliyorum."

"Senin için o kadar da endişelenmiyorum" dedi Will. "Daha çok ben nasıl tepki vereceğim diye korkuyorum. Aşağısı karanlık ve korkutucu olacak. Çevremde hep ölüm, üzüntü ve acı olacak."

"O kadar da kötü değil" dedi Nico. "Ayrıca arkadaşlarımız da bize yardım edecekler."

"Trogloditleri mi kastediyorsun?"

Nico, Neron'u yenmelerine yardım eden küçük, kurbağaya benzeyen insansı yaratıkları gözünün önüne getirerek gülümsedi. "Emin ellerde olacağız. Çok sayıda sivri pençesi olan küçük perdeli ellerde."

Will başını kaşıdı. "Tamam, sanırım onları görmek güzel olacak. Ama bize yine yardım edeceklerinden emin misin?"

"Neden etmesinler ki?" dedi Nico.

"Şey... bir nevi evlerini yok ettik, değil mi?"

"O kazaydı bir kere. Taurilerin bizi takip ettiğinden haberimiz yoktu ki!"

"Biliyorum ama yine de... Birisi kazara azgın boğaların Melez Kampı'nı ezip çiğnemesine izin verse sen kızmaz mıydın?"

"İkinci olarak" dedi Nico, "ben o haytaların yeni bir yuva bulmalarına yardım ettim."

Will'in parçaları birleştirmesi biraz zaman aldı. "Yani... bize yardım etmelerini bekliyorsun... Onlara yeni bir ev buldun... *Yeraltı Dünyası*'na mı gönderdin onları?"

Nico başıyla onayladı. "Artık yeraltında daha da derindeler ve bulunma olasılıkları daha az. Babamın görüş alanından uzak oldukları sürece daha güvende olacaklar."

Will şaşkınlığını gizlemeden başını iki yana salladı. "Birinin orada nasıl yaşayabildiğini anlamıyorum."

Nico'nun yüreği bir öfke patlamasıyla sarsıldı. İlk tepkisini, ki bu hiç de nazik değildi, belli etmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Yeraltı Dünyası senin düşündüğün gibi bir yer değil" dedi sessizce. "Çok daha fazlası var. Göreceksin."

"Tamam" dedi Will. "Sana güveniyorum."

Bu defa gülümsemesi Nico'ya kendini daha iyi hissettirmedi. Nico kenara çekilip kayaları gösterdi. "Bir şarkı, lütfen."

Will kaya kütesine yaklaştı. Yine derin bir nefes aldı ve yumuşak, üfleme bir melodiye başladı. Nico için tanıdık bir melodiydi bu. Will'in iyileştirme gücünü biri üzerinde kullanırken bu şarkıyı söylediğini duymuştu. Will'in sesi yükselip alçalırken Nico, yerden küçük yeşil filizlerin çıktığını gördü. Birkaçı sarı çiçekler açtı.

Nico kendi kendine, yüksek sesle, "*Bunu ilk defa görüyorum*" dedi.

Bu sözleri söyler söylemez kayalar gıcırdadı ve titredi. Will şarkı söylemeyi bırakıp geri çekildi. Tek kişinin geçebileceği büyüklükte üçgen şeklinde bir yarık ortaya çıkarken gözleri merak doluydu. Yarığın içindeki basamaklar derin karanlığa iniyordu.

Will ağzını burnunu kapattı. "Iyy, bu *koku* da ne?"

Kokular Nico'nun burnuna çalındı: Küf, çürük, toz...

Yuva.

"Burası Yeraltı Dünyası." Stygian demir kılıcını çekti. "Önce ben gideceğim."

Will onu kolundan tuttu. "Daha fazla ışık için karanlıkta parlama gücümü mü kullansam?"

Nico başını iki yana salladı. "Onu sonraya sakla. Kendini tüketmenin anlamı yok."

Will'in altında bir ter parıltısı vardı. "Eğer eminsen..."

Nico konuyu daha fazla uzatmak yerine uzanıp Will'in elini tuttu. "Hadi" dedi ve erkek arkadaşını merdiven boşluğuna götürdü. İlk birkaç basamaktan sonra Nico arkasına dönüp baktığında Central Park'ın parlak ışığında Will'in buklelerinin silüetini gördü. Sonra kulak tırmalayan bir gıcırtyla yarık kapandı ve karanlık, iki yarı-tanrıyı yuttu.

Işık veren tek şey, Nico'nun kılıcının keskin tarafıydı: Gölgeleleri daha da derinleştiren donuk mor bir parıltı.

"Vay be" dedi Will. "Burası gerçekten karanlık."

Nico kötü bir espri patlatmaya hazırdı ama tam o sırada tenine bir ürperti yayıldı. Kılıcını kaldırıp karanlığın içine doğru dikkatle baktı. Geçit, görebildiği yere kadar sessiz ve boş bir şekilde devam ediyordu.

"Nico, ne oluyor?"

Karanlıkta bir şey hışırdadı ama tam da *arkalarında*, az önce Orpheus Kapısı'nın kapandığı yerde.

Nico, Will'i yavaşça kenara itip arkasına döndü ve kılıcını o yöne salladı.

Hiçbir şey yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Will.

Nico kılıcını tekrar kendine yaklaştırdı. Will'e döndü. "Sanırım beni bayağı güçlendirdin, hepsi bu. Bir şeyler hayal ediyorum."

Will ikna olmuş görünmüyordu. Ne yazık ki Nico, *kendisinin* de buna inandığından pek emin değildi.

"Tamam" dedi Will. "Peki hep böyle karanlık mı olacak?"

"Ah, hayır, hiç de değil. Bir süre bu basamaklardan inmemiz gerekiyor ama Yeraltı Dünyası'na çıktığımızda orası... Neyse, kendin görürsün işte. Işık olmayan tek kısım burası." Nico duraksadı. "En azından Tartarus'a varana kadar."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu" diye mırıldandı Will.

Nico dar merdivenlerden aşağı inerken Will de onu takip etti. Basamaklar Nico'nun istediğinden çok daha dikti ama bunun nedeni daha çok Will için endişelenmesiydi. Erkek arkadaşının ayak

seslerinin yankısını duyabiliyordu; Will, sanki basamağın sağlam olduğundan emin olmak istercesine her adımda ayağıyla vurup yokluyordu. Birkaç dakika sonra Nico durakladı.

“Gerginsin” dedi. “Normal atsana şu adımlarını. Bir şey olmaz.”

Will tam cevap verecekken durup arkasına baktı. “Duydun mu?”

“Neyi duydum mu?”

“Bir şey bizi mi takip ediyor?”

Nico bu sefer hiçbir şey duymadı.

“Belki de sadece hayal gücüdür?” dedi Nico. “Burası ilk seferde çok tuhaf gelebiliyor.”

“Tamam” dedi Will, sesi titreyerek. “Öyleyse yolu göster.”

Yola devam ettiler. Will, Nico’yu birkaç kez daha durdurdu, ancak Nico hiçbir defasında yoldaşının duyduğu şeyi duyamadı. Böylece ilerlediler, indikçe daha da derine indiler. Nico merdivenin uzun olduğunu biliyordu, o yüzden bir ayağını diğer ayağının önüne atarken sümüksü merdivenlerden kaymamaya dikkat ederek mümkün olduğu kadar sakın kalmaya çalıştı.

Nico’nun sabrının azalması uzun sürmedi. Yıllar önce Percy’yi babasına götürürken de aynı basamaklardan indiğini hatırladı. Bu anı biraz canını yaktı; aslında Percy’ye ihanet etmek istememişti ama Lethe Nehri’nde yitirdiği kendi çocukluğu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Yine de tüm merdivenleri inmenin bir saat kadar sürdüğünü anımsıyordu.

Will’in taşları aralamasının üzerinden bir saat geçmiş miydi? Yoksa daha uzun bir süre mi olmuştu? Daha önce geçtiğiniz bir yolun bir sonraki seferde daha kısa gelmesi gerekmez miydi?

Will, Nico’nun aklından geçenleri dile getirdi. “Daha ne kadar gideceğiz?” diye sordu. “Sonsuza kadar inecekmişiz gibi hissediyorum.”

Nico nefes nefese, “Az kaldı galiba” dedi. Kılıcını tutmaktan kolu yorulmuştu; bu yolculuğu son yaptığında yolu Percy aydınlatmıştı. Nico’nun büyüdükçe Percy’yle ilgili bazı şeyleri daha farklı görmesi tuhaftı.

"Mesela burasının *Yeraltı Dünyası* olduğunu anlıyorum" dedi Will. "Bu yüzden yerin altına inmemiz gerekiyor. Ama bu..."

"Şşşt." Nico o kadar ani durdu ki Will ona çarptı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Will.

"Duyuyor musun?"

İkisi de kıpırdamadan durdu. İleriden bir yerden, metal çatıya çarpan yağmuru andıran boğuk bir uğultu geliyordu.

"Bu ne?" diye sordu Will.

Nico gülümsedi. "Styks Nehri bu. Neredeyse geldik."

İki arkadaş hızla ilerledi. Nico basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Az kalsın kayıp düşüyordu, sonra dengesini sağladı ve Will'in ona yetişmesini bekledi.

Çok geçmeden tüneli loş gri bir ışık doldurdu. İnmeye devam ederlerken Nico soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaptı. Styks'in boğuk uğultusu kükremeye dönüştü. Basamaklar düzleşmeye başladı. Nico merdivenlerin dibine ulaşınca tepesinde parlayan sarkıtların aydınlatığı büyük bir mağaraya çıktı. Sağında, Styks Nehri yüksek bir yokuşun kıyısından çağlayarak bir dizi yalçın kayalıktan aşağı akıyordu.

Ve uzakta da... Yeraltı Dünyası.

Ölüm krallığı Erebos'un surları, dere gibi bir ateşle çevriliydi. Büyük demir kapıların üzerinde bir sis kümesi gibi toplanmış hayaletler, içeri girmek için haykırıyordu. Nico, bu duvarların ardında hayaletlerin son durağı olduğunu biliyordu: Hayattayken erdemli olan şanslı azınlık için Elysium, kötüler için Ceza Tarlaları ve insanlığın çoğunluğunu oluşturan kayıtsız ve tarafsız kişiler için Asphodel Tarlaları. Bu çayırların ötesinde, keskin açılar ve gölgelerle Hades'in şatosu görünecekti. Nico bu ayrıntıları göremeyecek kadar uzakta olmalarına sevindi. Will'in ölümlerinin sonunu görmesine gerek yoktu. Zaten yeterince gergindi.

Nico'nun yorgunluktan başı dönüyordu. Bir an göz ucuyla karanlık bir şekil, tuhaf ve tehditkâr bir şey gördüğünü sandı ama dönüp baktığında orada sadece Will vardı.

"Yeraltı Dünyası'na hoş geldin" dedi Nico.

Will kaşlarını çatı, sonra elini başının arkasına koydu. Hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. "Bu bir şaka mı?"

"Şaka mı?" Nico afallamıştı. "Babamın ülkesine neden şaka dyesin ki?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Asıl *sen* neden bahsediyorsun?"

"Geldiğimizi söylemiştin" dedi Will.

"Geldik işte!" Nico kollarını iki yana açtı.

Will gözlerini uzaklara dikti. "Hımm, hayır gelmedik."

Nico dönüp tekrar baktı ve...

Ne?!

Merdiven boşluğuna geri dönmüşlerdi. Muazzam Erebos manzarası kaybolmuştu. Önlerindeki basamaklar sonsuza dek karanlığa iniyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Nico. "Neler oluyor? Sonuna gelmiştik ve..."

"Bunu duyabiliyor musun?" diye sordu Will, Nico'nun sözünü keserek. "Nehir mi? Çünkü ben duyabiliyorum."

Yine sustular. Gerçekten de Styks Nehri'nin uzaktan gelen sesi tünelde yankılanıyordu.

"Anlamıyorum" dedi Nico. "Yeraltı Dünyası'nı gördüm. Styks Nehri'ni gördüm ve... ve..."

Will basamaklara oturdu. "Hiçbir şey yoktu Nico. Sadece... daha fazla merdiven vardı."

"Bu imkânsız. Böyle olmaması gerekiyor."

"Ne olursa olsun, hâlâ gelmedik. Sence baban Yeraltı Dünyası'na girmemizi engellemeye çalışıyor olabilir mi?"

"Hayır!" dedi Nico. "*Sanmam*" diye ekledi sonra. "Bizim burada olduğumuzu bile bilmiyordur."

"Bundan emin misin?" dedi Will.

Nico buna cevap vermekte tereddüt etti. "Hadi devam edelim. Eğer tünelin sonunu tekrar görürsem senin de görüp görmediğini soracağım."

Nico, Will'in ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra yola devam ettiler. Nico tam olarak bilemiyordu ama aradan bir saat kadar geç-

tikten sonra Styks'in sesi nihayet yine yükseldi ve tünelin içine bir kez daha gri ışık doldu.

Nico elini arkaya uzattı ve erkek arkadaşı elini tuttu.

"İşte" dedi Nico. "İlerideki aydınlığı görüyor musun?"

Will kısa bir sessizlikten sonra, "Sahiden de... evet, görüyorum" dedi.

"Tamam!" dedi Nico. "Güzel. Yürümeye devam edelim."

Birkaç dakika sonra karanlık uzaklaşınca Nico merdivenlerin dibini gördü.

"Şunu görebiliyor musun?" dedi Nico, parmağıyla işaret ederek.

"Evet" dedi Will nefes nefese. "Tünelin sonu!"

Geri kalan basamakları da koşarak inip mağaraya girdiler. Daha önce olduğu gibi Styks'in şelalesi Nico'nun sağında çağlıyordu. Nehrin karşı tarafında Erebos'un yanan surları beliriyordu.

Nico, Will'e Erebos'un coğrafyasını anlatmayı planlamıştı, böylece Will nereye gittikleri hakkında bir fikir sahibi olacaktı ama konuşmak için döndüğünde kalbi sıkıştı.

Onu korkutan sadece Will'in yüzündeki panik ifadesi değildi. Nasıl olduysa bulundukları ortam yine değişmişti. Nico gözlerine inanamıyordu, şimdi gecenin köründe Central Park ormanında oturuyorlardı.

Kalbi küt küt atarak hızla döndü ve Orpheus Kapısı'nı işaret eden kilaşına baktı.

Taşa bakarken arkasında bir *gümbürtü* duydu. Will ıslak çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Nico" dedi umutsuzca. "Neler oluyor?"

Nico, "Yanlış hatırlamıyorsam eğer, Will'le ilk kez bir savaş sırasında karşılaştım" dedi.

"Hangi savaştı?" Will gözlerini kısarak baktı. Hâlâ çok zayıf ve yorgun görünüyordu. "Ah, dur dur... Octavian'ın grubu kampa saldırdığında mıydı?"

"Hımm, hayır" dedi Nico. "O dediğin daha... bir yıl kadar önce değil miydi? Biz daha uzun süredir tanışıyoruz."

"Ah." Will yüzünü ovuşturdu. "Affedersin, haklısın."

Nico yeniden endişeye kapıldı. "Hafızan mı zayıflıyor?"

Will homurdandı ama bu soruya cevap vermedi. "Sen... ondan önce de vardın" dedi dalgın dalgın. "Çok daha önce. Ta... Manhattan Savaşı zamanında..."

Nico gülümsedi. "Evet, vardım. Ama Melez Kampı'nda pek kalmıyordum."

"Hatırlıyorum! Kampta *olduğun* zamanlarda bile seni yerine oturtmak çok zordu. Yerinde durmazdın. Korkuyordun. Herkese yaklaşımdan korkuyordun."

Nico bir süre sessiz kaldı. "Bazen hâlâ korkuyorum" dedi. "Daha önce bazı şeyleri sana anlatmadığımdan şikâyet ettiğinde olduğu gibi."

"Bir nevi." Will elini karnına bastırdı. "Sana haksızlık ediyor muydum bilmiyorum..."

"Şu anda bunun bir önemi yok" dedi Nico. "Bunu geçelim."

"Umarım benim 'atlatılması gereken' bir şey olduğumu düşünmüyorsundur" dedi Gorgyra. "Ben işleri zorlaştırmaya çalışmıyorum çocuklar."

Bir an için, Nico nimfanın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Korkusunu, hayal kırıklığını ve *Bırakın bizi!* diye çığlık atma dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

"Bu bir alışveriş, değil mi?" dedi. "Biz sana hikâyemizi veriyoruz, sen de bize bir kayık veriyorsun."

"Eğer sen öyle görmek istiyorsan" dedi nimfa. "Evet."

"Hatırlıyorum da..." Will yavaşça öksürdü ve Nico elini erkek arkadaşının sırtında gezdirdi. Gözleri Will'in bacağındaki gazlı beze takıldı.

Sargı bezi tamamen kana bulanmıştı.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu Gorgyra.

"Percy'yi aramaya gittiğinde ne çok üzüldüğümü hatırlıyorum" dedi Will, Nico'ya. "Hani ortadan kaybolmuştu ya."

"Üzüldün mü? İyi de... o zaman birbirimizi tanıyor muyduk ki?"

"Belki yakın arkadaş falan değildik ama... sende beni çeken bir şey vardı. Belki çok gizemli olmandı. Belki de seninle arkadaş olmak isteyen herkesi kendinden uzaklaştırmandı."

"O günlerde benimle arkadaş olmak isteyen çok fazla kişi yoktu" dedi Nico.

"Bu doğru değil!" dedi Will ve bir an için gücünü toplamış gibi göründü. "Birçoğumuz sana yakın davranmaya çalışıyorduk ve senin hep bir bahanen ya da ters bir lafın oluyordu."

"Bu anlattığın kişi ben değilim" dedi Nico tavrı almuş gibi ama Will ona sert bir bakış attı. Nico güldü. "Tamam, tamam, peki. Belki de beni anlatıyorsundur."

"Aslında biz seninle... Manhattan Savaşı'ndan çok önce tanıştık" dedi Will, Nico'ya yaslanarak. "Sen... Büyük Ev'e gelmiştin, hatırladın mı?"

"Ne?" Nico başını kaşıdı. "O ne zamandı?"

"Michael Yew'le birlikte saha doktoru olmak için eğitim aldığım zamanlar..."

Will cümlesini bitiremeden sustu ve işte o anda Nico bölük pörçük bir şeyler hatırlamaya başladı.

"Kılıç savaşı" dedi. "Ben kampa geleli daha birkaç gün olmuştu. Kheiron beni diğer kampçılarla birlikte eğitiyordu ve ben çok zorlanıyordum."

"Kendi bacağına kesmiştin" dedi Will cılız bir gülümsemeyle. "Yanlış hatırlamıyorsam Kheiron'la tartışırken hedef kuklayı ıskalamıştın."

"Hayatımın en utanç verici anlarını hatırlamana bayılıyorum" dedi Nico. "Aferin, Will!"

"Bunu hatırlamamın tek sebebi sonrasında olanlar. Daha çarpıcı olan tarafı... sendin. Büyük Ev'de. Yerinde duramıyordun, Michael da sana bağırarak emirler yağıdırıyordu çünkü her yerin kanıyordu ve... ve..."

"Sen beni sakinleştirmiştin" dedi Nico ve zihninde şu görüntü canlandı: Genç bir Will Solace, gür sarı saçları biraz dağılmış, Nico'nun bacağına sabit tutuyor ve mavi gözleri Nico'nun içine içine işliyor.

"En azından *denedim*" dedi Will. "İşe yaradığını sanmıyorum."

"Yaradı" dedi Nico. "Bir an için bile olsa. Ben... gençken biraz zor biriydim."

Will sırtıttı. "Ah, *sadece* gençken mi?"

"Kapa çenenini."

"Bu benim için yeni bir bilgi. O günden beri *hiç* zor biri olmadın."

Nico huzursuzca kıpırdandı. İkisini özlem dolu bir bakışla inceleyen yaşlı periye baktı.

"E, böyle mi oldu yani?" diye sordu Will. "Gerçekten böyle mi tanıştık?"

"Sanırım. Percy ve Annabeth kurtardıktan sonra Melez Kampı'nda seni koşuştururken gördüğüme eminim ama ilk kez yüz yüze geldiğimiz an buydu."

Nico başını iki yana salladı. "Ben o zamanlar *senin* farkında bile değildim. Ama... kamptaki ilk birkaç haftamla ilgili de pek bir şey hatırlamıyorum zaten. Çok yabancılık çekiyordum."

Gorgyra içini çekti. "Görtünüşe bakılırsa labirent gibi karmaşık bir ilişkiniz var."

"Bir daha labirenti düşünmemeyi gerçekten çok isterim" diye mırıldandı Nico.

Gorgyra gülümsedi. "Bunu büyüleyici buluyorum. Ölümlüler bazen onları birleştiren bağların farkında olmazlar. İlk karşılaştığınız an konusunda ikiniz de yanılıyor olabilirsiniz ama ikiniz de gökyüzündeki gök cisimleri gibi uzun süredir birbirinizin yörüngesinde dönüp durmuşsunuz."

Will, Nico'nun elini sıktı. "Kulağa hoş geliyor."

Nico, Will'in kırılmış tırnaklarını ve parmak boğumlarındaki kesikleri inceledi. Kesinlikle uzayda dönüyormuş gibi hissediyordu... Sanki Will'in yerçekimi olmasa boşluğa savruluvorecekti.

"Neyse" dedi Nico sonunda. "*Gerçek anlamda* ne zaman tanıştığımızı hatırlamıyor olabiliriz ama seni arkadaşım olarak görmeye başladığım zamanı çok iyi hatırlıyorum."

"Anlatsana" dedi Gorgyra.

Nico, perinin sesindeki özlemi hissetti: Kemik dilenen üç başlı köpek Cerberus gibi doyumsuz. *Bir tanecik daha. Bir tanecik daha.*

Nico, Gorgyra'nın tüm yaşamlarını ayaklarının dibine serene kadar hikâyeler isteyeceğinden, ayrıntıları kurcalayacağından endişeliydi.

Yine de bu konuda konuşmak istedi. Konuşurken Gorgyra'nın değil, Will'in yorgun mavi gözlerine bakıyordu. "Kamptaydı. Şeyden... Octavian'dan sonra. Hani... biliyorsun işte."

Will'in yüzü düştü. Nico bu anıdan nefret ettiğini biliyordu: Nico ve Michael Kahale, Octavian'ın kendi sonunu hazırlamasına izin vermişlerdi. "Hatırlıyorum."

"Gaia'yı bozguna uğratmıştık. Sen kulübenin kapısında duruyordun."

Will hafifçe güldü. "Onu da hatırlıyorum. Seni fena azarlamıştım galiba."

"Azarladın" diye onayladı Nico. "Ama senin *tarzın* öyleydi. Beni yakında istediğini açıkça belirtmiştin. Revire gelip yardım etmemi istediğini söylemiştin çünkü... çünkü 'dost canlısı biri' işine yarayabilirdi."

“Doğruydı. Sen de yardım ettin.”

Nico, sesi titreyerek, “Beni reddetmek yerine bana yaklaştın” dedi. “Daha önce hiç kimse beni dost canlısı olarak tanımlamamıştı. Hiçbir zaman. Sen her şeyi yeniden düşünmemi sağladın: Kamptaki yerimi, Percy’ye olan aşkı, geleceğimi. İstendiğimi anlamamı sağlamak için sanki kamp müdürüymüşün gibi beni azarlamam gerekti.”

Gorgyra burnunu çekti, sonra gözlerini sildi. “Özür dilerim” dedi. “Böyle bir şeye tepki vermemek çok zor.”

Will sallanınca Nico da dengesini kaybetmesin diye onu tuttu.

“İyi misin?” diye sordu Nico.

“Burası” dedi Will. “Çok yorgunum.”

“Biliyorum” dedi Nico, Will’in bacağındaki sargı bezinden sı-zan kanı endişeyle izlerken. Gorgyra’ya döndü. “Tartarus’a ulaşacaksak gitmemiz gerekiyor.”

“Dur” dedi Will. “Bir şey daha hatırlıyorum. Gitmemiz gerektiğini biliyorum ama... Percy’yle Annabeth’in birbirimize yukarıdaki dünyayı hatırlatmamızın ne kadar önemli olduğuyla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?”

Nico kaşlarını çatı. “Ama henüz Tartarus’a gelmedik ki.”

“Gelmişiz gibi geliyor” dedi Will. “Ve endişelendiğini biliyorum. Ama bunu... bunu bana çok görme. Bu bana daha iyi *hissettiriyor*.”

Nico, Gorgyra’ya baktı ve zihnindeki fısıltılar geri geldi: Kendisi hakkında zaten bildiği şeyleri, en büyük korkularını ve başarısızlıklarını anlatan sesler.

“Tamam” dedi Will’e. “Sana iyi gelecekse.”

Will’in yüzüne biraz renk geldi. “Ne zaman anladığımı hatırlıyorum... Bunun bir arkadaşlıktan öte olduğunu *anladığım* zamanı.”

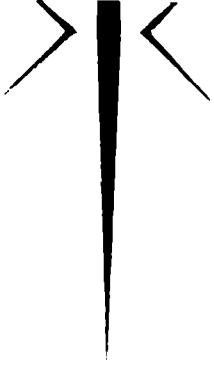
Bu sözler Nico’yu gülümsetti. “Bunu anladığım ânı ben de hatırlıyorum.”

Will’in gözleri yaşlarla doldu. “Sanırım benimki seninkinden farklı.”

“Ama eminim ben senden önce anlamışımdır” dedi Nico.

“Anlatın” dedi Gorgyra, Nico’yla Will’e yaklaşıp. “Bana bir hikâye daha anlatın.”

Nico bir ipin daha çözülmeye başladığını hissetti.

9

Nico hemen Will'in yanına koşup onu ayağa kaldırdı. "İyi misin? Ne oldu?"

Will üstündeki tozları silkeledi. "Birden *uykum* geldi... sanki binlerce yıl uyumamışım gibi." Sonra etrafına bakındı. "İı, Nico... neden Central Park'a geri döndük?"

"Bilmiyorum" dedi Nico. "Bu mümkün olmamalı."

Ama rüzgârda hışırdayan yaprakları ve uzaktan gelen trafiğin sesini duyabiliyordu.

"Ama... aşağıya kadar tüm o merdivenleri indik!" dedi Will. "Hatta galiba *iki defa*."

"Belki de sen haklıydın" dedi Nico. "Belki de babam Yeraltı Dünyası'na gitmemizi bir şekilde *engelliyordur*."

Nico, Orpheus Kapısı'nı oluşturan devasa kayalara yürüdü. Eli ni kayaların üzerine koydu. Çok gerçektiler: Pürüzlü, sağlam ve serin. "Bunu tekrar açmayı deneyebilir misin?"

Will ıslak bir köpek gibi silkindi. "Uyanmaya çalışıyorum."

Kapıya yaklaştı ve yine aynı melodiyi mırıldanmaya başladı. Kilit gıcırdayarak aralandı ve nemli, karanlık basamaklar yeniden görüldü. Will burnunu tıkadı. "Bu kokuya asla alışabileceğimi sanmıyorum."

Nico merdivenlerden aşağı inerken mor ışıltılı kılıcını önünde tutuyordu. Daha önce olduğu gibi kapının arkalarından kapanmasıyla her yer korkunç bir sessizliğe büründü.

“Her şeyi baştan yapmamız gerekecek, değil mi?” dedi Will. “Daha şimdiden çok yoruldum...”

Nico basamaklardan inmeye devam ederken, “Bu çok saçma” dedi. “Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bunu yapanın Hades *olmadığını* düşünüyorum. O bizimle böyle oynamazdı.”

Will ona kuşkuyla baktı. “Hades değilse, ne bu o zaman?” diye sordu. “Yeraltı Dünyası’nda bunu yapabilecek başka biri ya da başka bir şey var mı?”

Nico içini çekti. “Burada bize korkunç şeyler yapabilecek korkunç yaratıklar olup olmadığını mı soruyorsun? Elbette var. Ama gerçekten hepsini listelememi ister misin onu bilmiyorum.”

Will’e bakmak için döndü ama...

Will yoktu.

Nico arkasındaki boşluğa baktı. Will yoktu, merdiven yoktu, tünel yoktu, sadece... karanlık vardı.

Yüreği ağzına geldi. “Will?”

“Buradayım” dedi Will.

Nico sıçradı. Gerçekten de Will tam önünde duruyordu; tam olarak az önce *olmadığı* yerde. Basamaklar, tünel... olmaları gereken yerdeydi.

Neler oluyor? diye düşündü Nico.

1930’larda annesinin aldığı bir stereoskopu hatırladı. O zamanlar bu Nico’ya sihir gibi görünmüştü. O gözlerini görüş maskesine dayar, annesi de kılavuz çubuğunun diğer ucundaki üç boyutlu fotoğraf kartlarını değiştirirdi. Nico bir an Paris’teyken göz açıp kapayıncaya kadar Çin Seddi’nde, sonra da Büyük Kanyon’da bulurdu kendini.

Şimdi de öyle hissediyordu işte: Kontrol edemediği bir stereoskopun içinde sıkışıp kalmıştı. Üstelik kartları kimin değiştirdiğini de bilmiyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Will. “Bir an paniklemiş gibiydin.”

“Sen... Sen orada yoktun. *Hiçbir şey* yoktu. Karanlıkta bir tek ben vardım.”

Nico’nun kılıcının mor parıltısında Will’in yüzü bir görünüp bir kayboluyor gibiydi. “Ama ben hep buradaydım. Hiçbir şeyin değiştiğini görmedim.”

Nico düşünmeye çalıştı. Vücudunda dolaşan adrenalin nedeniyle bu kolay değildi.

“Bir şey bizim Yeraltı Dünyası’na gitmemizi istemiyor” diye karar verdi. “Will, sanırım başından beri haklıydın. Acaba... şu ışık veren şeyi mi yapsan? Belki daha iyi bir ışık kaynağı gerçekte neler olduğunu görmemize yardımcı olabilir.”

“Tamam” dedi Will, sesi hafif titreyerek. “Sen ne dersen.”

Will’in teni, arkadan mumla aydınlatılmış incecik bir kâğıt gibi parlamaya başladı. Nico bu görüntüyü hem güzel buldu hem de erkek arkadaşı tutuşmak üzereymiş gibi huzursuz oldu.

Tekrar aşağı indiler. Üçüncü denemelerinde de uzun geçidin sonunda Yeraltı Dünyası’nın loş ışığı parlamaya başladı. Ancak bu kez çok daha çabuk olmuş gibiydi. Belki de Will’in ışıltısının yardımı oluyordu? Nico aşağıdaki Styks Nehri’nin gürlemesini duyabiliyordu. Sonunda basamaklar mağaranın pürüzlü zemininde son buldu ve Nico, Will’in elini tutmak için uzandı.

“Sakın elimi bırakma” dedi Stygian demir kılıcını önünde tutarak. “Ne olursa olsun.”

Will elini sımsıkı tuttu. “Tamamdır.”

Nico nehrin kıyısına doğru birkaç adım attı ve içine bir yorgunluk dalgası ve kontrol edemediği bir kıvrılıp uyuma arzusu doldu.

Nico’nun uykuyla pek arası olmadığı için bu onun için alışılmadık bir histi. Melez Kampı’nda birçok geceyi yatakta yatmak yerine etrafta dolaşarak geçirmişti. Gördüğü rüyalardan kaçmak için her şeyi yapmıştı. Hem ölümlü dünyadaki rüyalarını bu kadar korkunç diye düşündü ürpererek, Yeraltı Dünyası’nda nasıl olur acaba?

“Will, gözlerini açık tut” dedi. “Sakın kapatma.”

“Neden bu kadar uykum var?” Will’in Nico’nun avucundaki eli gevşemeye başlamıştı bile. “Dinlensek mi?”

Nico kendini zorlayıp nehrin karşısındaki Erebos'un kara surlarına baktı. Bu, babasının işi miydi? Acaba Hades, Nico'nun kendi krallığını geçip planlı bir şekilde Tartarus'a girmeye çalıştığını haber almış olabilir miydi? Belki de bu onun, *Hayatta olmaz*, deme şekliydi.

"Dinlenemeyiz daha" dedi Nico. "Nehri takip edip şu sarp kayalıklardan aşağıya ilerlemeliyiz. Çok uzak değil. O zaman trogloditleri bulup dinlenebiliriz, söz veriyorum."

Güp. Will'in eli Nico'nun elinden kaydı. Nico arkasına döndüğünde, erkek arkadaşının -ışığı çok daha sönüktü- tekrar yere düştüğünü gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Nico. "Burada olmaz, lütfen!"

"Yapamam" dedi Will. "Burada olamam."

Nico, Will'i koltuk altlarından tutarak "Lütfen kalk" diye yalvararak onu kaldırmaya çalıştı.

"Burası" dedi Will. "Benim gibi birine göre değil."

"Güneş lambasını ister misin?" Nico'nun kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Neden böyle *birdenbire* oluyor?"

Nico başını kaldırdı ve...

Hayır. *Hayır!*

Karanlık görüş alanına sızıyordu. Etrafında ne varsa -mağara duvarları, Erebos, Styks Nehri- hepsi yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı.

"Yine olmaz!" diye bağırdı Nico. "Dur!"

Will'e baktığında erkek arkadaşının iç ışığının söndüğünü ve derin uykuya dalmış gibi göründüğünü gördü. Hem de...

Ne?

Çimenlerde. Will ıslak çimenlerin üzerinde kıvrılmıştı.

Nico, içinden yükselen bir korku dalgasıyla etrafına göz gezdirdi.

Central Park'a geri dönmüşlerdi.

Yine.

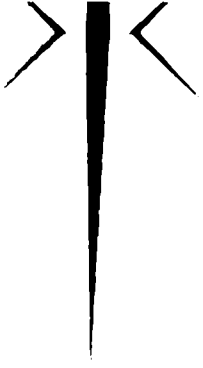
Ağaçların arasından bir ses dalgalandı: *Yardım et bana Nico!*

Bob.

Bu *Bob*'du.

Neden bana yardım etmiyorsun, Nico?

Nico hayal kırıklığı içinde çığlık attı, gözlerini sımsıkı sıktı ve sonra...

10

Will, Styks Nehri'nin kıyısındaydı ama yine de ayakları sümüksü taş basamaklardan başka bir şeye bastığı için rahatlamıştı. Buranın havası... ağırdı, tam olarak ne yüzünden bilmiyordu ama en azından o karanlık tünelden çıkmışlardı.

Nico, Yeraltı Dünyası'nın biraz aydınlık olduğu konusunda haklıydı. Gökyüzü –buna gökyüzü denebilir miydi?– parlak, puslu kırmızıydı, turuncu renkte parıltılar ve koyu gölge damarlarıyla lekelenmişti. Işık nereden geliyordu? Havası kirli gibiydi, hatta Will'in annesiyle birlikte seyahat ederken gördüğü Houston ya da Los Angeles gibi şehirlerin havasından bile daha kötüydü. Uzakta, nehrin karşısında, görebildiği kadar uzanan siyah mazgallı yüksek taş duvarlar, şeye erişimi engelliyordu... ölümler ülkesi? Hades'in evi? Will bilmek istemiyordu. Kale *korkutucuydu*.

Nico, sanki gurur duyduğu bir şeyi gösteriyormuş gibi kolunu ufka doğru sallayarak, "Yeraltı Dünyası'na hoş geldin" dedi. Aslında burada olmaktan *mutlu* görünüyordu.

Eh yani, teknik olarak *burası* onun eviydi.

Will etrafına bakınırken elinde olmadan ürperdi. Buraya daha önce geldiğine dair tuhaf bir duyguya kapıldı... Ama buraya nasıl geldiğini de hatırlamıyordu. İçgüdülerini ona bunun büsbütün yan-

lış olduğunu söylüyordu. Kaçmalıydı. Ama buna katlanmak zorundaydı... Bu görevin başarıyla tamamlanıp tamamlanmayacağını görmek için *denemek* zorundaydı.

"Etkileyici" dedi zayıf bir sesle. "Şimdi nereye gideceğiz?"

"Bu taraftan." Nico kılıcını yerine koydu ve nehrin kenarından çıkıntı yapan kayaların üzerinden atlayarak sağa koştu.

Will duraksadı. *Hareketsiz* kalmanın tadını çıkarıyordu ve uzuvları kurşun gibi ağır geliyordu. Nico nasıl bu kadar enerjik olabiliyordu? Will, yukarıdaki dünyada *kendisinin* de Nico'ya böyle görünüp görünmediğini merak etti.

"Hey, bekle!" Will sırt çantasının kayışlarını çekerek sırtına yapışmasını sağladı.

Sivri kayaların üzerinden bir dağ keçisi gibi ilerleyen Nico'nun peşine düştü. Will, Nico'nun ona seslendiğini duyduğundan bile emin değildi, çünkü Styks Nehri burada acayip gürlüyor, suların çalkantısı mağara duvarlarından gürleyerek geliyordu. Nico bir kayanın tepesinde durdu, beş metre kadar aşağıda Styks Nehri dönen bir girdaba dönüşüyordu.

Nico çarpık bir gülümsemeyle Will'e döndü, el salladı ve sonra...

"Nico, hayır!"

Nico *atladı*.

Will kayanın tepesine ulaştığında Nico'nun kafası nehrin ortasında suya girip çıkıyordu. Mürekkep rengi suda balıklama yüzüyor, dalışının *keyfini çıkarıyormuş* gibi sırtıyordu. Tanrım, bu imkânsız değil miydi? Will, Percy'nin Styks'e kısa dalışla ilgili söylediklerini hatırladı: İnsan ruhu için asit gibiydi, kimliğini yutuyordu. Percy'yi birkaç saniye içinde neredeyse yok etmişti. Nico nehrin etkilerine karşı bağışık mıydı ki?

"Nico!" diye bağırdı Will, kayalık kıyı boyunca koşabildiği kadar hızlı koşarak. Nico neden Will'e bunu söylememiştii? Neden hep bir sürü *sırrı* vardı? Erkek arkadaşına güvenebileceğini öğrenememiş miydi daha?

Will'in bacak kasları onu durmaya zorluyor ve içini umutsuzluk kaplıyordu. Azgın ve çalkantılı akıntıya ayak uyduramıyordu;

Nico giderek uzaklaşıyor, bir sonraki çağlayana doğru ilerliyordu. Nico tehlikeyi görmüyor muydu?

Will göğsü yanarken bir kez daha Nico'nun adını haykırmayı başardı.

Nico şelalenin kenarına dalmadan önce yani.

Will'in çılgılığı Styks'in korkunç sesinde kayboldu. Çağlayanın tepesine, inanılmaz derecede aşağılara kadar uzanan Yeraltı Dünyası'nın alt katmanına kadar ilerlemek için kendini zorladı. Nico'nun cansız bedenini görmekten korkarak suya baktı, ancak aşağıda mor bir parıltıyla aydınlatılan gölette Nico gayet sağlıklı bir şekilde suya batıp çıkıyordu.

Will öfkeliydi. Nico ne *düşünüyordu*?

Nico başını kaldırıncı onu gördü ve kılıcını bir yarış bayrağı gibi salladı. "Atlasana hadi!" diye bağırdı. Sesi, sanki Will'in dibindeymiş gibi garip bir şekilde çok yakından geliyordu. "Su çok güzel!"

Az önce kendi gözleriyle gördüklerinden sonra Will bu sözleri *bayağı* saçma buldu.

Su güzel mi?

Bu da Will'i düşündürdü... Nico'yu yüzerken görmüş müydü hiç? Nico yüzme biliyor muydu ki? Will'in o anki yorgunluğu ve dehşeti içinde, zihninde saçma bir görüntü canlandı: Nico, şu eski moda tek parça erkek mayolarından biriyle bir şambrelin içinde yüzüyordu. Will çökmüş bir ruh hâlindeyken bu ona öyle komik geldi ki! Yanında bunu paylaşabileceği kimsenin olmaması çok kötüydü.

"Oyalama beni!" diye bağırdı Nico. "Devam etmemiz gerek."

Will, Nico'nun duymasını beklemediği bir sesle, "Aklında ne var Nico?" diye sordu yavaşça.

"Bob'u kurtarmak istemiyor musun?" diye bağırdı Nico. "Yoksa görevimizden daha şimdiden *mi* vazgeçiyorsun? Vazgeçeceğini *biliyordum*."

"Ne?" Will karnına yumruk yemiş gibiydi. Mide bulantısı resmen ona üstünlük kurmaya çalışıyordu. "Hayır, tabii ki hayır! Ama ne yapmam gerekiyor? Bu da planın bir parçası mı?"

"Atla!" dedi Nico. "Bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Will, Apollon'un oğlu olduğunu öğrendiğinden beri pek çok saçma şey yapmıştı. Elbette yarı-tanrılar, insan bedeninin sınırlarını zorlayan yeteneklere sahipti. Will yıllar boyunca inanılmaz sıçramalara, taklalara, mücadelelere ve başka becerilere tanık olmuştu. Ama aynı zamanda yarı-tanrıların hepsi hâlâ yürek burkan derecede ölümlüydü ve kesinlikle ciddi şekilde yaralanabiliyorlardı. Kamptaki baş sağlık görevlilerinden biri olan Will, bunu birebir görmüştü.

Üstelik de ruh köreltici, zehirli bir lanet nehrine atlamaya hiçbir şekilde hazır değildi.

"Bana güven" dedi Nico ve Will bu defa erkek arkadaşının nefesini ensesinde hissettiğine yemin edebilirdi. "Hadi! Korkak olma."

Bu son söz Will'de bir öfke patlamasına neden oldu. Nico nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Will'in bir korkak olduğunu *nasıl* düşünebilirdi ki?

Will'in kafasında yeni bir teori dolaşmaya başladı? Ya Yeraltı Dünyası Nico'yu çoktan değiştirmeye başladıysa?

Percy ve Annabeth'in tüm o söyledikleri...

Percy ne demişti? *Orada neredeyse kendimi kaybetmiştim.* Tartarus'u kastetmişti ama ya bu süreç daha önce başladıysa? Ya Nico ne kadar değiştiğinin farkına bile varmadıysa? Bedeli ne olursa olsun, bir an önce Nico'yu o sudan çıkartmalıydı.

Will sırt çantasını çevirip göğsünün üzerine getirdi, çantayı sımsıkı tuttu ve atladı.

Kendini soğuk suyun şokuna hazırlamıştı.

Ama Styks Nehri *yanıyordu*. Bu tanım bile eksik kalırdı. Acı vücudunu kasıp kavururken aklı bir dövme tabancasının altında oturduğu anıya kaydı; annesi elini tutarken iğne göğüs kemiğine bastırıyordu. Onu dövmeciye annesi götürmüş ve babasını onurlandıracak bir desen seçmesine yardım etmişti. Ancak işlem başladıktan sonra Will, verdiği yanma hissine, sanki defalarca düşmüş de dizindeki derisi yüzülmüş gibi hissetmesine çok şaşırmıştı.

Ama Styks Nehri vücudunun her santiminde dolaşan milyarlarca dövme tabancası gibiydi, mürekkebi asittendi ve ayrıca ateş dahil her şey yanıyordu.

Will nefes nefese kalmış bir hâlde yüzeye çıkarken, *Evet*, dedi, *burada ateş bile ateşte.*

Derisi eriyormuş gibi hissediyordu ve sırt çantasına çok fazla eşya doldurduğuna pişmandı. Yüksüz yüzmek bile o kadar zordu ki!

Başı suya girdi ve bir ağız dolusu Styks Nehri suyu *gerçekten de boğazından aşağı indi.*

Suyun vücudunun *dışında* hissettirdikleri berbattı ama içinde hissettirdiği ise çok daha *beterdi*. Will, aşırı efordan kasları ağrıyana kadar var gücüyle çırpındı ve başını tekrar suyun üstüne çıkardı. Boğazı öyle bir yanıyordu ki nefes almak bile acı veriyordu. Arkasını dönüp Nico'ya bakındı. Nereye gitmişti?

"Acele et, mıymıntı şey." Nico'nun sesi Will'in sol kulağının yanından geçti.

Will döndü. Görüşü bulanıktı ama kıyı şeridinde hareket eden mor bir parıltı gördü. Nico sudan nasıl bu kadar çabuk çıkabilmişti?

Will kollarını kıyıya doğru salladı ve ayaklarını çılgınca hareket ettirerek suyun ayakta durabileceği kadar sığ olduğu noktaya kadar ilerledi. Titreyerek ve hırıldayarak kendini kayalık nehir kıyısına sırtüstü attığında annesinin en sevdiği acı biber sosuyla uzun bir banyo yapmış gibiydi. Will, Styks suyunu şişelere doldurup dünyanın en acı sosu olarak satabileceğini düşündü. Bay D hatırı sayılır bir yüzde karşılığında muhtemelen ünlü sponsoru olurdu.

Will güldü. Güldü çünkü her yeri acıyordu, hayatta olmayabilirdi çünkü acıdan Styks Nehri'ne dalmanın saçmalığından dolayı çılgına dönmüştü.

Bir dakika. O artık... yenilmez miydi? Styks'e dalıp da sağ kurtulanlar öyle olmuyor muydu? Bu doğru olamazdı. Bu kadar kolay olması mümkün değildi.

Will yana yuvarlanıp elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Ağzından siyah asitli su çıkarken yine boğazı yandı. Neyse, en azından su tutarlıydı.

Ayağa kalkarken sallanarak "Nico" diye bağırdı. "Nico, neredesin?"

Kimse yoktu.

Sonra döndü ve bir dikit çıkıntısının ardında kaybolan tanıdık mor parıltıyı gördü.

“Nico, dur!” diye bağırmaya çalıştı ama ciğerleri yanıyordu. Teni... Tanrılar aşkına, güneş yanığı böyle bir şey miydi? Apollon’un çocuğu olmak onun hiç güneş yanığı olmaması anlamına geliyordu. Hissettiği şeye yakın bir şey varsa o da yıllarca gördüğü ve iyileştirdiği tüm güneşte ıstakoz gibi kızarmış kampçılara duyduğu acıma hissiydi.

Uzaktaki mor parıltı giderek sönüyordu.

“Tek yaptığın beni yavaşlatmak” diye fısıldadı erkek arkadaşının sesi kulağına.

Bu nasıl olabilirdi? Will’in aklı devre dışı mı kalıyordu?

“Yavaşlatmayacağım Nico” dedi ağlayarak. “Söz veriyorum.”

“Şu anda da yavaşlatıyorsun işte.”

Will, soluk mor parıltının gölgelerin arasına girip kaybolmasını çaresizlikle izledi.

Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu yaşamıyordu. *Olamazdı*. Nico ona asla böyle bir şey yapmazdı!

“Nico!” diye bağırdı Will. “Geri gel!”

Ama bu defa Nico cevap vermedi. Styks, Will’in arkasında hızla akıyordu. Will’in teninden ve kıyafetlerinden dumanlar çıkıyordu. Will o mor parıltının yeniden görünmesini ümit ederek karanlığa bakmaya devam etti.

Derken üzerine koyu bir gölge düştü. Gölge onu bir kefen gibi sararken Will’in direnecek gücü kalmamıştı.

11

Nico kendine geldiğinde yorgunluktan bayılıp bayılmadığını merak etti.

Taş merdivenin dibindeydi yine, yanağı mağaranın pürüzlü, kayalık zeminine değiyordu. Vücudunun her yeri ağrıyordu, bu yüzden bir süre hareketsiz kalıp kendini toparlamaya çalıştı. Uyu-yakalmıştı, değil mi? Orpheus Kapısı'nın arkasındaki merdivenleri defalarca kez inmekten enerjisi tükenmiş olmalıydı.

Ama bu onluk bir durum değildi. Nico uzun mesafe gölge yolculuğu yapmadığı sürece genelde uykuya dalmakta sıkıntı yaşıyordu. Zihninde devasa Athena Parthenos heykelinin anısı canlanınca ürperdi. O yaz, Parthenos'u gölge yolculuğuyla dünyanın öbür ucuna taşıyabilmek için durup durup birden şekerleme yaptığı olmuştu.

Ama bu farklıydı. Zihni bedeninden bile daha yorgundu ki bu çok saçmaydı. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini seziyor gibiydi ama bu tersliğin ne olduğunu da neyden kaynaklandığını da çözemiyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gözleri Yeraltı Dünyası'nın loş ışığına alıştı ve işte o zaman gölgeyi gördü.

Yakın mesafede karanlık bir kütle titreşerek ileri geri sallanıyordu. Nico'nun kalbi öyle bir çarpmaya başladı ki bu şeyin kalp atışlarını duymasından endişelendi.

Vücudunun etrafında birtakım uzantılar dönüyor ve bükülüyordu. Hareketleri hiç normal değildi, titreşim ve sarsak bir şekilde hareket ediyordu ve Nico elinden geldiğince kıpırdamamaya çalıştı. Belki de onun öldüğünü sanıyordu; Nico bu fikrini değiştirecek bir şey yapmayacaktı. Peki ama bulunduğu yer...

Başını biraz oynattı, düzenli ve yavaş nefes alıyordu ve gözüne takılan şey...

Will oldu.

Nico'nun nabızı hızlandı. Bu gür sarı saçları nerede olsa tanırdı. Will yaklaşık altı metre kadar uzağında, yerde yatıyordu ve nefes alırken sırtının yavaşça kalkıp inmesi dışında hareketsizdi.

O gölgemsi şey de Will'in tepesindeydi; dokunaçları andıran uzantılarını sallıyor ve sanki Will'e büyü gibi bir şey yapıyordu. "Uyu yarı-tanrı" dedi yapmacık, güvenilmez bir sesle.

Nico düşünmeden hareket etti. Bir elinden destek alıp kendini yukarı kaldırdı, diğer eliyle de kılıcını çekti.

"Ondan uzak dur" dedi Nico.

Ucunu canavara doğrulttuğu kara kılıcı parlıyordu. Gerçi bu yaratığın sadece belli belirsiz bir vücut şekli vardı, bu yüzden Nico kafasının nerede olabileceğini tahmin ediyordu. Nico'ya göre yaratığın koltuk altlarından birini hedef almıştı.

Muhtemelen çok da tehditkâr görünmüyordu zaten.

Yaratık tüm uzantılarını çekerek ona doğru ilerledi. İlerlerken de çevresindeki karanlık, doğum günü mumunun dumanı gibi uzaklaşıyor ve arkasında bir şey bırakıyordu. Kolları, bacakları, göğsü, kafası (ki Nico'nun tahmin ettiği yerdeydi) olan insansı bir silüet ve...

Bir yüz. Stygian demirinden yapılmış siyah çivili miğferin altında ağaç özü kadar parlak ve kaygan bir yüz vardı. Diğer ayrıntılar yerine oturdu: Yarım düzine süt beyazı göz, V şeklinde bir çene ve gaga ya da burun olabilecek üçgen kemiğe benzer bir çıkıntı. Sıska

vücudu mürekkep renginde, vücuda oturan bir kumaşa sarılmıştı ve eklentileri arkasında zarif bir şekilde katlanmıştı, bu yüzden de bir pelerin giymiş gibi görünüyordu.

Nico yaratığa süper havalı olduklarını söylemek istemedi ama... Süper havalıydı.

"Nico di Angelo" dediler ve sözleri Nico'nun tenine işliyor gibiydi. "Sonunda beklediğim türden bir mücadele ortaya koyabilirsin."

"Daha fazlasını yapacağım." Nico kılıcını yaratığa savurdu ama tek kolundan destek alırken ve bacaklarını ıslak kum torbaları gibi hissederken korkutucu görünmesi pek mümkün değildi. "Will'e ne yaptın?"

Yaratık gülümsedi; en azından Nico sivri siyah dişlerinin görünmesinden gülümsediğini varsaydı. "Onu istediği şeye doğru ittim sadece. Gerisini zihni halletti."

"Ne istiyormuş ki?" Nico'nun midesi bulanıyordu. "Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim... Hem sen *kimsin* ki?"

Yaratığın gülümsemesi kayboldu. "Ben *kim* miyim?"

"Şey... evet. Seni tanımıyorum. Babama mı çalışıyorsun?"

"*Anca beklersin!*" diye kükredi yaratık. "Iyy, bunu *neden* yapıyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Buradasın, Tartarus'ta değilsin ve seni ya da senin türünü daha önce hiç görmedim. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Kırıldım doğrusu" dediler. "Ben *senin* kim olduğunu biliyorum. İblisler hakkında kendi araştırmanı yapmıyor musun?"

"Ben... ne? Araştırma mı?"

İblis yere çöktü ve bağdaş kurup Nico'nun önüne oturdu. "Bu çok aptalca" dedi. "Çok saçma. Biz burada Yeraltı Dünyası'nda dolaşp en seçkin canavarlarımızı ve ruhlarımızı siz yarı-tanrılara yapacak bir şeyler vermek için üst dünyaya gönderiyoruz ama siz bizim kim olduğumuzu merak edip azıcık bilgi bile edinmiyor musunuz?"

Nico gözlerini kırptırdı. "Kafam karıştı" dedi. "Seni tanımam mı *gerekiyordu*?"

"Tanırsın diye umut ediyordum!" İblis umutsuzca ellerini havaya kaldırdı. "Seni *sürekli* ziyaret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun!"

"*Daha az önce ettim!*" diye tısladı.

Nico kılıcını indirdi. Onu *daha yeni* mi ziyaret etmişti?

Cevap hemen aklına geldi ve her şey çok *barizdi*.

"Merdivenlerdeki zaman döngüsü" dedi Nico. "Bunların hiçbiri olmadı. O sendin."

"Ha şunu bileydin" dedi iblis. "Yani demek istiyorum ki muhtemelen zihninin ve bedeninin bunu gerçek sandı ama değildi."

Nico, Will'e baktı, hâlâ baygın yatıyordu. Eğer erkek arkadaşı bir rüyanın içinde mahsur kaldıysa, o zaman... Çok da iyi bir durum değildi ama en azından düzeltilebilirdi, tabii Nico nasıl yapacağını bulabilirse. Nico, iblisin dikkatini ondan uzaklaştırırsa belki Will kendiliğinden uyanabilirdi.

"Etkilendim" dedi Nico. "Genelde rüya gördüğümü anlamakta gerçekten iyiyimdir."

Bunun üzerine iblis kibirle böbürlendi. "Eh, işimi iyi yapıyorum" dedi. "Ama bazen takdir görmek de fena değil hani."

Nico'nun aklına bir fikir geldi. Kılıcını usulca kınına koyup dik oturdu. Burası Yeraltı Dünyası'ydı. Emrinde bir kılıçtan çok daha fazla silah vardı, yeterince güç toplayabilirse...

"Haklısın" dedi. "Takdir ediyorum. Harika bir iş başardın. Beni her şeye inandırdın."

İblisin yüzünün kızarması, yüzündeki kara derinin kırmızıya dönmesi Nico'yu büyük bir şoka uğrattı. Dokunaçlarını umursamaz bir tavırla salladılar. "Ah, teşekkür ederim! Bunu duymak ne kadar kıymetli bilemezsin."

"Peki bana adını söyler misin? Açıkçası, araştırmamda bu dikkatsizliği düzeltmem gerekiyor."

İblisin uzantıları arkasında, Nico'nun ancak mutluluk dansı olarak yorumlayabileceği bir şekilde dalgalanıyordu. "Annem hep etkileyici isimleri tercih ettiği için Epiales'te karar kılmış."

"Ephialtes mi?"

İfrit kaşlarını çattı. "Hayır. *Epiales*."

"Ah. Kusura bakma. Sadece... bir zamanlar Ephialtes adında bir dev tanıyordum. Korkunç biriydi. İsimleriniz çok benziyor."

"Hiç de benzemiyor!" dedi Epiales, yine alınarak. "Onda fazladan koca iki harf var!"

"Benim hatam! Doğru kullanacağıma söz veriyorum."

Nico sağ elini yere bastırdı. Bunu Epiales farkına varmadan başarmak istiyorsa çok nazik olması gerekiyordu. Parmaklarını toprağa batırdı ve bilincini dikkatlice aşağıya... kemik aramaya yönlendirdi.

Nico, iblisin dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Ee, az önce *biz* demiştin" diye devam etti konuşmaya. "Orada senin gibi kaç tane iblis var?"

Epiales kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Ah, bakalım... sadece kendi kardeşlerimi saymaya uzantılarım yetmez ama toplamda kaç tane iblis var diye soruyorsan?"

Nico öne eğildi. "Evet?"

Epiales de öne eğildi. "Bir tahminde bulunmam gerekirse muhtemelen on bin vardır."

"On bin."

"Aynen."

"Ve hepiniz buradasınız... Ne demiştin? Yeraltı Dünyası'nda dolaşiyor musunuz?"

"*Hepimiz değil*" dediler. "Ara sıra bazılarımız şanslı oluyor ve bir süre ortalığı karıştırmak için yukarıya gönderiliyorlar... en azından siz yarı-tanrılardan biri bizi aşağıya gönderene kadar. Sonra sıra yüzyıllar süren yoğun çalışmaya, canavarları sınıflandırmaya, performans değerlendirmelerini doldurmaya ve bir sonraki şansımızı beklemeye geliyor yine."

Nico arkasına yaslanırken "Bayağı yorucuymuş" dedi. Sol elini toprağa gömdü, zihni toprağı arıyordu... İşte. Silah haline getirilmeyi bekleyen keşfedilmemiş bir iskelet kümesi.

Epiales "Hem de *nasıl*" dedi. "Siz yarı-tanrılar her zaman çok *sinsisiniz*."

"Her zaman değil." Nico gücünü aşağıya vererek iskeletlerin yükselmesini sağladı...

...tam o anda Epiales'in iki uzantısı ileri atılıp Nico'nun bileklerine dolandı. Uzantılar Nico'ya çılgınlık attırarak iblise doğru çeki verdiler.

"Evet, HER ZAMAN!" diye bağırdı iblis. "Beni kandırabileceğini mi sandın? Beni gerçekten tanımıyorsun Nico di Angelo!"

Nico'nun vücuduna daha fazla dokunaç dolandı ve onu iblisin karşısında sımsıkı tuttu. Nefesi çürümüş deri gibi kokuyordu. Nico sertçe geriye atıldı ama Epiales onu sımsıkı tutuyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı Nico.

"Sadece uyumanı istiyorum" dedi iblis nazıkçe. "Sen de bunu istemiyor musun?"

Nico'nun gözleri birden ağırlaştı. "Hayır!" dedi. "Uyumak istemiyorum."

"Nico?"

Nico da Epiales de başlarını çevirdiler.

Will doğrulup oturmuştu, gözleri kocaman açılmıştı. "Neler oluyor? Bu herif kim?"

"Ah, pardon!" dedi Epiales, vücutlarından simsiyah bir duman çıkararak. "Ben herif değilim!"

Will yutkundu. "Ah, özür dilerim."

"Gerçekten de tüm bu güzelliğimizle biz iblis milletinin yalnızca *iki* cinsiyetin olduğu tamamen arkaik bir düşünceye bağlı kalacağımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Katiyen." Nico, Will'e, *sakin ol*, anlamına geldiğini umduğu bir bakış attı ama aslında, *imdat!* da diyor olabilirdi. "Demek istediğim... ne kadar da sıkıcı olurdu."

Epiales gülümsedi. "Beni anlıyorsun Nico! Beni *tanımıyor* olabilirsin ama beni *anlıyorsun*, değil mi?"

"Söz veriyorum bir daha olmayacak" dedi Will başını sallayarak. "Erkek arkadaşımı bırakın."

Epiales, "Yo, o hiçbir yere gitmiyor" dedi. "Sen de gitmiyorsun yarı-tanrı!"

Uyku sersemliğini hâlâ üzerinden atamamış olan Will kaçmaya fırsat bulamadan iblisin gölgeli uzantıları onu da yakaladı.

“Will!” diye bağırdı Nico. “Onu rahat bırak, Epiales!”

“Şu anda ikiniz de olmanız gereken yerdesiniz!” dedi iblis uçarı bir havayla. “Ah, annem çok gururlanacak! Ben kâbusların iblisi Epiales'im ve siz ikiniz bir daha *asla* uyanamayacaksınız!”

İki oğlanın da etrafına daha fazla uzantı dolaştıkça iblisin vücundan Nico'nun gözlerini yakan ve ciğerlerini dolduran dumanlar çıkmaya başladı. Nico, iblisin pençelerinde kıvrandı ama nafi-leydi. Epiales güçleriyle ona saldırdı ve Nico karanlığa teslim oldu.

12

Nico kendini Melez Kampı'nda buldu.

Ellerini havaya kaldırmış, soğuktan yanakları yanarken Büyük Ev'in önünde duruyordu. Parmak boğumları kapıya vurunca hangi ânı yeniden yaşadığını anladı. O kapının öteki tarafında kendisini neyin beklediğini biliyordu: Hatırlamayı hiç de tercih etmediği başka bir anısı. Ancak tüm kâbuslarında olduğu gibi başka seçeneği yoktu.

İçeri girdi.

Bakışları kaygıyla Kheiron'dan Annabeth'e, Silena Beauregard'dan Charles Beckendorf'a, Stoll kardeşlerden...

Percy Jackson'a kaydı.

Hepsi oturma odasında toplanmış, asık suratlarla kâh yerdeki halıya kâh şöminede çıtır çıtır yanan ateşe bakıyorlardı.

Nico sorunun ne olduğunu sormak istemedi. Cevabı zaten biliyordu. Yine de kelimeler ağzından döküldü. "Hey! Kız kardeşim nerede?"

Hava tıpkı o günkü gibi odadan ayrılıyordu sanki. Percy'nin yüzünden kanı çekildi.

Sanki Nico, yaklaşmaya çalıştığı vahşi bir kediymiş gibi avuçlarını açıp ellerini öne uzatarak ayağa kalktı Percy. "Hey, Nico... beni dinle, olur mu?"

Anısı o kadar taze ve o kadar can yakıcıydı ki. Ancak Nico kontrolü yeniden ele geçirmeyi başardı ve kendini rüya mantığının pençesinden kurtardı. "HAYIR!" diye haykırdı. "Bu kâbusu bir daha yeniden yaşamayacağım!"

Kheiron tekerlekli sandalyesini ona çevirdi. "Bunu yapmak zorundasın genç yarı-tanrı" dedi ama sesi bir tuhaftı. Şimdi sesi Epiales'e aitti. "Bundan kaçamazsın."

Nico alaycı bir şekilde gülümsedi. Percy Jackson'ı kenara iterek odanın öbür ucuna yürüdü ve Kheiron'un tepesine dikildi. "Demek aylardır gördüğüm korkunç rüyaların arkasında *sen* vardın. Neden bana sürekli dinlememi söyleyip duruyorsun? Bob'la ne alakası var?"

Kheiron şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ama onun aracılığıyla yine Epiales konuştu. "Aylardır mı? Ama..."

"Beni kandıramazsın." Nico kılıcını kınından çıkardı. "Bu gerçek değil ve beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

Kheiron/Epiales çenesini kaşdı, görünüşe bakılırsa yüzüne doğrultulan Stygian demiri kılıçtan etkilenmemişti. "Dur dur, sana *aylardır* rüya gönderdiğim iddiana geri dönebilir miyiz? Keşke o ben olsaydım. Bu çok eğlenceli olurdu! Ama hayır, annem seni ve Will Solace'ı yalnızca Orpheus Kapısı'ndan geçtikten sonra durdurmamı istedi. Ayrıca... Bob kim?"

Nico'nun kılıç tutan eli titredi. Çevresinde, aşağılık yarı-tanrılarının görüntüleri arızalı ampuller gibi titreşiyordu.

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun" dedi ama çok da ikna olmuş gibi değildi. "Annen kim?"

Epiales, Kheiron'un yüzüyle gülümsedi. "Ah, yanıtlanmasını istemeyeceğin bazı sorular var, Nico di Angelo..."

Tam o sırada yer yarıldı ve Nico boşluğa düştü.

* * *

Will'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ortalık karanlıktı, ki bu ona pek bir şey ifade etmiyordu; Yeraltı Dünyası'nda her yer karanlıktı. Ancak görüşü gölgelere alıştıkça,

bir kanalizasyon çukurunun kenarındaki ince bir tuğla şeridinin üzerinde yattığını fark etti.

"Atlamayacak mısın, korkak?" dedi sağından bir ses. "Planın *bu* değil miydi?"

Will başını çevirdi ve işte kız oradaydı: Siyah saçları dağınık, yüzü gözü ter içinde olan Meg McCaffrey. Yapay elmaslarla süslenmiş kedi gözü gözlüğü karanlıkta parlıyordu.

"Meg?" dedi Will. "Buraya nasıl geldin?"

Meg ona kaşlarını çatarak baktı. "*Sen* nasıl geldiysen öyle, Güneş Çocuk. Erkek arkadaşın bize yardım etti."

Meg'in işaret ettiği yere bakınca Will'in kalbi tekledi. Nico paylaştıkları dar alanda kıvrılmış uyuyordu. Will ona doğru emekledi.

"Nico!" Ellerin erkek arkadaşının yüzüne götürdü. "Nico, iyi misin?"

"Onu iyileştirebileceğini varsayarsak iyi olacak."

Will başını kaldırıp sivilce suratlı, kıyafetleri üzerine bol gelen bakımsız çocuğa baktı.

Lester Papadopoulos. Nam-ı diğer: Önceden Apollon Olarak Bilinen Eski Tanrı.

Diğer adıyla *Baba*.

Peki ama nasıl dönmüştü? Apollon yaz sonunda tanrılık mertebesine geri dönmüştü ve Will babasını tekrar görmesinin yıllar alacağını sanıyordu.

Will'in zihni fena halde bulanmıştı ve bu da şimdiki zamanla anıları arasında ayırım yapmasını zorlaştırıyordu. Bu ânı daha önce yaşamıştı değil mi? Öyleyse neden yeniden yaşıyordu?

Başka bir yerde olduğunu hayal meyal hatırlıyordu... başında karanlık, dumanlı bir şey yükseliyordu...

"Ona yardım et." Üçüncü bir ses Will'in düşüncelerini böldü. Rachel Elizabeth Dare umutla ona bakıyordu. "Senin bir şifacı olduğunu sanıyordum."

Lester kollarını kavuşturarak, "*Ben* de seni çocuklarımdan biri sanıyordum" dedi. "Çocuklarımdan *en iyi* doktorlar olması gerekiyor."

Meg öncekinden daha sert bir ses tonuyla "Kendi erkek arkadaşını bile iyileştiremiyorsan ne işe yararsın ki?" dedi.

Hayır, diye düşündü Will. Bu doğru değil. Bir kehanet vardı... Hatırlamaya çalıştı. Arkasında... Arkasında bir şey mi bırakması gerekiyordu? Ama arkadaşlarının hepsi ona bakıyor, işini yapmasını bekliyorlardı.

Will öfkeyle ceplerini karıştırdı. Kit Kat'ları neredeydi?

Ceplerinin içini dışına çıkardı.

Boştular.

Nico'ya tekrar baktığında normalden daha solgun görünüyordu.

"Nico, uyan" diye yalvardı. "İyi olmak zorundasın."

"Öyle mi?" diye alay etti, kızıl saçları yüzüne düşen Rachel. "Haydi, Will Solace. Onu iyileştir."

"İyileştir onu!" diye emretti Lester ve bu, on yedi yaşındaki bir gencin değil, bir tanrının emriydi.

Will'in dudaklarından bir melodi döküldü. Nico'nun alnını okşayarak, erkek arkadaşının yüzüne renk gelmesini umut ederek Yunanca şarkı söyledi.

"Bu işte iyi olman gerekiyordu" diye homurdandı Meg.

Will'in elleri parlamaya başladı, önce mat olan parlaklık giderek ışıldadı ve Will'in vücudu kanalizasyon menfezini aydınlattı. Yüzünden gözyaşları süzülerek parmaklarını Nico'nun yanaklarına bastırdı ama Nico tepki vermiyordu. Hatta Nico'nun tüm vücudundaki renk kayboluyordu, bu yüzden de eski bir televizyon programına aitmiş gibi görünüyordu.

"Bunu yapabilirim!" dedi Will ağlayarak. "Seni kurtarabilirim!"

Nico'nun gözleri açıldı ama süt kadar beyazdılar.

"Hayır" dedi soğuk bir şekilde gülümseyerek. "Kurtaramazsın."

Will'in bileğini yakaladı. Will bağırarak itiraz etti. Işığı sönme-ye ve Nico'nun bedenine akmaya başladı. Nico'nun rengi yerine gelince kalkıp oturdu ve Will'i yere itti, diğerleri de onaylayan gözlerle ona bakıyordu.

"Sonunda bir işe yaradın" dedi Lester. "Harika bir yedek pil-sin."

Will nefes alamıyordu, hayatı tükeniyor, renkleri kayboluyor ve parmakları kül gibi grileşiyordu.

Bağırmaya, Nico'ya yalvarmaya çalıştı ama hiç sesi çıkmadı... Derken Nico bileğini bıraktı ve Will karanlığa yuvarlandı.

* * *

Nico düşerken, tıpkı toprağın altındaki ölüleri hissedebildiği gibi aşağıdaki karanlıkta bir şeyin onu beklediğini hissedebiliyordu. Bu kez, başka bir rüyaya dalmak yerine, iki eliyle o varlığı kavrayarak saldırdı ve irkilmiş, delice bir çığlıkla ödüllendirildi.

Rüya âlemi parçalandı.

Nico gözlerini açtı ve parmaklarının Epiales'in boğazına kenetlenmiş olduğunu gördü. Nico özgürdü.

Epiales çırpındı, iki uzantısı Nico'yu yere fırlattı. Nico yerde yuvarlanarak onu yakalamaya çalışan diğer uzantılardan kaçtı. Eli, kılıcının kınını buldu ve kılıcını çekip keskin tarafını Epiales'e doğrulttu.

İblis kükredi. "Neden bu işi bu kadar zorlaştırıyorsun? Sürekli uyumayı kim istemez ki?"

Nico alaycı bir tavırla, "Kendi yurdumda beni baskı altında tutabileceğini düşünmekle hata ettin" dedi.

Ardından kılıcını toprağa sapladı.

Etrafında ne kadar ölü varsa hepsi ayağa kalktı; üzerlerinde et ve çürümüş giysi parçaları olan, çatlak kafataslarının gözyuvalarında loş ışık parlayan, kemikli parmaklarının arasında kavranmış paslı kılıçlar bulunan iskeletler. Ancak burada sadece insanlar yoktu. Sonuçta burası Yeraltı Dünyası'ydı. Bir grup iskelet kurt Epiales'e hırladı. Araba büyüklüğünde ve ejderhaya benzeyen bir yaratık omurga kuyruğunu hareket ettirerek uzun çenesini açıp kapadı.

"İhtiyacım olduğunda çoğunu çağırabilirim" dedi Nico. "İşler senin istediğin gibi gitmeyecek."

Epiales yüksek, baş döndürücü bir sesle *kahkaha* attı. "Nico, doğru düşünmüyorsun."

İblis sağ elini salladı ve bir anda tüm iskeletler yere çöküp derin uykuya daldı.

“Ben kâbusların iblisiyim, aptal” dedi Epiales. “Ve ölümler de herkes gibi rüya görebilir.”

İki elini de kaldırdı ve Nico’nun ayaklarının altındaki yer yarıldı. Nico sürünerek geri geri çıktı, yerin altından daha fazla insanlar, hayvanlar ve canavarlar yüzeye doğru çıkıyordu. Ama bunları Nico çağırmamıştı ve üstelik iskelet de değillerdi. Bu varlıklar yerde sürükleniyor, sanki hem oradaymış hem de orada *değilmiş* gibi görüş alanına bir girip bir kayboluyorlardı.

“Beni korkutmayı ya da bana zarar vermeyi nasıl düşünebilirsin?” dedi Epiales. “Ben başkalarının zihinlerine karanlık getiririm. Sana eziyet etmeleri için –ölü, canlı, gerçek, hayal– her şeyi çağırabilirim!”

Nico arkasından korkunç, korkutucu bir kükreme duydu ve dönüp baktığında inanılmaz bir yaratık gördü.

Aslan gövdeli, akrep kuyruklu ve insan yüzlü bir mantikor.

Ama bu *sıradan* bir mantikor değildi. Bunun kısa kır saçları vardı, gözlerinin biri mavi biri kahverengiydi ve Nico’nun Westover Okulu’ndan eski müdür yardımcısı Dr. Thorn’un sert yüzüne sahipti. Nico birden kendini yine çaresiz küçük bir çocuk gibi hissetti. Korkusunu yenemedi ve geri geri gitti.

Epiales güldü, ağzı siyah dişlerle doluydu. “Beni yenemezsin Nico di Angelo. *Ben* karanlığım. Senin, Will’in, *herkesin* karanlığı.”

Uzantılarının her biri havaya kalktı, sonra Nico’ya ve doğrulttuğu kılıcına şavruldu.

* * *

Şimdi elleri serbest olan Will yüzüstü yuvarlanınca burnuna Yeraltı Dünyası’nın pis kokusu geldi. Neredeyse öğüreceken az ileride, önünde, etrafında bir sürü korkunç yaratıkla iblis Epiales’i gördü.

Mantikoru gördü ve Nico’nun anlattığı hikâyelerden onun kim olduğunu hemen anladı.

Epiales’in uyarısını duydu: “Beni yenemezsin. *Ben* karanlığım. Senin, Will’in, *herkesin* karanlığı.”

Epiales'in korkunç uzantıları havaya kalktı ve...

Will anladı.

Nico, Styks Nehri'nde onu tabii ki terk *etmemiş* ya da Will onu iyileştirmeye çalışırken içindeki ışığı o söndürmemişti.

Onlar sadece kâbustur; Epiales onun en büyük korkularına oynuyordu, tıpkı şimdi Nico'ya yaptığı gibi.

Will orada öylece yatıp *kimsenin* erkek arkadaşına zarar vermesine seyirci kalmayacaktı.

Bir an bile durup düşünmedi. Ayağa kalktı ve meydan okurcasına bağırdı. Bağırmasıyla birlikte de teni her zamankinden daha güçlü parladı. Göğsünden fışkıran ışık, Nico'yu kırbaçlayan karanlık uzantıları kesiyordu.

Will, o uzantıların yere düşüp orada çakılıp kalmalarını şok içinde izledi.

Epiales de onun kadar şaşkın görünüyordu. Mantikor *pof* diye yok olurken kâbusların iblisi sudan çıkmış uzun, ince yılanbalıkları gibi kıvranan kopmuş uzantılarına bakakaldı.

Gözlerini kocaman açıp Will'e bakarak, "Ah" dediler. "Sen az önce?.."

"Will?" Nico tek dirseğinin üzerinde doğruldu. "Neydi o?"

"Evet, cidden, *neydi* o?" dedi Epiales, sağlam kalan uzantılarını koruyucu bir tavırla arkasına katlayarak. "Annem bana bundan hiç bahsetmedi... o şey her ne idiyse işte."

"Işıktı" dedi Will. Güçlkle nefes alıyor ve sol şakağından aşağıya bir ter damlası süzülüyordu. "Sen karanlık olduğunu söylemiştin. Tamam, ben de tam tersiyim."

Epiales acınası bir şekilde sızlanarak geri çekildi. Bir anda bir iblisten çok azar yemiş çocuk gibi oluverdi. "Annem için büyük hayal kırıklığı olacak. Olabileceğim kadar güçlü olmadığımı düşünüyor zaten. Şimdi muhtemelen beni yeneceksin, değil mi?"

"Bunu yapmak zorundayım" dedi Will. "Tamamlamamız gereken bir görev var, biliyorsun."

İblis ayağım yere vurdu. "Siz yarı-tanrılar her zaman bir şeyleri mahvetmek zorundasınız! Benim dünyaya *sunduğum* şeyi kimse takdir etmiyor."

Nico ayağa kalkmak için çabalarken konuştu: "Kim ne derse desin, bence kâbusların... kâbusların *gerçekten* çok iyi."

"Kesinlikle" dedi Will. "Daha iki dakika öncesine kadar gerçek olduklarına inanıyordum."

Bunun üzerine Epiales neşelendi, uzantıları oynadı. Will'in kestikleri yeniden uzamaya başlıyordu. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Nico başıyla onayladı. "Kesinlikle yüksek kalite iş."

"Tüh be" dedi Epiales. "Daha önce bana bunu söyleyen olmadı."

"Ve Yeraltı Dünyası'na girmemizden önce bana kâbuslar gönderenin de sen olmadığına eminsin, öyle mi?"

"Kesinlikle eminim" dedi Epiales. "Ben *olsaydım* bunu saniyesinde kabul ederdim."

Will erkek arkadaşına kaşlarını çatarak baktı, hangi konuşmayı kaçırdım acaba diye düşünüyordu ama düşünceleri farklı bir soru doğurdu. "Annen kim senin?" diye sordu iblise.

Epiales sadece gülümsedi. "Yakında öğreneceksin. Devam et ve ışığınla beni yok et. Yok et de kurtul."

Will tereddüt etti. Birini istek üzerine yok etmek nedense ona yanlış geliyordu. Ama Epiales bir *iblisti*. Zaten Tartarus'ta yeniden canlanıp döngüyü yeniden başlatacaklardı. Onlar bir canavardı; Will bir yarı-tanrıydı. Böyle işliyordu, değil mi?

Epiales onun isteksizliğini hissetmiş olmalıydı. Uzantılarını kaldırıp Will'e kükredi ve yine aynı şey oldu. Will'in korkusu ona rehberlik etti: Göğsünden fışkıran ışık Epiales'in yüzüne çarptı ve iblis, kulakları sağır eden bir çığlıkla toz oldu.

Nico gözlerine inanamıyormuş gibi ona bakakaldı. "Will..."

Will titrek bir nefes aldı. Gözleri yorgunlukla parlıyordu. Sonunda Nico'nun, birbirlerinden gerçekten de aşırı derecede farklı olduklarını anlamasını sağlayacak bir şey yaptığından endişeliydi. "Efendim?"

Nico önce konuşamayacak gibiydi. Sonra: "Sen gerçek bir yarı-tanrı Sevimli Ayıcık'ı⁵ gibisin" dedi.

5 (İng.) Care Bear: 1981 yılında Elena Kucharik tarafından çizilmiş olan, sonraları oyun-

Will'in üstdudağı titredi. Dizlerinin üstüne çöktü. Sonra gözlerinden yaş gelene kadar katıla katıla güldü.

"Çok acayipsin." Nico ona doğru emekleyerek Will'i kendine çekti ve kahkahasını küçük bir öpücükle susturdu. "Ama lütfen sadece benim Care Bear'im olarak kal."

"Her zaman" dedi Will.

Hemen ardından da bayılıverdi.

cak ayı formuna dönüştürülerek televizyon programına sahip olan, sevimli ve renkli ayıcıklar. Göğüslerinden ılık ve gökkuşağı saçmalarıyla ünlüdürler. Burada Will'in göğsünden çıkan ılık huzmesine gönderme yapılıyor. (ç.n.)

13

Will'in yeni keşfettiği, ve Nico'nun hâlâ anlayamadığı, kalp ışığı gücü onu gerçekten tüketmiş olmalıydı. Nico yere oturup Will'in başını bacağına dayadı. Will uyurken o da dalgın dalgın erkek arkadaşının kıvrıcık sarı saçlarını okşuyordu.

Nico, Sevimli Ayıcık'ın iblis karşıtı gösterisinin, Will'in güçlerinin Yeraltı Dünyası'nda işe yaramayacağına dair asıl endişelerini boşa çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordu. Peki o anda bu yeteneğin hayata geçmesini sağlayan şey neydi? Korku mu? Çaresizlik mi?

Will, onun aklından geçen sorulara cevap vermeden usul usul horluyordu.

O anda Nico tüm bunların ne kadar gerçeküstü olduğunu fark etti. Uzakta, Styks Nehri'nin ve Erebos surlarının ötesinde babasının şatosu vardı ve Nico normalde orada iyi karşılanırdı. Şimdiyse Tartarus'a giderken ne pahasına olursa olsun Hades'ten uzak durması gerekecekti. Yine de bir yanı Will'i Erebos'a götürmek, ona üç başlı köpek Kerberos'la top yakalamaca oynamayı öğretmek (Will köpekleri severdi), sonra taht odasına gidip Will'i babasıyla tanıştırmak, Hades'e çabaladığını, ona Nico'nun mutlu olan tek çocuğu olması dileğini unutmadığını göstermek istiyordu.

En gerçeküstü olan da buydu... Mutlu *muydu*?

Nico bu duyguya pek aşina değildi ama Will'in yanında kendini harika hissettiğini de inkâr edemezdi. Hatta ayrı kaldıklarında Apollon'un oğlunu özliyordu bile. İkisi yakınlaştıkça komik bir şey olmuştu: Nico hep nefret ettiği o sevimsiz, fazla duygusal aşk şarkılarının tümünü birden anlayıvermişti. Bu şarkılar ona hep gülünç bir abartı gibi gelirdi. *Sadece* bu değildi tabii. Nico kendisi gibi insanların... şey, aşk şarkılarının olmadığı bir zamanda ve bir yerde büyümüştü. Lotus Otelindeki deneyimi dolaylı olarak *buraya*, aşk şarkılarının var olduğu yere gelmesine olanak tanımıştı.

Nico'nun bir erkek arkadaşı vardı.

Ama bu onun hayatının ikilemiydi. Lotus Otelindeki geçirdikleri yetmiş yıl Bianca'yla Nico'yu korumuştur ama o zamana kadar Zeus'un öfkesi yüzünden annelerini çoktan kaybetmişlerdi, Hades'in planları şaşmıyordu yani. Ülkenin her yerini dolaşmak zorunda kalmışlardı. Melez Kampı'nı buldular ve arkadaşlar edindiler ve sonra Nico bir kez daha kaybetme hissini yaşadı: Bianca ondan koparıldı...

Bu Nico için değişmez bir kalıptı: Bir teselli ve rahatlık bulursun ama sonra onu elinden alırlar.

İşte şimdi Solace kucağındaydı, bir bebek gibi uyuyordu. Gelip onu Nico'dan *alıp götürecekt* olan neydi?

Nico bu defa farklı olacağına inanmak istiyordu. Will'in karanlığın onun bir parçası olduğunu anlayıp kabul etmesini ama aynı zamanda da kompleks bir kişi olarak görmesini de istiyordu. Sadece Hades'in çocuğu olarak değil. Ama bunu Nico kendisi anlayamıyorsa Will nasıl anlayabilirdi ki? Epiales'i yenemediği gibi karanlıktan kaçması da mümkün görünmüyordu. Karanlık sürekli geri geliyor, sürekli onu sahipleniyor, sürekli ona kim olduğunu hatırlatıyordu.

Farklı bir kader seçmesi mümkün müydü? Yoksa ne zaman bir mutluluk kırıntısı bulsa hep acı çekmek üzere lanetlenmiş miydi?

Nico uzanıp Stygian demiri kılıcının kınını sıyırdı. Bu, Yeraltı Dünyası'na ilk yolculuğundan çok farklıydı ama Nico şimdi de uzun zaman önce yaptığı ilk yolculuğundaki kadar gergin hissediyordu.

yordu. En azından Will'le ikisini Yeraltı Dünyası'ndan uzak tutmaya çalışan kişi Hades olmadığı için minnet doluydu. Yine de onlara saldıran bir şey vardı. Burada biri, Nico ve Will'in Bob'a ulaşmasını istemiyordu.

Anne diye biri.

Nico'nun aklında bir fikir oluşmaya başladı ama tam o sırada Will kıpırdandı. Gözleriyle etrafı tarayıp Nico'yu buldu.

"Merhaba." Will gülümsedi. "Benim huysuz küçük karanlık yumağım."

Böylece Nico'nun aklından geçen felaket senaryoları da silinip gitti. Will'in sadece gülümseyerek onun üzerinde yarattığı etki çok saçmaydı.

"Kıpırdama" dedi.

Will'in sırt çantasını karıştırdı ve Ardiç'm onlar için hazırladığı ambrosiaları çıkardı. Bir tanesini Will'e yedirirken içinden bunları yanlarına almakla iyi ettiklerini düşündü. Az sonra Will'in yüzünün rengi geri geldi ve doğrulacak kadar güç kazandı.

"Eh, deneyim oldu." Çenesindeki kırıntıları sildi ve Nico'ya dikkatle baktı. "İyi misin?"

"Gayet iyiyim" dedi Nico. "Ee... konuşacak mıyız bunu?"

Will'in yüzü kızardı. "Konuşmak zorunda mıyız?"

"Yarı-tanrı Sevimli Ayıcık'ı."

Will sırt çantasına uzanıp metal bir matara çıkardı ve bir yudum su içtikten sonra matarayı Nico'ya verdi. "Bunun sonunu anlatmayacaksın bana, değil mi?"

Nico bir yudum su içip matarayı Will'e geri verdi. "Neden anlatayım ki? Bu, ışığın göğsünden fışkırdığı gerçeğini mükemmel bir şekilde anlatıyor zaten."

"Sevimli Ayıcıklar enerjilerini karınlarından göndermez mi?"

Nico bunun üzerinde durmadı. "Önemsiz bir ayrıntı. Benden saklıyor muydun? Bunu yapabildiğini *biliyor* muydun?"

"Pek sayılmaz" dedi Will. "Ama parlayabildiğimi öğrendiğimden beri, eğer benim ışık yayabiliyorsa, belki de onu dışarı yansıtabilirim diye düşünüyordum."

"Epiales'in tuhaf dokunaçlarından birkaç tanesini kestin!"

"Rica ederim?"

Nico güldü. "En azından güçlerinin Yeraltı Dünyası'nda işe yaradığını öğrenmiş olduk."

"Ama *hâlâ* çok yorgunum" dedi Will. "Bu yüzden gücümü sık sık kullanmamalıyım."

Tartarus'a vardığımızda yine çalışır mı acaba? diye düşündü Nico.

Öyle olmasını ümit ediyordu.

Nico, Will'in ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra onu Styks Nehri'ne bakan kayalıklara götürdü. Will, aşağıdan hızla akan suyu görünce afallamış gibi öylece kalakaldı.

"Will?" diye seslendi Nico, eliyle hafifçe sırtına dokunarak.

Will başını iki yana salladı. "Epiales'in bana yaşattığı kâbusta sen bu nehre atlamıştın."

"Ne?! Bunu yapmam mümkün değil."

"Atladığın *anda* bunun bir rüya olduğunu anlamalıydım" dedi Will. "Atlamam için bana da baskı yaptın. Çok..."

Cümlesini tamamlamadı.

Nico erkek arkadaşının elini tutup onu uçurumun kenarına götürdü. Kıyıya yaklaşırlarken Nico onun isteksizliğini hissedebiliyordu.

"*Atlamayacağız*" dedi ona güven veren bir tavırla. Will'i yaklaştırdı ve aşağıyı işaret etti. "Bak."

En kenarda kayaya küçük bir oyuk açılmıştı. Girinti aşağı doğru devam ederek uçurum kenarı boyunca kıvrılarak azgın akıntının sadece birkaç metre yukarısında bir çıkıntıya doğru keçi yolu kadar genişliyordu.

"*Bu yoldan mı gideceğiz?*" diye sordu Will, sesi endişeyle yükselerek.

"Aynen" dedi Nico. "Babama görünmemek için en güvenli yol bu."

"En güvenli, ha?"

"Aynı zamanda trogloditlerin yeni evine ulaşmanın da tek yolu."

Will bir süre önünde yayılan dünyaya baktı. Erebos'un meşalelerle dolu siyah duvarlarını ve ana kapılara ilerleyen dumanlı gri gölgeler kalabalığını uzun uzun seyretti.

"Çok fazla ölü insan var..."

Nico başıyla onayladı. "Bir yere gitmeleri gerekiyor. Dediğim gibi, çoğu Asphodel'e gidecek. Lethe Nehri'nde yıkanacaklar, dünyada yaşadıkları hayatlarına dair her şeyi unutacaklar, sonra da etrafta dolaşacaklar. Sonsuza kadar."

"Peki bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Will.

"Pek değil" dedi Nico. "Zaten çoğu kendi hayatlarını dolaşıyordu. Bu kendi tercihleri."

Nico, Will'in başka bir şeyler de söylemek istediğini anlayabiliyordu ama söylemek istediği her neyse kendine sakladı. Nico elini cebine götürdü. Hep cebinde taşıdığı bronz paraya dokundu; Will'in ona bağlılığının bir simgesi olarak verdiği bir hatıra. Will'in bağlılığı hep böyle sarsılmaz kalır mıydı? Yoksa eninde sonunda Nico'nun bu krallıktan gelen çok yabancı biri olduğuna mı karar verirdi?

Nico bu düşünceyi aklından kovdu. Will'e dar, kıvrımlı patikadan aşağıya doğru yol gösterdi. İkisinden biri yanlış bir hareket yapacak olursa kayıp düşmeleri işten bile değildi.

Aslında Nico bunu da düşünmek istemiyordu.

Neyse ki Orpheus Kapısı'ndan ilk inişleri kadar uzun bir iniş değildi ama nehir boyunca yürürlerken Nico, trogloditlere ulaştıklarında ne olacağı konusunda endişeliydi. Yeraltındaki arkadaşlarının Tartarus'a girmelerine yardım edebileceklerinden emindi. Nasıl bir plan yaparlarsa yapsınlar bunun Will için hoş bir deneyim olmayacağını da çok iyi biliyordu. Henüz Yeraltı Dünyası'nın üst kesimlerindeydiler ve anne sorunları olan bir gölge kalamar kâbus iblisine neredeyse yenilmişlerdi. Tartarus'un derinliklerine ulaştıklarında işler daha da kötü bir hâl alacaktı... Neyse, bununla da zamanı gelince uğraşırlardı.

Nico, erkek arkadaşının patikada ona yetişmesi için sık sık duruyordu. İlk durduğunda Will, peşlerinde yine bir şeyler olduğuna inanmış gibiydi.

Nico hiçbir şey görmedi. Üstelik patika o kadar dardı ki, kayda değer büyüklükte hiçbir şey onlardan gizlenemezdi.

"Yemin ederim küçük kayaların aşağıya yuvarlandığını duydum" dedi Will. "Sanki bir şey kazara onları uçurumun kenarından yuvarlamış gibi."

Styks'in gümbürtüsünün diğer tüm sesleri bastıracağı göz önüne alındığında bu Nico'ya pek de mümkünmüş gibi gelmedi ama yine de Will'in gönlü olsun diye biraz durmaya karar verdi. İkisi de hiçbir şey duymadılar.

Nico omuz silkti. "Epiales'ten ve kâbuslarından sonra ikimiz de gerildik. Bu yerin sana ulaşmasına izin verme."

"Peki... hâlâ bir kâbusun içinde olmadığımızdan emin misin?"

Nico biraz daha yaklaşıp ona bir öpücük verdi. "Bu sana kâbus gibi mi geliyor?"

Will gülümsedi. "Hayır."

"Doğru cevap. Hadi şimdi devam et. Yakınımda kal ve adımlarına dikkat et."

Nico, Will'le arayı açtığı için birkaç kez daha durdular.

Nico patikada geri geri yürürken kendisi adımlarını dikkatli ve kontrollü atan Will, "Bu işte çok iyisin" dedi ona. "Daha önce bu patikadan kaç kez geçtin?"

"Ah... Birkaç defa."

Will'in gözleri sanki o anda bir aydınlanma yaşamış gibi parladı. "Son birkaç haftadır seni bulamadığım tüm o zamanlar... demek ki buraya kayboluyordun."

Nico başıyla onayladı. "Trogloditlerin yeni evlerine yerleştiğinden emin olmak istedim. Bazı zorluklar vardı ama... neyse, neler bulduğumu kendin göreceksin."

Will'in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Onlara yardım etmeyi düşünmene sevindim."

"Eh, bu görevin amacı da bu değil mi zaten?" dedi Nico ileriye bakarak. "Bozulanı düzeltmeliyiz."

"Bu huyunu seviyorum, Nico di Angelo."

Nico'nun yüzü kızardı. Will'in bu kadar açık ve net, bir de... *tatlı*

olmasına alışabilecek miydi bilmiyordu. Ama denemeyi gerçekten çok istiyordu.

Çıkıntı aşağıya doğru devam ederek yavaş yavaş düzleşti ve su boyunca uzanan, akıntılardan gelen suyun kayganlaştırdığı kayalardan dar bir patika hâlini aldı. Patikanın sonuna yaklaştıklarında Nico yavaşladı. "Getirdiğin kapüşonlulardan birine ihtiyacın olacak" dedi Will'e. "Yüzmeyeceğimize söz veriyorum ama Styks Nehri'nin tenine mümkün olduğunca az değmesini tercih edersin diye düşünüyorum."

Will hiç itiraz etmedi. Göğsünde MELEZ KAMPI DANIŞMANI yazan açık mavi bir kapüşonlu giydi.

Nico, deri ceketinin yakasındaki kukuletayı başına çekti. "Beni takip et."

Sağındaki uçuruma, yüzü kara taşa sürtecek kadar sarılıp dikkatli adımlarla ilerledi. Derken: Bir ferahlık geldi. Uçurumun kenarında geniş bir mağara ağzı gördü ve Nico sudan uzaklaşarak mağaraya daldı. Will onu takip etti. Svetşörtünün kapüşonunu öyle bir sıkımişti ki Nico, burnunun ucu ve gözleri dışında başka bir şey göremiyordu.

"Çok yakışmış" dedi Nico.

Will ellerini svetşörtünün kollarının ucundan çıkardı ve titredi. "Kendimi kaplumbağa gibi hissediyorum."

Nico kılıcım kınından çıkardı. Soluk mor parıltısı mağarayı aydınlatmakta yetersiz kalsa da Nico buradan yolu biliyordu. "Hazır mısın, Will?"

Will kapüşonunu geriye itti ve gür sarı saçlarını serbest bıraktı. "Tam olarak neye hazır mıyım?"

Nico sırtı.

"Trogloditler!" diye seslendi, sesi mağaramın derinliklerinde yankılanarak. "Ben Hades'in oğlu Nico di Angelo! Karanlıkta parlayan erkek arkadaşım Will Solace'le geri döndüm!"

14

Neredeyse ânında cevap geldi. Önce uzaklardan ayak sürüme sesi duydular, sonra birden trogloditler etraflarını sardı. Sayılamayacak kadar çoktular ama Nico onları gördüğüne çok sevindi.

Trogloditler, boylarının biraz kısa olması ve kurbağalardan evrilmiş olmaları dışında insanlara benziyorlardı. Kâğıt inceliğinde dudakları, girintili burunları ve amfibilerinki gibi pörtlek gözleri vardı. Görünüşe bakılırsa ten renkleri sınırsız bir renk çeşitliliğine sahipti. Nico loş ışıktaki yeşilleri, mavileri ve kahverengileri görebiliyordu. Troglardan birinin -80'lerdeki aerobik eğitmenleri gibi giyinen-sarı mücevherlerle kaplıymış gibi parıldayan bir teni vardı.

Trogloditlerin müthiş bir kostüm tutkusu vardı ve aklınıza gelebilecek her türlü kıyafet giymişlerdi: Tulum üstüne kazaklar; eşofman altı üzerine kruvaze takım elbise ceketleri; gelişigüzel kombinlenip üst üste giyilmiş etekler, elbiseler ve bluzlar. Hele bir tanesi vardı ki baştan aşağı fosforlu pembe giymişti: Yüksek bel deri pantolon, pembe file üzerine kolsuz ceket ve tamamı altın işlemeli gösterişli bir kovboy şapkası.

Şapkalar... Şey, bir trogdan beklenecek bir şey varsa o da şapkaları sevmeleriydi. Nico, trogloditlerin tek bir şapkayla yetindiğini çok nadir görmüştü. Hatta, Nico'nun görüş alanındakilerin hepsi,

başlarına birden fazla şapkayı üst üste geçirmişti. Berelerin altında Stetson şapkalar, Stetson'ların altında kasketler, kasketlerin altında çıtçıtli şapkalar ve onların da altında taşlar. Trogloditler hepsini takardı, yeter ki başa takılacak bir şey olsun.

Nico'nun çok iyi bildiği troglodit Ciiyk-Bling öne çıktı. Her zamanki gibi üç uçlu deri başlığın altına taktığı beyaz bir perukla tamamladığı minyatür George Washington kostümünü giymişti.

"Sizi görüyoruz Nico di Angelo ve Will Solace!" diye bağırdı Ciiyk-Bling.

Elbette asıl konuşması, trogloditlerin iletişim kurmak için kullandıkları sürekli cıklamalar, homurtular ve çığlıklarla noktalandı.

"Teşekkürler -grrr- Ey büyük Ciiyk-Bling, trogloditlerin CEO'su!" dedi Nico. "Ben..."

Will öne çıktı. "Yanımızda -cık- hediyelerle geldik... Ey büyük -gıcirt- trogloditler!"

Nico, Will'in orada hazır bulunanlara cahilce "mayalanan" büyük trogloditlere "çürümüş" hediyelerle geldiğini söylemesini dehşet içinde izledi. Ardından erkek arkadaşı sırt çantasını birkaç gergin troglodit önüne indirdi ve içine koyduğu diğer iki kapüşonluyu çıkardı. Kapüşonları havaya kaldırıp sordu: "Bu hediyeler -cık- sizin?"

Trogloditler kararsız bir şekilde Ciiyk-Bling'e baktılar.

"Will, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Nico.

"Şansımı denedim" dedi Will.

"Az önce onlara kapüşonlularının onları 'yalayıp yutmadığını' mı sordun?"

"Hayır, ben öyle bir şey söylemedim!"

Nico başını salladı. "Tam da öyle dedin."

Ama troglar onların hareketlerinden durumu anlamış gibiydi. Hatta ikisi, boylarının kısalığından dolayı etekleri yerlerde sürüklenen açık mavi kapüşonluları giymişti bile.

Ciiyk-Bling üçgen şapkasını çıkardı. "Asıl onlar bizi yutuyor" dedi. "Hadi gelin Nico ve Will -gıcirt!- Birlikte yeni evimize gidelim."

Will, Nico'ya gülümsedi. "İyi yaptım galiba."

Nico kıkır kıkır güldü. "Evet, galiba." Will'in elini avucunun içine aldı. "Denediğin için teşekkürler."

Ciiyk-Bling'in peşine takılıp karanlık mağarada ilerlemeye başladılar. Bir süre sonra ışık saçan mantar kümeleriyle aydınlatılan (trogların duvar şamdanları versiyonu) bir yan geçide geldiklerinde Nico artık parlayan kılıcını kınına sokacak kadar iyi görebiliyordu. Kapüşonlu kapan trogloditlerden biri Will'in karşısında küçük bir dans gösterisi yaptıktan sonra garip sesler çıkararak oradan uzaklaştı.

"Özellikle bu mağara yaratığı senden çok hoşlandı galiba" dedi Nico.

Will, rengârenk kıyafetleri içinde hararetli bir şekilde çene çalan kalabalığa şöyle bir baktı. "Onları son gördüğümüzden bu yana giyim seçeneklerini epey geliştirmişler."

Nico, "Burayı cezbedici kılan şeylerden biri de buydu" dedi. "Styks Nehri'nin hemen yanındalar."

Will başını hafifçe yana eğdi. "Anlayamadım."

"Styks, yarım kalan rüyaların kalıntılarını taşır."

"Yani?.."

"Yani, ölümler nehri geçerken ölümlü yaşamlarını terk ederler. Çoğu zaman kıymetli anılarının sonuncusunu da suya atarlar. Akıntıda her türlü enkazın yüzdüğünü görebilirsin: Yarım kalan yazılı eserlerin sayfaları, satılmayan tabloları, sevdiklerinin fotoğrafları."

Will yüzünü buruşturdu. "Bu çok üzücü."

Aslında Nico hiç böyle düşünmemişti. Ona göre Yeraltı Dünyası'nın doğasıydı bu ama yine de anlayışla başını salladı. "Neyse işte, bir sürü kıyafet de nehri boyluyor. Troglar da kıyafet avlayarak harika vakit geçiriyorlar."

"Peki... Hades karşı çıkmıyor mu?"

Nico hayır anlamında başını salladı. "Styks'te daha az..." Nico çöp diyecekken sustu. İnsanların hayatlarından geriye kalanlar için bu ifadeyi kullanmak muhtemelen Will'in zoruna giderdi. "...şey

olduğunu fark edeceğini ya da bunu umursayacağını hiç sanmıyorum. Burası trogloditler için mükemmel bir yer. Styks'in bu tarafında hiç kimse gizli mağara aramaz, yukarıdaki dünyadan da hiç kimse buraya gönüllü gelmez. Yani evlerinin... biliyorsun işte. Neredeyse sıfır ihtimal. Bir grup orman boğasının evlerini yanlışlıkla ezip geçmesi demek istiyorum."

"İyy" dedi Will. "Bana onları hatırlattığı için artık dana eti bile yiyemiyorum."

Tünel keskin bir virajla sola kıvrıldı. Önlerindeki ışık, gürültülü bir partinin sesine benzer yankılarla birlikte giderek arttıkça Nico ve Will sessizleştiler. Trog eşlikçileri cık cık sesleri çıkararak ve tıslayarak telaşlı adımlarla ilerledi. Tünel, ilkinden bile daha büyük bir mağaraya çıktı.

"Yüce Hades" diye mırıldandı Nico. İnşaatın ilk aşamalarını görmüştü, ancak son ziyaretinden bu yana trogloditlerin neler başardığını görmek Nico'nun nefesini kesti. Önceki evleri bir metro platformuna benziyorsa, burası Grand Central Terminali'ydi. Trogloditler mağaranın tavanını dev kertenkeleleri ve boğaları kovalayan mağara adamı frizleriyle ayrıntılı bir kubbe şeklinde oymuş, sonra en büyük dikitleri ve sarkıtları her türlü çöple süslenmiş ve desteklenmiş koca destek sütunlarına dönüştürmüşlerdi. Sağ tarafta büyük bir harekât toplanma alanı oluşturmuşlardı; buldukları tüm insan eşyalarını ev büyüklüğünde yığınlar halinde düzenlemişlerdi ama Nico eşyaları böyle sınıflandırmalarında bir uyum ya da bir mantık göremiyordu. Mağaranın arkasına doğru, başka bir kemerli geçit daha da hareketli bir alana açılıyordu; burada aşırı yoğun bir trog trafiği vardı: Nico'nun şimdiye dek bir arada gördüğünden daha fazla trog vardı. Ama Trog Kumanda Merkezi'nin en şaşırtıcı yanı bu da değildi.

Troglar mağaranın sol tarafında duvara, yerden yaklaşık on beş metre yüksekte devasa bir delik açmışlardı ve bu delikten suyu zift karası bir şelale çağlıyordu. Su devasa bir havuza döküldükten sonra bir dizi kanala akıyordu; kanal kıyılarında oltalarla ve ağlarla oturan troglar vardı. Sudan yakaladıkları her türlü pisliği

arkalarında çöp ayıklayan arkadaşlarına fırlatıyorlardı. Onlar da en iyilerini ayırıp kuruması için raflara kaldırıyordu. Daha aşağıda akıntı, bileği taşlarına, körüklere ve başka tuhaf mekanizmalara güç veriyormuş gibi görünen dev su çarklarına dönüşüyordu.

"Bu *da* ne?" diye mırıldandı Will hayretle.

"Trogloditlerin yeni çağına tanıklık ediyorsunuz" dedi Ciiyk-Bling. "Bu çok etkili bir operasyon."

"Siz... Styks Nehri'nin yönünü değiştirmişsiniz" dedi Nico ve gözlerini ovuşturdu. "Hidrolik güç için. Ve temelde Yeraltı Dünyası'nın ilk geri dönüşüm sistemini yapmışsınız."

"Evet, öyle" dedi Ciiyk-Bling.

"O kadar muhteşem ki diyecek bir şey bulamıyorum" dedi Nico.

Ciiyk-Bling göğsünü şişirdi. "Bize çok yardımın dokundu, Hades'in İtalyan oğlu."

Will, ilkel çöp toplayıcılarına soran gözlerle baktı. "Styks'in suyu tehlikeli değil mi peki?"

Ciiyk-Bling alaycı bir cıklama sesi çıkardı. "Troglar için mi? Hayır."

Başka bir troglodit, minyatür kâğıt şemsiyelerle süslenmiş koyu renkli sıvı dolu büyük bir kadehle oradan oraya yürüyordu. "Ama baharatlı." Adam geçirdi ve Styks suyu kokteyliyle ilerlemeye devam etti.

Ciiyk-Bling, Will'e bakarak sırttı. "Seni tekrar görmek çok güzel, Apollon'un Teksaslı oğlu. Bir dahaki görüşmenizde babana selamlarımızı ilet lütfen."

"Şey, teşekkürler" dedi Will. "İtiraf etmeliyim ki yeni kumanda merkeziniz *çok* etkileyici."

"Daha bir şey görmediniz!" dedi Ciiyk-Bling, havalı bir edayla çenesini kaldırarak. "Gelin. Karnınızı doyuralım da görevinizin hikâyelerini dinleyelim!"

"Ah, benim karnım tok" dedi Will hemen. "Az önce biraz ambrosia yedim."

"Bu söylediğin trogloditlere göre saçmalık" dedi Ciiyk-Bling. "Bütün varlıklar yemek yemeli! Gelin birlikte ziyafet çekelim!"

Trogloditlerin lideri, konuklarının arkasından gelip gelmeyeceğini görmek için beklemeden kalabalığın arasından ilerledi.

Will, Nico'ya endişeli bir bakış attı. "Son yediğimiz trog yemeği kertenkele çorbasıydı."

"Ama fena da değildi" dedi. "Biraz neşelensene Will! Yolculuğumuz gerçekten başlamadan önce biraz yemek yiyip dinlenelim."

"Ya artık yemeklerini Styks suyuyla yapıyorlarsa?.."

"Onlara, ee, bazı şeyleri yiyemediğimizi söylerim. Sorun olmaz. Ayrıca Sevinli Ayıcık tarafın ortaya çıktığından beri biraz beslenmeye ihtiyacın var."

Will ikna olmuş benzemiyordu ama Ciiyk-Bling'in uzaktaki üç köşeli şapkasını gözden kaçırmamaya çalışarak yaya trafiği akışına doğru Nico'yu takip etti. İşlek yoldan ayrılan çok sayıda tünelin yanından geçtiler ve Nico, keşfetme şansları olmasını diledi.

Aynı anda zihninin derinliklerinden bir ses söylendi: *Hayır. Vakit kaybetme. Git Bob'u kurtar.*

Sonunda trogların ortak yemek yeme alanına vardılar; ortasında yemek pişirilen bir ateş ve nehirden kurtarılmış mutfak aletleri koleksiyonu olan amfiteyatroya benzeyen kocaman bir çukur. Nico, bir televizyon programının stüdyo izleyicileri arasına katılmak üzereymiş gibi hissediyordu. Ön sıraya ilerlerken trogların usta aşçısı, uzun adımlarla onlara doğru yürüdü. Yüzünde bir sırtma ifadesi vardı ve upuzun beyaz şef şapkası kafasında Pisa Kulesi gibi eğilmişti. Klik-Hata Nico'yla Will'i tekrar gördüğüne çok sevinmiş gibiydi.

"Tariflerimizi geliştirdim!" diye bağırdı. "Bugün sizin için insan yemeğim var!"

"Öyle mi?" Will bunun insanlardan yapılmış bir yemek anlamına gelip gelmediğini sormak ister gibiydi ama sormadı.

Klik-Hata hazırlıklar için telaşla uzaklaşırken, Tour de France bisikletçisi gibi giyinmiş ufak tefek bir mağara adamı koşarak gelip Will'e peynir dilimine benzeyen büyük, sarımsı bir üçgen uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Will.

Çocuk Will'in kafasını işaret etti. Sonra da Nico'ya kahverengi bir melon şapka uzattı.

Nico eğlendiğini gizleyemedi. Melon şapkayı takıp Will'e döndü. "Nerede kaldı senin ekip ruhun? Trogların, misafirlerinin şapka takmalarını beklediğini biliyorsun. Hadi, utanma."

Will sinirli bir ifadeyle köpükten peynir parçasını kafasına koydu. "Neden *normal* bir şapka takamıyorum?"

"Normalden kim hoşlanır ki?" dedi Nico. "Ben tuhaf olanı tercih ederim."

"Dedi normal şapkalı çocuk!"

Klik-Hata her iki elinde de dumanı tüten siyah taştan fincanlarla geri döndü. "Lütfen yorum yapın" dedi. "Bir ile beş yıldız arasında bir derecelendirme kabul ediyorum."

Nico fincanın içine baktı. Çorba koyu kırmızı renkteydi ve içinde hayvansal protein parçaları yüzüyordu. "Hımm, harika görünüyor ama keşke Styks suyunu sindiremediğimizi size baştan söyleseydim..."

Klik-Hata bunun üzerinde pek durmadı. "İnsanların sindirim zayıflıklarından haberim var! Merak etmeyin. Afiyet -cık- Olsun!"

Nico bir yudum aldı ve tatlı bir şaşkınlık yaşadı. Biraz mayhoştı, kokusu çok iştah açıcıydı ve gerçekten lezzetliydi ama bunun hangi insan tarifi olduğunu çıkaramadı.

"Hiç fena değil, *Klik-Hata*!" dedi Nico.

Bunun üzerine Will de bir yudum aldı. Biraz düşündü, sonra başparmak havaya işaretiyle onay verdi. "Evet, bu çok lezzetli! Nedir bu?"

"Domates çorbası" dedi şef. "Beğenmenize sevindim. Bu, *Klik-Hata*'yı gururlandırıyor."

Nico kâsesine baktı. Domates çorbası olduğunu tahmin etmezdi. "Burada domatesleri nereden buluyorsunuz ki?"

Klik-Hata sanki bu trogloditlerin devlet sırrıymış gibi çekingen bir tavırla gülümsedi. "Tabii içinde yeşil anol kertenkelesi ve biraz da erişte var. Onları ben ekledim!"

Will, kâseyi ağzına götürürken öylece kalakaldı. "Kertenkele. Yine mi?"

Nico, ev sahibini gücendirmemek için "Troglar arasında çok sevilen bir lezzettir" diye hatırlattı ona. "Birçok insan kültüründe de kertenkele yeniyor. Onur duyduk, *Klik-Hata*!"

Nico söylediklerinde samimi olduğunu göstermek için bir parça kertenkele etini höpürdeterek midesine indirdi. Çiğnemesi de sandığı kadar zor değildi.

Will bir yudum daha aldı. "Peki... ne tür bir erişte buldunuz?"

"Siz insanların en çok kullandığından" dedi Klik-Hata.

Will kaşlarını çatı, sonra et suyundan uzun, koyu renkli bir "erişte" çıkardı. Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Hımm, bu ayakkabılarımıza taktığımız türden erişte olabilir mi?"

"Kesinlikle!" dedi Klik-Hata, sevinmişti. "Çok lezzetliler."

Nico kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. "Eriştenin" ucunda küçük bir plastik kılıf (bir aglet) vardı ve insanların dünyasında bunu sadece tek bir şeyde görmek mümkündü.

Will içini çekti. "Şey, teşekkürler, *Klik-Hata*. Aslında insanlar ayakkabı bağcıklarını yiyemezler ama... Çorbaya gerçekten lezzet katıyorlar mı?"

Memnun olduğu her hâlimden belli olan Klik-Hata, diğer troglara da servis yapmak için yanlarından ayrıldı.

Nico, kâsesinde tek bir ayakkabı bağcığı bile olmadığı için şanslıydı. Çorbasını yarılamıştı ve anollerin nasıl bu kadar lezzetli olabildiğini düşünüyordu ki, Ciiyk-Bling bir ayakkabı bağcığı çiğneye çiğneye tekrar yanlarına geldi. "Sizi bizimle ziyafet çekerken görmek çok güzel!"

"Yeni kumanda merkezinizde bu kadar ilerleme kaydetmiş olmanıza sevindim" dedi Nico.

"Yapılacak daha çok iş var. Şapka saklama odamız şimdiden dolup taşı."

"Daha az şapka mı toplasanız acaba?" diye önerdi Will.

Ciiyk-Bling ona ters ters baktı.

"Ya da yapmayın!" dedi Will, peynir dilimini kafasına yerleştirerek. "Herkes bol bol şapka!"

Ciiyk-Bling tekrar Nico'ya döndü. "Hadi artık... şu yolculuğunuzu anlat lütfen."

Nico, troglodite, seslerden, tekrarlanan kehanetlerden, Epiales'le ettikleri kavgaya kadar olup biten her şey hakkında bilgi verdi.

Nico anlatmayı bitirdiğinde Ciiyk-Bling gergin bir tavırla pıdralı peruğunu kaşıyordu. "Biz sadece birkaç aydır buradayız" dedi, "ancak altımızdaki zeminde bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyoruz. Bir şeyler kıpırdıyor."

"Kulağa pek hoş gelmiyor" dedi Will.

"Ne olabilir sizce?" diye sordu Nico.

"Bilmiyoruz." Ciiyk-Bling birkaç kez dilini şaklattı. "Yeraltı Dünyası ve tuhaf yaratıkları hakkında bilgimiz yok."

"Çok normal" dedi Will.

"Ama şundan eminim." Ciiyk-Bling havayı kokladı. "Değişimin keskin bir kokusu var... Ve bu koku sizin üzerinizde."

"Anlamadım, ne?" dedi Nico.

Ciiyk-Bling, "İkinizin de üzerinde var" dedi. "Bir koku... ne kokusu olduğunu bilmiyorum."

Will mavi kapüşonlusunu kokladı. "Epiales'le karşılaşmamızdan mı acaba?"

"Değil" dedi troglodit. "İfritlerin kokusunu biliyorum. Ona benziyor... ama daha keskin. Bir bağlantısı var mıdır? İşte o kafamı karıştırıyor." Mağara adamlarının CEO'su yemek alanındaki kalabalığa dönüp bağırdı: "Gelin de şu yarı-tanrıları bir koklayın!"

Nico ve Will birden burunlarını onlara dayayan diğer trogloditler tarafından kuşatıldılar.

"Affedersin" dedi Will, dizlerini koklayan bir tanesini itmeye çalışırken.

"Evet, evet!" Troglodit, beysbol şapkasının altından ona sırttı. "Koku her yerinde var."

Bir başkası Nico'nun ayakkabılarını koklayarak "Sen de kokuyorsun!" dedi. "Çok keskin. Balık leşi gibi."

"Hayır, yer mantarı gibi" dedi bir başkası.

"Böcek sümüğü" diye fikrini belirtti üçüncüsü.

"Değişken kokusu bu!" dedi kovboy şapkalı bir trog ve diğerleri de mırıldanarak onu onayladılar.

"Evet, değişken kokusu!"

Nico'nun teni karıncalandı. "Değişken" dedikleri o şey her ne ise onun gibi kokmak istemiyordu.

Yakınlarda şiddetli bir cıklama ve homurdanma korusu patlak verince Ciiyk-Bling bir dizi uyumlu büyücü şapkası için kavga eden bir grup genç trogloditle ilgilenmek için izin istedi.

Ciiyk-Bling yanlarından uzaklaşırken Nico'nun zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu.

Epiales, *annesinden* bahsetmişti.

Ciiyk-Bling, kokunun iblislerle *ilgisi* olabileceğini söylüyordu.

Nico'nun daha önceki teorisi yeniden gündeme geliyordu ama o bunun doğru olmasını istemiyordu.

Olamazdı.

"Nico?" Will onu dürttü. "İyi misin?"

"Evet... düşünüyorum."

Will ne düşündüğüne dair ayrıntı sormadığına göre Nico güçlü bir, *bu konuda konuşmak istemiyorum*, mesajı vermiş olmalıydı.

"En azından trogloditler burada mutlu görünüyor" dedi Will. "Bunu beklemiyordum."

Nico tek kaşını kaldırdı. "Niye ki?"

Will omuz silkti. "Biliyorsun işte, hani... burası Yeraltı Dünyası ya. Burada yaşamak onlar için iç karartıcı olur sanmıştım."

"Ölüm yaşamın bir parçası" dedi Nico. "*Sürekli* onunla yan yana yaşıyoruz. Bence bu gerçeği iç karartıcı olarak adlandırmak lazım."

"Tamam, öyle tabii ama *burada* yaşamak..." Will, sanki orada olmayan bir şeyi arıyormuş gibi gözleriyle mağarayı taradı.

Nico derin bir nefes aldı. Will'in bugün çok şey yaşadığını hatırlattı kendine... İkisi de çok şey yaşamıştı.

"Buradakiler evrendeki en kötü şeyler değil" dedi. "Babam Yeraltı Dünyası'nda yaşıyor. Ve şatosunu da bir sürü yaşayan insan idare ediyor. Bob orada temizlikçiydi, unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım" dedi Will. "Ben sadece diyorum ki... Yaşayan insanlar, Bob ya da trogloditler gibi, onlar istisna, değil mi?"

Nico'nun yüzü düştü. Will'in Yeraltı Dünyası hakkında biraz daha açık fikirli olmasını isterdi. Trogloditler burada doğmamış olabilirdi ama buraya çok iyi uyum sağlıyorlardı. Will bunu görmüyor muydu?

Ama Nico artık kavga etmek istemiyordu. Ayrıca Epiales'le karşılaşmalarının babasının ülkesi hakkında pek iyi bir izlenim yaratmadığını düşünüyordu.

Bunu söylemenin, öfkesini daha olumlu bir şeye çevirmenin yolunu ararken sihirbaz şapkası ikilemini ustalıkla çözmüş olan Ciiyk-Bling yeniden göründü.

"Evet, Nico di Angelo" dedi CEO. "Nerede kalmıştık?"

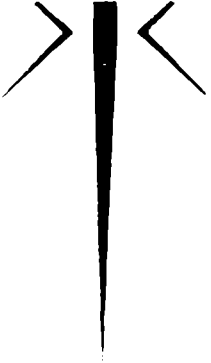
Ne yazık ki Nico hatırlıyordu: Değişimin, kıpırdayan bir şeyin kokusu. Anne... Epiales onunla çok yakında karşılaşacakları konusunda uyarmıştı.

"Neler döndüğünü biliyorum" dedi Nico. "Ya da en azından bildiğimi düşünüyorum."

Ciiyk-Bling gözlerini hızlı hızlı hareket ettirerek onu inceledi. Sonra pembemsi dilini çıkarıp tekrar içeri çekti. "Bunu nereden biliyorsun Nico di Angelo?"

Nico söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Onun adını ağzına almak bile istemiyordu. Ama trogloditler onu hissedebiliyorlarsa, bu kadar uzaktan bile varlığının *kokusunu alabiliyorlarsa*, o zaman bunu bilmeyi hak ediyorlardı. Hepsi tehlikede olabilirdi.

"Konseyinizi toplamalısınız" dedi Nico trogloditlerin liderine. "Konuşmamız gerek." Ardından Will'e baktı. "O korkunç rüyaları bana kimin gönderdiğini biliyorum galiba. Bob'un başının neden belada olduğunu da."

15

Ciiyk-Bling genç troglardan birini çağırdı, tıslayarak ve cık cık sesleri çıkararak ona bazı talimatlar verip göreve gönderdi. Sonra başını kaldırıp Nico'ya baktı. "Beni takip edin" dedi.

Önden gidip yol göstererek –Nico'yla Will'in ona yetişip yetişmediğini umursamıyormuş gibi görünmesinden ötürü Nico yol gösterme konusunda çok kötü olduğunu düşündü– ana mağaraya geri dönüp bir dizi yan tünelden geçti. Genç trogların kendiliğinden ışıklı yosunlardan dokunmuş yataklarda kestirdiği bir sıra yatakhanenin yanından geçtiler.

"Biliyor musun, bu yolculuktan önce" dedi Will hızına ayak uydurmaya çalışarak, "yerin altında gece ya da gündüz olmadığı için trogloditlerin uyuyup uyumadığını bilmiyordum."

"Eninde sonunda hepimiz buna mecburuz!" dedi Ciiyk-Bling. "Sizden çok da farklı değiliz, Apollon'un oğlu."

Hızlı adımlarla ilerlerken Nico, Will'in yüzüne kaçamak bir bakış attı. Yüzünün kızardığına yemin edebilirdi.

Ciiyk-Bling birden sağa dönerek yuvarlak bir toplantı masasının olduğu küçük, daire biçiminde bir odaya girdi. Odaya çoktan üç troglodit gelmişti bile; endişeyle ortalıkta dolanıyorlardı. Will ve Nico girişten geçer geçmez kalın bir parka ve üst üste en az üç

bere giymiş olan dördüncü bir mağara adamı, omzuyla büyük bir kayayı kapı aralığına doğru iterek hepsini içeri kapattı.

Will tek kaşını kaldırdı. "*Ciiyk-Bling*, bu nedir?"

"Burası bizim konseyimiz" dedi kadın troglodit. "Ben de Auu-Smith'im, konseyin başkanı." Başını eğerek selam verdi.

Diğerleri de kendilerini tanıttılar. Beysbol şapkasının üstüne Stetson şapka takan Laklak-Jones, bir de üzerinde fener olan tuncu şapka takan Ciyak-Vibes vardı. Konseyin beşinci üyesi, Tıss-Majeste adında sıska bir trogloditti. İsmi kesinlikle Nico'nun şimdiye kadar duyduğu en muhteşem isimdi ama şapka *takmıyor* olmasma şaşırdı.

Nico, trogun çıplak kafasını işaret etti. "Bir şey mi eksik?"

Tıss-Majeste başını başka tarafa çevirdi. "Bu konuda hassasım" dedi. "Ben... Ben kendime uygun şapkayı bulamadım."

Ciiyk-Bling hafifçe omuzuna vurdu. "Sabır, *Tıss-Majeste*."

Tıss-Majeste burnunu çekti ve ardından Nico'ya baktı. "Yeni bir ev bulmamıza yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Gerçekten çok teşekkürler!" dedi Auu-Smith yüksek sesle.

"Burası bizim için mükemmel" diye onayladı Ciyak-Vibes. "Ama kafam karıştı. Konsey neden toplandı?"

Ciiyk-Bling ellerini kaldırdı. "Bu toplantıyı dostumuz yarı-tanrı Nico di Angelo'nun isteği üzerine düzenledim! Bizimle paylaşacağı önemli bilgiler var. Değişen koku hakkında."

Diğer konsey üyeleri merakla mırıldanarak masanın etrafında yerlerini aldılar. Nico ve Will, Auu-Smith'in soluna oturdular.

"Söz sende, Nico di Angelo" dedi Auu-Smith. "Yeni merkezimiz bizi çok az kişinin bulabileceği bir yerde olmasına rağmen hâlâ birçok yaratığın, canavarın ve ruhun bizi huzursuz edebileceği Yeraltı Dünyası'ndayız. Her an uyanık olmalıyız! Kokusunu aldığımız değişimin kaynağını biliyorsan mutlaka bizimle paylaşmalısın!"

Nico sınırlarına hâkim oldu. "Bu bir teori" dedi "ama sanırım haklıyım. Hissettiğiniz şeyin... hissettiğiniz *kişinin* Nyks olduğunu düşünüyorum."

Bu ismin söylenmesiyle birlikte trogloditler arasında cık cıkla-malar, tıslamalar, hırlamalar, bağırmalar patlak verdi.

"Bir dakika, bir dakika" diye mırıldandı Will, Nico'ya. "Bahsettiğin kişi... Gece tanrıçası mı? O Nyks mi?"

Nico cevap vermeden önce Auu-Smith bir ıslık çalarak gruptan sessiz olmasını istedi. "Eğer bu doğruysa durum çok ciddi, Nico di Angelo." Will'e baktı. "Senin soruna gelince Apollon'un oğlu, Nyks yalnızca bir tanrıça değil. O bir *protogenos*."

Will, sanki bir bilgi yarışmasına girmiş gibi gergin görünüyordu. "Hımm, bu kelimeyi biliyor gibiyim ama tekrar hatırlatır mısın?"

"Bir *protogenos*" dedi Nico "Olimpos tanrılarında ve hatta Titanlardan önce doğmuş primordiyal bir tanrıçadır."

"Onlar varoluşumuzun değişmezleridir" diye ekledi Ciyak-Vibes.

"Kozmosun temel güçleri!" dedi Tıss-Majeste.

"Gerçekten korkunçlar!" dedi Laklak-Jones.

"Ve biz biriyle karşılaştık bile" diye hatırlattı Nico, Will'e. "Gaia."

Will kaşlarını çatı. "Ah harika. Yani Gaia v.02 ile uğraşacağız, ha?"

"Şey, hayır..." dedi Nico.

Will'in gözlerinde bir umut kıvılcımı titreşti, işte bu yüzden Nico arkasından söylemek zorunda olduğu şeyden nefret etti.

"Nyks'in daha kötü olabileceğini düşünüyorum" diye homurdandı.

Will'in ağzı açık kaldı. "Daha kötü mü? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"O, mutlak karanlığın tanrıçası" dedi Auu-Smith.

"Cehennem köpeklerinin annesi" diye ekledi Laklak-Jones. "Ve iblislerin de."

"Ve... ben onunla karşılaştım" dedi Nico.

"Ne zaman?" diye sordu Will sertçe.

Nico onun kendisine hâlâ hiç anlatmadığı şeyler... önemli şeyler olduğunu anlamasına tanık oldu ve yüreğini bir korku sardı.

"Sana hiç söylemedim" diye itiraf etti yumuşak bir ses tonuyla. "Hiç kimseye söylemedim. Ne Kheiron'a, ne Bay D'ye, ne Percy'ye,

ne Annabeth'e, ne de..." Jason'ın adını eklemeye dili varmadı; Yerrallı Dünyası'na bu kadar yakınken bunu yapamadı.

Onu sabırsızlıkla izleyen trogloditlerin bakışlarını hissetti.

Ama odaklandığı kişi Will'di. Nico, insanların ona üzüntü, dehşet ve belki de biraz acıma karışımı bir bakışla bakmasına alışkındı. Onları nasıl suçlayabilirdi? Nico'nun hikâyesinde öyle amansız bir karanlık vardı ki! Ama Will ona öyle bakmıyordu... Kırılmış gibiydi ve bu daha da kötüydü.

"Bu konuda konuşamadım" dedi Nico. "Ben... Tartarus'ta başıma gelenleri insanlara minimum düzeyde anlatmaya çalıştım. Kimsenin bana daha fazlasını sormamasını umarak orada *gerçekten* ne olduğuna dair sadece ipucu verdim."

Ve sormamışlardı da, diye düşündü Nico.

En yakın arkadaşları bile onun sessizliğine saygı göstermişti... ya da belki ayrıntıları öğrenmekten çok korkuyorlardı.

Will'in ifadesi yumuşadı. Parmaklarını Nico'nun saçlarının arasında gezdirdi. "Anladım. Bana söylemene gerek yok. Bu konu hakkında konuşmanın bir faydası olup olmayacağına karar verebilecek tek kişi sensin. Ve eğer bir faydası olmayacaksa, sana yeniden travma yaşatmak istemem."

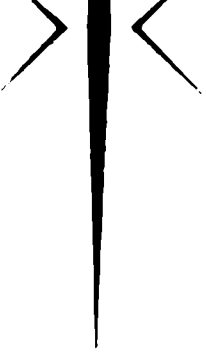
Nico, Will'in kırılgan bile birden teselli veren konumuna geçebilmesine hayret etti. Ne kadar kötü bir kaza geçirirse geçirsin orijinal şekline geri dönen, güçlülere dayanıklı arabalardan biri gibiydi.

Nico yaşadıklarını paylaşmamayı tercih edebileceğine inanmak istiyordu. Will'in ışığında ve sıcaklığında kaybolup içinde uyanmakta olan anıyı hafızasından silmek istiyordu.

Ama başını salladı. "Hayır Will, sanırım bunu sana anlatmam *gerekiyor*."

Nico, çoktan gözyaşlarıyla ıslanmış olmasına kızarak yüzünü sildi. Trog konseyine döndü.

"Tartarus'a son gelişimde gerçekten neler yaşadığımı hepinizin duyması *gerekiyor*."

16

Nico, sert ve cansız arazide birkaç saat boyunca yürümüş, babasının şatosunu ve Asphodel Tarlaları'm geçmiş, mağarayı öyle bulmuştu.

Ne beklediğinden emin değildi. Tartarus'un girişi şey gibiydi... şey gibi... yerde bir delik gibi. Özel bir şeyi yoktu. Muazzam kayalarla çevrili zifiri karanlık giriş, dik bir açıyla toprağa gömülüydü. Oradan gelen hava, yaşayan bir yaratığın nefesi gibi Yeraltı Dünyası'nın geri kalanından belki biraz daha sıcaktı. Bunun dışında... evet. Bir mağaraydı. Her şey düşünüldüğünde mağaraya çok benziyordu.

O kadardı işte. Tüm varoluşun en kötü yerine giriş, tuhaf bir hayal kırıklığı gibiydi. Ama eğer Ölümün Kapıları oradaysa o zaman belki Nico onları kapatabilir ve işler daha da berbat bir hal almadan Gaia'yı durdurabilirdi.

İşler hep daha da kötüye gider, diye düşündü Nico. *Gardını düşürme.*

Tabii buradaki ironi, orada durup neyle karşılaşacağı konusunda endişelenirken arkasından gelen şeyi hissetmemesiydi.

Nico, tıslamasını duyup yüzünü ona döndüğünde, Kimera tepesindeydi.

Nico'nun iki katı büyüklüğündeydi, aslan ağzı toprak ve kanla kaplıydı. Tüylü keçi gövdesi sineklerle doluydu ve pullu kuyruğu elmas sırtlı çingiraklı yılan gibi ileri geri sallanıyordu.

Nico, Stygian demiri kılıcını savurdu ama bunun bir önemi yoktu. Diğer canavarın kuyruğu onu göğsünden yakaladı.

Nico en yakındaki kayaya çarptı ve nefesi kesildi.

“Nico di Angelo” dedi kibirli bir ses. “Bu defa kaçacak bir yerin yok!”

Nico nefes almaya çalıştı ama sanki bir dev ellerini göğsünün etrafında kavuşturmuş gibiydi. Vücudunu dikleştirip kılıcının ucunu doğrulttu...

Büyükanne?

Nico böyle bir karşılaştırma yaptığı için utandı ama tepesinde beliren yaratık 1930’ların Venedik’indeki büyükannesine çok *benziyordu*. Saçları bronz grisiydi, şişman vücuduna çiçek desenli rengi solmuş bir elbise ve el örgüsü bir kazak giymişti. Ancak Nico’nun büyükannesinin bir sürüngeninki gibi yarık gözleri, titreyen çatalı dili yoktu. Bacakları yerine de kocaman bir yılanın gövdesini taşımıyordu.

“Biliyor musun” dedi Nico “beni öldürmeye çalışmak yerine sadece merhaba diyebilirsiniz.”

“Ben Canavarların Annesiyim” dedi, safrayla kalınlaşmış sesiyle. “Bana Ekidne diye hitap edeceksin!”

“Şu kirpi hayvanı gibi mi?”

Ekidne, arkadaşına kötü kötü baktı. “Her seferinde! Neden hep bunu söylüyorlar?”

“Eh, yani” dedi Nico. “Kendine o hayvanın *adını* vermişsin.”

Bu, Nico’ya mantıklı bir gerekçe gibi gelse de azı dişlerini göstermesine bakılırsa Ekidne onunla aynı fikirde değildi.

“Birincisi, o bir kirpi değil” dedi. “Karmcayiyenle alakalı. İkincisi, *Avustralya* ona *benim* adımı verdi. O kadar aşağılık bir hayvanla ilişkilendirilmeme izin vereceğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

“Kirpiler çok sevimlidir” dedi Nico. Bir yandan da bu karmaşadan öldürülmeden nasıl çıkabileceğine dair değerlendirmeler yapıyordu. “Ben olsam gururum okşamrdı.”

“İşte bu yüzden yarı-tanrılardan nefret ediyorum” dedi Ekidne. “Espri yaparak dikkatimizi dağıtabileceğinizi sanıyorsunuz. Percy Jackson da benden kaçabileceğini düşünüyordu.”

Percy'nin adı anılınca Nico'nun kalbi duracak gibi oldu. "Duyduğuna göre... o, 'kaçmamış', çünkü aslında onu hiç yakalayamamışsın."

Ekidne dudak büktü. "Teknik bir detay sadece."

"Bilmem. *Kaçmak* kelimesinin tanımına bakarsan..."

"Yeter!" diye kükredi Ekidne. "Eğer ölmeni isteseydim Nico di Angelo, seni çoktan öldürürdüm. Biz sadece tanıklık etmek ve cesaretini kaybetmediğinden emin olmak için buradayız."

Kimera ilerleyerek Nico'yu mağaranın girişine doğru geri geri gitmeye zorladı. Uçurumdan gelen ılık esinti sanki etrafını sarıyor, onu içine çekiyordu.

"Şimdi hissediyor musun?" diye sordu Ekidne, dişlerinin arasından çatallı dilini göstererek. "Bu senin kaderin..."

Nico'nun ayakları sanki yokuşta duruyormuş gibi toprağın üzerinde kaydı. İleriye bir adım atmaya çalıştı ama faydası yoktu. Ayakları altından kaydı ve az kalsın çenesi yere çarpıyordu.

Ekidne güldü. "Tam da Gaia'nın seni istediği yerdesin!"

Nico parmaklarını toprağa geçirip tutunmaya çalıştı ama çok hızlı hareket ediyordu.

"Tüm canavar dostlarıma selam söyle!" diye seslendi Ekidne.

Tartarus'un korkunç yerçekimi Nico'yu yakaladı ve Nico çukura daldı.

* * *

Nico düştü.

Düşüşü uzun sürmedi.

Sonsuza kadar sürdü.

Sonunda sert bir yüzeye çarptı ve aynı gün ikinci kez nefessiz kaldı. Vücudundaki tüm kemiklerin kırılmış olması gerekirdi ama bir şekilde kendini hareket etmeye zorladı.

Elleri ve dizleri üzerine çöktü. Kasları itiraz edercesine acıyordu. Karanlıkta bir şey yanından kayarak geçti ve omzunu sıyırdı.

Nico, bir şeye vurmayı umarak kılıcını o yöne salladı. Karşılığında kulakları sağır eden bir çığlık duydu.

Engibeli zeminde dengesini kaybetmemek için çaba göstererek kendini yukarı çekti. Kılıcının mor parıltısında görebildiği tek şey etrafında oynayan gölgelerdi.

“Kim var orada?” diye bağırdı Nico.

Karşılık olarak bir kahkaha duydu; bozuk, balgamlı bir ses. Kılıcını havaya kaldırmış halde ileriye doğru hareket ederken bir şey boynuna sürtündü. Nico çığlık atarak ona saldırdı. Derken öteki kulağında bir ses kıkırdadı. Şeytani bir ufaklığın sesi gibiydi.

Şansına bakılırsa muhtemelen tam olarak *oydu*.

Nico uzakta cılız bir ışık görene kadar ilerlemeye devam etti. Loş ışığa rağmen etrafındaki hiçbir şeyi göremiyordu. Karanlığı anladığını sanıyordu ama şimdi buradaki gölgeler hakkında çok yarındığının farkına varmıştı. Kılıcının parıltısında azalmıyorlardı. Aksine, inatla yoğunlaşıyor ve bir tür sis gibi, pus gibi üzerine yapışıyorlardı.

Sanki Tartarus canlıydı ve yabancı bir istilacı olarak ona saldır-
mak için antikorlar gönderiyordu. Nico, uzaktaki kızıl ışığa güç-
lkle ilerledi. Esintideki koku keskinleşti ve acılaştı.

Nihayet sendeleyerek gölge sisin içinden çıktı.

Nico gördükleri karşısında neredeyse yere yığılacaktı. Ufka uza-
nan, bükülmüş, kararmış ağaçlarla benekli tepeler ve kayalıklardan
oluşan kan kırmızısı bir manzara vardı. Tehlikeli yeşil bulutlar ha-
vada süzülerek vadilere yapışyordu. Nico’nun hemen altında, kı-
rılmış kayalar ve volkanik camlardan oluşan bir düzlükte Gaia’nın
ordusu savaşa hazırlanıyordu.

Hiperboreali devler diğer birliklerin üzerinde canlı mavi kuşat-
ma kuleleri gibi yükseliyordu. Tepegöz Birlikleri zırh ve silah yı-
ğınları arasında en kaliteli teçhizatı arıyordu. Kurt sürüleri çevrede
dolaşüyor, ara sıra başıboş dolaşan talihsiz canavarları çevreliyor
ve onları öğle yemeği için alıp götürüyorlardı. Bir ejderha sürüsü
saflara girip çıkıyor, yollarından çekilemeyecek kadar ağır hareket
eden her şeyi ayakları altına alıyordu.

"Ah, Hades" diye mırıldandı Nico.

Tam da o sırada üç basilisk başlarını kaldırıp ona baktı. Nico onların ne olduğunu hemen anladı –minyatür geyik boynuzlu kobralara benzeyen pek fazla yaratık yoktur– ama onların sarı lambaya benzeyen bakışlarıyla karşılaşmamak gerektiğini biliyordu.

Onlara bakmak yerine dönüp koşmaya başladı.

Arkasından kan donduran çığlıklarını duyuyor ama dönüp bakmak istemiyordu. Neye koşuyorsa ardındaki bin kat daha iyi olmalıydı.

Zemin her adımda süngerimsi çim gibi çöküyordu. Solunda, yeşil bir sis kümesi bataklığın üzerinde sürükleniyordu. Nico hiç değilse saklanmak için oraya gitmeyi düşündü ama sisin ne olduğunu bilmiyordu. Asit, zehir ya da yarı-tanrılardan hoşlanan, gaz halindeki canavarımsı bir yaşam formu olabilirdi.

Arkasında bir canavar hırladı. Nico içgüdüsel olarak kılıcını geriye savurdu ve bıçak et ile temas etti. Yaratık acıyla inledi. Başka bir tanesi, devasa siyah kurtlardan biri, önüne atladı. Nico hiç yavaşlamadan kafasını kesti ve vücudu anında parçalandı.

Nico koşmaya devam etti. Yüzünden ter akıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Şöyle bir dönüp arkasına baktığında bir porsiyon di Angelo için can atan kurtların peşinde olduğunu gördü.

Asla olmaz, dedi kendi kendine.

Ama gidecek hiçbir yer yoktu, arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Yaklaşık yüz metre ötede, yüzeyinden tuhaf siyah ovalerin çıktığı bir tepe gördü. Volkanik çıkıntılar olabilir miydi? Belki orada saklanabilecek bir yer bulabilirdi ama kurtlar onu parçalamadan oraya ulaşması mümkün değildi.

Sonra sağına baktı, şaşkınlıktan neredeyse tökezleyip düşecekti. Birisi ona el sallıyordu.

En yakın iki tepenin arasında kırmızı süslemeli, büyük cumbalı pencereleri ve eğimli, kiremit çatısı olan beyaz bir ev vardı. Tartarus'taki diğer her şeyin aksine, bu ev cansız, çürük ya da zehirli görünmüyordu. Bu sadece... Amerikan banliyölerinde her yerde görebileceğiniz bir evdi. Ön verandasında insana benzeyen bir şey

Nico'ya el ediyordu. Nico bunun bir tuzak olabileceğini içten içe biliyordu ama başka nereye gidecekti?

Ciğerleri yanıyordu.

Gözleri sulanıyordu.

Kurtlar arayı kapattıkça umudunu kaybediyordu.

Böylece Nico sağ tarafa dönüp tabanları yağladı. Arkasından gelen kurtların pençelerinin güm güm vuruşunu duyabiliyordu. Nico var gücüyle koşmaya devam etti ve sonunda verandadaki kişi daha net görüldü. Omuz hizasında siyah saçları ve çevredeki manzara-ya uygun göz alıcı kırmızı bir ceket vardı. Nico yaklaşınca dönüp ön kapıdan içeri girdi ve kapı yavaş yavaş kapanmaya başladı...

"Hey!" diye bağırdı Nico. "Bekle!"

O kadar hızlı koşuyordu ki kapı aralığından neredeyse uçarak girdi. Kapı tam zamanında kurtların yüzüne kapandı. Kurtlar kapının dışında uluyup sızlanırken Nico sırtını kapıya dayayıp nefes nefese kalmış bir halde yere oturdu. Ciğerleri neden bu kadar acıyordu? Belki düşerken kaburgalarını kırmıştı. Ya da belki Tartarus'un havası yarı-tanrılara uygun değildi. Belki de burada hayatta kalma mücadelesi vermesi *gerekiyordu*.

Nico boş odaya baktı: Çıplak, tozlu parke zemin ve boş beyaz duvarlardan başka bir şey yoktu. Başka çıkış yoktu. Cumbalı pencereler bile ön duvardan kaybolmuş gibiydi.

"Beni bulmanın zamanı geldi."

Bu ses Nico'yu öyle ürküttü ki sıçrayınca kafasını kapı koluna vurdu. Kafatasının üst kısmındaki hassas noktayı tutarak odanın karşı tarafında beliren kişiye gözlerini kısarak baktı.

Bu kadın canavara hiç benzemiyordu, ki Nico, Tartarus'ta olduğunu düşününce bu durumdan endişe duydu. Derken, yine her türlü şekil ve büyüklükte canavarlar görüldü. Kadının kot pantolonu ve deri çizmeleri saçlarıyla aynı koyu tondaydı. Beyaz bluzunun önünde tek bir altın zincir sarkıyordu. Kırmızı ceket rahatsız edici bir şekilde taze kan gibi parlıyordu. Arkasında... hiçbir şey yoktu. Arka duvar ortadan kaybolmuş, yerini karanlık bir boşluğa bırakmıştı.

Kadın, Nico'yu şöyle bir süzdü. "Ee? Bana kim olduğumu sormayacak mısın?"

Nico kafasında oluşan şişliği ovuşturdu. "Tartarus'un ortasında bir evin olduğuna göre bir tanrıça olduğunu tahmin edeceğim. Burası senin tatil evin falan mı, yoksa?.."

"Aslında burası benim evim değil" dedi kadın. "Burayı daha çok şey gibi düşünebilirsin... bir tapınak gibi. Güvenli bir sığınak. Son yaşanan olaylara kadar bana buna bile izin verilmiyordu." Bunu söylerken gözbebeklerinin etrafındaki renkli kısım kırmızıya döndü. "Benim tek gerçek evim kalpte, ruhta. Denge sağlandığında."

Gözlerindeki ışık söndü.

"Etkileyici" dedi Nico. Kadın gözlerini devirince Nico güldü. "Ciddiyim! Gerçekten çok havalıydı."

"Bir tanrıçaya 'havalı' olduğunu söylemek Nico di Angelo'nun işi tabii."

Nico, kadının keskin, köşeli yüzünü inceledi. Kara gözler. Koyu renk saçlar. Denge takıntısı.

"Sen Ethan Nakamura'nın annesisin" diye karar verdi. "Nemesis."

Kadın kollarını yanlara açtı. "Ta kendisi. Ya da değil, tanrılığı nasıl gördüğüne bağlı."

Nico ayağa kalktı. Genelde kolay etkilenen ya da hayrete düşen biri değildi ama içine bilmediği bir his sinmişti: Korkuyla karışık şaşkınlık.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Beni neden kurtardın?"

"Bir tanrıça, bir yarı-tanrıya iyilik edemez mi?"

Nico bir kahkaha attı. "Eder tabii eder de arkasından hep bir bela gelir. Ben aptal değilim, Nemesis."

Kadın ona doğru bir adım attı ve arkasındaki karanlık da bir elbisenin kuyruğu gibi arkasından sürüklendi. Ev *değişti*. Nico artık boş bir odada değildi. Erebus'un korkuluklarında duruyordu; her iki tarafında da aşılmaz karanlık duvarlar uzayıp gidiyordu. Asphodel Tarlaları'na, babasının şatosunun kulelerine bakıyordu.

"Beni neden buraya getirdin?" diye mırıldandı.

Ama cevap almak için döndüğünde Nemesis gitmişti. Onun yerine karşısında babası duruyordu.

Hades'in pelerini, lanetlilerin hayaletimsi görüntüleriyle doluydu. Kara sakalı, Nico babasını bir-iki gün önce gördüğünden beri uzamıştı ve bu Nico'yu şaşırttı. Ama tabii ki tanrılar istedikleri gibi görünebilirdi ve bu tanrı kesinlikle onun babası değildi.

"Ne oluyor, Nemesis?" diye sordu. "Neden bu kılığa girdin?"

Sahte Hades, Nemesis'in sesiyle konuştu. "Senin gerçekten ne istediğini biliyorum" dedi. "Kalbindeki dengesizliği biliyorum."

Nico'nun kalbi, Nemesis'in söylediklerini kanıtlarcasına tekle-di. Nemesis'in duygularını ne kadar derinden anladığını ve onu neden babasının kılığında yargılamayı seçtiğini merak ediyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum" dedi Nico.

Nemesis/Hades kıs kıs güldü. "Percy Jackson, Olimpos Dağı'ndaki züppelere karşı bizim adımıza sözde küçük tanrıları savunduğundan beri yarı-tanrılara daha fazla ilgi duymaya başladım. Siz kahramanların düşündüğümünden daha... ilginç olabileceğine inanır oldum. Ve özellikle sen yanlış yapıları düzeltmek istiyorsun."

Nico'nun ağzında kül tadı vardı. "İyi de neden bana böyle görünüyorsun? Neden babam?"

Nemesis elini Erebos manzarasına doğru uzattı. "Sana zaten bildiklerini göstermek için. Baban gayret ediyor ama burada, nihai kararın verildiği yerde bile, gerçek adalete çok nadiren ulaşıyor. İyiler acı çekiyor. Kötüler ödüllendiriliyor. Tanrıların muhteşem sistemi gıcırdayan bir makine, dengesiz bir tekerlek. Gerçek adaleti sağlamak için bazen bireysel olarak hareket etmeliyiz, hareket *etmelisin*. Tıpkı şu anda yaptığın gibi."

"Yeter" dedi Nico, yanakları yanarak. "Eğer bana yardım etmek istiyorsan, beni Ölümün Kapıları'na götür."

Nemesis'in gülümsemesi soldu. Karanlık onları içine aldı. Nemesis birden eski hâline dönmüş, banliyödeki Tartarus tapınağının çıplak odasında Nico'ya bakıyordu.

"Senin için yapabileceğim yardım sınırlı" dedi Nico'ya. "Özellikle Tartarus'ta."

Nico'ya yaklaştı, bakışları onu yakıyordu. "Ben intikam tanrıçasıyım" dedi. "Burası, tanrılar ya da yarı-tanrılar tarafından yok edilen canavarların yeniden canlandığı âlem. Hepsinin istediği *tek* şey intikam, Nico."

"Peki bu seni burada daha güçlü yapmaz mı?"

Nemesis kaşlarını çatı. "Tam tersi. Burada geçirdiğim her an, her yöne bölünüyorum. Şu anda bedenimin bölündüğünü hissedebiliyorum."

"Anlayabiliyorum" diye homurdandı. Her nefeste ciğerleri acıyordu. Ayakta kalabilmek için kılıcına yaslandığını fark etti.

Tanrıçanın gözlerinde anlık bir acıma parıltısı belirdi. "Önünde korkunç bir yolculuk var ve kısa vadede bunun daha fazla adaletsizliğe ve mutsuzluğa yol açacağını hissediyorum."

"Harika" diye inledi Nico.

"Ama beni dinle yarı-tanrı." Nemesis'in sesi sertti ve azarlar gibi konuşuyordu. "Dayanmak zorundasın." Nico'nun elini tuttu, elinin sıcaklığı Nico'yu şaşırttı. Nemesis onun avucuna bir şey sıkıştırdı. "Bunları yanından hiç ayırma. Onlara ihtiyacın olacak."

Nico, Nemesis'in ona ne verdiğine baktı: Üç parlak kırmızı çekirdek, *nar* taneleri.

"Üvey annenin bahçesinden" dedi Nemesis.

"Ne olduklarını biliyorum." Nico tohumların gücünün avucundaki çizgiler boyunca yayıldığını hissedebiliyordu.

Hades'in bir çocuğu olarak gerekirse bu tohumları bir gün boyunca ölüm transına, bir tür kış uykusuna girmek için kullanabileceğini biliyordu. Ama... neden? Nemesis bunları ona neden veriyordu?

Nico'nun arkasından bir GÜM sesi duyuldu. Kapının menteşeleri zangırdadı. Dışarıda yeni bir saldırıya hazırlanan kurtların hırladığını duyabiliyordu.

"Zamanımız kalmadı" dedi Nemesis. "Ateş Nehri'ni takip et Nico. Sis in ve ormanın içinden akıntı yönüne doğru takip et. Ölümün Kapıları'nı orada bulacaksın."

Kapının parçalanmaya başlamasıyla Nico yerinden sıçradı. Çatlakların birinden bir kurdun uğursuz sarı gözü parıldadı.

"Seni buradan çıkaracağım Nico" dedi Nemesis. "Fakat bir gün kalbindeki dengesizliği çözmen gerekecek."

Nico nar tanelerini avucunda sıktı, sonra onları da diğerlerinin yanına koydu. Sormak istediği daha çok şey vardı ama bir yandan da buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

"Teşekkür ederim" dedi. "Yardımanın için minnettarım."

Nemesis ellerini kaldırdı ve karanlık etraflarında dönmeye başladı. "Son bir şey daha... Anneme dikkat et. Yalnızca gündüzleri görünür ve yarı-tanrılara karşı... bazı çocukları kadar anlayışlı değil diyelim."

"Gündüzleri mi?" dedi Nico. Burada, Yeraltı Dünyası'nın en karanlık derinliklerinde bu kavram ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ama ev, Nemesis'le birlikte ortadan kayboldu. Nico kendini bir tepede dururken buldu, ayaklarının altında yine süngerimsi kırmızı zemin vardı. Görünürde kurtlar ya da başka canavarlar yoktu ama uzaktan gördüğü tuhaf siyah oval çıkıntılar tepelerin her tarafına yayılmıştı. En yakınındakine yaklaşıp yüzeyine baktı...

"İyy, iğrenç" dedi.

Sanki sivilce varmış gibiydi. Madde tam olarak kaya değildi; daha çok küvet büyüklüğünde bir aları kaplayan koyu renkli, yarı saydam bir zara benziyordu. Altında da, içeride asılı duran gölgeli bir şeyin çevresinde mide bulandıran bir çeşit sarı-yeşil sıvı *titreşiyordu*.

"Bu da?.." Nico korkunç bir hata yaptı ama direnemedi. Kılıcının ucuyla Tartarus sivilcesini dürttü.

Tahmin edilebileceği üzere zar patladı ve içinden fışkıran yapışkan sıvı onu tepeden tırnağa kapladı.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Nico geriye tökezleyip sert bir şekilde kuyruk kemiğinin üstüne düştü. Yapışkan çukurdan capcanlı bir şeyin sürünerek çıkmasını dehşet içinde izledi.

O şey yapış yapış tüylerini salladı ve ardından tüyleri önce tuttu sonra da yanmaya başladı. İnsan şeklinde bir şeydi ama arka bacakları uyumsuzdu: Biri eşek bacağı gibi tüylü ve toynaklı, diğeri ise bakırdandı.

Bir *empusa*.

Nico kılıcını sımsıkı kavradı. Aptallık edip Minos'u Labirent'e kadar takip ettikten sonra bu vampir ruhlardan biri tarafından kaçırılmıştı ve ölmeye ikna edilecek havada değildi.

Yaratığın o anki yön kaybından faydalanıp ileri atıldı ve kılıcını göğsüne sapladı.

Yaratık feryat etti. "Daha *yeni* canlanmıştım!" diye bağırdı. "Of be!"

Sonra da yapışkan madde içinde parçalanan toz yığınlarına dönüştü. Sıvı ânında çukura geri sızmaya ve zar ise kendini örmeye başladı.

Harika, dedi Nico kendi kendine. *Tartarus'ta canavarlar daha da hızlı canlanıyor.*

Büyüyen bir korkuyla çevresini taradı.

Her yer bu canlanma çukurlarıyla doluydu. Yola devam etmesi gerekiyordu.

Ona biraz olsun umut veren tek şey, uzakta düzlükler boyunca uzanan parlak kırmızı bir alev şeridinin görüntüsüydü. Hiç değilse Nemesis onu, takip etmesi gereken nehri görebileceği bir yere bırakmıştı: Alevli Phlegethon.

Nico deri ceketine sımsıkı sarındı ve yürümeye başladı.

17

Nico'nun daha önce karşılaştığı harekât toplanma bölgesine göre nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Nemesis'in onu çok çok uzak bir yere bıraktığını düşünüyordu.

Çünkü Tartarus'un bu kısmı *bomboştu*.

Arazi sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Nico, Nemesis'in ona rehberlik etmesinden dolayı müteşekkirdi çünkü Phlegethon Nehri'ni soluna almasaydı nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmayacaktı. Nico, tuhaf bataklık zeminde saatlerce yürüdükten sonra bitkin düşmüştü. Açtı. Ayakları ağrıyor ve isli havadan ötürü ciğerleri yamyordu.

Başka bir şey daha oluyordu.

Etrafındaki dünya... Hareket ediyor ve değişiyor gibiydi. Buna ancak böyle bir açıklama getirebilirdi. Nico, sisin karanlık bir ormanlık alana yapıştığı uzaklara bakıyor ve bir anda ufkun bir serap gibi gerilediğini görüyordu. Önündeki manzara, gözlerini acıtacak kadar korkunç derecede yoğun renklerle daha keskin tonlara bürünüyordu. Arazi sanki nefes alıyormuş gibi yükselip alçalıyordu. Yoksa Nico bunları hayal mi ediyordu?

Dikkatini çeken şeyleri teyit ettireceği kimse olmadığından yürümeye devam etti. Nehir yanından sakın sakın akıyordu ve eğer saf ateşten olmasaydı Nico bir kayık... onu Tartarus'un di-

bine ve hedefine yakın bir yere götürecek herhangi bir şey olmasını isterdi.

Ara sıra uzaktan çığlıklar duyuyordu: Kesinlikle insan çığlıkları değildi, öfke ve meydan okuma doluydular. Belki de karanlıkta uyanan, canlanma çukurlarından sürünerek çıkan, yukarıdaki dünyaya geri dönmeye ya da Gaia'nın ordusuna katılmaya hazırlanan yaratıklardı bunlar. Nico, Nemesis'in söylediklerini hatırladı: *Hepsinin tek istediği intikam.*

Nico kendini zorlayıp yürümeye devam etti. Tüm dünyanın kaderi Ölümün Kapıları'nı bulup onları kapatmasına bağlıydı.

Ormana yaklaştıkça sıcaklık azaldı. Nico deri ceketinin fermuarını çekti ve ellerini ceplerine soktu ama çok geçmeden titremeye başladı. Hemen yanında gerçekten ateşten bir nehir varken böyle olmamalıydı ama nedense Phlegethon'un yakın olması soğuğu kıramıyordu. Aksine, işleri daha da kötüleştiriyordu. Nico'nun zihninin bir yanı birkaç saniyeliğine nehre atlayıp kendini yakmadan ısınması için ona yalvarıyordu.

"Kes şunu" dedi kendi kendine yüksek sesle. "Bu yerin seni yıldırmasına izin verme."

Ama olan tam da *buydu*, öyle değil mi? Nico, Tartarus'un derinliklerine indikçe akıl sağlığını korumakta zorlanıyordu. Artık halüsinasyon gördüğüne iyice ikna olmuştu. Ayaklarının altındaki zemin çok yavaş da olsa kesinlikle nefes alıyordu ve yenilenen kara kabarcıklar artık yola öyle yoğun bir şekilde yayılmıştı ki Nico yürümeye devam edebilmek için aralarından sıkışarak geçmek zorunda kalıyordu. Kendini bir devin kirli yüzünde gezinen bir akar gibi hissediyordu. Bir ara, yakınlarda bir yerde bir kabarcık patlayarak açılırken çıkan mide bulandırıcı patlama sesini duydu. Durdu, kılıcı belinde hafifçe parlıyordu ama ortaya çıkan canavar her ne ise nehrin yukarısına doğru hızla uzaklaştığını duydu.

Nico'nun boğazı o kadar kuruydu ki dili damağına yapışmıştı. Dilini kurtarmak için parmağını ağzına soktu ama bu defa da katılcasına öksürmeye başladı.

Bu arada Phlegethon Nehri akmaya devam ediyordu.

Su gibi *akıyordu*. Hatta Nico'nun hezeyanlı zihnine su gibi görünmeye başlamıştı. Ama... aslında ateşti. Öyle değil mi?

Nico, Phlegethon hakkında bildiklerini hatırlamak için hafızasını yokladı. Yıllardır ilk kez eski Efsanebüyüsü kartlarını düşündü. O oyunda, bir ölümlünün Ateş Nehri'nden içmesi durumunda ne olacağına dair herhangi bir bilgi var mıydı?

Hatırlayamadı. Bunu düşündüğüne bile inanamıyordu.

Tam o anda Tartarus *zangırdadı*. Yer yana kaydı ve Nico'nun ayakları yerden kesildi.

Nico, Phlegethon'un kıyısına yuvarlandı, elleri ince kuma saplandı. Etrafında savrulan küller ve korlar acı balgam çıkarmasına neden oluyordu. Hah. Balgam-a-thon,⁶ diye düşündü. Bunu akıl eden ilk ben olmuştumdur kesin.

Yakından nehrin sesi kükreyen ateşe değil de daha çok hafif bir uğultuya benziyordu. Sanki ona sesleniyor, içmesi için yalvarıyordu.

Hayır. Olmaz, içemezdi. Duruşunu dikleştirdi. Tekrar karanlık ormana döndüğünde ormanın *çok daha* yakın olduğunu gördü, hatta bir taş atımı mesafedeydi. Yeşil sisin içinde, ağaçların kıvrımlı karanlık dalları arasında yüzbinlerce minik, parlak göz ona bakıyordu.

Nico istese de bağıramazdı. Boğazı aşırı kurumuştı. Görüşündeki isleri gözlerini kırparak yok etti; başını kaldırıp tekrar baktığında ormanın gözleri kaybolmuştu. Ancak altındaki zemin hâlâ huzursuzca inip kalkıyordu. Canlıymış gibi.

Nico donup kaldı.

Ah.

Ah, Hades.

Korkusunu bastırmaya çalıştı. Diz çöküp elini yere koydu, parmakları ince kuma battı. Kumun altında bir katman vardı... tam olarak toprak değildi. Bataklık değildi. Daha çok *deri* gibiydi. Her şey birdenbire aklıma geldi; Tartarus sadece bir yer değildi. Tartarus yaşayan bir varlıktı; primordiyal bir tanrının uyuyan bedeniydi ve Nico şu anda onun teninin üzerinde oturuyordu.

6 Metnin orijinalindeki hali: Phlegm-a-thon: Phlegethon ile balgam anlamına gelen Phlegm arasında bir kelime oyunu yapılmış. (ç.n)

Nico, evinden ne kadar uzakta olduğunu farkındalığıyla ağlamaya başladı. Bu düşünce onu daha da çok ağlattı çünkü evinin neresi olduğundan bile emin değildi. Melez Kampı mı? Jüpiter Kampı mı? Şu noktada her ikisini de kabul edebilirdi çünkü ikisi de buradan daha iyiydi.

Yükseklerde, kara bir şekil zehirli bulutların arasından süzülerek kuzeye ilerliyordu. Kanat açıklığı on iki ila on üç metre vardı. Arkasından devasa kazlara benzeyen başka yaratıklar da geçti ve Nico, Gaia'nın saflarına katılmaya gittiklerini tahmin etti.

Nico ne *düşünüyordu* ki? Neden buraya tek başına gelmişti? Kimse onun Tartarus'a girmeye cesaret ettiğini bile bilmiyordu ve bilen olsa bile ona yardım edemezdi. Tartarus öyle elinizi kolunuzu sallayarak dolaşabileceğiniz bir yer değildi.

Nico burada ölüp gidecekti, değil mi? Tartarus'ta ölen bir yarı-tanrıya ne oluyordu? Ölümünden sonraki hayata ulaşabiliyorlar mıydı, yoksa sonsuza kadar burada sıkışıp kalıyorlar mıydı? Belki de o kapalı yapışkan çukurların birinde boğulup gidiyorlardı?

Yer, sanki her şey uykusunda bir o yana bir bu yana dönüyor-muş gibi sarsılarak yeniden yükseldi. Nico çok susamıştı... Gözünü yanan suya dikti. İçmeyi o kadar çok istiyordu ki...

Nedense aklına, küçükken annesinin ona okuduğu Dante'nin *İlahi Komedya'sı* geldi. Annesi İtalyan'dı, dolayısıyla da Nico'nun, Dante'nin en azından bazı eserlerini ezberlemesi konusunda ısrarcıydı. Bu şiirleri Nico'ya yatma vaktinde okurdu; Cehennem'e inmek ve yeniden Araf'ın ışığına çıkmakla ilgili hikâyeler. Sanki Nico'yu babasıyla ilgili gerçeği öğrenmeye ya da bu yolculuğa hazırlıyordu...

Bu kantoların bir yerinde, Dante bir an ateşten bir duvarla karşı karşıya kalıyordu. Rehberi Virgil, korkularına rağmen onu bu yolda yürümeye ikna etmişti: *Qui può esser tormento, ma non morte*. Burada eziyet çekebilirsin ama ölmezsin.

Phlegethon'un da öyle olacağını düşünmek hayalden başka bir şey değildi. Hem zaten Tartarus eninde sonunda onu öldürecekti, değil mi? Canavarlarla mücadele edebilirdi. Ama susuzluk... bu daha yavaş, daha acı verici ve aynı derecede ölümcül bir savaş olurdu.

Nico diz çöktü. Çekinerek "suyun" yüzeyine dokundu.

Dondurucuydu. Parmaklarını geri çektiğinde teninin olduğu gibi durduğunu ve *yanmadığını* fark etti. Ağrı alıcılarının devreye gireceğinden ya da parmaklarının yanacağından emin bir şekilde birkaç saniye bekledi.

Ama beklediği gibi olmadı. Eli soğuktan dolayı acıyordu ancak hiçbir yanık izi yoktu.

Nico ceketini çıkarıp bir kenara koydu.

Battı balık yan gider, diye düşündü.

Derken susuzluğu ağır bastı.

Avuçlarını kâse gibi birleştirdi, buzlu alevlere batırdı ve suyu dudaklarına götürdü.

Su ânında etkisini gösterdi. Boğulacak gibi oldu, öğürmeye başladı. Ateş boğazından aşağı midesine doğru ilerliyordu. Ellerini karnına bastırdı. Gözleri kaydı, Nico sonunun geldiğinden emindi. Ruhunu böyle teslim edecekti: Alev Nehri'nin kıyısına kıvrılmış bir hâlde. Suyunu bir aptal gibi İÇTİĞİ nehrin kıyısında.

Ama acı azalmaya başladı. Nico nefesi kesilmiş bir şekilde yattarken gücü geri gelmeye başladı. Ayak tabanları artık ağrıyordu. Zihni *durulmuş* gibiydi.

Nico doğrulup oturdu ve yanma hissi... tamamen geçti. Üstelik artık susuzluk da hissetmiyordu.

Bütün bunlar Phlegethon'dan bir yudum içmek sayesinde mi olmuştu?

Bunu daha fazla sorgulamamaya karar verdi. Bu bir kazan-kazan durumuydu. Ölmemişti ve gerçek anlamda ateş olan bir nehirde içtiği takdirde hayatta kalabileceğini öğrenmişti. Nico deri ceketini alıp giydi, sonra ayağa kalkıp üstünü başını silkeleyip temizledi.

Orman onu bekliyordu. Tıpkı Ölümün Kapıları'nın beklediği gibi.

Böylece Hades'in oğlu yoluna devam etti.

* * *

Günler geçti.

Belki de saatler geçmişti. Ya da haftalar. Hatta aylar geçmiş de olabilirdi. Nemesis onu yalnızca gündüzleri ortaya çıkan annesi hakkında uyarmıştı ama Nico burada bir gün ne zaman başka bir güne dönüyor hiç bilmiyordu ki! Işık hiç değişmiyordu. Yüzde seksen ihtimalle zararlı bulutlar ve ortalıkta cirit atan canavarlar yüzünden hava hep cehennem gibiydi. Nico ormanın içinden geçen Phlegethon'u takip ederek derinlere doğru ilerlerken Tartarus onun cesaretini kırıyordu.

Nico, nehirden aldığı birkaç yudumdan sonra yürüyebildiği kadar uzun süre yürüdü. Ateş içmenin uzun vadede olumsuz etkileri olup olmadığını bilmiyordu ancak nehrin suyu Nico'nun tüm yorgunluğunu alıyor ve hissettiği tüm acıları iyileştiriyor gibiydi. Tartarus'ta bulunmanın zihinsel etkileri konusundaysa hiçbir faydası olmadı. Nico güneşi özlüyordu. Gerçek yiyecekleri. Melez Kampı'm, satirleri, Kheiron'un sert babacan sesini ve hatta Bay D'nin sanki her gün sürekli öldürülüyormuş gibi sızlanıp şikâyet etmesini bile özlüyordu. Her ne kadar onların kendisini özlediğinden emin olmasa da Percy, Annabeth ve Jason gibi diğer yarı-tanrıları da özlüyordu.

Pis kokulu bir kükürt sisiyle kaplı ormanın Nico'nun daha önce bulunduğu ormanlardan bu kadar farklı olması da çare olmadı. Ağaçlar birbirlerine doğru eğilmişti ve gövdeler tamamen kurumuş, içleri çürümüş ve ufalanmış gibi görünse de dalları yavaşça Nico'ya doğru bükülüyor gibiydi. Nico yoğun sis yüzünden ağaçların tepelerini göremiyordu ama yukarıda uçan yaratıkların ötüşlerini ve çığlıklarını duyuyordu. Horozibiğine benzeyen ama dikenleri ve pıtrakları çok daha keskin olan çalılar ormanın bitki örtüsünü kaplamıştı ve Nico yolunu açmak için sık sık kılıcını kullanmak zorunda kalınca kertenkele-fare karışımı küçük yaratıklar önünden kaçışıyordu.

Parlayan gözler de geri gelmişti: Her an görüş alanının bir köşesinde gölgelerde süzülüyor, her an onu izliyorlardı. Nico, bu gözlerin sahiplerinin neden hiç yaklaşmadığını ya da saldırmadığını me-

rak etti. Neyi bekliyorlardı? Nico'ya göre çok daha kalabalıktılar. Nico sürekli tetikte kaçınılmaz olanı bekliyordu ve böyle beklemek gerçekten saldırıya uğramaktan daha kötüydü.

Gözlere öyle bir odaklanmıştı ki ormanın öteki ucuna ulaştığını bile zor fark etti. Sis birden kalktı ve Nico, sonu olmayan, aşılmaz bir karanlık duvarıyla karşı karşıya kaldı. Karanlık duvar her yönden gözün görebildiği yere kadar uzayıp gidiyordu. Hatta Phlegethon Nehri bile sanki bu karanlıkla uğraşmak istemiyormuşçasına sola keskin bir dönüş yaparak kuzeye ilerliyordu. Nico durdu ve ne yapacağını bilmez bir hâlde öylece baktı. Tartarus nasıl böyle son bulabilirdi?

Altındaki zemin birkaç metre daha devam ediyordu, bu yüzden Nico bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Derken karanlıkta dar bir yarık belirdi: Erebos'un korkuluklarındaki taş işçiliğinden pek farklı olmayan, siyah taştan bir kemerle sonlanana kadar yavaşça aşağı doğru inen toprak bir yolu ortaya çıkaran dikey bir çatlak. Şeye benziyordu...

Bir kapıya.

O kapı mıydı bu?

Düşüncesi cezbediciydi. Ya Ölümün Kapıları, Gaia'nın ordusundaki sayısız canavar tarafından korunan devasa kapılar değil de yokluğun ortasında gizlenmiş basit bir kemerse?

Nico fazla heyecanlanmak istemese de heyecanını bastırmakta zorlanıyordu. Toprak yoldan ilerlemeye başladı. Bir adım atarak zemini test etti. Toprak çökmedi. İki taraftaki karanlık duvarlar etrafını sarmadı.

Tamam, dedi kendi kendine. Bayağı gerçek gibi.

Bir adım daha attı. Bir adım daha. Nico, yolun yarısına gelince bir an arkasına bakma ihtiyacı hissetti. Phlegethon ağaçların üzerine ürkütücü bir ışıltı saçıyordu. Nico, kendisini hayatta tutan tek su kaynağını bırakmaktan korkuyordu ama... bunu yapmak zorundaydı. Olması gereken yerin burası olduğundan emindi.

Yolun sonuna doğru kemerli geçitte uzaktan göremediği bir şeyi fark etti.

Siyah taş hareket ediyordu.

Bir bütün olarak yer değiştirmiyordu ama kemerin yapısında milyonlarca minicik... şey, Nico gördüklerinin ne olduğunu bilmiyordu ki. Toz parçacıkları mı? Bataklık kumu mu? Dokunmak için uzandı, sonra elimi hızla geri çekti.

Hayır, diye düşündü. Yapma. Yanlış bir şeyler var.

Belki de Ölümün Kapıları'nda değildi. Arkasma döndü ve patikaya özlemle baktı. Nehirden bir kez daha içse miydi? Biraz dinlenip bunu düşünse miydi acaba? Orman artık o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Duyduğu ses ona başka çare bırakmadı. Ses, patikanın tepesindeki yarıktan geliyordu; belli belirsiz bir homurtuydu, yaklaşıyordu ve kesinlikle Nico'ya doğru geliyordu. Artık her ne ise Nico, onun ortaya çıkarak tek çıkışı da kapatacağına saniyeler kaldığını tahmin ediyordu.

Başka seçeneği olmayan Nico, kemerli geçitten hızla geçti ve bulabildiği en yakın siperin arkasına eğildi: Kabuğu gece kadar siyah olan uzun bir ağaç. İleride, karanlığın içinde, ekili bahçeye benzeyen bir alan vardı.

Ses daha da yükseldi. Kemerli geçitten bir şey görüldüğü anda Nico ağacının arkasına saklandı. Sanki Nico'nun tüm kanı ânında soğumuştı ve yavaşça nefes verdiğinde, nefesinin havada yoğunlaştığını görebiliyordu.

"Anne, o tahammül edilemez biri!" dedi ses. "Neden onu dinlemek zorundayız ki?"

Bahçenin derinliklerinden başka bir ses cevap verdi. Bu anne olmalıydı; sesi sert ve acımasızdı.

"Benim çocuklarım neden bu kadar itaatsiz anlamıyorum" dedi. "Seni ben dünyaya getirdim. Sana hayat verdim, sana amaç verdim, peki karşılığında ne görüyorum?"

Korkunç bir sessizlik oldu.

Sonra ilk ses, "Sevgi ve şefkat mi?" dedi.

"Saygısızlık!" diye bağırdı Anne.

Nico yavaşça hareket ederek başını çevirdi ve sağ gözüyle ağacın gövdesinin kenarından bakabileceği pozisyona geldi. Gördüğü şey karşısında kalbi sıkıştı.

Anne dev gibi bir şeydi; yetişkin bir insanın en az üç katı kadar vardı. Bir kasırganın toplanma noktasıymışçasına etrafı dönen duman ve küllerle çevrilmişti. Elbisesi Nico'nun şimdiye kadar gördüğü en koyu siyah renkteydi ve tüm galaksilerin pırıltılarıyla parlıyordu. Yüzü belirsiz bir karanlık kütlesiydi ama gözleri ikiz süpernovaların öfkesiyle parlıyordu. Siyah ağaçlardan oluşan bir dairenin ortasındaki Stygian demirinden bir tahtta oturuyordu. Mürekkep bulutlarına benzeyen budanmış çiçeklerin arasından kara çakıl döşeli yollar geçiyordu; her bir dal, her bir yaprak ve her bir çiçek bahçedeki en kara şey olmak için yarışlıyordu. Uzakta, Nico'nun görüş alanının son bulduğu yerde de bir tür oniks yapı yükseliyordu; belki bir tapınak ya da şato.

Diğer siluet Anne'nin tahtının önünde duruyordu.

Uzun boyluydu ama daha insan boyutundaydı. Koyu esmer teni ve omuz hizasında siyah saç örgüleri vardı. Üzerinde geniş, siyah bir palto vardı ve paltosunun hipnotize edici parlak desenleri Nico'nun gözlerini yoruyordu.

"Kimse sana saygısızlık etmiyor, Anne" dedi sakıngan bir ses tonuyla. "Ama Gaia bizim sahibimiz değil. Neden ona?.."

Anne, ağaç çemberinin bir ucundan diğer ucuna uzanan kanatlarını açtı. Deriye benzeyen yüzeyleri gölge akışlarıyla girdap gibi dönüyordu. "Benimle sürekli zıtlaşmak zorunda mısın? Kronos'la yaşadığın son fiyaskodan sonra -ki sana bulaşmamamı söylemiştim- burada kalmana izin vermeseydim güvende bile olamazdın, Hypnos!"

Nico şaşkınlığından istemsizce homurdandı. Kronos'un Olimpos'a saldırısı sırasında tüm Manhattan Adası'nı uyutan tanrı Hypnos, görünüşe göre şimdi burada, annesinin bodrumunda mı yaşıyordu?

Anne'nin kanatları titredi ve dikenli uçlarından sıvı gölgeler damladı. "Gözetleniyoruz" dedi.

Korkunç gözleri Nico'nun saklandığı alanı taradı. Nico geri sıçradı ve yere yapıştı, kalbi güm güm atıyordu.

Yakalanamazdı. Sona bu kadar yaklaşmışken buna izin veremezdi. Sona kesin yaklaşmış *olmalıydı*! Nemesis'in söylediğini yapmış ve Phlegethon Nehri'ni takip etmişti. Tabii Nemesis onu tuzağa düşürmediyse...

Nico mümkün olduğunca hareketsiz kaldı. Buraya girişte geçtiği kemerli geçit sadece birkaç adım ötedeydi. Hızla koşarsa belki oradan geçip patikadan ormana girebilirdi.

Bunu başarıp başaramayacağını asla öğrenemedi. Duman şeritleri etrafını sardı ve Nico'yu ânında havaya kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Nico, bahçe boyunca geriye sürüklenirken. Sonra döndü ve *onunla* karşı karşıya geldi.

Yakından bakıldığında kadının yüzü o kadar da karanlık ve belirsiz değildi. O delici gözler haricinde çalkantılı bir boşluk, tüm ışığı ve maddeyi yutan bir kara delikti. Saf umutsuzluğun vücut bulmuş hâliydi.

"Evet, söyle bakalım, kimsin sen?" Süpernova gözleri sanki Nico'nun ruhunu katman katman soyuyordu. Karanlığın fıldır fıldır dönen enkaz bulutu Nico'yu sımsıkı tutuyordu ama Nico direnmiyordu; birdenbire karşı koymak *istememişti*. Felç olmuş gibiydi.

"Sana bir soru sordum" dedi kadın, yanıtları Nico'nun zihninden çekip çıkarabilecekmiş gibi *ağır* bir ses tonuyla.

Hypnos bezgin bir iç çekişle, "Anne, onu rahat bırak" dedi. "Belli ki zararsız biri."

"Zararsızım" diye yineledi Nico, yorgunluk kemiklerine kadar işliyordu. "Kesinlikle zararsızım."

"Hypnos, ona acımayı bırak!" dedi Anne buyurgan bir tavırla. "Başiboş gördüğün her insana acımak niye?"

"Özür dilerim" dedi Hypnos başını öne eğerek.

Anne, Nico'yu kendine doğru çekti. Nico çığlığını yuttu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı ama buna rağmen karşı koymuyordu, hatta düşünmekte bile zorlanıyordu.

"Bir canavar değilsin" dedi Anne yumuşak bir sesle. "Tanrı da değilsin."

"Ben aslında..." dedi Nico dalgın dalgın.

"Kötü kararlar tanrısı olabilir misin?" Anne yaptığı espriden memnun görünüyordu. "Çünkü benim evime gelmekle hata ettin."

Nico içindeki öfkenin kalbini patlatacak kadar büyüdüğünü hissetti. Hapsedilmekten ve alay edilmekten nefret ediyordu. Ama kıpırdayamıyordu. Gözkapakları kurşun gibi ağırdı.

"Buraya nasıl geldin?" dedi Anne, Nico'ya istilacı türlerin bir örneğiymiş gibi bakarak. "Bu bölge, buraya ait olmayan herkesten korunuyor. Eğer... ah, tabii, bir yarı-tanrısın."

Nico hafifçe gülümsedi. Kibirli ve umursamaz görünmeye çalışıyordu ama bunu başarabildiğinden şüpheliydi.

"Beni yakaladın" dedi.

Anne kıkır kıkır güldü, sesinden kötülük yayılıyordu. "Çok korkmuşsun, çocuk. Ki korkman gerek zaten. Bana gösterebileceğin en büyük saygı şekli, korku."

Hypnos, Nico'nun arkasından bir yerden, "Nyks'ten korkmak en iyisi" diye homurdandı. "Bunu net bir şekilde öğrendim."

Nyks.

Nico bu ismi asırlardır duymamıştı ama onu şöhretinden tanıyordu. Nyks, diğer tanrıların çoğunun korktuğu tanrıçaydı. Hiç kimse onu kızdırmayı göze alamazdı; Zeus bile ona bulaşmak istemiyordu. O, Kaos'tan doğan gece tanrıçasıydı ve evrenin ilk sakinlerinden biriydi.

Nico, Nemesis'in annesine karşı dikkatli olması yönündeki uyarısını şimdi anlıyordu. Nico, Tartarus'a Gaia'nın yükselişini durdurmak için gelmişti... ve Gaia kadar yaşlı, güçlü ve tehlikeli bir tanrıçanın inine girmişti.

Nyks, "Kafanda parçaları birleştirdiğini görebiliyorum" dedi. Sesi bayağı eğleniyor gibiydi. "Soyunu açıklamana gerek yok. Çoktan çözdüm bile. Çocukları Tartarus'ta bu kadar uzun süre hayatta kalabilen tek bir baba var. Evimin kapısının sana görünmesinin de tek bir nedeni var. Tanıdık bir ruh sezmiş..."

Karanlık Nico'nun etrafında dönüyor, tüm kan beynine hücum ediyordu.

"Ne kadar ilginç bir vakasın sen" diye devam etti Nyks. "Hades'in oğlu olduğun hâlde ölümlülerin dünyasında yaşıyorsun, değil mi? Sendeki gün ışığı kokusunu alabiliyorum."

Hypnos cık cıkladı. "Ah, annem bundan hiç hoşlanmaz."

"Bundan hiç *hoşlanmam*" diye doğruladı Nyks. "Neden, biliyor musun Hades'in oğlu?"

Nico hayır anlamında başını sallamak için neredeyse tüm enerjisini harcamak zorunda kaldı.

"Hepimiz kendi doğamıza doğduk" dedi Nyks. "Kaos'tan yaratılan ben, geceye verildim. Ben buyum, *böyleyim*. Sen kimsin, Nico di Angelo?"

Nico şaşkınlıkla, yavaşça yutkundu. "Nasıl?.."

"Adını nereden mi biliyorum?" Nyks öfkelenmiş numarası yaptı. "Tartarus'tayız, aptal çocuk. Burada her şey en gerçek, en ham biçimine indirgenmiştir. Benimle ne kadar uzun süre kalırsan seni o kadar net görebilirim... ve sen o kadar az saklanabilirsin."

Nyks, Nico'yu kendine o kadar yaklaştırdı ki Nico, kadının yüzünün boşluğuna düşeceğini sandı.

"Sen hiç kendine baktın mı Nico? Çünkü ben gerçeği *görüyorum*. Sen buraya, karanlığa *aitsin*. Senin doğan bu ve sen yine de her gün onunla savaşıyorsun. Bu kadar inatçı olmak zorunda mısın? Bariz olanı görmezden gelmek zorunda mısın?"

"Hayır" dedi Nico, onu sımsıkı tutan Nyks'e karşı kıvranarak. "Ben nerede olmam gerektiğini biliyorum."

Nyks'in ağzının olması gereken yerde korkunç bir kahkaha yankılandı. "Fena halde kafan karışmış senin. Kafası karışanların yolu bana çıkar."

"Öyle olur" dedi Hypnos. "Hep öyle olur."

"Gece, tüm varlıkların tökezleyip yoldan saptığı zamandır" dedi Nyks. Sesi yumuşamıştı artık. "Ama aynı zamanda en karanlık gerçeklerle de yüzleşebildiğin vakittir. Kim olduğundan kaçabileceğin fikrine kapılmaktan vazgeçmelisin. Seçmene yardım edeceğim Nico di Angelo. Her şeyi çok daha basit hale getireceğim... Seç."

Son sözü bir karanlık patlamasıydı ve Nico ruhunun toza dönüştüğünü, benliğinin koparılıp Nyks'in çekimine kapıldığını hissedebiliyordu. Nico nefes alamıyordu; çaresizlik vücudunun her yerine yayılıyordu; sonunun geldiğini düşündü.

İşte tam o sırada da devler geldi.

18

“Affedersiniz!” diye bağırdı bir ses. “Bu yarı-tanrıyı ödünç almamız mümkün mü?”

Nico bayılmamak için çok çaba harcıyordu, üstelik bilincini kaybetmeyi istemesine rağmen. Konuşanın kim olduğunu görmek için arkasına dönmeye çalıştı ama buna gerek kalmadı. Nyks onu hemen yere bıraktı ve sırtı yere çarpan Nico nefessiz kaldı.

Başını çevirip bakınca birbirinin neredeyse aynısı olan iki dev gördü. İkisi de üç metreydi ve ayaklarının olması gereken yerde yılanlar vardı ama bunun dışında Nico’nun beklediğinden çok daha fazla insana benziyorlardı. Beyaz tişörtlerinin üzerine birbirinin aynısı olan renkli tulumlar giymişlerdi (kim devlere tulum yapardı ki?!). Her ikisinin de saçları madeni paralarla parlayan kalm örgülerle arkadan bağlanmıştı, yalnız soldaki devin saçları yeşil, sağdaki devin saçlarıysa mordu. Nico bu devlerin Pokémon eğitmenlerinin Tartarus versiyonlarına benzediğini düşündü.

Nyks tısladı. “Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da buraya böyle paldır küldür dalıyorsunuz? Ben gece tanrıçası Nyks'im!”

“Ah, kim olduğunu biliyoruz” dedi mor saçlı dev. İkizini işaret etti. “Bu Otis, ben de Büyük F'yim.”

Otis yüzünü buruşturdu. “Kanka, ben o sahne adını bilmiyorum ki.”

"Büyük F mi?" dedi Hypnos. "F ne anlama geliyor?"

Mor saçlı dev ellerini beline koyup mağrur bir tavırla çenesini kaldırdı. "Ephialtes."

Hypnos, annesine baktı. Annesinin süpernova gözleri kısa devre yapmış gibi yanıp sönüyordu.

"Mantıklı gelmedi mi?" dedi Ephialtes. "Yani, adımın okunuşu..."

"Hayır, hayır, anladık" dedi Nyks.

"Evet" dedi Hypnos. "Bunun kesinlikle bir mantığı var ama..."

Dev, Nico'ya baktı.

Yarı-tanrı omuz silkti. "Biraz daha düşünmek gerekebilir."

"Sana bu konuda daha fazla çalışma yapmam söylemiştim" dedi Otis. "Herkes adının saçma olduğunu düşünürse büyük şansımızı nasıl yakalayacağız?"

"Adamım..."

"Adamım!"

"Bu palyaço gösterisini böldüğüm için kusura bakmayın" dedi Nyks, "ama siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?"

"Ay tabii!" dedi Ephialtes. "Yarı-tanrı için buradayız."

Nyks'in etrafındaki hava birkaç derece soğudu. "Şimdi olmaz" dedi. "O biraz... meşgul."

"Gaia onu istiyor" dedi Otis.

Hypnos annesine kaşlarını çatarak baktı. *Bak, gördün mü, onun bela olduğunu söylemiştim sana*, der gibiydi.

"Gaia" diye yineledi Nyks.

"Evet" dedi Ephialtes.

"Hangi geçerli sebeple?"

Ephialtes'in ağzı kulaklarına vardı. "Ah, kehanetteki yedi yarı-tanrıyı tuzağa düşürmeye çalışıyoruz."

Nico dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne?"

"Seni kaçırıp yem olarak kullanacağız" dedi Otis. "Böylece arkadaşların seni kurtarmaya gelince hepinizi bir anda yok edeceğiz."

"Zekice bir plan" dedi Ephialtes. "Ve kesinlikle viral olmamıza yardımcı olacak!"

Nico panik içinde Nyks'e baktı. Sonra tekrar devlere döndü. Kaçmayı denemeyi düşündü ama Tartarus'un derinliklerindeydi, etrafı dört ölümsüzle çevriliydi ve ayakta duracak gücü yoktu. Onları kıskırtıp birbirlerine düşürürse belki o zaman gizlice sıvışabilirdi...

"Gizli bir plan yaptığını görebiliyorum Nico" dedi Nyks tatlı bir sesle. "Ama kaçamazsın."

"Gaia'ya kızdığını sanıyordum." Nico, Hypnos'a döndü. "Onun tahammül edilemez biri olduğunu söyledin ya. Neden ondan emir alıyorsunuz?"

Hypnos başını iki yana salladı. "Aramızı açmaya çalışmanın bir anlamı yok yarı-tanrı."

"Artık onu alabilir miyiz yani?" diye sordu Otis. "Gaia işbirliğinin seni ödüllendirecek, Nyks."

Nyks tam olarak somurtmadı çünkü ağzı yoktu ama Nico, yüzünün kararmaya başlamasından hoşnutsuzluğunu sezebiliyordu. "Ödüllere ihtiyacım yok benim. Primordiyal kız kardeşimin uyanışını desteklemem başka, sizin evime dalıp benden istemeniz başka..."

Nico bu müzakerenin sonucunu bekleyecek değildi. Hızla kemerli geçide doğru atıldı, Hypnos bağırdı. Nico, Otis'in yılan bacaklarının arasından çıkıp koşmaya başlayınca devler alarma geçti. Nico neredeyse çıkışa yaklaşmıştı ki yan yana duran iki yeni şekil yolunu kapattı. Tıpkı Nyks gibi zift karası gövdeleri olan atlar, rahatsız edici derecede keskin gümüşü dişlerini Nico'ya gıcırdatıyorlardı. Dev vampir atlar.

"Hayır!" diye bağırdı Nico ve ormana yöneldi.

Atlar kişniyordu. Devler "Yakala onu!" ve "Hayır kanka, sen yakala!" diye böğürüyordu. Ama Nyks'in sesi gürültüyü bastırdı.

"Bırakın denesin" dedi. "Devam et Nico di Angelo. Kaçmak için elinden geleni yap."

Nico, Nyks'in onunla oyun oynadığını biliyordu ama fazla seçeneği yoktu. Bahçenin çevresini takip ederek var gücüyle koştu. Bahçeyi karanlık bir duvar çevreliyordu; tırmanılamayacak kadar yüksekti ve kemerli geçit gibi o da kaynayan kül parçacıklarından

oluşuyordu. Nico burayı gölge yolculuğu yaparak geçmeyi düşün-
dü ama konsantrasyonu ve enerjisi olsa bile, içinden bir his ona
Nyks'in sığınağında gölge yolculuğunun çok kötü bir fikir olacağı-
nı söylüyordu.

Kıyafetleri çalılara ve ağaç dallarına takıla takıla koşmaya de-
vam etti, ta ki orada olmaması gereken bir ev görüp birden durana
kadar.

Nico, Tartarus'a yaptığı bu yolculuk boyunca pek çok korkunç
şey görmüştü ama bu? Onu mahveden tam da bu olmuştu.

Yaşayan ev tepesinde yükseliyordu; şekilden şekile giren pek çok
çatısı, gözleme kulesi ve cumbalı penceresi vardı. Her biri birer göz
gibi genişliyor, daralıyor ve dönüp Nico'ya odaklanıyordu. Nico
onu incelediklerini, ruhunun derinliklerine baktıklarını hissedebili-
yordu. Siyah panjurlar aniden iştahla kapandı. Kanatlı kapı ardına
kadar açılarak onu siyah dişlerin arasından geçmeye davet etti.

Nico dizlerinin üzerine çöktü. Ev hareket edip sarsılırken Nico
evin neyden yapıldığını fark etti. Kemerli geçit ve bahçe duvarı
gibi ev de siyah parçacıklardan yapılmıştı. Ancak bu parçacıklar
Nico'nun düşündüğü gibi toz, kül ya da taş değildi. Her bir zerresi
bir böcekti. Milyarlarca minik kanat, kıskaç ve iğne bir araya ge-
rek bir şekilde malikânenin şeklini oluşturuyordu ve bu malikâne
çökmüyordu. Nico kalbinin derinliklerinde bu şeye bakmaması ge-
rektiğini, hatta *kimsenin* buna bakmaması gerektiğini biliyordu.

Birdenbire çenesinin altında soğuk bir el hissetti. Nyks, Nico'nun
başını kaldırdı ve yanaklarından akan yaşları şefkatle sildi.

Sanki Nico'ya acıyormuş gibi nazikçe, "Kaçamazsın demiştim
sana" dedi.

"Burası... Burası neresi?" diye sordu Nico.

"Gece'nin Malikânesi. Burası benim evim."

Nico yavaşça inledi. "Neden? Neden bu kadar korkunç bir şey
tasarladın?"

"Sen sadece küçük bir bölümünü gördün. Siz ölümlülerin bu-
nun için kullandığı bir deyim var: Buz dağının görünen kısmı. Bu
ev benim kim olduğumun en saf ifadesi."

Nico hıçkırarak gözlerini kapattı ama ev hâlâ gözünün önünden gitmiyordu. Parçalanıp o ev tarafından yavaş yavaş emilecek milyarlarca böceğe dönüştüğünü hayal etti.

“Filtren yandı” dedi Nyks usulca. “Tartarus’a çok az yarı-tanrı girmiştir... Evimi görenlerin sayısıysa daha az. Sis sana yapışarak akıl sağlığını olayların gerçek görünümünden korumaya çalışıyor...” Nico’nun yüzünü okşadı. “Ama artık her şeyi görebiliyorsun, değil mi çocuk?”

“Evet” dedi Nico, bunun doğru olmamasım dileyerek. Birdenbire, Nyks’in bakışındaki kara deliğe çekilmek yerçekimi tarafından hiçliğin içinde ezilmek ona o kadar da kötü bir şey gibi gelmedi. Bu ona, dünyayı böyle görmekten daha az acı verebilirdi: Gece tanrıçasının hoşuna giden desenlere itilmiş kara, açgözlü böcek sürüsünden ibaret bir dünya.

Nyks, başı Nico’nunkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. “Güzel... Seni devlere teslim edeceğim çünkü Gaia’nın yaptığı şeye inanıyorum. Ama hayatta kalacağın bir gelecek varsa –sen ve küçük yarı-tanrı arkadaşlarının yok olmayacağı bir gelecek varsa– bu konuşmaya o zaman devam ederiz, Nico di Angelo...” Nyks ayağa kalktı ve dumanlı kanatlarını sonuna kadar açtı. “Senin kendi gerçekliğini seçmeni sağlayacağım. Bundan kaçamayacaksın.”

Nico hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Utanamayacak kadar korkmuştu zira.

Nyks devlere döndü. “Götürün onu.”

Otis’le Ephialtes’in arkasında uzun dişli devasa aygırlar homurdanarak yeri eşeliyordu.

Nyks elini kaldırdı. “Sakin olun, Tayf, Gölge... Midenize indireceğiniz başka etler de olacak.”

Hypnos aygırları dizginlerinden tutup uzaklaştırırken Otis de Nico’nun tepesine dikildi. Devin kocaman elleri yarı-tanrının göğüs kafesini sardı ve onu yerden kaldırdı ama Nico direnmeyecek kadar yorgundu ve korkuyordu.

“Getirdin mi?” diye sordu Otis kardeşine.

Ephialtes küçümsemeyle güldü. “Tabii ki getirdim. Sen beni nasıl bir dev sanıyorsun?”

Büyük F, Kocaman Parmakları'nı şıklattı. Çakıllı yolun üstünde muazzam bir bronz kavanoz görüldü. Ephialtes kapağını açarken Nico kavanozun tam da... şey, *kendisinin* sığacağı büyüklükte olduğunu fark etti.

Otis, Nico'yu kavanozun ağzına doğru kaldırarak, "İşimi kolaylaştırdığın için teşekkür ederim evlat" dedi. "Bunun acıtmayacağına söz veremem."

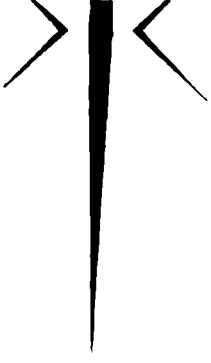
"Güle güle Nico di Angelo" diye seslendi Nyks. "Tanışmamızı hatırlamayabilirsin. Küçük beynin gördüklerinin ağırlığı altında ezilebilir. Ama olur da hayatta kalırsan... neye dönüştüğünü görmek çok büyük zevk olacak."

Otis onu kavanoza tıktı ve Nico, Nemesis'in ona verdiği nar tanelerini avucunda sımsıkı sıktı. Nemesis bunun olacağını biliyor muydu?

Belki o da tuzağın bir parçasıydı; hepsinin sonunu getirecek olan tuzağın.

Arkadaşlarının onu kurtarmaya çalışacağı düşüncesi Nico'yu hiç rahatlatmadı. Nico bronz kavanozun karanlığına kapatılırken dağılmış zihninde varlığını sürdüren tek bir düşünce vardı:

Hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

19

Nico hikâyesini anlatmayı bitirdikten sonra trogların konsey salonunda uzun bir sessizlik oldu.

Will uzaklara dalıp gitmiş, az önce duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Trogların konsey üyeleri, sanki kimin ilk konuşacak kadar cesur olduğunu merak ediyormuşçasına birbirlerine bakıyorlardı.

Nico kendini korunmasız ve savunmasız hissediyordu. Tartarus'a sürüklendikten sonra başına gelenleri paylaşmayı asla düşünmemişti; yaşananları zihninin derinliklerine gömmek çok daha kolaydı. Hatta, Nyks'in onu olabilecekler konusunda uyardığı şeyler gibi bazı kısımları unutmuştu da. Belki zihni bunu onu güvende tutmak için yapmıştı ama şimdi yaşadıklarını anlatırken her şey tüm korkunç ayrıntılarıyla aklıma geldi.

Belki de şu Travma Sonrası Stres Bozukluğu olayının daha önce kabul ettiğinden çok daha fazla değeri vardı.

Nico elini cebine attı. Titreyen parmakları Will'in verdiği madeni paraya dokundu. Genelde bu onu geçici de olsa kederinden ve acısından uzaklaştırıyordu ama bu defa yeterli olmadı. Gözyaşları akmaya ve vücudu sarsılmaya başlayınca Will'e döndü ve onun omzunda ağladı.

Nico ne kadar süre böyle kaldılar bilmiyordu. İhtiyacı olan şey buysa Will'in ona sonsuza kadar sarılacağını düşünüyordu. Ancak

ilk üzüntü patlamasının ardından Nico, masanın etrafında bekleyen trogloditlerin farkına vararak biraz utandı. Başını Will'in omzundan kaldırıp yüzünü sildi.

"Tamam, tamam" dedi. "Artık üzölmek yok. Olan oldu."

"Duygusallaşman yasak değil Nico" dedi Will. Kaşlarını çatarak yine o endişelenme mimiğini yapıyordu. "Yaşamak zorunda olduğun şeyler... Tüm bunlar çok ağır."

"Bob'a ulaşacaksa olanları geçmişte bırakmam gerekiyor."

Ciiyk-Bling pudralı peruğunu kaşdı. "Yani bizim hissettiğimiz şey Nyks mi? Harekete geçmeye mi başladı?"

"Peki neden şimdi?" Auu-Smith, Nico'ya kırgın bir bakış attı. "Daha yeni taşınmıştık."

Tıss-Majeste, Auu-Smith'e sitemkâr bir şekilde cık cıkladı. "Bu Hades'in oğlunun hatası değil. O bize hep yardım etti!"

"Evet" diye onayladı Ciyak-Vibes. "Eminim ki şimdi de bize yardımcı olacaktır... yani cevaplarıyla, öyle değil mi?"

Trogların hepsi Nico'ya baktı, iri amfibi gözleri endişe doluydu. Nico yardım etmek istiyordu ama şüphelerinin onlara daha iyi hissettirmeyeceğinden korkuyordu.

"Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz" dedi Will. "Nyks'in harekete geçmesi. Bizim Bob'u bulma görevimiz. Çünkü hepsi eninde sonunda buna çıkıyor, değil mi? Onu bir şekilde hapsettiğini düşünüyorsunuz. Sorum şu: Neden?"

Nico kaba taş masayı inceledi. "Cevabımın hoşuna gideceğinden emin değilim."

"Söyle lütfen" dedi Will.

Nico derin bir nefes aldı. "Bence... Nyks'in hayattaki tek amacı her şeyi mümkün olan en saf haline dönüştürmek. Tek bir olumsuz duygu, his ya da varoluş durumunu kişiselleştirmek. Çocuklarına bakın mesela: Keres, şiddetli ölüm tanrısı. Geras, ihtiyarlık tanrısı. Eris, fitne ve fesat tanrıçası. Nemesis, intikam tanrıçası. Akhlys, üzüntü ve acı tanrıçası."

"Ekipte yok yok" diye homurdandı Will.

"Daha önce de bir başkasıyla karşılaşmıştık: Kâbus tanrısı Epiates."

“Bu hiç de rahatlatıcı değil” dedi Will. “Epiales annesinin *on bin* çocuğu olduğunu mu söylemişti?”

“Çok daha fazla” dedi Nico. “Aslında onları anlatan komik bir kelime var.”

“Ben hazırım” dedi Will. “Hadi söyle bana.”

“*Kakodemonlar*.”

Will başını iki yana salladı. “Tamam, buna hazır değildim.”

“Kakodemonların *hepsi* kötü değil” diye devam etti Nico. “Vaktimiz olsaydı, seni babamın yanında çalışan Kharon’la tanıştırdım. Teknik olarak tüm cehennem köpekleri de Nyks’in çocukları oldukları için Bayan O’Leary de öyle sayılır. Akhlıs’le de bir kere sinde rüyamda tanışmıştım.”

“Yüce Apollon! Bu korkunç bir kâbus olmalı.”

Nico yüzünü buruşturdu. “Aslında bana hiçbir şey yapamayacağını çünkü zaten çok fazla üzüntüm olduğunu söyledi.”

Bunun üzerine Will kaşlarını çatı. “Yani... yüz binlerce kötü kakodemon. Epiales’i tam gücümle zar zor alt edebildim. Ve henüz Tartarus’a varmadık bile! Nyks’in çocuklarının ordularının arasından geçmek zorundaysak...”

“Bazılarıyla mücadele etmek zorunda kalabiliriz” dedi Nico. “Ya da belki Nemesis gibi bize yardım etmek isteyen birini buluruz.”

Will kaşlarını kaldırdı. “Bunların hiçbirisi Nyks’in ne Bob’la bu kadar yakından ilgilenmesini açıklıyor ne de... seni Tartarus’a çekmek istemesini.”

“Ne de trogloditlerin yeni yerleşim yerini tehdit etmesini!” dedi Auu-Smith. Onun bu sözleri diğer konsey üyelerinden yeniden çılgınlıklar, cık cıklar ve homurtular yükselmesine neden oldu.

Nico, Tartarus’taki o korkunç karanlık bahçeyi düşündü... böceklerden yapılmış o malikâneyi. Nyks’in, trogloların yeni kavuştukları mutluluğa engel olmaya çalışması fikri onu üzüyor ve... öfkeliendiriyordu.

“Nyks... takıntılı biri” dedi. “Onunla sadece kısa bir süre görüştüm ve benim kim olduğumdan açıkça *rahatsız* oldu.”

“Doğru” dedi Will. “Bu tamamen gerçek kimliğinden kaçmakla ilgili.”

“Nyks gecenin ve karanlığın primordiyal tanrıçası. Karanlığını geride bırakan birinden daha çok nefret ettiği hiçbir şey yok. ‘Alına yazılmış’ olanı reddeden varlıklardan hoşlanmıyor.”

Will elinin içiyle alına vurdu. “Ha, şimdi anladım. *Bob*. *Bob*, eski bir Titan.”

Nico başıyla onayladı. “*Lethe Nehri’nde tüm anıları silinen ve şimdi farklı biri olmayı seçen eski bir Titan.*”

“Yani aslında Nyks için... zararlı bir kedi nanesi gibi.”

Nico buna gülmek istedi –Will tam da on ikiden vurmuştu– ama içinde kötü bir his uyandı. Aklından kehanetin üçüncü satırı geçiyordu: *Arkanda eşit değerde bir şey bırak.*

Madem Nyks ışıklı olan her şeyi küçümsüyordu...

“Nico?” Will elini Nico’nun omzuna koydu.

Nico başını iki yana salladı. “Kusura bakma. Hâlâ düşünecek çok şey var.”

Bu asıl gerçeğin ortasında küçük beyaz bir yalandı ama Nico en büyük korkusunu söyleyemezdi. Tekrar gözyaşlarına boğulacak olursa kendini asla toparlayamayacağından korkuyordu.

“Yani Bay D’nin haklı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Will. “Rüyalar, Bob’un yardım çılgınlıkları... bunların hepsi seni Tartarus’a geri çekmek için bir tuzak mı?”

“Bilmiyorum” dedi Nico. “Ama... Tartarus’a ulaşmamı istiyorsa neden Epiales’i bize saldırması için göndersin ki?”

Will kara kara düşünmeye başladı, ki başında o köpük peynir dilimi şapka varken bu hiç de kolay olmayacaktı. “Bir tür test olabilir mi?”

Ciiyk-Bling, Will’e cık cık etti. “Açıkla, Apollon’un oğlu. Troglar testlerden hoşlanmaz. Özellikle de sınav sorularından.”

Diğer konsey üyeleri de tıslayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

“Tamam, şöyle düşünün” dedi Will. “Nyks, herkesin yazgısında tek bir şey olduğuna inanıyor. Nico, tıpkı Bob gibi buna karşı çık-

tı. Epiales, Nico'nun kâbuslarından kaçamayacağını kanıtlamaya çalışıyordu..." Nico'ya döndü. "Kendi karanlığına teslim olmadan Tartarus'a bile varamayacağını."

"Ve neredeyse haklı çıkıyordu" dedi Nico. "Eğer sen orada olmasaydın..."

Will, Nico'nun elini sıktı. "Ben *hep* burada olacağım. Ama eğer biz derine indikçe testler zorlaşırsa... Bu fikirden *hiç* hoşlanmıyorum."

"Onunla yüzleşmelisin" dedi Auu-Smith.

Kabarık parkası, kafasında rengârenk kreplere benzeyen bir yığın bereyle tipik bir devlet memuruna benzemese de ellerini kavuşturmuş bir şekilde dik oturuyor ve Nico'ya mutlak bir otoriteyle bakıyordu. Nico, konsey başkam seçilmesinin nedenini o anda anladı.

"Eğer bunu yapmazsan" diye devam etti sözlerine. "Nyks sana ve Titan Bob'a sonsuza kadar eziyet edecek. Ve seni önemseyen herkese de."

Nico onun ne demek istediğini anlamıştı. Troglar onun dostuydu. Nico, onları korumak için Yeraltı Dünyası'na taşımakla farkında olmadan Nyks Kasırgası'nın önüne atmıştı.

Nico yumruğunu sıktı. "Beni neden bu kadar umursadığını anlamıyorum. Ben sadece bir yarı-tanrıyım."

Trogların kaşları yoktur ama Auu-Smith, kaşlarının olması gereken noktadaki tenini kırıştırdı. "Sen Nico di Angelo'sun."

Diğer troglar mırıldanarak başlarıyla onayladılar.

"Sen karanlıkta yeni yollar gösteriyorsun" diye ekledi Laklak-Jones.

"Trogları anlıyorsun" dedi Ciiyk-Bling. "Titan Bob'u anlıyorsun."

Will gülümsedi ve Nico'nun elini sıktı. "Nyks senin temsil ettiğin şeyden, yani değişimden nefret ediyor."

Auu-Smith bilgece başını salladı. "Ya da en azından bu potansiyelden."

Nico onu böyle görmelerinden rahatsız oldu: Ondandanki ilgi odağı olmayı hak eden biriymiş gibi güven ve gururla bahsetmelerinden. Hades'in oğlu olduğu için gündem olmakla ilgilenmiyordu.

"Bu işi düzelteceğim" diye söz verdi. "Bob'u kurtaracağım ve Nyks'i geri çekilmeye ikna edeceğim."

"Beraber düzelteceğiz" diye düzeltti Muhteşem Peynir Şapkalı Will. "Ayrıca Nyks senin karanlığını bu kadar çok istiyorsa birazını ona bırakabilirsin! Hiç de fena olmaz."

Nico onun şaka yaptığını biliyordu ama yine de bu yorumunu pek hoş karşılamadı. "Ha-ha! Çok komiksin."

"O halde mesele halloldu" dedi Auu-Smith. "Biz trogloditler Erebos'u geçip Yeraltı Dünyası'nın öteki ucuna kadar ulaşmanıza rehberlik edeceğiz. Oradan da Tartarus'a inebileceksiniz. Sizi Hades'ten ve Nyks'ten saklamak için elimizden geleni yapacağız. Konsey kabul ediyor mu?"

Beş trogloditin beşi de aynı anda onay verdi.

Auu-Smith, Nico ile Will'e bakarak gülümsedi. "Harika! Şimdi dinlenmelisiniz. Mantar parıltısında *Ciiyk-Bling* ve *Tıss-Majeste* size patikalarda eşlik edecekler."

"Mantar parıltısı mı?" diye sordu Will.

"Bu onların şafak vakti" diye açıkladı Nico. "Mantarlar... parıldamaya başladığında."

"Peki ya patikalar?"

"Biz açık alanda yolculuk etmeyiz" dedi Ciyak-Vibes. "Kendi güvenliğimiz için gizli yollar bulduk."

"Hades'in yordakçılarının dikkatini çekmemek için" dedi Tıss-Majeste. "Bir de hayaletlerin."

"Hayaletlerin mi?"

"Burası ölümler ülkesi Will" dedi Nico. "Bütün ruhlar Styks Nehri'ni geçip babamın krallığına ulaşamaz. Bazıları kaybolur ya da bir sebeple vazgeçer... Etrafta hayalet olarak dolaşırlar."

"Genelde tehlikeli değiller" dedi Tıss-Majeste. "Ama çoğunlukla üzgünler. Feryatlarını dinlemek kolay değil. Onlara yardım etmek istiyoruz ama edemiyoruz!"

Will, Nico'ya döndü. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Bütün bu kaybolmuş ruhlar?"

"Neden rahatsız etsin ki? Normalin bir parçası sadece. Yeraltı Dünyası benim ikinci evim Will."

Will ürperdi. "Ben burada asla yaşayamam."

Nico, *kimse senden burada yaşamamı istemiyor*, dememek için kendini tuttu. Derin bir nefes aldı ve Auu-Smith'e döndü. Will'in yaşattığı hayal kırıklığını trogloditlere duyduğu minnetle bastırarak, "Yardımlarınız için minnettarız" dedi. "Zahmetleriniz için size bir sürü nadir skink borçluyum."

Bu sözler konseyi yeni bir heyecan çılgınlığına sürükledi ve onları sakinleştirmek Auu-Smith'e kaldı. "Size yardım ediyoruz çünkü doğru olan bu, Hades'in oğlu" dedi. "Lezzetli skinkler beklediğimiz için değil."

"Ama lezzetli skinklere de hayır demeyiz!" diye ekledi Ciiyk-Bling. O kadar hızlı ayağa kalktı ki, az daha başındaki üç köşeli şapkası düşüyordu. "Şimdi gelin! Sizi uyku kovuğumuza götüreceğim, orada küçüklerimizle birlikte dinlenebilirsiniz."

Will hafifçe gülümsedi. "Bebek trogloditlerle şekerleme vakti mi?"

Ciiyk-Bling başıyla onayladı. "Battaniyelerini kahramanlarla doldurma fırsatına çok sevinecekler!"

CEO, konsey salonundan çıkarken Nico geride kaldı, düşünceleri içten içe kaynıyordu. Will'in iyi niyetli olduğunu biliyordu; çevresindeki dünyaya karşı bu kadar iyi ve anlayışlı birini daha tanımamıştı. Ancak Yeraltı Dünyası'nda daha bir gün bile kalmadan burası Will'in farklı, daha yargılayıcı düşünen yanını açığa çıkarmaya başlamıştı. Şüphesiz Nico başkalarının onu nasıl gördüğüyle ilgili sık sık sıkıntı yaşıyordu ve daha önce de gerçekten Will'in algılarını düzeltmek zorunda kalmıştı. Peki daha mı kötüye gidiyordu? Will, Nico'nun ikinci evine de trogloditlere de değer vermeye pek açık görünmüyordu. Öte yandan Nico'nun Tartarus'ta geçirdiği zamana dair anlattıklarında kulağa hoş gelen hiçbir şey yoktu. Bütün bunları dinledikten sonra Yeraltı Dünyası'nda her şeyin kötü olduğunu düşündüğü için gerçekten Will'i suçlayabilir miydi?

Mağarada ilerlerken Nico'yu en çok rahatsız eden şey, Will'in, Nico'nun karanlığının birazını alan Nysk ilgili yaptığı şakaydı. Keşke bu, o kadar kolay olsaydı. Keşke biri onun tüm karanlık, korkutucu ve hüzünlü yanlarını ortadan *kaldırabilseydi*. Ama aynı

zamanda bunlar... Nico'yu Nico yapan şeylerdi. Geçmiş olmasaydı Nico di Angelo olamazdı. Peki geçmişi onun Will'in gözündeki sevimliliğini azaltıyor muydu?

Of, bunları düşünmek kafasını çok karıştırıyordu. Nico her zaman bu kadar hüzünlü olmayı istemiyordu ama bunu bırakma fikrinden de hoşlanmıyordu. Onun gibi birinin ne yapması gerekirdi ki?

Nico, trogların uyku kovuğunda Will'le yan yana duran iki şilteye sarıldıklarında hemen uykusunun gelmesine şaşırdı. Normalde zihni meşgulken saatlerce uyuyamazdı.

Ama bu defa öyle olmadı. Çok yorgundu ve vücudunun şiddetle dinlenmeye ihtiyacı vardı.

* * *

Rüyasında dizlerine kadar bir gölge denizine girdiğini gördü. Göl-geler karanlıkta yüzüyordu ama... neydi onlar? Küçüklerdi, kaval kemiğine ancak geliyorlardı ve Nico her adım attığında dağılıyorlardı. Nico merakından eğildi ve birine dokunmaya çalıştı.

Parıldayan, keskin dişlerle dolu bir ağız açıldı.

Nico elini geri çekti ve önündeki manzara değişti. Toprağa kazılmış uzun bir çukurun önünde buldu kendini. Çukurun dibinde pis kokulu bir sıvı fokurduyordu. Nico burnunu tıkadı.

Çukurun dibinde zararlı gazlardan mavi bir gölge oluşmaya başladı. Nico neler olduğunu biliyordu, bunun sadece bir rüya olduğunun farkındaydı ama bu onun korkusunu hafifletememişti.

Ruh, Nico'nun önünde şekillendi. Bianca, Artemis Avcısı kıyafetini giymişti (parlak gümüş bir parkası ve omzundaki yayı ile) ama hâlâ hayaletimsi bir mavi parıltıyla parlıyordu.

"Merhaba kardeşim" dedi.

"Sen benim kız kardeşim değilsin" dedi Nico acıyla. "Nyks, çık git rüyalarımından."

"Seçim yapmak zorundasın Nico." Yüzü öyle güzel, öyle tatlı, öyle içtendi ki... Tanrılar aşkına, onu özlemişti. "Will'e gerçeği söyleyebilir misin?" diye sordu Bianca. "Kim olduğun gerçeğini?"

Nico bunun bir parçası olmak istemiyordu. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı ama Bianca birden yine karşısında belirdi.

"Rüya mantığından gerçekten nefret ediyorum!" diye bağırdı.

"Seçim yap" dedi Bianca.

"Mesaj alındı!"

Bianca ok kılıfından bir ok çıkardı. "Seç, Nico."

"Bip sesinden sonra mesajım bırakabilirsin!" diye hırladı Nico.
"BİİİİİİİP!"

Bianca oku yerleştirip yayı geri çekti.

"Bu bir rüya Nyks" dedi Nico. "Burada bana zarar veremezsin."

Bu kez Bianca'nın ağzından, tanrıçanın tüyler ürpertici sesi çıkmıştı: "Bundan emin misin Hades'in oğlu?"

Bianca'nın oku Nico'nun göğüs kemiğini deldi ve acı içinden patladı. Geriye eğilirken nefes alamıyordu. Sonra Bianca tepesine dikilip kıs kıs gülererek bir ok daha, sonra bir tane daha fırlattı ve her biriyle Nico'nun vücudunu ateşe verdi.

"Seni bekliyor olacağım" diye mırıldandı.

Nico karanlığa gömüldü.

* * *

Nico telaşla uyandı, eli göğsündeydi. Yüzü terden sıırılsıklamdı. Göğüs kemiğinde hayalet bir ağrı zonkluyordu, o kadar keskin-di ki nefesinin normale dönmesi biraz zaman aldı. Yanında yatan Will'in uykusunu bölmek istemediği için kendini tüm bunlara sessizce katlanmaya zorladı.

Uyku kovuğu bomboştı; daha önce küçük trogların uyuduğu şilte ve battaniye yığınlarından başka bir şey yoktu. Nico elinden geldiğince dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve tüm yeraltı sisteminde dolaşan serin havayı hissedebilmek için girişe ilerledi. Derin bir nefes alıp sinirlerini sakinleştirmeye çalıştı.

Yarı-tanrıların Yeraltı Dünyası'ndaki rüyalarının hep daha kötü olduğunu biliyordu ama Nyks, Tartarus'tan çıkıp gelmiş ve gerçek-ten canını yakmıştı. Yaklaştıkça güçleri artacak mıydı?

Huzur içinde uyumaya devam eden Will'e baktı. Hiç değilse Will'in kâbuslardan kurtulmuş olmasını umuyordu.

Nico az önce gördüğü rüyayı Will'e anlatmamaya karar verdi. Erkek arkadaşı doğuştan koruyucuydu –bu yüzden iyi bir şifacıydı– ama şu durumda Will *ona* yardım etmek için ne yapabilirdi ki? Belki de Nico'nun Will'e bir değişiklik yapması için yardım etme zamanı gelmişti. Nico girişin yanında, dışarıdaki meşalelerden gelen loş ışıkta durup Will'in uyumasını izledi. Yatağına geri döndüğündeysede bir daha uykuya dalamadı.

Nyks'in ona bu kadar kolay ulaşmasına izin vermek istemiyordu.

“Hepsi Leo yüzündendi, değil mi?” dedi Will.

Nico’nun ağzı açık kaldı. “Vay be, *biliyor muydun?*”

Will ağzına bir parça ambrosia atıp çiğnedi. Bu kadarcık efor sarf etmek bile ona acı veriyor gibiydi. “O zaman bilmiyordum” dedi yutkunduktan sonra “Ama *artık* biliyorum.”

Nico, Gorgyra’ya döndü. “Leo bizim dostumuz ama bir ara hepimiz onu öldü sanıyorduk.”

“Ölmemiş mi peki?” diye sordu Gorgyra, şaşkın bir ifadeyle.

Nico başını hayır anlamında salladı. “O kadar emindik ki... Kendi gözlerimizle gördük. Kelimenin tam anlamıyla havada patlamıştı.”

“Çok karışık” dedi Will. “İşin içinde sihirli bir tedavi ve robot bir ejderha da var.”

Gorgyra gülümsedi. “İkiniz de ne kadar güzel hikâyeler örüyorsunuz. Devam edin.”

“Şey, Nico birinin öldüğünü hissedebiliyor” diye açıkladı Will.

“Hades’in çocuğuyum ya hani” diye ekledi Nico.

“Tabii” dedi Gorgyra.

Will nektardan bir yudum aldı. “Yani, Nico, Leo’nun öldüğünü kesinlikle hissetmişti...”

“Ama aynı zamanda içimde sanki tamamen ölmemiş gibi tuhaf bir his de vardı” dedi Nico kaşlarını çatarak. “Sonra, Leo ‘öldükten’ birkaç gün sonra ondan aslında hayatta olduğunu söyleyen sihirli bir yazı

aldım. Tüm bu planı ölümü kandırmak için yapmış ama bunu hiçbirimize söylememişti, ki bu da beni çok kızdırdı. Beni karanlıkta bırakmasına o kadar kızmuştım ki başka hiçbir şey düşünemiyordum.”

Nico doğrudan Will’in mavi gözlerinin içine baktı. “Yani senden önce.”

“Hatırlıyorum” dedi Will.

“Bir akşam yemekten sonra Will beni kampın dışındaki ormana götürdü” diye devam etti Nico. “Hiçbir açıklama yapmadan beni oraya yürüttü. Bana öfkeli olduğunu sandım. Ve öfkeli bir Will, korkutucu bir Will’dir.”

Will hafifçe gülümsedi. “Öfke değildi o. Sadece kararlıydım.”

Gorgyra oturduğu yerde öne eğildi. “Ne yapmaya kararlıydın?”

Will’in gözleri yine cam gibi oldu. “Ormanın ortasına gelince Nico’ya çığlık atmasını söyledim.”

Gorgyra şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. “Çığlık atmasını mı? Neden ki?”

“Öfkemi boşaltayım diye” dedi Nico. “Ben önce bunu yapmak istemedim, ta ki Will ormana dönüp bir ağaca bağırana kadar.”

“Çok büyük bir ağaçtı” dedi Will. “Bunu kaldıracabileceğinden emindim.”

“O zavallı orman perisinin ödünü patlattın.”

“Orada olduğunu bilmiyordum!”

“Hayatımda hiç o kadar hızlı koşan bir orman perisi görmemiştim.”

İkisi de gülüştü ve Will’in geçici de olsa neşelendiğini görmek Nico’yu mutlu etti.

“Böylece ben de çığlık attım” dedi Nico. “İlk başta saçma geldi ama sonra ağaçlara, Leo’ya ne kadar kızgın olduğumu haykırmaya başladım.”

“Daha sonra Leo geri döndüğünde ve onu tokatlamamızı istediğinde ise Nico’nun darbelerinin normalde olması gerektiği kadar sert olmadığını gördüm.” Will erkek arkadaşına bakıp gülümsedi. “Sırf ağaçlara bağırmandan dolayı.”

Nico kahkaha attı. “Evet... bu daha iyi hissetmemi sağladı. Anlaşıldı. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. İşte o zaman sana farklı bakmaya başladım.”

Will gözlerini ateşe dikti. "Ben sana farklı bakmaya revirdeki o hafta başladım."

Nico başıyla onayladı. "İlk sende başladığını oradan biliyorum."

"Anlamıyorum" dedi Gorgyra.

"Gaia'nın yenilgiye uğramasından hemen sonra çok sayıda yaralı yarı-tanrı vardı" dedi Will. "Ve Apollon'un kulübesinin meşgul olduğu şeylerden biri de tıbbi bakım ve rehabilitasyondur. Kesikler, kırılan kemikler ya da kalıcı olarak sakat bırakan yaralanmalarda diğer yarı-tanrıların iyileşmesine yardımcı oluyoruz."

"Will benden revirde yardım etmemi rica etti, ben de kabul ettim" dedi Nico.

Will kahkaha attı ama gülerken bir yeri acımış olmalıydı ki yüzünü acıyla buruşturdu. "Arkamı döndüğümde Nico'yu Dakota'ya antiseptik temizleyicinin nerede olduğunu sorarken gördüğümü hatırlıyorum. Dakota, Jüpiter Kampı'ndan Bakkus'un çocuğu... daha doğrusu *çocuğuydu*." Will hüznle gülümsedi. "Dakota da revir hakkında çok fazla bilgi sahibi olmadığı için ikisinin de içeride koşturup nerede bulacaklarını bilmedikleri bir şeyi bulmak için çırpındıklarına şahit oldum."

"Çabaladım" dedi Nico. "O hafta çok *fenaydı*. Kendimi sürekli kaybolmuş hissediyordum."

"Yine de hiç pes etmedin" dedi Will. "Ve bilmiyorum... Kendini adamışlığın bana çok güzel göründü. Seni farklı görmemin tek nedeni buydu."

Nico'nun yüzü kızardı. "Vay, çok hassasız."

Will gözlerini kısarak baktı. "Bir dakika ya, önce benim sana farklı bakmaya başladığımı nereden biliyorsun sen?"

Nico, Will'e muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Çünkü seni bana bakarken *yakaladım*."

"Ne?" dedi Will. "Hayır, bu mümkün değil."

"Revirde yardımına ihtiyaç duyduğun son gündü" dedi Nico. "Sen beni göndermeden önce. Connor Stoll'la birlikteydim ve o omzumu dürtüp senin bana baktığını söyledi. Arkamı döndüğümde seni, bir şeyleri yanlış yaptığım için bana öfkeyle bakarken göreceğimi sandım."

"Ama sen, konuşmasıyla kafanı şişiren Kheiron'un yanında otuyordun ve o yavru köpek bakışlarıyla beni süzüyordun."

Will'in yanakları hafiften kızardı. "Aman tanrılarım, ben bunu hiç hatırlamıyorum."

"Eğer sen bana öyle bakmasaydın... daha sonra sana gelip çıkma teklifi edecek cesareti bulamazdım herhalde."

Gorgyra ellerini çırpı. Nico, ten renginin açık maviden lavanta rengine yakın bir renge döndüğünü fark etti. "Heyecanım için kusura bakmayın" dedi Gorgyra. "Yalnızlık hikâyeleri dinlemeye o kadar alışmışım ki bir beraberlik hikâyesi duyunca aşırı seviniyorum."

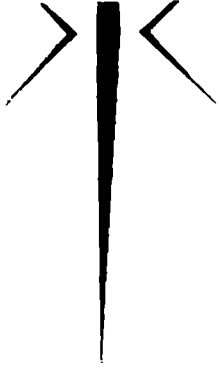
Görünen o ki, bu hikâyeler sadece Will'e cesaret vermekle kalmıyor, Gorgyra'yı da etkiliyordu.

"Bir tane daha anlatabilir miyim?" diye sordu Nico, bunu söylediğine kendisi de şaşırarak.

Gorgyra ellerini göğsüne bastırdı. "Lütfen! Burada bir başkasını kim bilir bir daha ne zaman görürüm!"

Will, hadi anlat der gibi başını salladı ve Hades'in oğlu yeniden anlatmaya başladı.

"Will'e nasıl çıkma teklifi ettiğimi anlatmak istiyorum."

20

Trogların uyku kovuğunda kıvrılmış olan Will, rüyasında Maron'ı gördü.

Satir ona ilk görüldüğünde Will on yaşındaydı ve kâbusunda da durum farklı değildi. Will annesinin elini tutmuş, devasa bir taş kemerin altından geçerek Washington Square Park'a giriyorlardı. Her yerde sokak sanatçıları ve sokak çalgıcıları vardı. Bir grup üniversite öğrencisi, fıskiye'nin yanındaki hoparlörlerden gelen müzik sesiyle dans ederken bir kaykaycı da asfalt yolda sırtüstü yatan dört kişinin üzerinden atlayarak gösteri yapıyordu.

Will nereye bakacağını bilemiyordu. Daha önce buraya kaç kez gelmiş olurlarsa olsunlar, New York'un her yeri buna benziyor gibiydi. Albany'de geçirdiği yaklaşık bir haftanın ardından uyuşuk, basık taşranın üzerine şehrin kaosu Will'i heyecanlandırmıştı.

Will bu rüyanın nasıl gelişeceğini biliyordu: Will, annesine çeşmenin etrafına ne çok güvercin toplandığını gösterecekti. Annesi Amerika'nın başka hiçbir kentinde New York'taki kadar güvercin olmadığını söyleyecekti. Sonra güvercinlerden biri Will'in dibine konup onu ürkütecek ve ardından başka güvercinlerle birlikte gelip Will ve annesinin etrafını saracaklardı.

Will daha önce bu rüyanın çeşitli versiyonlarını görmüştü ama bu... bu öyle gerçekçiydi ki, sanki bir rüyanın büyüleriyle görmek yerine o anıyı yeniden yaşıyor gibiydi. Ayağını gagalayan ilk güvercinin gagası *keskindi*. Annesi bu güvercinlerin çok saldırgan olduğuna dair endişelerini dile getirdiğinde sesindeki korkuyu *hissedebiliyordu*.

Ve toplu halde akın ettiklerinde nefes alamamıştı.

Bu bir rüya, Will! dedi kendi kendine. Sen bir yarı-tanrısın. Bu rüyaları hep görüyorsun.

Ne var ki bunu kontrol edemiyordu. Stimfalyan kuşu saldırısına ilişkin anısı aşırı yoğundu; annesinin çığlıkları daha da şiddetliydi. Will'i kollarıyla sarıp onu korumaya çalışırken saçları darmadağın, kendisi de çıldırmış gibi perişandı.

Maron, tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, birdenbire ortaya çıktı, Naomi ve Will Solace'ın önüne atladı ve kuşları kovmak için devasa siyah bir şemsiye açtı. Pembe askıları beyaz bir tişörtün üzerinden geçen, neon-yeşili çok çirkin bir pantolon giymişti.

Kuşlar şemsiyenin üzerine yağarken Will, karanlığa gömülmenin dehşetini yeniden hissetti. Hayatta kalıp kalamayacaklarını kestiremeyen annesi çığlıklar atıyordu.

Gerçek hayatta, Maron'un yardımıyla East Village'taki otellerine kaçmışlardı ve satır orada Will'e mirası hakkındaki gerçeği anlatmıştı. Will'i Melez Kampı'na getiren Maron'du.

Ama kâbusta öyle olmadı. Şemsiyenin altında bir zamanlar destansı olan o an, Will'in Maron'un gözlerine bakıp kan kırmızısı olduklarını görmesiyle korkunç bir hal aldı.

Maron boğuk ve korkutucu bir sesle, "Seni bırakacak" dedi. "Zamanı gelince seni geride bırakmayı seçecek."

Stimfalyan kuşları şemsiyeyi döverek onu yere doğru ittirirken Maron gülüyordu. Will ve annesi birbirlerine daha sıkı sarılarak çömeldiler.

"Seni seviyorum" dedi annesi.

"Ben de seni seviyorum anne."

Derken annesi yüzünü buruşturdu. Parlak kırmızı gözlerini Will'e dikerek alaycı bir tavırla sırtıttı. "Seni geride bırakacak, aptal."

Will panik içinde uyandı. Nico'nun yatağının boş olduğunu görünce tıpkı kâbusundaki gibi geride bırakılmış olmaktan korktu. Ama sonra doğruldu ve erkek arkadaşının, kapının eşiğinde beliren gölgesini gördü.

Yüreğine su serpildi. "Nico" dedi. "Nereye gidiyordun?"

Nico, Will'in yanına geldi ve ona içinde sıcak bir şey olan tuhaf, bakır bir kap uzattı. "İç bakalım."

Will pek istekli görünmedi. "O ayakkabı bağcıklı çorbadan değil bu, değil mi?"

Nico güldü. "Hayır, sadece et suyu."

Will kâseyi isteksizce dudaklarına götürdü. Diliyle şöyle bir tadına baktı ve ağzına müthiş bir lezzet yayıldı. Nico memnun bir ifadeyle onu izlerken Will'in et suyunu bitirmesi bir dakika bile sürmedi.

Will ağzını silerek, "Tamam, bu gerçekten güzeldi" diye itiraf etti. "Ama lütfen bana bunun trogloditlerin koltuk altı teri olduğunu söyleme. Öyle diyecekmişsin gibime geliyor."

Will bunu şakasına söylemişti ama Nico sinirlenmiş gibiydi.

"Değil" dedi Nico. "Trogloditler, insanların yediği pek çok şeyi yiyor."

Sesi, sanki Will haşlanmış ayakkabı bağcığı ve koltuk altı teri *sevmek* zorundaymış gibi neredeyse suçlayıcıydı. Orpheus Kapısı'ndan geçtiklerinden beri Will, Nico'yla birlikte incecik bir buzun üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Will sadece ortamı yumuşatmaya çalışsa da hep yanlış bir şey yapıyor ya da söylüyormuş gibiydi.

Burada, Yeraltı Dünyası'nda *ortamı hafifletmek* deyiimi bile önyargılı bir ifade gibi algılanıyordu ama Will başka ne yapması, nasıl davranması gerektiğini hiç bilmiyordu.

Will tekrardan yattı, kâbusun görüntüleri zihninde dönüp duruyordu. Kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Burası hep gece olduğundan günlük ritimleri devre dışıydı. Bir de rüyasındaki uyarı vardı tabii: *Seni geride bırakacak, aptal.*

Tartarus'a vardıklarında işler daha ne kadar kötüleşecekti?

Nico yanına oturdu. "Endişelisin."

"Kötü rüyalar gördüm" diye mırıldandı Will, ki yalan da değildi. Ama onu endişelendiren daha pek çok şey vardı.

"Ben de." Nico onun yanına uzandı. Will, erkek arkadaşının başının omzunda olmasından dolayı minnettardı. Keşke hep böyle kalabilselerdi, sonrasını düşünmeden...

Nico, "Bugün Tartarus'a ulaşmalıyız" diyerek bu umudu yerle bir etti. "Ciiyk-Bling az önce bana kestirme bir yol bulduklarını söylüyordu."

Will başını kaldırıp baktı. "Kestirme yol mu?"

"Geçen sefer girdiğim yola girmemizi gerektirmeyecek bir yol. Bunun için müteşekkirim. Yine belirsiz bir süre boyunca karanlığa düşmeyi istemem."

"Bu iyi olmuş" dedi Will. "Şu anda bize yardımı dokunabilecek her şeye varım."

Nico ona doğru kaydı. "Bunu yapmak istediğinden hâlâ emin misin? Geri dönebileceğin bir noktadayız."

"Hayatta olmaz" dedi Will. O anda bu tepkisi, bilinçli bir düşünceden ziyade inatçı, istemsiz bir refleksti.

Nico, Will'in yüzünü inceledi. "Gerçekten neler hissettiğini anlayamıyorum. Yardım etmek istediğini biliyorum ama buraya geldiğimizden beri biraz... değiştin sanki."

"Korkuyorum" diye itiraf etti Will. "Ne olacağını bilmiyorum ve..." Maron'un kâbus gibi sesini hatırlayarak duraksadı: *Seni bırakacak.* "Artık güneşi hissedemiyor olmak da canımı sıkıyor. Hayatımda ilk kez güneşten kopuyorum."

Nico, Will'in sırt çantasına uzandı. Güneş küresini çıkardı ve ona hafifçe vurup Will'e fırlattı.

Will gülümsemeden edemedi. Bu sevimli bir jestti ve Nico'nun güzel bir şey yapmasının her zaman küçük bir zafer olduğunu düşünüyordu. Ayrıca kürenin hemen çalışmasına da şaşırdı. Yola çıkmak üzere hazırlandıklarında Will'in morali kesinlikle düzelmişti. Işık, güneşin yerini tutamazdı ama yine de onu yanında getirdiğine memnundu. Ciiyk-Bling ve Tıss-Majeste geldiklerinde güneş küresini kapatıp yerine koydu.

“Yarı-tanrılar!” dedi Ciiyk-Bling. “Başlayalım mı?”

Will, CEO’nun arkasına göz attı ve Tıss-Majeste’nin onunkiyle aynı köpük peynirli şapkadan taktığını görünce şaşırdı. Neredeyse güneş küresinin yaydığı kadar hoş bir sıcaklık yayıldı içine.

“Bir şapka bulmuşsun!” dedi. “Beğendim.”

Tıss-Majeste belki de Will’in şimdiye kadar gördüğü en utangaç trogloditti. Birkaç kez gözlerini kırıpıştırdı, sonra Ciiyk-Bling’in arkasına geçti.

“Güzel şapka” diye mırıldandı Tıss-Majeste. “Bir kahramanın şapkası.”

Ciiyk-Bling sırttı. “İyi bir izlenim bıraktın Apollon’un oğlu. Tıss-Majeste için de endişelenme. Gerektiğinde cesur olmasını bilir o.”

“Eh, ben de öyle” dedi Will. “Bir kitabı kapağına bakıp değerlendiremezsiniz.”

Nico’nun kendisine kaşlarını çatarak baktığını gördü.

Ne? dedi dudaklarını kıpırdatarak.

Nico başını iki yana sallamakla yetindi.

Will içini çekti. Bazen Nico’nun ne düşündüğünü anlamak da zor olabiliyordu.

Ciiyk-Bling, George Washington kıyafetiyle müthiş uyumlu pespembe sırt çantasını omzuna göre ayarladı. “Bugün güneydeki tünellerden geçeceğiz. Sizi hızlı bir şekilde kestirme yola çıkaracağız, böylece Titan Bob’u, gece tanrıçası Nyks’in pençesinden kurtarabileceksiniz!”

Will, hayatı daha fazla tuhaflaşabilir miydi bilmiyordu ama Ciiyk-Bling onları trogloditlerin karargâhlarından geçirirken bu onların da hoşuna gitmişti. Minnettar izleyicilerin çıkardığı tak tuk sesleri sanki hepsi ellerinde domino taşlarıyla alkışlıyormuş gibiydi.

Trogloditlerin çoğu Yeraltı Dünyası usulü bir mezuniyet törenindeymiş gibi şapkalarını havaya fırlattılar, sonra da en sevdikleri şapkalar için kavgaya tutuştular. Keşif ekibi karargâhtan ayrılıp Yeraltı Dünyası’nın daha geniş mağaralarına girdiğinde bile Will, arkalarında yankılanan neşeli kaosu hâlâ duyabiliyordu.

“Trogloditler özel, öyle değil mi?” dedi Nico’ya.

Nihayet erkek arkadaşının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hem de çok" dedi Nico.

Uzaklarda Erebos'un surları üzerinde kara bulutlar süzüldüğü sırada gürül gürül akan Styks Nehri boyunca patikayı takip ederlerken Will o kalabalığı özler gibi oldu.

* * *

Ciiyk-Bling önden gidiyor, Tıss-Majeste de arkadan geliyordu. Styks Nehri'nden ayrıldıktan kısa bir süre sonra trogloditlerin CEO'su Will'le Nico'yu kısmen büyük kayalarla kapalı yerdeki oldukça büyük bir deliğin yanına getirdi. Tıss-Majeste ile birlikte kayaları hızlıca kaldırmaları Will'e trogların boylarına göre ne kadar çevik ve güçlü olduğunu hatırlattı.

"Yeraltının derinliklerine iniyoruz" dedi Ciiyk-Bling. "Bir ışık kaynağına ihtiyacınız var mı?"

Nico tek kaşını kaldırarak Will'e baktı.

"Olabilir" dedi Will. "Orası ne kadar karanlık?"

"Aşağıda hiç ışık yok" dedi Ciiyk-Bling.

Will, *güneşli öğleden sonralarının* zifiri karanlık anlamına geldiği trogloditler için *hiç ışık olmamasının* ne anlama geldiğini hayal etmeye çalıştı.

"Endişelenecek bir şey yok." Will sırt çantasını indirip içinden güneş küresini çıkardı. Cihazı açmasıyla birlikte Tıss-Majeste'nin nefesi kesilir gibi oldu.

"Apollon'un oğlu güneşi her yere yanında mı götürüyor?"

Will güldü. "Bu yapay" dedi, küreyi onlara uzatarak. "Pille çalışıyor."

"Pilin ne olduğunu bilmiyorum" dedi Tıss-Majeste, küreyi sanki her an onu yakacakmış gibi eline alarak. "Bir yarı-tanrı sihri falan herhalde bu, değil mi?"

"Elbette" dedi Will. "Ve artık onu *kullanabilirsin!*"

Tıss-Majeste şekerçi dükkânındaki bir çocuğa benziyordu. "Yol göstermeme izin ver, Ciiyk-Bling! Dostlarımıza Apollon'un çocuğu gibi ışık sağlayacağım!"

Ciiyk-Bling başıyla onayladı ve Tıss-Majeste'nin öne geçmesine izin verdi. "Teşekkür ederim" dedi Will'e. "Tıss-Majeste'nin önemli işlerde yardım ettiğini hissetmesi çok önemli."

"Tabii" dedi Will. Yüzünde tuhaf, özlem dolu bir ifade olan Nico'ya baktı. "Ne oldu?"

"Bu görevi Tıss-Majeste'ye verdiğini görmek çok güzel."

Will omuz silkti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorlar" dedi. "Trogloditlerin hiçbiri bize yardım etmeye mecbur değil, o yüzden ben de en azından bunu yapayım."

Nico'nun yüzündeki ifade değişmedi.

Will erkek arkadaşına gözlerini kısarak baktı. "Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu yüzden onu görmezden geleceğim. Haydi gidelim."

Will tünelin girişine döndü ve ürpererek derin bir nefes aldı. Sonra eğildi ve sürünerek deliğe girdi.

Tıss-Majeste hemen önünde olmasına rağmen tünelin karanlığı ve havasızlığı Will'in kalp atışlarını hızlandırdı. Burası ona biraz Orpheus Kapısı'ndan inişlerini çağırırsa da ayaklarının altındaki zeminin daha yumuşak ve sıcak oluşu Nico'nun Tartarus'taki yaşayan araziyle ilgili hikâyesini düşündürdü. İlkel insanlar tünelde dik yürümekte hiç zorlanmıyorlardı ama Nico'yla Will bazı yerlerde çömelmek ve hatta emeklemek zorunda kaldılar. Will çok geçmeden güneş terapisi küresini kendi tutmadığına pişman oldu. Tıss-Majeste önden ilerlemeye devam ediyor, Ciiyk-Bling de ikide bir ona insanların trogloditler kadar hızlı hareket edemediğini hatırlatıp duruyordu.

"Tamam, yavaşlayacağım" dedi Tıss-Majeste. "Özür dilerim Apollon'un oğlu ve Hades'in oğlu."

"Sorun değil" dedi Will. "Heyecanlısın tabii."

Böylece yürümeye devam ettiler. Nico tünele girdiklerinden beri sessizdi ve Will onun da biraz korkup korkmadığını merak ediyordu. Yoksa bu tür yerlere uyum sağlamakta zorlanmıyor muydu? Toprak üstüne baskı yapıyormuş gibi hissetmiyor muydu?

Tünel sık sık kıvrılıyordu ve Will, devasa bir yaratığın yemek borusundan aşağıya süründükleri hissinden kurtulamıyordu. Ka-

fası çok karışıktı. Aşağı inmeleri dışında hangi yöne gittiklerinden bile emin değildi. Sürekli aşağı iniyorlardı.

Will yavaşladı ve Nico arkadan ona çarptı.

“İyi misin?” diye sordu Nico.

Will eğilip ellerini dizlerine koydu, nefes alışsı zorlaşmıştı. “Bir dakikaya ihtiyacım var.”

Ciiyk-Bling birkaç kez dilini şaklattı ve Tıss-Majeste koşarak geri geldi. “Evet?”

Nico elini uzattı ve Tıss-Majeste ışıklı küreyi isteksizce ona verdi.

Nico, Will’in önünde diz çöktü. “Şimdilik bunu al” dedi. “Trog-ların yol göstermek için buna ihtiyacı yok ama bu senin daha iyi hissetmene yardımcı olur.”

“Keşke yeraltında olmak zorunda olmasaydık” dedi Will. “Burası çok karanlık.”

Söylediği şeyin saçma olduğunun farkındaydı. *Tabii ki yeraltındalardı.* Burası Yeraltı Dünyası’ydı. Yine de kendini Maron’un şemsiyesinin koruması altında titreyen küçük çocuk gibi hissediyordu.

“Çok fazla seçeneğimiz yok” dedi Nico. “Yerin üstünden Erebos’tan geçmek daha hızlı olurdu ama... biliyorsun işte. Babam.”

Will küreyi sol kolunun altına sıkıştırıp sağ eliyle gözlerini ovuşturdu. Göz yuvalarının arkasında hafif bir baskı oluşmuştu. Düşünceleri bulanıktı.

“Ne olmuş babana?”

Ciiyk-Bling ve Nico birbirlerine endişeli gözlerle baktılar.

“Hatırlasana” dedi Nico. “Babamın ne burada dolaştığımızı ne de Tartarus’a gittiğimizi bilmesini istemiyoruz.”

Will tünelin neden altında sallanıyormuş gibi olduğunu düşünerek, “Doğru” dedi. “Çünkü baban bize engel olur.”

“Hades’le karşı karşıya gelmiyoruz” dedi Ciiyk-Bling. “Yeni yurdumuzu seviyoruz ve orayı korumak istiyoruz. Bu yüzden gizli yolları seçmeliyiz.”

“Tamam.” Will güçlkle ayakta duruyordu, zihni hâlâ bulanıktı. “O halde devam edelim. Ama... bu yol daha uzun mu demiştin? Ben kestirme yol olduğunu sanıyordum.”

"Hayır" dedi Nico. Sabrının azaldığı sesinden belli oluyordu. "Trogloditlerin *Tartarus'a* giden kestirme bir yol bulduklarını söyledim. Şimdi oraya gidiyoruz."

Will'in içinde bilmediği bir duygu kabarıyordu. Nico neden bu kadar sinirine dokunuyordu ki? Küreyi daha sıkı kavradı.

"Kusura bakma" dedi. "Galiba hâlâ yorgunum, hepsi bu."

"Yolumuz az kaldı, Will Solace" dedi Ciiyk-Bling. "Ben önden gideceğim."

Ciiyk-Bling, Tıss-Majeste'yle birlikte öne geçti. Will birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra trogloditleri takip etti.

"Molaya ihtiyacın olduğunda bana haber ver" dedi Nico. "Çekinmeden söyle. *Tartarus'a* *seninle* birlikte ulaşmak istiyorum, tamam mı?"

"Peki..." Will omuzlarındaki kasları gevşetmeye çalıştı. Nico'nun sinirlenmesi için hiçbir neden yoktu. Nico sadece yardım etmeye çalışıyordu. "Tartarus. Birlikte."

Yürümeye devam ederlerken Will'in zihni karanlığa sürüklendi. Tartarus nasıl olacaktı? Nico'nun bir önceki gün anlattıkları dışında, orayı hayal etmesine yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Önceki gün. Will bunun *yeni bir gün* olduğundan bile emin değildi.

Will bu düşünceyle başa çıkmaya çalıştı. Tanrım, yeni bir güne başlamak için hep doğan güneşe güvenmişti. Ama burada güneşin doğduğunu göremeyecekti. Tek bildiği, Orpheus Kapısı'ndan girdiklerinden beri ölümlü dünyada sadece bir saat geçmişti. Ya da belki bir ay geçmişti.

Pek çok şeyi... özliyordu. Sadece güneşi değil. Kamp ateşlerini de özlemişti; gece gökyüzünün altında olmayı, iki kurabiye arasına sıkıştırılmış marşmelov sandviçleri yemeyi ve Melez Kampı'ndaki arkadaşlarıyla şarkılar söylemeyi. Tam o sırada aklına bir melodi geldi ve mırıldanmaya başladı. Önce kısık sesle mırıldandı sonra sesi tünelde yankılanana kadar sesini yükseltti. Şaşırtıcı bir şekilde, tünel gerçekten de aydınlanmaya başlamış gibiydi... Yoksa gözleri mi alışıyordu? İlkel insanların tüneli açarken kayalarda ellerini ya

da bir tür kazma aleti kullanarak oluşturdıkları küçük oyukları görabiliyordu. Will birden bir enerji patlaması yaşayarak adımlarını hızlandırdı.

"O melodi ne?" diye sordu Nico usulca.

"Annemin çok eskiden yazdığı bir şey" dedi Will. "Muhtemelen babamla ilgili olabileceğini daha yeni anladım. Kalabalık bu şarkı için kesinlikle çılgına dönerdi. Aşkın ruhun ışıltısı olduğunu anlıyordu."

Will melodiyi mırıldanmaya başladı yine ama Nico kolunu tuttu.

"Will" dedi, "ışıldadığının farkında mısın?"

Will ellerine baktı. Gerçekten de teni aydınlanmıştı, sıcak bir ışıltı saçıyordu.

"Vay canına" dedi. "Bunu bilerek yapmadım."

"Dursan mı acaba?" dedi Nico. "Bu seni tüketiyor mu?"

Bunun üzerine Will'in teninin ışıltısı yavaş yavaş söndü ve tek ışık güneş küresinden gelmeye başladı.

"İyi fikir galiba" dedi ama bundan pek emin değildi.

Müzik ona iyi geliyor gibiydi. Will melodiyi tekrar mırıldanmak istedi ama Nico haklıydı: Enerjisini koruması gerekiyordu ve eğer Tartarus'a gelene kadar tüm ışığını tüketirse bu kötü olurdu. Öte yandan karanlık... yüce tanrılar, giderek daha da berbat bir hal alıyordu sanki. Hem tünel de mi daralıyordu ne? Onları sıkıştırmaya mı çalışıyordu?

Odaklan Will, dedi kendi kendine. Yürümeye devam et.

Tünelin sonunu gördüğünde ter içinde kalmıştı. Elli metre kadar ileride, mat, kırmızımsı ışıktan oluşan uyduruk bir daire görüldü.

"Ciiyk-Bling, orası mı?" diye sordu Will. "Yaklaştık mı?"

"Yaklaştık" dedi trog. "Ama geçitten çıkınca aşmamız gereken bir engel daha olacak. Arayı açma, sihirli küreni de kapatsan iyi olur, Will Solace."

Will söyleneni yaptı ve küreyi yerine koydu.

Nico onu ensesinden öptü. "Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldadı. "Bunun zor olduğunun farkındayım."

Will'in yanaklarını ateş bastı. İyi bir iş çıkardığından emin değildi. Başta Nico'ya kızdığı için suçluluk hissediyordu ama Nico'nun küçük sevgi işareti onda daha çok çabalama isteği uyandırdı.

Nico'nun elini avucunun içine aldı ve birlikte kızıl meçhule doğru yol aldılar.

21

Nico endişeliydi.

Yeraltı Dünyası'nın kuru, dumanlı havasına çıktıklarında Will durup ellerini beline koydu, nefesi düzensizdi. Will... Şey, Will'in normalden daha solgun görüldüğünü düşünmek tuhaftı. Hayalet gibi solgun olmak konusunda genelde başı çeken Nico olurdu. Ama Will'in rengi *solmuştu*. Güneş ışığını görmeyince böyle mi oluyordu?

Ancak mesele sadece bu detay değildi. Will tünelde biraz kaçık ve unutkan davranmıştı ve Nico herkesin endişe ettiği şeyin gerçekleşmeye başladığını düşünüyordu. Yeraltı Dünyası'nın derinliklerinde Apollon'un çocuğu herkesten fazla etkilenirdi. Üstelik daha Tartarus'a bile ulaşmamışlardı!

"Biraz dinlen de nefesin yerine gelsin" dedi Nico, Will'e.

Will, sanki bir an önce ışığa alışmalarını istiyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "O tünelden çıktığıma sevindim" dedi. "Şimdi nereye gideceğiz?"

Nico korkularını bir kenara bıraktı çünkü şu anda Will'le ilgilenmek dışında bu korkularla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Buna pek alışık olmadığı için rolleri değişmek onu memnun etmeye bile başlamıştı. Kampta (ya da bir savaş alanında) hep Will koşuşturur,

ihtiyacı olana yardım etmek için elinden geleni yapardı. Ama şimdi Nico'nun Will'e yardım etmesi gerekiyordu ve bu sandığından çok daha zordu.

Zor olması yine de onu denemekten alıkoymadı. "Önce otur ve dinlen" dedi. "Biraz nektar içmeni istiyorum."

Will itiraz etmedi. Bir kayanın üzerine çöküp arkasına yaslandı ve Nico'nun verdiği nektarı içti.

"Sandığımdan daha yorgunum galiba" dedi.

"Uzun bir yolculuktu" dedi Ciiyk-Bling ama Nico, trogun da Will için endişelendiğini anlayabiliyordu. "Biz sizi biraz yalnız bırakalım" diye devam etti. "Hadi, *Tıss-Majeste*. Kertenkele avlayacağız."

Trogloditler, inanılmaz bir karaltıya fırlayıp giderken Nico'yla Will, Erebos'un engebeli tepelerine bakan alçak bir sırtta yalnız kaldılar. Bir şekilde Styks'in altından geçip Yeraltı Dünyası'nın sınırlarını aşmışlar, Hades'in bölgesinin derinliklerine, Nico'nun daha önce hiç gelmediğinden emin olduğu bir yere ulaşmışlardı.

"Neye benziyor?" diye sordu Will.

Nico, Will'in bakışlarını takip ederek Hades'in karanlık şatosuna baktı; volkanik kayadan surları bu mesafeden bile hâlâ manzaraya hâkimdi. Kulelerin üzerinde karanlık şekiller dönüyordu; muhtemelen Furyalar ya da Hades'in ahırlarındaki iskelet pegasuslar falandı. Nico içinde bir özlem sancısı hissetti. Yeraltı Dünyası'ndaki evine –güvenliğe ve rahatlığa– çok yakındı ama orası şu anda gidemeyeceği tek yerdi.

"Babam şatosunu Olimpos'u örnek alarak tasarladı" dedi elini Will'in omzuna atarak. "Diğer tanrılar tarafından o kadar dışlanmış hissetti ki, aslında onların karargâhlarını birebir kopyaladı. Ama bu çok farklı. Bir anlamı olur mu bilmiyorum ama bu... o kadar da iddialı değil?"

Will başını hafifçe yana eğdi. "Anladığımdan emin değilim ama fikrini sevdim."

"Bence tam *ona* göre de ondan. Yani her yerde bir gerçeklik var. Olimpos'u örnek almış olabilir ama kendi değişikliklerini yaptı."

Will uzaktaki kulelere baktı. "Ama sen orada büyümedin, değil mi? Ben orada kalabilir miydim bilmiyorum."

Hayır, diye içinden geçirdi Nico. Kalamazdın.

"Bianca ve ben annemizle her yeri gezdik. Hades bizi görmeye de geliyordu. Yani hayır, babamın şatosunda büyümedim ama babam hayatımdaydı."

"Vay canına" dedi Will. "Ben on yaşıma gelene kadar mirasım-dan haberim bile yoktu ve ondan sonra da yıllarca Apollon'la tanışmadım."

"Güvercinlerin saldırısına uğramandan sonra kendini göstermedi mi?"

Will kaşlarını çatı. "Onlar Stimfalyan kuşlarıydı bir kere!"

"Tıpatıp güvercinlere benziyorlardı."

"Her neyse" diye devam etti Will, "belki bu görevi başarırsak... bu görevi tamamladıktan sonra..." derin bir nefes aldı "...bir ara babanın sarayma gider miyiz?"

Nico tek kaşını kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Neden şaka yapayım ki? Belki de zamanı gelmiştir diye düşünüyorum."

Nico'nun yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tünele girmeden önce Will, Tıss-Mejeste'ye nazik davrandığında hissettiği rahatlamayı hatırladı. Will çaba gösteriyordu, değil mi?

"Sanırım olması gereken de bu" dedi Nico, "yani ben onca zaman *senin* babanla takıldıktan sonra."

"Gerçekten dürüst olmak gerekirse babam o zamanlar yeniyet-meydi, dolayısıyla o sayılır mı bilmiyorum."

Nico duraksadı. "Peki sen benim babamla gerçekten tanışmak istiyor musun?"

Will başını kaldırıp Nico'ya baktı. "Elbette. Baban *senin* için önemli... o yüzden benim için de önemli."

Böyle anlarda Apollon'un çocuğuyla ilişki yaşamanın zor yanla-rını unutmak zor olmuyordu. Will iyi yürekli olmayı beceriyordu. İştendi. Nico yerde Will'in önüne oturup ona yaslandı; onun varlığı, sadakati ve sıcaklığıyla rahatladı.

“Tamam o zaman” dedi Nico. “Bir dahaki sefere babamı ziyaret edeceğiz.”

“Apollon’un oğlu Hades’le tanışmak mı istiyor?” diyen Ciiyk-Bling’in sesiyle ikisi de irkildi.

CEO ve Tıss-Majeste, ortadan kayboldukları kadar hızlı bir şekilde yeniden vücut bulmuşlardı; şimdi ikisinin avuçlarında da ölü kertenkeleler vardı. Nico kertenkeleleri nereden bulduklarını hiç bilmiyordu.

Ciiyk-Bling kertenkelelerden birini havaya atıp ağzıyla tuttu ve afiyetle yuttu. “Bence bu çok etkileyici” dedi. “Biz trogloditler Hades’ten korkmuyoruz tabii. *CIK!* Biz cesur ve azimliyiz. Ama...”

“Uzaktan cesur ve azimli olmayı tercih ediyoruz” diye tamamladı Tıss-Majeste.

İki trog, Nico’yla Will’in yanına oturup yemeklerini bitirirken Hades’in şatosunu seyrettiler. Bu... gerçekten güzeldi.

Yeraltı Dünyası’nda güzel bir an. Tıss-Majeste’nin ölü kertenkelelerini paylaşma teklifini geri çevirse de Will bile rahatlamış görünüyordu.

Sonunda Tıss-Majeste köpük peynirli şapkasını düzelterek Will’inkiyle aynı açığa getirdi. “Sanırım yola devam etmeliyiz” dedi. “Hazırsanız tabii, *GRRR*. Tartarus’a giden kestirme yola ulaşmadan önce bir engeli daha aşmamız gerekiyor.”

“Bir engel daha mı?” Will omuzlarını dikleştirdi. “Eh, bir tane daha aşabilirim. Nedir tam olarak?”

“Çiftlik” dedi Ciiyk-Bling. “Çiftlikten geçmemiz gerekiyor.”

Çiftlik kelimesini Ceza Tarlaları’nda yeni bir işkence biçimiymiş gibi söyledi.

“İnsanlar burada çiftçilik mi yapıyor?” dedi Will. “Nasıl? Güneş ışığı yok.”

Böylece Nico’nun ürkütücü korkusu yeniden ortaya çıktı. İki yönlüydü: Birincisi, Will’in Yeraltı Dünyası’ndaki yaşamı hayal edememesine bir kez daha sinirlendi. İkincisi, Nico’nun zihninin derinliklerinde bir anı canlanmaya başladı... Nico’nun Asphodel Tarlaları’nda dolaşan üvey kız kardeşi Hazel Levesque’i bulduğu

yolculukta Hades'in ona bir çiftlikle ilgili söylediği bir şeyin silik hatırası.

Hades onu ne konuda uyarmıştı? Nico, Hazel'la iletişime geçebilmeyi diledi; muhtemelen bunun cevabını o bilirdi. Hazel'ın hafızası daha kuvvetliydi.

Will'le birlikte trogloditlerin arkasından yürürlerken Nico, Hazel'ı ne çok özlediğini düşündü. Bu duyguyla barışmayı öğreniyordu. İnsanları özlemekle ilgili bir sıkıntısı yoktu çünkü özlemek onların hayatında olmasını istediği anlamına geliyordu. Bu fikir Nico için çok yeniydi; insanları kendinden uzaklaştırmaya ya da yanından çekilmelerini izlemeye alışkındı. Bir zamanlar Will'i bile kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Eğer bunu gerçekten yapmış olsaydı şu an nerede olurdu acaba?

Ciiyk-Bling, granit tepelerin arasından kurumuş bir nehir yatağı gibi kıvrılarak geçen bir vadiyi takip ederek yol gösteriyordu. Nico çabucak koordinat sistemini kaydetti. Babasının şatosunun kuzeyde, Asphodel Tarlaları'nın ötesinde olduğunu biliyordu ama bu manzara tamamen yabancı görünüyordu. Bu tepelerde sürüklenen ruhlar yoktu. Lanetlilerin havayı dolduran feryatları duyulmuyordu; sadece kendi ayaklarının çakıl taşları üzerindeki çıtırtısı vardı. Tek ışık yamaçlardaki mavi liken parçalarından geliyordu ve bu da Nico'ya bir suç mahallinde dolaşarak UV ışığı altında kan izi olup olmadığını inceliyormuş hissi veriyordu. Of. Will'in çok sevdiği gerçek suç podcastlerinin çoğunu dinliyordu. (Nico'nun güneş özlü erkek arkadaşında anlam veremediği bir şey daha.)

Will, Nico'nun arkasından yürüyordu, adımları eskisinden daha yavaştı. Yine mırıldanıyordu ve melodisi Nico'nun kulağına kadar geliyor, sanki Will birkaç metre uzaktayken bile bağlantıda kalmanın bir yolu olarak enerjisini gönderiyormuş gibi Nico'yu sarıp sarmalıyordu.

Nico, Will'in enerjisini korumasını istese de müziğin verdiği rahatlatıcı histen çok memnundu. Aşırı ışık saçmaması için gözünü Will'den ayırmaması gerektiğini düşündü.

Sonunda bir tepenin sırtına vardılar. Aşağıda, tarlalardan ve meyve bahçelerinden oluşan geniş bir alan ufka kadar uzanıyordu. İşte o zaman “çiftlik” olayı anlam kazanmaya başladı.

Sıra sıra yüksek gri ağaçlar kırmızı çiçeklerle doluydu. Hayalet çiftçiler meyve bahçeleri arasında dolaşüyor, kimisi ağaç gövdelerine şurup muslukları açıyor, kimisi omuzlarındaki boyunduruklarda kovalar taşıyordu. Meralarda simsiyah sığır sürüleri sarı çimenlerde otliyordu.

“İnekler” diye homurdandı Will. “Bunların orman boğalarıyla alakası yok, değil mi?”

Nico cevap veremedi. Evvel en yakın meyve bahçesindeki hareketlilik yüzünden dikkati dağıldı. Ağaçların gölgeleri içinden insana benzeyen devasa bir yaratık ortaya çıktı.

Nico’nun kalbi sıkıştı.

Nerede olduklarını ve kiminle karşı karşıya olduklarını çok geç anladı. Yaratığın kafası kızıl bir Angus boğası kafası, gövdesi koyu kızıl tenli kaslı bir adamın çıplak gövdesiydi. Siyah deri pantolonun altında koyu renkli iş çizmeleri vardı.

“Minotor!” diye haykırdı Will, savunma pozisyonuna geçerek. “Kaçacak mıyız?”

“Minotor değil bu” dedi Nico. “Ve hayır, kaçmayacağız.”

Boğa-adam tepeye koşarak doğrudan onlara doğru ilerledi.

“Şey, emin misin?” dedi Will.

“Sana saldırmayacak!” Ciiyk-Bling neşeyle söz verdi. “Niyeti çok daha kötü!”

Nico içini çekti. “O bir kötücül ruh, Will ve bizimle savaşmak istemez. Onun istediği...”

Boğa-adam kayarak tam önlerinde durdu, derin derin nefes alıyordu.

“Oo, güzel!” diye bağırdı. Sesi o kadar derindi ki Nico’nun dişlerini takırdattı. “Sizi gördüğüme çok sevindim, çünkü hiçbir yere gitmeyeceksiniz!”

“Açıkça belirtmek isterim ki, aslında ne yaptığımı bilmiyordum” dedi Nico. “Mesela, bunu oturtmamız gerekiyor.”

Gorgyra başını eğdi. “Yargılamıyorum.”

“Bunu çoğunlukla Will’e söylüyordum çünkü o bu konuda benimle dalga geçmeye *bayılıyor*.”

“Yalnızca arada bir!” dedi Will. Sonra elini kaldırıp ağzını kapatır gibi yaptı ve Gorgyra’ya fısıldadı: “Hep yapıyorum.”

“Bak” dedi Nico, “Melez Kampı’nın bize *aslında* ne öğretmesi gerekiyor biliyor musun?”

Gorgyra başını iki yana salladı.

“*İnsan duyguları* üzerine ders almaya ihtiyacımız var” dedi Nico. “Duygularımızı nasıl açacağınız, hislerimizi nasıl ifade edeceğimiz, sevimli bir oğlana nasıl çıkma teklif edeceğimiz üzerine dersler...”

“Sen gayet iyiydin” dedi Will.

“Yani, ortaya *atlayıp* tüm kampın önünde sana çıkma teklif etmeye kesinlikle niyetim yoktu!”

Will gülmeye başladı ama kahkahası çabucak, derin, sarsıcı bir öksürüğe dönüştü. Nico kolunu erkek arkadaşının beline doladı.

Will elini kaldırdı. “İyiyim.”

“Hayır, değilsin.” Nico, Gorgyra’ya kaşlarını çatı. “Durumu kötüleşiyor. O tekneye hemen ihtiyacımız var. Çok fazla vakit kaybettik!”

Gorgyra'nun gözlerinin etrafındaki çizgiler belirginleşti. "Hikâyeler asla zaman kaybı değildir Hades'in oğlu. Hepimiz hikâyelerden ibaretiz."

Will elini sallayarak, "Devam et" dedi.

Nico homurdanarak yerine oturdu. "Neyse" dedi Gorgyra'ya bakarak, "Will'e gerçeği söylemekten korkuyordum. Ne zaman yanına yaklaşısam alev alıp yanacağım sanıyordum."

Will alnını sildi. "Beni kandırdın. Berbat durumda olan benim sanıyordum doğrusu."

Nico başını salladı. "Hiç de bile. Orada bir şeyler olduğunu hissetmiş olsam da bunu düşünmek korkutucuydu... Bilmiyorum. İlan etmek yani. Ve karşı tarafın, sadece Will'in değil herhangi birinin nasıl tepki vereceğini kestirememek de..."

"Melez Kampı yobazlarla dolu olduğundan falan değil ha" dedi Will, Gorgyra'ya eğilerek. "Sadece... bizim dünyamızda adımlarını temkinli atmayı öğreniyorsun. Birine gerçekte kim olduğunu söylediğinde, onun sana karşı hislerinin değişip değişmeyeceğinden asla emin olamıyorsun."

Nico bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Uzun zaman önce bir kez başıma gelmişti benim" dedi. "Ne olduysa Efsanebüyüsü kartlarım hakkında söylediğim zararsız bir şey yüzünden oldu."

"Bir dakika, gerçekten mi?" diye sordu Will. "Bunu bana hiç anlatmadın."

Nico'nun üstdudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Eh, bir ara paylaşmaya başlamam lazım, değil mi? Bütün geçmişimi senden sır gibi saklayamam."

"Nico, bak..."

Nico elini kaldırdı. "Sana cidden anlatmak istiyorum."

Will yaklaştı. "Tamam."

"İtalya'dan ABD'ye taşınmamızdan hemen sonraydı" diye anlatmaya başladı Nico. "Washington'da yaşıyorduk ve okula bir deste Efsanebüyüsü kartlarımı götürmüştüm..."

"1940'larda Efsanebüyüsü kartların mı vardı senin?"

Nico içini çekti. "Evet, Will. Cep telefonlarımız, internetimiz falan yoktu ama Efsanebüyüsü kartlarımız *vardı*."

"Vay dedem benim be."

"Kes sesini."

Will kıkırdadı, Nico'ya biraz daha sokuldu.

"Neyse" diye devam etti Nico, "şimdi düşünüyorum da, eşcinsel olmakla ilgili duygularımın farkında bile değildim. Sadece... oluverdi işte? Ama şu Henry Whittaker denen çocukla oynarken kartındaki Ares'in ne kadar da güzel göründüğünü söylemiştim."

"Ares mi?" Will bir kaşını kaldırdı. "*Gerçekten mi?*"

Nico gözlerini devirdi. "Sekiz yaşında falandını, Will."

"En azından ben Hermes'i çekici bulacak kadar vizyonluydum."

"*Hermes mi?* Dalga mı geçiyorsun? Kim *Hermes*'ten hoşlanır ki?"

"Ben" dedi Will.

"Vay be, gerçekten ezikleri seviyorsun" diye mırıldandı Nico.

"Çocuklar..." dedi Gorgyra, ufak bir uyarı ile başını onlara doğru eğdi.

"Kusura bakma" dedi Nico ama ardından yine başını Will'e doğru salladı. "*Hermes.*"

"Burasının güvenli bir yer olduğunu sanıyordum" dedi Will gülümseyerek.

"Off." Nico, Will'in gülümsediğini gördüğü için mutluydu ama kalbi hâlâ sinirle çarpıyordu. "Ares ile ilgili öyle deyince Henry de bana tip tip baktı. Bana garip olduğumu söyledi. Öyle isim falan takmadı ama bir daha benimle takılmadı da. Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım: Böyle yapma. Böyle hissetme. Bunu aklından *bile* geçirme."

"Vay be" dedi Will. "Hiç bilmiyordum."

Nico derin bir nefes vererek gerginliğini saldı. Ne zaman birileri Nico'nun heteroseksüel olmadığından ya da kendisi hakkında çok konuştuğundan şüphelense, Nico aynen böyle hissediyordu: Patlamaya hazır bir bomba ya da yangını körükleyecek bir rüzgâr gibi.

Ama Will'le... güvendeydi. Will ona sırtını dönmezdi, onu bırakmazdı ya da arkasından kötü şeyler söylemezdi.

Nico bunu düşünerek bir bağlantı kurdu. İlk defa kendinden bir parçayla ilgili bir şeyin farkına vardı ve öylece iltihaplanıp karanlığa itmek yerine paylaşmayı tercih etti.

“Bu yüzden Cupid’e karşı o kadar negatiftim” dedi.

Gorgyra’ya birkaç yıl önce olanlarla ilgili ufak bir özet geçti; Cupid’in, Nico’yu eşcinsel olduğunu itiraf etmeye nasıl zorladığını yani. “Jason’ın beni Hırvatistan’da bırakıp gideceğinden korkmuştum” dedi. “Buna inanmıştım da. Neden bırakmasındı ki? O an, benim hakkımda dünyadaki herhangi birinden çok daha fazla şey biliyordu Jason.”

“Ama gitmedi” dedi Will sakince. “Gitmedi, tıpkı bizim gitmediğimiz gibi.”

“Evet” dedi Nico. “Ama o deneyim canımı yakmıştı. Jason’a açılacak kadar rahat hissetmemin biraz zaman alacağını biliyorum ama bu, yine de buna ben karar vermeliydim. Bu, benim kararım olmalıydı.”

“Kendimizi açık etmeye zorlanmamız hiç de adil değil” dedi Gorgyra. “Bu yüzden ruhların benimle paylaşacağı herhangi bir şeyin rızaları dahilinde verilmesi çok önemli.”

“Rıza” dedi Will başını sallayarak. “İnsanları güvende hissettirir.”

Gorgyra başını yana eğdi. “Nico, merak ediyorum da... neden tüm bunları *bana* anlatıyorsun? Beni o kadar da iyi tanımıyorsun ve somut birisin. Acheron’daki yalnız bir ruh da değilsin.”

“Şey, sana güvenebileceğimi düşündüm” dedi Nico biraz düşündükten sonra. “Yani çoğu tanrı ve ölümsüz yaratık homofobik değil. Yoksa nasıl bunca zaman hayatta *olabilirlerdi* ki?”

“Babam gibi” dedi Will. “Her cinsiyetten birine âşık oldu.”

“Aynen” dedi Nico. “Ayrıca... burada tek başmasın Gorgyra. Homofobi mi? Ölülerin dünyasında mı?” Alaycı bir ses çıkardı. “Gördüğüm üzere birisi öldüğünde onu yönelimine göre yargılamıyorsun.”

Gorgyra’nın yüzü tatmin olmuş bir edayla parıldadı. Elbisesi uçtu ve sanki birileri sesleniyormuşçasına fısıldadı. Ne diyorlardı ki? Nico’dan ne istiyorlardı?

Bildiğini sanıyordu.

“Sonunda bu kararı kendim verebiliyorum” dedi. “Bir yanlış anlaşılma yüzünden çıktı hepsi ama yine de bunu ben seçtim.”

Will, Nico'nun elini sıktı. "Buluşma."

Nico, Gorgyra'ya baktı. "Melez Kampı'ndaki satirlere ve nimfalara Will ve benim için bir piknik ayarlamalarını istedim. Böyle olması gerektiğini zannediyordum! Filmlerde böyle oluyordu. Bu samimi romantik hamleleri yaparsın ve her şey plana göre gider ve..."

"Ve sonra satirler yanlışlıkla Nico için kamp genelinde bir itiraf partisi düzenler" diye tamamladı Will.

Nico sızlandı. "Gorgyra, yemekleri ormanın ücra bir köşesine kuracaklarını falan zannediyordum; o yüzden sıradan bir perşembe günü yemek gazinosunu geçince her yere asılmış olan çiçek çelenklerini gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal etmeye çalış. Her masada bir piknik sepeti vardı. Nimfalar en güzel yeşilliklerini giyinmişlerdi ve Ardiç da beni çobanpüskülünden bir taçla karşılamıştı!"

"Çok tatlı gözüküyordun ama" dedi Will.

"Ve sonra beni baş masaya oturtular, tabii hâlâ neler olduğunu anlamıyordum. Will'le olan pikniğimize geç kalacağım diye kafayı yiyordum!"

Nico hızlıca bir bakış attığında erkek arkadaşının yine parıldadığını gördü. Önceki kadar parlak değildi; daha çok ufak bir kuzey ışığı vücudunda dolaşıyor gibiydi. Nico, Will'in kıymetli enerjisini harcıyor olmasından dolayı endişeleniyordu ama Will'in cildi artık o kadar da kötü gözüküyordu. Yüzü de artık hastalıklı derecede solgun değildi.

O yüzden Nico konuşmasına devam etti.

"Kamptakiler toplanınca Ardiç o günün özel bir gün olduğunu duyurdu. Bir duyuru yapacağımı söyledi. İnanılmaz derecede korkmuş olduğumu tekrar hatırlatayım. Sonunda ne yaptıklarını anladım ve yanlışlıkla yapılmış olmasına rağmen hâlâ üzgündüm. Bu istediğim şey değildi ki!"

"Ama yine de olacağına vardı" dedi Gorgyra. "Neden? Ne değişti?"

Nico bir süre sessiz kaldı. "Bunu üstlenmem gerektiğine karar verdim" dedi. "Kendi yöntemimle yapacaktım. Sadece Will'e eşcinsel olduğumu ve ondan hoşlandığımı söylemekle kalmayıp as-

lında *herkese* söyleyebilirdim. Melez Kampı'nda kalacaksam orada kendim olarak var olabileceğimi, gölgelerde saklanmak zorunda olmadığımı bilmeliydim."

"Gölgeleri seviyorsun ama" diye dalga geçti Will.

Nico omuzuyla onu itti. "Şşş. Bu *benim* itiraf hikâyem, Will."

"Teknik olarak benim de!"

"Doğru dedin." Nico, anılarına gülümsedi. "Kulübendekilerin bazıları bu itirafına çok şaşırmışlardı."

"Kayla ve Austin hariç. Çok heyecanlıydılar ama seni defalarca kez süzdüğümü de fark etmişlerdi."

"Bu nasıl bir şeydi, Nico?"

Gorgyra'dan gelen bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. "Ne nasıl bir şeydi?"

"O an. İtiraf edişin."

Yeniden Will'e, onun sıcak mavi gözlerine baktı.

"Korkunçtu" dedi. "Yemek gazinosundan çıt çıkmıyordu; ayağa kalkıp öksürdüğümü ve yaklaşık... yarım dakika kadar hiçbir şey söylemediğimi hatırlıyorum. Sonrası... tıpkı bir barajın yıkılması gibiydi. Her şeyi *anlattım*."

Will başını salladı. "Başlarda çok savunmacı olduğunu hatırlıyorum" dedi. "Herkesin senin hakkında konuştuğunu bildiğini, senin ortalıklarda çok olmadığını söylemiştin. Sanki... her muhtemel yargı ve eleştiriyi bekliyor gibiydin."

Nico'nun gözleri yaşlarla buğulandı. "Ama onca en kötü senaryonun hiçbirisi yaşanmadı bile. Sadece tüm kampa eşcinsel olduğumu, bu gerçeği gizlemekten yorulduğumu, Will Solace'tan hoşlandığımı ve onunla çıkmak istediğimi söyledim. Ve herhangi bir şekilde meteor yağmuru ya da patlama falan da yaşanmadı. Melez Kampı'ndan toplu kaçış da olmadı."

Will'e döndü. "Ne söylediğini hatırlıyor musun, Gece Işığı?"

Will gözlerini devirdi. "Hatırlıyorum, Ölüm Çocuk. Sana, bunun için bir parti düzenlemen gerekmediğini söylemiştim. Bana sorsaydın evet derdim, demiştim."

"Tekrarlıyorum, o partiyi bilerek düzenlememişim!"

"Ama o zaman ben bunu bilmiyordum" dedi Will. "Çok etkilenmiştim. Çok da parti insanı gibi değildin ve tüm bunları sırf benden hoşlandığını söylemek için mi yapmıştın? İşe yaramıştı, Nico."

"Ne işe yaramıştı?"

"Her şeyi daha açıklığa kavuşturmama yaramıştı" dedi. "Kim olduğumu söyleyebilmeme yaramıştı. Seninle çıkmayı, sırf tatlı olduğunu düşündüğüm için kabul etmediğimi görmeme yaramıştı. Kaldı ki tatlısın da!"

"Iyy, iğrenç" dedi Nico ama gülümsemesine hâkim olamadı.

"Bu, benim de ortaya çıkma şansımdı." Will'in yapış yapış cildi aydınlandı. "Sırf senin sayende kaç kişi daha itirafta bulunurken kendisini rahat hissetti, haberin var mı Nico?"

"Ne? Neyden bahsediyorsun?"

"Paolo. Malcom Pace. Jake Mason. Sadece Melez Kampı da değil üstelik! Piper da en az diğerleri kadar müteşekkir sana. Eğer ilk adımı atan sen olmasaydın hiçbirini bunu başaramazdı."

Sıcaklık Nico'nun yanaklarına yayıldı. Hiç bu açıdan düşünmemişti, sadece kendisi olmaya çalışıyordu.

"Çoğu zaman diğerleri üzerindeki etkimizi görmeyiz, dedi Gorgyra. "O an için yalnızca kendimizleyizdir. Ama Nico di Angelo... Nelerle çevrili olduğunu görmüyor musun?"

Fısıldamalar tekrardan duyuldu ve bu defa Nico seslerdeki çaresizliği hissetti.

Hayır, bu doğru değildi.

Çaresizlik değil, *kıskançlıktı*.

"Gel" dedi Gorgyra, oturduğu taştan kalkarak. "Size bir sandal sözü verdim ve siz de bana gereğinden fazlaca hikâye anlatıyorsunuz."

Nico, Will'in ayağa kalkmasına yardım etti ve erkek arkadaşı ise ona yaslanmadan evvel birazcık sallanıverdi.

Gorgyra'nın gümüşü gözleri üzgün görünüyordu. Gitmelerini istemiyor muydu? Nico, doğasını bildiği Gorgyra için bunun zor olduğunu düşündü ve içinde bir acıma duygusu belirdi.

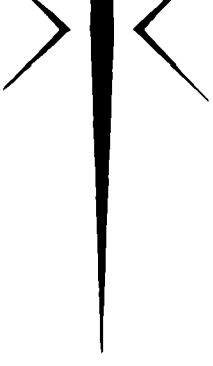
Artık parlaması sönen Will'e baktı hemencecik. Parlamıyor olsa bile hikâye anlatmalarından evvelki haline göre çok daha iyi gözük-

küyordu. Nico, Will'in bacağındaki sargıya göz attı. Kanama durmuş gibiydi.

Nico pek anlamasa da hikâyeler bir şekilde Will'in iyileşmesini hızlandırmışa benziyordu.

Nehre yürüdüler, bu sırada Will ise sekiyordu. Sahile ulaşmadan evvel Will tökezleyiverdi. Nico, iskelenin ucunda oturması için ona yardım etti. Belki bir hikâye daha anlatmalıydı?

"Hey." Yüzünü Will'inkine yaklaştırdı. "Beni ilk öptüğün zamanı hatırlıyor musun?"

22

Nico boğa adama elini kaldırdı. “Menoitios, Will, Ciiyk-Bling ve Tıss-Majeste ile tanış. Millet, bu Menoitios.”

Menoitios boynuzlarını kavradı ve heyecanla yukarı aşağı zıplamaya başladı. “Ah, tanrılar *kesinlikle* dualarımı duydu! *Yıllardır* bir yarı-tanrının gelmesini bekliyordum ve şu an gerçekten de *Nico Di Angelo* mu burada?”

Will’in ağzı açık kaldı. Nico nazikçe uzanıp erkek arkadaşının ağzını kapattı. Trogloditler ise pek şaşırmışa benzemiyordu.

“Merhabalar, Menoitios!” dedi Ciiyk-Bling gururla. “Daha önceden tanışmadık ama ben *Ciiyk-Bling*, trogloditlerin CEO’suyum –AAAAA– hizmetinizdeyim! Ve bu da yoldaşım Tıss-Majeste.”

Tıss-Majeste büyük bir ustalıkla peynir şapkasını çıkarıp selam verdi.

“Vay be, bana yardım edebilecek *dört* insan mı?” Menoitios iri yarı ellerini birbirine çarparak alkışladı. “Bu hayatımın en iyi günü.”

“Kafam karıştı” dedi Will. “Sen kimsin?”

Menoitios tıpkı bir inek gibi burun deliklerini açtı. “Menoitios? Yok mu? Nico sana benden *hiç* bahsetmedi mi?”

“Biraz... meşguldüm?” dedi Nico utana sıkıla. “Anlarsın ya, üvey kız kardeşimi burada bulmak, Tartarus’a düşmek ve sonra da

tüm o sinir bozucu Roma imparatorlarıyla uğraşmak falan? Bilirsin işte.”

“Ever, evet, Hades *bunlarla* ilgili esip gürlüyordu” dedi Menoitios. “Ama *bir noktada* da arkadaşına beni anlatırdın yani!”

Will suratını ekşitti ve kafasını hayır anlamında salladı.

“Şey, ciddi algılamamaya çalışacağım” dedi Menoitios. Sonra da elini Will’e uzattı. “Nico’nun babası için çalışıyorum. Sürülerini güdüyor ve çiftliğine bakıyorum.”

“Anlatsana” dedi Will, Menoitios’un elini sıkarken, “çiftlik *ne için* var?”

Menoitios kahkaha attı. “Ah, *şapşal* seni. Tabii ki de biliyorsun...”

Will tekrardan kafasını hayır anlamında salladı.

Menoitios, Nico’ya bakıverdi. “Ona *hiç* mi bir şey söylemiyorsun ya?”

“Bazen!” dedi Nico. Sonra da, Bazen ona daha da fazlasını anlatmaya korkuyorum, diye düşündü.

Menoitios homurdandı. “O zaman bir bakalım... eee... Adın neydi?”

“Will. Will Solace.”

Menoitios gözlerini kıstı. “Apollon’un çocuğu musun?”

“Evet.”

“Hımm. Burada *ne* aradığını hiç anlamadım, Gece Işığı.”

“Hey!” dedi Will kaşlarını çatarak.

Menoitios arkasındaki manzarayı göstermek için elini salladı. “Gördüğünüz her şey, Yeraltı Dünyası’ndaki yardımcılarını besleyebilmek ve de makinenin çarklarının dönmesi için var. Hades için tarlalarda, şatoda ya da Elysium’da çalışan bir sürü varlık var. Hepsinin de beslenmesi gerekiyor. Ambrosia ve nektarlar *hiçlikten* mi geliyor sanıyordun?”

“Elbette hayır” dedi Will. “Melez Kampı’nda revirin idaresine yardımcı oluyorum.”

“Öylece *var olmuyor*” dedi Menoitios. “Yetiştiriyorlar. Melez Kampı’ndaki satir ve orman perileriniz de tarlaları ve bahçeleri idare ediyordur.”

"Menoitios babam için... şey, çok ama çok uzun zamandır çalışıyor" dedi Nico. "Sürülerle baya iyi ilgilenir."

Boğa adam iltifata karşı elini savuşturdu. "Ay, *sus be*" dedi ve sonra daha kısık bir sesle, "Ama doğru. Eğer isterseniz etrafı gezdirebilirim" diye ekledi.

Nico kıvranıverdi. "Menoitios, seni görmek çok güzeldi ama görevimiz var, o yüzden..."

"Hem de *görev*! Ne kadar da heyecanlı! Tamam o zaman, sizin için kırmızı halıyı serreyim."

Menoitios yere yayılırken Nico da onu huzursuzca izledi.

"Buyursunlar, EY yüce yarı-tanrılar!" dedi.

"Lütfen yapma" dedi Nico.

"Anladınız mı? Ben kırmızı halıyım."

"Anladım."

"Kırmızıyım ya hani."

Nico iç çekti. "Lütfen ayağa kalk, Menoitios."

Boğa adam ayağa kalktı ve üstünü silkeledi. "Sırf siz yarı-tanrısınız diye dünya durmuyor."

"Kimse öyle demedi ki!" dedi Nico. "Sadece şeyden geçmemiz lazım... ee..." Bakışlarını Ciiyk-Bling'e çevirdi.

"Kısa yoldan" dedi troglodit.

"Kısa yol mu?" Menoitios homurdandı. "Nereye kısa yol?"

Daha Nico cevaplayamadan Tıss-Majeste hemen yumurtladı bile. "Ah, Tartarus'a gidiyorlar!" Trog'un gözleri hayranlıkla parıladı.

"*Tartarus* mu?!" Menoitios kahkahalara boğuldu. Eğilip kaburgalarını tuttu. "Ay harika. Çok teşekkür ederim, genç troglodit! Bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdin!"

"Bu ne demek oluyor?" dedi Will.

Menoitios tekrardan ciddileşti. "*Kesinlikle* Hades'e gidip siz ikinizin onun diyarında onun izni olmadan dolaştığınızı söyleyeceğim demek oluyor. Gerçi buna çok da sevinmeyecek, öyle değil mi, Nico?"

Nico alnından akan ter damlalarını hissedebiliyordu. "Yapma, Menoitios. Yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Menoitios omuzlarını silktilti. "Onu şimdi arayabilirim. "Hatta belki *mektup* falan yazarım."

"Lütfen! Bilmeme..."

"Sevgili Hades, nasılsın?" dedi Menoitios yazar gibi yaparken. "Umarım iyisindir. İneklerin *harika* ve nektar rezervleri de şimdilerde doldu taşıyor. Bu arada, oğlun bir başka yarı-tanrıyı -Apollon'un çocuğu ha, az değil!- diyarına getirmiş ve çok net Tartarus'a gidiyorlar. Evet, doğru duydun, başkalarının girmesini özellikle yasakladığın o yere. Sevgilerle! İmza, vefalı ve sadık sürü çobanın, Menoitios."

Boğa iblisi, gösterisini tamamlamak adına mektubu katlayıp zarfa koyar gibi yaptıktan sonra bir de üzerine öpücükten görünmez bir mühür kondurdu.

"Bitti mi?" diye sordu Nico.

"Belki" dedi Menoitios. "Babana *söylememem* için bana ne sunacağınıza bağlı."

Nico sızlanmamak için kendini tuttu. "Bu sefer ne istiyorsun, Menoitios?"

"Ben mi? *Bana* mı soruyorsun?" Şaşırmış gibi yaptı. "Ay ihtiyaçlarımı düşünmen ne kadar da tatlı!"

"Bu iblis fazla dramatik" diye belirtti Ciyyk-Bling.

"Son iki bin yedi yüz yılın her günü!" dedi Menoitios. "Alışın!"

Nico dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, her zamanki adaltsiz anlaşmayı yapalım: Senin için saçma bir görevi halledelim; sen de müdahale olmadan geçmemize izin ver."

Menoitios kıkırdadı, böylesi bir ses dev bir boğa kafalı adamdan gelince garip olmuştu tabii. "Kahramanlar da bunun için yok mu, Nico?" Daima yanlış yönlendirilen ahlaki amaçlar uğruna işe yaramayan şeyleri alıp duruyorsunuz. Neden *ben* de bundan faydalanmayayım?"

"Ne istiyorsun?" dedi Nico sertçe.

"Meyve" dedi. "Bizzat Persephone'nin bahçesinden."

Nico korkudan küçük dilini yutmuştu. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"Ve siz de Tartarus'a girmenizin mümkün olmadığını biliyorsunuz" dedi Menoitios. "Daha şimdiden çıkmazdayız. Bunu çözmek istemez miydiniz?"

Ciiyk-Bling kollarını kavuşturdu. "Çok şey istiyorsun çiftçi boğa adam. Trogloditler, Persephone'nin bahçesine asla gitmez."

"Asla" diye arka çıktı Tiss-Majeste. "Ne kadar parlak olursa olsun."

Ciiyk-Bling uzaklara dalıverdi. "Evet. Çok ama çok parlak..."

"Dur bir dakika" dedi Will. "Birileri bana bunun neden büyük bir şey olduğunu açıklayabilir mi?"

"Evet, Nico." Menoitios'un sesinden sahte bir tatlılık akıyordu. "Bunu neden *sen* açıklamıyorsun?"

Nico tırnaklarını avucuna geçirdi. "Üvey annemin bahçesi... O bahçenin eşi benzeri yok. Çok güzel. Hatta dürüst olmam gerekirse en sevdiğim yerlerden biri."

"Hâlâ problemi göremiyorum" dedi Will. "Eğer o kadar iyi biliyorsan neden Persephone'yi ziyaret edip kocasına hiçbir şey anlatmamasını söylemiyoruz?"

"Çünkü bahçesinden bir şey almama asla izin vermez! *Kimse* bunu yapamaz. Son derece ender bitkilerle dolu orası. Elmaistan çalılar diyorum, Will. Yakut açan ağaçlar Ve eminim ki bir şey aldığımız *an* bundan haberdar olur, ki bu da ânında Hades'e söyler demek. Sonra da yanarız."

"Pek fazla seçeneğin yok" dedi Menoitios. "Ya şansını dener ve *bir ihtimal* yakalanmazsın ya da bana yardım etmeyi reddeder ve *kesin* yakalanırsın."

"Neden?" dedi Nico. "Neden hep diğerlerinden bir şey istiyorsun? İnsanların sana getirdiği şeyleri biriktiriyor musun?"

"Hayır!" dedi Menoitios ve bu sefer tepkisi hiç de sahte değildi. "Hayır, bu şey için... Paylaşmayı seviyorum işte."

"Paylaşmak mı?" dedi Will. "Kiminle?"

"Erkek arkadaşım!" diye ağzından kaçırdı. "Hah, söyledim işte. Mutlu musunuz?"

Nico ve Will birbirlerine baktılar, şok olmuşlardı.

"Ah, yoksa erkek bir iblisin erkek bir dev ile ilişkide olmasıyla bir derdiniz mi var?" Menoitios insan ayağıyla toprağı eşeledi, sanki onlara saldırmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Ne?" dedi Nico. "Hayır! Sadece..."

"Sizden daha iyisini beklerdim" dedi Menoitios. "Görünüşe göre..."

"Menoitios, sakın ol" diye kesti Nico. "Ben eşcinselim."

"Aa" dedi Menoitios. "Şey... özür dilerim o zaman. Bazen çok savunmacı davranabiliyorum."

"Önemli değil" dedi Will. "Ama şu Erkek Arkadaşı Haberi'ne geri dönelim. *Dev...* mi dedin?"

"Evet" dedi Menoitios gururla göğsünü şişirerek. "Öyle *dev* dev değil gerçi. Daha çok benim boylarımda. Adı Geryon ve bir süredir de çıkıyoruz."

Nico aniden öylesine sert öksürmeye başladı ki Will eliyle Nico'nun sırtına vurdu.

"*GERYON MU?!'*" diye sordu Nico. "Siyah saçlı? Küçük bıyıklı? Üç vücutlu?"

"Aynen, o" dedi Menoitios hülyalı bir şekilde. "Onu tanıyor musun?"

"Beni ve arkadaşlarımı esir almıştı! Percy Jackson'ı öldürmeye çalışmıştı!"

"O eski hayatıydı!" diye iddia etti Menoitios. "Ölümün Kapıları kapandığından beri... şey, çok *değişti*."

"*Nasıl* değişti?" diye sordu Nico. "Çünkü korkunç biriydi! Kronos'a yardım etti. Tek umursadığı paraydı!"

"Artık önemsemiyor" dedi Menoitios. "Bu yüzden ona güzel bir şeyler vermek istiyorum ya. Hiçbir şeyi yok. Çiftlik işini kaybetti. Hayatını gözden geçirmeye başladı ve gelişimiyle gurur duyuyorum! Eğer ona bir tanecik güzel bir şey bulursam... Hediye vermek benim için *seni seviyorum* demek" dedi çekinerek. "Ama daha önce hiç hediye *bulma* şansım olmadı. Hep çalışıyorum."

Will başını salladı. "Bu... çok tatlı aslında."

"Tatlı mı?" dedi Nico burnundan soluyarak. "Geryon ile tanışmadın. Nasıl biri bilmiyorsun."

“Nasıl *biriydi* diyecektin sanırım” dedi Menoitios. “*Eskiden*, Çünkü *şimdi* nasıl biri olduğunu bilmiyorsun.”

Nico donakalmıştı.

“Belki de ona bir şans vermeliyiz” dedi Will. “Bir zamanlar berbat olan insanların sonradan nasıl değiştiğini ikimiz de biliyoruz. Ethan gibi. Ya da Luke.”

Will böyle söyleyince Nico da kabullenmek zorunda kaldı. Zaten tüm görevin arkasındaki amaç da bu değil miydi? Değişmeye çalışan birini kurtaracaklardı.

“Tamam” dedi. “Menoitios, sana o meyveyi getirmenin bir yolunu bulacağız, tabii sonrasında geçmemize izin vereceğine dair söz verirsən.”

Menoitios elini kırmızı göğsüne yerleştirdi. “Styks üzerine yemin ederim.”

“Bu benim için yeterli” dedi Will.

“Benim için de” diye karar verdi Nico.

Ciiyk-Bling ve Tıss-Majeste arasında bir tıslama ve tıklama telaşı yaşandı.

“Sizinle gidemeyiz yarı-tanrılar” diye belirtti Ciiyk-Bling. “Cesur trogloditler için bile çok tehlikeli. Eğer yakalanırsak tüm halkımız Hades’in gazabına uğrar!”

“Bahçe ne kadar parlak olsa da...” Tıss-Majeste hülyalı bir şekilde ekledi.

“Anlıyorum” dedi Nico. “Zaten gereğinden fazlasını yaptınız bile. Sadece ikimizin bahçeye gizlice girmesi bile yeterince zor olacak.”

“Bu da bana başka bir soruyu hatırlatıyor” dedi Will ayakları titrerken. “Persephone’nin bahçesi, Hades’in şatosunun yanında değil mi? Tüm yolu geri mi yürümemiz gerekecek?”

“Dertlenmeyi bırakın da beni takip edin” dedi Menoitios. “Bir yol biliyorum.”

Boğa adam onları tepeden aşağıya, kendileriyle hiç de ilgilenmeyen siyah sığırlarla dolu otlaklardan geçirdi. Nico akın eden düşüncelerini bastırmaya çalıştı ama babasına –ve tabii Persephone’ye—nasıl yakalanmadan geçecekleri konusunda endişelerle boğuluyordu.

Bostanlardan geçerken Menoitios devasa boyutlarda, kalın gövdeli ağaçlardan birine vurdu. "Daha önce hiç kaynağından nektar içeniniz olmuş muydu?"

Will, bir gövdeye tıkaç soka ruhlerden birine baktı. "Bu hayaletlerin topladığı şey bu mu?"

"Öncelikle, onlar *ruh*" dedi Menoitios. "Bazen Ceza Tarlaları'ndaki ruhlar, ölümlü dünyada yaptıkları korkunç şeylerin kefareti burada ödemek istiyorlar, bu yüzden de Hades buraya gelmelerine izin veriyor. Kaldı ki benim için harika, tek seferde bunca nektarla uğraşmak çok zor zira."

"Vay be" dedi Nico. "Sürülerini biliyordum ama babama bu tarlada başka neler yaptığını hiç sormamıştım galiba."

Will başını salladı. "Melez Kampı'nda niye kimse bunları öğretmiyor ki?"

"Çoğu tanrı ve yarı-tanrının umurunda bile değil" dedi Menoitios. "Nektar ve ambrosia o kadar bol ki çoğu nereden geldiğini sormuyor."

"Sanırım geri döndüğümüzde Kheiron ile konuşsak iyi olur" dedi Will.

Bu, Nico'nun kalbini ısıttı.

Sollarında, çalışan ruhlar, ambrosia kalıplarını dev yumrular gibi yerden çekip çıkartıyor ve el arabalarına yüklüyorlardı. Menoitios, Nico ve Will'i yarım düzine dumanlı siyah renkte eşeğin bağlı olduğu bir bağlama kazığına getirdiği sırada onlara el salladı.

"Eşekler?" dedi Nico. "Yavaş değiller mi?"

Menoitios güldü. "İstersen yürüyebilirsin."

"Eşekler iyidir" dedi Will hızlıca. "Lütfen, Nico."

Nico, Will'in gözlerinin altındaki siyah halkaları fark etti. *Yorgunluktan ölüyor* gibiydi. Bu, böylesine bir yerde Will'den çok fazla şey bekleyemeyeceğinin bir hatırlatıcısıydı. Zaten hiç de adil olmazdı.

"İblis eşekler olsun bakalım" dedi Nico.

Menoitios eşeklerin iki tanesine semer vurdu ve kenara çekildi. "İşte ölümlü dünyaya nektarı ve ambrosiayı böyle gönderiyoruz. Maalesef seyahat etmenin daha iyi bir yolu da yok."

Will gözlerini kıstı. "Yani *tüm* nektar ve ambrosialarımızı bu şeyler mi teslim ediyor?"

"Hayır" diye itiraf etti boğa iblis. "Daha önce de dediğim gibi, Melez Kampı'ndaki koruyu orman perilerinin idare ettiğine bayışğım eminim. Ama başka yerlerde ihtiyacı olan müşteriler de var ve bunlar da onlar için."

Will, Nico'dan minik bir yardımla eşeğin sırtına tırmandı ve sonra da Nico kendi eşeğine bindi.

"Bundan hâlâ emin değilim ya" dedi. "Babamın... şey, algılan çok kuvvetlidir. Onun dikkatinden nasıl kaçacağız bilmiyorum."

"Yaratıcısın" dedi Menoitios. "Babanı ve şatonun çevresini iyi biliyorsun."

"Eğer bunu yapabilecek biri varsa o da sensin" dedi Will. Gözleri, Nico'nun o çok sevdiği Will-vari bir samimiyetle parıldayıverdi. Nico, kendisine güvenen birisinin yanında olmasının ne kadar güçlü hissettirdiğine devamlı şaşırıp duruyordu.

Bir an için durup düşündü. "Kuzeyden yaklaşmamız gerek. Erebos'un o tarafında pek hareketlilik olmaz, o yüzden duvarlar da sağlam değil. Eğer savunmada bir boşluk bulabilirsek doğrudan babamın şatosuna girebiliriz."

Menoitios kafasını salladı. "Harika bir fikir."

"Sonra da bahçeye gizlice girebilirsek... Hımm. Mükemmel meyveyi buldum bile."

"Sakın bana söyleme!" Menoitios ellerini kulaklarına kapadı. "Sürpriz olmalı!"

Nico avuçlarını kaldırdı. "Tamam, tamam!"

"Sana söylediğimiz için mutluyuz sadece" dedi Will.

Nico bundan hâlâ emin değildi ama çok geç olmadan –Bob ve Will için– Tartarus'a ulaşmak istiyorlarsa bunu yapmak zorundaydılar.

Menoitios, sırasıyla eşeklerin başlarma dokundu ve onlara Antik Yunanca bir şeyler mırıldandı. İş bittiğinde ise kenara çekildi.

"İşiniz bittiğinde sizi doğrudan geri getirecekler." Boğa adam döndü ve trogloditlere konuştu. "Size gelince, ufak dostlarım, beklerken seve seve benimle kalabilirsiniz."

GÜNEŞ VE YILDIZ

Ciiyk-Bling'in gözleri parıldadı. "Öyle yapacağız. Birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var."

"Belki de bir ticaret yapabiliriz" diye ekledi Tıss-Majeste. "Tarlalarınızdaki kertenkele ve kurtçuklar karşılığında" –peynir şapkalarına dokundular– "son moda tuhafiye ürünleri?"

Menoitios uzun boğa kirpiklerini kırıştırdı. "Ay, harika olur!"

Nico henüz Menoitios'un kat kat trog şapkalarından giydiğini hayal dahi edemedi. Eşekleri ileriye fırlayıvermişti bile. Will korku ve eğlence karışımı bir çılgılık atıverdi. Eşeğin boynuna sarıldığı sırada sürekli aynı şeyleri tekrar ediyordu: "AMANTANRILARI-MAMANTANRILARIMAMANTANRILARIM."

Ve ikisi de ölümler dünyasını iblis eşekler üzerinde hızla geçiverdiler.

23

Hades'in şatosunun kapılarının yakınında indiklerinde Will kesinlikle hayatı boyunca böylesine heyecanlı bir şey deneyimleyemeyeceğinden adı gibi emindi.

Ha tabii kasları ağrıyor, normalden daha kesik kesik nefes alıyor ve zihni bir mikserde karıştırılmış gibi hissediyordu, o ayrı...

Ama enerjisini korumak istiyorsa, iblis eşekleri sürmekten çok daha kötü yollar olduğunu da biliyordu. Binekleri, Yeraltı Dünyası'm tek bir sıkıntı bile olmadan, cehennem tazılarını kolaylıkla atlatarak, Erebos'un korumalı kulelerini tam da doğru anlarda fark edilmeden geçmiş ve nihayetinde de onları duvarlardaki bir yarıktan geçerek doğrudan şatonun sahasına hızla getirdiler. Eğer gizlice giriyor olmasalardı Will neşe dolu bir şekilde haykırır ve eşeklerin bunu bir daha yapmasını isterdi!

Ancak şato kapılarına yaklaştıkça içini bir ürperti kaplamaya başlamıştı. Onu rahatsız eden heybetli obsidyen kapılar falan değildi. Daha çok *üzerlerine* işlenenlerdi.

Karmaşık gravürlerin her biri ölümle ilgili görsellerdi: İnsan kalabalıklarının üstüne bomba atan uçaklar, uzak ufka kazınan devasa mantar bulutları, isyana hazırlanan polis memurları, panikleyen kitlelere karşı yükselen copları. Will bunların tarihi olaylara mı yoksa geleceğe dair kehanetlere göre mi resmedildiğini merak

etti. Ölümün tekrarlayan doğasına ait bir yorumlama mıydı yoksa bunlar?

Will gerçekten de bunun cevabını bilmek istemiyordu.

Şükürler olsun ki Nico onları kapılardan geçirmemişti. Zira bu, yarım düzine kadar Antik Yunan zırhı kuşanmış zombi muhafızı düşününce gerçekten de çok mantıksız olurdu. Onun yerine Will, Nico'yu kuzey duvarı boyunca fundalıkların arasındaki boşluklardan geçerek Stygian demirinden yapılmış küçük, gizli bir kapıya kadar takip etti.

Nico, ceketinin ceplerini bir parmak kemiği bulana dek karıştırdı. (Will hâlâ erkek arkadaşının acil durumlar için cebinde insan kemiği parçaları taşımasına alışmamıştı ama herkesin bir hobiye ihtiyacı vardı herhalde.) Nico, kemiği bir anahtar haline dönüştürdü –gerçek bir iskelet anahtar– ve sessizce kapıyı açtı.

Will içeriye göz atmak üzereydi ki Nico elini kaldırıp Will'i durdurdu.

Bekle, dercesine ağzını oynattı.

Nico bedenini bükerek içeriye çabucak baktı, sonra da kendini duvara bastırdı. "Bir problemimiz var" diye fısıldadı. "O burada."

Will'in nabızı hızlandı. Sonunda biraz olsun şansları yaver gider diye umuyordu. Belki de Persephone'nin yukarı dünyada dolaşırken papatyalar çizmesini falan bekliyordu. Ama eğer o *buradaysa*, Menoitios için nasıl meyve alacağız ki?

Nico parmağını dudaklarına götürdü. Tekrardan kapıdan içeri baktı ve Will'e içeri bakmanın güvenli olduğunu işaret etti.

Avluyu gördüğü an Will'in nutku tutuldu.

Bahçe, tıpkı gece vakti bir şehir gibi parıl parıldı. Her bitki ışıltıyor ya da parlıyordu. Bir çalı, gümüşü fırça çalıları gibi saplarla yukarıya doğru dallanmıştı. Bir cam kaktüs, yakut kırmızısı çiçekler açmıştı. Zümrütler ve elmaslar, çiçek tarhlarının arasında uzanan mücevherlerle kaplı bir yol oluşturuyordu. Bir diğerini görene kadar her bir bitki, Will'in gördüğü en güzel şeylerden biriydi.

Ama hiçbirisi, bahçenin ortasında masmavi güllerle ilgilenen kadın kadar güzel değildi.

Persephone'nin şeftali rengindeki elbisesi ışıktaki parıldıyordu, kumaşı kollarına doğru akan ve daireler şeklinde uzanan minik yeşil sarmaşıklarla işlenmişti. Koyu kahverengi saçları öylesine narin ve kibar bir yüzü çevreliyordu ki, güller ona boyun eğiyor ve onlara dokunması için can atıyormuş gibi gözüküyorlardı.

Persephone'nin güzelliğiyle ilgili anlatılan hikâyeler kesinlikle yeterli değildi.

Tanrıça, bahçenin içlerine doğru ilerlediğinde Will nihayet kendine gelip tekrardan Nico'ya bakabilmeyi başarmıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Nico. "Onu ilk defa görmek kolay değildir, bilirim."

"Gördüğüm en göz kamaştırıcı kişi" dedi hayranlıkla.

"Sakin ol, Gece Işığı."

"Ne? Doğruyu söylüyorum."

"Aksini iddia etmedim zaten."

Will tek kaşını kaldırdı. "Onu çekici bulduğum için kıskandın mı?"

Nico suratını ekşitti. "İyy, hayır, Will. Üvey annem olduğundan kafayı yememeye çalışıyorum sadece."

"Aa" dedi Will. "Doğru. Pardon."

"Ama evet, haklısın. Büyüleyici biri. Sanırım sadece çoktan alıştım, o kadar."

Will kafasını iki yana salladı. "Güzelliğini *duyduk* ama cidden görmeye kıyasla yanında hiç kalır."

"Tamam, tamam, biseksüel kaosuna biraz ara verelim" dedi Nico. "Nasıl onu atlatıp yakalanmadan meyve alacağımızı bulmamız lazım."

Will bir an için düşündü. "Kapıya koşup yakından birkaç tane alamaz mıyız?"

Nico kafasını hayır anlamında salladı. "İyi meyve veren bitkilerin hepsi bahçenin tam ortasında. Hatta, düşünüyorum da... acaba Menoitios başarısız olalım diye tuzak mı kurdu bize?"

"Ben de bundan endişeleniyorum" diye itiraf etti Will. "Ama bence gerçekten de o meyveyi istiyor. Eğer o meyveyi almasının tek yolu bizsek neden tuzak kurmuş olsun ki?"

Nico derin bir nefes çekti içine. "Tamam. Mümkün olduğunca dikkatli olacağız. İçeri gir, meyveyi al, sonra da çık. Umarım Persephone bir süre daha bahçenin öte ucunda kalmaya devam eder. Yanımdan ayrılma, tamam mı?"

Will kafasını onaylarcasına salladı ve ikisi birden parmaklarının ucunda kapıdan içeri girdiler. Sağa dönüp gümüş yapraklarla kaplı kalın bir çitin arkasına çömeldiler. Will, ortamın büyüüne kapılmış halde yapraklardan bir tanesine uzanıp dokundu.

"Bu inanılmaz" diye fısıldadı. "Hiç güneş ışığı olmadan nasıl büyüyorlar?"

Nico, Will'e o tanıdık siniri bozulmuş ve de kaygılanan bakışlarından birini attı.

"Tıpkı Menoitios'un bize gösterdiği ağaçlar gibi" dedi Nico. "Yaşam, ölülerin dünyasında bile tutunacak bir dal bulur."

Bu, Will'in aklında bir ışık yakıverdi. "Senin gibi yanı."

Nico'nun kaşları çatıldı. "Ne?"

"Tartarus'ta bile hayatta kalmanın bir yolunu buldun. Bunu başaran tek yarı-tanrı falansın."

"Bir çift şöhret düşkününü dev tarafından kaçırılmışım. Çok da kahramanca sayılmaz."

"Hop, yapma şunu." Will, Nico'nun yüzüne dokunup kara gözlerine baktı. "Sen *hayatta kaldın*. Hayatta kalmaya da devam ediyorsun. Bazı insanların tüm hayatı boyunca yüzleştği şeylerden daha fazlasını on beş senede yaşadın."

Nico uzaklara baktı ama Will huysuz karanlık yumağını tanıyordu –*onun* huysuz karanlık yumağı– ve Nico'yu bu durumdan kurtarmak istemiyordu.

"Seni her zaman anlayamıyorum Nico" dedi "ama kararlı olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden de *tıpkı* bu bahçe gibisin."

Nico rahatsız olmuşçasına kıpırdandı. "Konuşmamalıyız. Sinsi olacaktık, hatırladın mı?"

Yine de Will'in fikrine karşı çıkmamıştı. Hatta biraz hoşuna bile gitmiş gibiydi.

Will bunun bir gelişme olduğuna karar verdi. Nico'nun başından çok fazla şey geçmişti ama yakındaki çiçekli bir ağacın kristal

yapraklarının yere düşüşünü izlerken içinde yenilenen bir umut hissetti. Bu yer imkânsız gibi gözüküyor olabilirdi ama yine de karanlığın ve hüznün diyarında bir umut vardı işte.

Karanlığın ve hayatın aynı anda var *olabileceğini* zannediyordu...

Nico omuzuna dokundu. "Sanırım içeri gitti. Hadi gidelim."

Aynı anda hem hayranlık uyandıran hem de korkutucu duran, iskelet ellere benzeyen ağaçlarla dolu bir koru boyunca mücevherli yolu takip ettiler. Gördükleri her yeni şey Will'in nefesini kesiyordu; amarantin meşesinin dallarından sarkan kadife sarmaşıklar veya ay çiçekleriyle bezeli ve zümrüt dikenleri olan armutlarla dolu veranda gibi.

Nico, Will'i bahçenin ortasına, üç başlıklı bir çeşmeyi çevrelediği büyük bir bostana yönlendirdi. Tatlı bir koku, Will'in burnuna çalınuverdi.

"O da ne?" diye sordu.

"Nar ağaçları" dedi Nico. "Menoitios ne *tür* bir meyve istediğini belirtmedi, o yüzden neden nar olmasın ki? Persephone'nin imza meyvesi sonuçta."

Will kaşlarını çatı. "Eğer Persephone'nin narlarından yersen Yeraltı Dünyası'nda sonsuza dek kalmak zorunda değil misin?"

"Yeraltı Dünyası'ndan olan yaratıklara işlemediğine neredeyse emin gibiyim" dedi Nico. "Ama öyle olsa bile bir tık romantik olurdu. Mesaj yollar gibi: *Burada benimle kalıyorsun.*"

"Sanırım romantiklik anlayışın üzerine çalışmamız gerekiyor, aşkım."

Nico'nun kulakları kızardı. "Birkaç tane nar alıp doğruca eşeklere gidelim. Kulağa iyi geliyor mu?"

Nar ağaçlarına ulaştıklarında zümrüt yaprakları ve koparılmaya can atan ışıltılı meyvelerin yakuttan süsler gibi süslediği dalların güzelliğinden Will neredeyse kendini kaybedecekti.

"Mükemmel" diye mırıldandı kendi kendine.

Nico en yakındaki ağaca yürüdü ve bir nar kopardı.

Eli doğrudan içinden geçiverdi.

Bir an için Will hayal gördüğünü, ağaçların kokusundan dolayı zihninin dalgalandığını sandı. Ama sonra Nico tekrar tekrar de-

nedi. Tekrar. Tekrar. Her seferinde parmakları, Asphodel'deki bir ruha dönüşmüşçesine meyvenin içinden geçip gidiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Will.

"Bilmiyorum!" diye tısladı Nico. "Çok anlamsız."

Başka ağaçlardaki narları da denedi ama şansı yaver gitmedi.

Will'in sinirleri gerilmişti. Nico'nun, meyvelerin Yeraltı Dünyası'ndaki canavarlar kadar zararsız olduğu konusunda söylediklerini düşündü.

"Daha önce bunlardan koparmış mıydın?" diye sordu.

Nico kaşlarını çatı. "Şey... hayır. Bana sadece tohum vermişlerdi."

Will tepesinden sarkmakta olan kırmızı meyveye baktı. Belki de güneş ışığı dünyasının potansiyel kurbanları tarafından koparılmaları gerekiyordu. Yutkundu ve elini uzattı.

Parmakları pürüzsüz, soğuk kabuğu teğet geçti. Meyve o kadar büyüktü ki Will zar zor tutabilmişti.

Meyveyi çekti.

Nar, hafif bir etkiyle daldan kopuverdi. Will aniden narın içini yarıp açmak ve tüm sulu tohumlarını tüketme arzusuyla doluverdi...

"Will." Nico'nun sesi büyüünün etkisini kırdı. Hades'in oğlu sanki *ânında* ölümlü kişiliğini geride bırakacakmış gibi duruyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

Will omuzlarını silkti. "Sadece... kopardım?"

"Sakın yeme. Birkaç tane daha al da buradan gidelim!"

Will bir başka nar daha kopardı, kolunun altına koydu, sonra bir üçüncüyü daha koparıp Nico'ya uzattı.

Nico kafasını salladı. "Onları koparamıyorsam sanırım tutamam da." Deri ceketinin ceplerinden birini açtı. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Will narın birini Nico'nun ceketinin cebine tıktırdı, sonra diğer ikisini de kendi şortunun ceplerine soktu.

"Aman tanrılarım" dedi Nico. "Kargo şortunun işe yaradığına inanamıyorum."

Will ışıldadı. "Sana demiştim."

Nico daha fazla zaman kaybetmeden Will'in sağ elini kaptı ve dönüş yoluna doğru peşinden sürükledi. Her bir yol ayrımına

geldiklerinde Nico donakalıyor, ileriye giden yolu dikkatle inceliyordu.

Will'in kalbi küt küt atıyordu. Aynı anda hem korkuyordu hem de heyecanlanmıştı. Tekrardan kendini, annesi ona yetişmeye çalışırken New York Halk Kütüphanesi'nin Kırk İkinci Cadde ve Beşinci Cadde'deki koridorlarında koşarak kaçan bir çocuk gibi hissetmişti.

Keşke annesi de onu şimdi, Persephone'nin bahçesinden geçerken görebilseydi.

Kapıya yaklaştıklarında Nico, Will'in elini bıraktı. "Kıyıda kimse olmadiğına emin olacağım" diye fısıldadı. Sonra da fırça çalışmalarını geçip kapıya yöneldi.

Will bekledi, damarlarında anksiyete akıyordu adeta. İlerideki yeşilliklerden bir hışırtı duydu ve, *Lütfen Nico olsun*, diye geçirdi içinden.

Figür, pembe zakkumlarla dolu kalın bir çalılığın arasından çıkıverdi.

Nico değildi.

Persephone'ydi.

24

Will hareket etmedi. İstese de hareket *edemiyordu* zaten. Persephone'nin güzelliğiyle çarpılmıştı.

Kadın parmağını dudaklarına götürdü. Gözleri, yeni sürülmüş toprağın kahverengisiydi ve milyonlarca başka renge dönüşmeye de hazırdı. Will arkasını dönemedi. Büyülenmişti. Aynı zamanda da korkuyordu.

Kalbi deliler gibi atıyordu, ona ne yapacağını söylemesi umuyla hızla Nico'ya göz atıverdi.

Ama Nico çömelir pozisyonda bir taş kadar sabit bir şekilde *donakalmıştı*.

"Bana bak Apollon'un oğlu."

Sesi... Ah tanrılar, narların kokusundan bile daha tatlıydı. Will yutkundu ve Persephone'ye baktı. Koyu kahve saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. O ileriye adım atarken Will'in zihni ve kalbi çatışmaya başladı. Olabildiğince hızlı bir şekilde oradan kaçması gerektiğini hissediyordu ama aynı zamanda da Persephone'ye çekiliyordu. Çok hayat doluydu. Parlıyordu. *Canlıydı*.

Buradaki hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi Will, dehşet dolu bir sesle.

"Birçok şey yapabilirim." Persephone artık Will'den sadece birkaç adım uzaklıktaydı. "Özellikle de burada, bahçemde."

Burnu Will'inkine dokunana kadar yaklaşmaya devam etti. "Tam da şu anda izinsiz girdiğin bahçem."

Will nefesini tuttu. "Açıklayabilirim. Çok... Yaptığımız şey çok önemli."

"Neymiş o tam olarak?"

Will bakışlarını ondan ayırmakta inanılmaz zorlanıyordu. Gerçeği söylese miydi? Tanrılara yalan söylemek nafileydi, hem de böylesine bir durumda: O ve Nico, Persephone'nin bahçesinde suçüstü yakalanmışlardı.

"Yarı-tanrı zihninde dönen çarkları görebiliyorum, Will Solace." Persephone kargo şortunun dolgun ceplerini işaret etti. "Bahçemden ne çaldığını gayet iyi biliyorum. Sorum ise *neden?*"

"Bu bir görev" dedi. "Bir sonraki kısma geçebilmek için bahçemden bir meyveye ihtiyacımız vardı."

Persephone kaşlarını çatı. "Ve sanıyorum ki bu görevi size kocam vermedi."

"Eeee, hayır?" Will yol arkadaşını işaret etti. "Eğer onu serbest bırakırsan Nico çok daha iyi açıklayabilir."

"Ama ben *seninle* konuşuyorum Apollon'un oğlu" dedi yüzündeki siniri belli ederek. "Ayrıca, üvey oğlumla *çıkıyorsun*. Seninle konuşmaya hakkım yok mu?"

Will yutkundu. "Hayır! Yani evet. Tabii ki de var!"

"Ah şimdi de Will Solace bahçemde ne yapıp yapamayacağımı söylüyor."

Will bir an için bayılacağını düşündü. "Ben... Hayır..."

"Rahatla yarı-tanrı." Persephone gülümsedi ve aniden tüm bahçe çok daha ılıklaştı. "Bazılarımızın hâlâ *espri* anlayışı var ve ben de zaman zaman bunu kullanmayı seviyorum."

Ama Will rahatlayamıyordu. Persephone, onun etrafında volta atmaya başladı ve eğer şu an Yeraltı Dünyası'nda olmasaydı kafasının üstünde parlak bir ışığın ne zaman yanacağını merak ederdi. Bu resmen sorguydu!

"Biliyorsun" diye devam etti. "Nico'ya her zaman hak ettiği gibi davranmadım. Ona göz kulak olmak benim için zordu. Yüzü, bana ihanet eden ve başkasıyla çocuk yapan Hades'i anımsatıyordu." Persephone gülümsemeyi sürdürdü ama gözleri gülmüyordu. "Biz tanrılar çok kıskanç olabiliriz, anlarsın ya."

Will başını salladı, konuşmaya korkuyordu.

"Ama yıllar boyunca –özellikle de son zamanlarda– Nico'yla ilgili algımı tekrar gözden geçirme şansım oldu. O... pek de görüldüğü gibi biri değil. Yüzeyde gördüğümünden çok daha fazlası var."

Sinirlerinin hoplamasına rağmen Will sonunda ses çıkardı. "Biliyorum" dedi. "Onu tanımanın en iyi yanı da bu, sürprizlerle dolu olması."

"Ama derinliklerinde ne yatıyor biliyor musun?" Doğrudan Will'in gözlerinin içine baktı. "Onun gerçekte kim olduğunun farkında mısın?"

"Evet?" dedi ama bunun bir soru gibi çıkmasını beklemiyordu. "Yani... Oldukça muğlak biri."

Persephone bir kaşını kaldırdı. Bu ufacık mimiği bile Will'in vücuduna korku dolu bir elektrik yollayabilmişti.

"Ama?.." dedi. "Sanki dahası var gibi."

Bunu nasıl bilebiliyordu ki? Nico'nun her daim o kadar da kolay biri olmadığını düşündüğünü biliyor muydu?

Kelimeler boğazına düğümlendi.

"Bunu nasıl yapıyorsun, Persephone?"

"Neyi?"

"Yeraltı Dünyası'ndan birini sevmeyi."

Bu kez şaşırان Persephone olmuştu. "Bu çok cesur bir soru, Apollon'un oğlu."

"Özür dilerim" dedi ellerini kaldırarak. "Eğer Nico'nun gitmesine izin verirsen meyveleri geri verip gideriz ve..."

"Aşkın zor bir karar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Elleri düşüverdi. "Ne?"

"Ah, bu dünyada sevginin çok kolay ve bol miktarda kutsadığı insanlar var kesinlikle. Tıpkı Narkissos'ta olduğu gibi ansızın oluverir."

"Tabii" dedi Will. "Ama ben..."

"Ve tabii hiçbir romantik deneyimi olmayanlar var bir de."

"Doğru ama..."

"Ama aşk hangi biçimi alırsa alsın, ne kadar çok ya da az olursa olsun, onu işlemek için yine de *seçimi* yapman lazım. Arkadaşlıklarda, aşkta, *hayatta*."

Will kaşlarını çattı. "Ama bu benim sorumu yanıtlamıyor. Ayrıca... Hades seni kaçırmamış mıydı?"

"Kendi durumunla benimkini kıyaslamanın yardımı olmaz" dedi Persephone. "Haklısın. Buraya kendi rızam dışında getirildim. Burayı –ve tabii Hades'i– sevmeyi, yalnızca annemden uzakta kaldığım vakitleri takdir edebilince başardım."

"Demeter" dedi Will.

"Olur da biri seni bir ilişkiye zorlayacak olursa ondan çok ama çok uzağa kaçmanı öneririm. Ona aşk denmez, Will. Benim durumum farklıydı ve o durumda bile ummadığım birini buldum. Yine de senin kendinle bağdaştırabileceğin durumlar olacaktır."

Persephone zakkum çalısının yanındaki yeşim taşından oyulmuş bir banka oturdu. Yanındaki boşluğa eliyle vurdu. Will, Nico'ya bir göz attı, hâlâ kapıda donuk haldeydi. Erkek arkadaşının, *Ah, tabii ya. Acele etme. Üvey annemle güzelce sohbet et. Ben de burada durayım*, diye düşündüğünü hayal etti.

Sonra, pek fazla seçeneği kalmadığından Will, tanrıçanın yanına oturdu.

"Farazi söyledim" dedi Persephone bahçesine bakarak. "Buraya geldiğimde güneşi çok özlemiştim, sanırım sen de özölüyorsun."

"Hem de çok" dedi. "Sanırım hiç bu kadar güneşsiz kalmamıştım."

"Onun da ötesinde inandığım her şeyi yeniden düşünmek zorunda kaldım" diye devam etti Persephone. "Aydınlık ve karanlık üzerine. Yaşam ve ölüm üzerine." Bunu der demez Nico'yu işaret etti. "Nico'da bunların hepsi var, tıpkı babası gibi. Bunu görebilmem çok uzun sürdü çünkü kıskançlığım gözümü kör etmişti."

"Ama bunu zaten biliyorum" dedi Will. "Nico'nun yalnızca tek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Persephone başta onu görmezden geldi. "Ölümün böylesine sarıp sarmaladığı bir tanrı ya da yarı-tanrı... başkalarına oranla hayata çok daha önem veriyor gibiler. Ona *doğru* sürüklenmeseler bile onu *anlıyorlar*."

Persephone'nin sözleri, Gri Kız Kardeşler'in taksisinde olduğu gibi Will'i vurmuştu. "Öyle mi dersin?" dedi. "Çünkü... bazen Nico hiç de öyle gözükmüyor."

"Çünkü sen ve ben gündüz canlılarıyız. Işığın canlıları. Bizim için karanlığı görmek ve anlamak bazen zor olabiliyor."

"Karanlığı anlamak mı?"

Persephone ayağa kaldı ve çiçek açan kocaman bir ağaca yöneldi. Uzun, oval yaprakları olan parlıtlı pembe bir çiçek kopardı. "Çok güzel değil mi?"

Will elini uzattı ve Persephone de çiçeği ona verdi. Çiçek avucuyla temas ettiğinde yapraklar yavaş yavaş açılıverdi ve Will şaşırdı. Çiçeğin merkezinde salt hiçliğin parçası gibi simsiyah bir taş vardı.

"Bunlar gece cereus'larının özel bir türü Will" diye açıkladı Persephone. "Bunları yetiştiriyorum çünkü sadece karanlıkta açıyorlar."

"Karanlıkta mı?" Gözleri kocaman oldu. "*Benim* mi?"

"Evet, aynen öyle. Apollon'un çocuğusun diye içinde hiç karanlık yok mu sanıyorsun?"

"Sanırım hayır" dedi elindeki taşı inceleyerek.

"Karanlık olmadan ışık olamaz, aym şekilde ışık olmadan da karanlık olamaz. İkisinin de var olması için zıtları olmalı."

Will'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve Will de taşı ona geri uzattı. "Ama Nico'yla... Zor, Persephone. Onun için en iyisini istiyorum ama sanki o karanlıkta kayboluyor ve benim ışığımı *istemediği* bir yerde saklanıyor gibi."

"O zaman neden ona karanlığını sunmuyorsun?"

Basit bir soruydu ama Will yine kendini yıkılmış gibi hissetmişti. Daha önceden Nico'nun seviyesine gelmeyi düşünmediği için biraz utanarak öylece durdu ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda korktuğunu hissetti.

"Birini nasıl sevmen gerektiğini sana söyleyemem, Will." İlk kez anlayışlı konuşuyordu Persephone. "Ama önceden de dediğim

gibi: Bu zorlu bir karar. Birini sevmeye devam etmeyi *seçmelisin*. Hisler tek başına yetmez."

"Düşünülecek çok şey var" dedi Will utana sıkıla. "Ya hazır değilsem?"

"Bunu bir soruyla yanıtlayabilirim: Nico'yu *anlıyor* musun?"

Will, Persephone'nin gözlerine, sonra da hâlâ donuk olan Nico'ya baktı.

"Tam değil" dedi Will, Persephone'ye dönerek. "Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Ama... onu anlamak *istiyorum*."

Bahar vakti tanrıçası gülümsedi ve Will sanki güneş üzerine ısıldıyormuş gibi hissetti.

"Sen ve Nico iyi bir çift olacaksınız" dedi. "Onu anlamaya çalışmayı sürdürdüğün sürece."

Will kargo şortunun cebine elini sokup narlardan bir tanesini çıkardı. "İşte" dedi. "Aldığımız için özür dilerim."

"Kalsın. Benden ikinize bir hediye." Persephone göz kırptı. "Ama bunu söylediğimi Nico'ya söyleme. Bu küçük etkileşim aramızda kalsın."

Persephone zakkum ağacının arkasına yürüdü ve ânında yok oldu. Will solundan gelen bir hışırtı duydu ve Nico'nun ona el salıdığını gördü.

"Şşşt!" diye tısladı Nico. "N'oldu? Neye bakıyorsun?"

Will başını salladı. "Hiç. Bir şey gördüğümü sandım da."

"Hadi o zaman!"

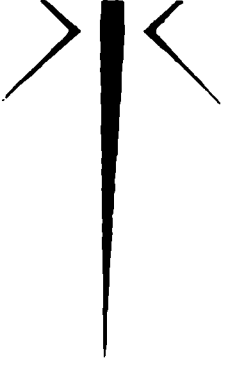
Will, Nico'ya yetişmeye çalışırken zihni hâlâ yaşadıklarından dolayı dönüyordu.

Ona karanlığını sun. Kelimeler içinde cereus yaprakları gibi açılmaya başladı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Nico. "Şeytan görmüş gibisin."

"İyiyim" dedi Will ve gerçekten de bunu kastettiğine şaşırdı. Erkek arkadaşını yanağından öptü. "Birileri bizi yakalamadan önce Menoitios'a dönelim."

Eşeklerine binip dörtnala koştular ve Persephone'nin bahçesi ile Hades'in şatosunu geride bıraktılar.

25

Nico oldukça garip bir manzaraya bakıyordu.

Menoitios nektar ağaçlarından birine yaslanmıştı, öyle çok gülüyordu ki gözünden yaşlar geliyordu. Ciyyk-Bling de onun yanında duruyor, sanki okul otobüsünü bekleyen gergin bir anne gibi uzaklara bakıyordu. Aşağıda çayırlarda bir siyah sığır sürüsü bando yürüyüşü yapıyor gibi görünüyordu; dönüyor, zıplıyor ve mükemmel bir senkronla tekrar bir araya geliyorlardı. Sığır birliklerinin önünde ise köpükten peynir şapka takmış olan Tıss-Majeste duruyor, bir ağaç dalını asa gibi sallıyordu.

Nico ve Will'in eşekleri durduğunda Menoitios onları fark etmemişti bile. Onun yerine ellerini ağzına götürüp Tıss-Majeste'ye bağırmıştı "Harika! Şimdi onları geri getir!"

Tıss-Majeste Trogloditçe birtakım emirler tıkırdadıktan sonra tüm sürü bostana doğru iki katı hızla yürümeye başladı.

Nico eşeğinden indi. "İı... neler oluyor?"

Menoitios gözlerindeki yaşları sildi. "Görünüşe göre küçük troglodit, sürüleri gütmenin püf noktasını biliyor!"

"Birçok yetenekleri var" diye katıldı Ciyyk-Bling, yüzü de neşeye parılıyordu. "Hatta sığırlar ilerlerken topraktan birçok lezzetli kurtçuk ve solucan çıkarırlar. Bir taşla iki kuş!"

Menoitios ve trog CEO'su sanki yıllardır arkadaşlarmışçasına karmaşık görünen türden bir yumruk tokuşturma/gizli el sıkışma hareketi yaptılar.

"Siz yokken *biz* de üretken şeyler yapıyorduk" dedi Menoitios, Nico'ya. "İstediğimi aldınız mı?"

Nico yavaşça cebine yeltendi. Eli, tıpkı üvey annesinin bahçesinde olduğu gibi, narın içinden geçip gidecek diye korkmuştu ama parmakları oldukça somut bir meyveye dokunuverdi.

O da neydi öyle? diye düşündü. Neden kendisi meyveye dokunamamıştı da Will dokunabilmişti?

Nico, narı cebinden çıkardığında Menoitios'un gözleri açıklıkla parladı. Simsiyah dili dudaklarında dolaşmaya başladı.

"Bir tanecik mi?" diye sordu hüzünle.

Will diğer ikisini de çıkardı.

"Üç tane mi?" Menoitios ağlamak üzereymiş gibiydi. "Bu umduğumdan daha da fazlası!"

Ve sonra da ilk narını ağzına attı.

"Vay be" dedi Nico. "O halde... burada sonsuza dek kalmak konusunda bir endişen yok?"

"Neden olsun ki?" Menoitios geçirdi. "Burayı seviyorum. Asla ayrılmak istemiyorum ve Geryon'un da aynısını düşündüğüne eminim. Yukarıda asla kabul göremeyiz. Bizim gibi insanlar nereye gider ki? Burada bir işim var ve çok seviyorum. Âşığım. Neden bunları bir kenara fırlatıp atayım ki?"

Will hüzünlü bir şekilde uzaklara baktı. "Ölümlü dünyada kaçırılmış olabileceklerinle ilgili endişeli değil misin?"

Menoitios homurdandı. "Ara sıra, elbette. Ama çok uzun zamandır Nico'nun babası için çalışıyorum, gerçekten çok uzun zamandır hem de. Buna alıştım. Burada evimdeymişim gibi hissediyorum. Ve burada Geryon var."

Nico kalbinde bir sıkışma hissetti. Menoitios'un az önce söylediklerinden hoşlanmıştı. Ama... bu acı hissi neydi böyle? Nico, boğa adamı *kıskanıyor* muydu?

Nico, çok daha gerçekçi nedenlerden ötürü Will'in ona asla burada kalmayı teklif etmeyeceğini biliyordu. Bu anlaşılabilirdi. Ye-

raltı Dünyası, geldiklerinden bu yana Will'i olumsuz yönde etkiliyordu. Ama Menoitios'un Geryon'a duyduğu güvende Nico'ya... yabancı gelen bir şey vardı.

Nico'nun parmakları kot pantolonunun cebinde, madeni paranın üzerindeki kabartmalı resmin izini sürdü.

Belki de fazla düşünüyordu. Belki Yeraltı Dünyası *onu* da yormaya başlamıştı.

Bu arada Will, Tiss-Majeste ve Ciiyk-Bling'e kendisinin ve Nico'nun, Persephone'nin bahçesine gizlice girmeyi nasıl başardıklarını anlatıyordu. Will, sanki tanrıça tarafından yakalanmaya çok daha yaklaşmışlar gibi gerilimi artırarak olayı olduğundan çok daha merak uyandırıcı hale getirerek harika bir iş çıkartıyordu. Gerçekten de gergin görünüyordu.

"Etkilendim." Menoitios, Nico'ya döndü. "Geryon'la ilgili düşüncelerinin karmaşık olduğunu biliyorum ama seni suçlamadığımı itiraf etmeliyim; yine de kendinizi tehlikeye atarak bu meyveyi alabildiniz."

"Biraz zorunda kaldık" dedi Nico. "Hani şu görev şeyi falan?"

Menoitios kafasını iki yana salladı. "Yalnızca bir nar da alabilirsiniz. Ya da kocaman bir iskelet ordusunu canlandırabilir ve geçmenize izin vermem için beni zorlayabilirdiniz!"

Nico gözlerini devirdi. "İşte şimdi dramatikleştin. İstersen hâlâ iskelet ordusunu çağırabilirim."

Menoitios samimi bir kahkaha attı. "Komik birisin, Nico. Belki de Hades'in en komik çocuğu falansın."

"Hazel da oldukça komik" dedi Will.

Nico dirseğini Will'in karnına geçirdi.

"Ne olursa olsun" diye devam etti Menoitios, "sizlere, topraklarımdan güvenli geçiş dışında bir şey daha sunmak isterim. Size bilgi verebilirim."

Nico'nun nabızı hızlandı. "Ne bilgisi?"

"Göreviniz hakkında, tabii ki de" dedi boğa adam. "Neler kanıştırdığınızı biliyorum. Tartarus'tan gelen sesleri duyan yalnızca sen değilsin."

Nico, ruhundan geriye kalanların da buharlaşıp gittiğine neredeyse emindi. "Pardon, ne?"

"Burada çoğumuz zaman zaman duyuyoruz" dedi Menoitios. "Oldukça... bağılıyor. Çok hüzünlü. Acı çekenleri görmezden gelmek zorunda kalıyoruz. Demek istediğim, Asphodel Tarlaları ve Ceza Tarlaları bu noktada benim için basit bir beyaz gürültü." İç çekti. "Ama *bu* ses farklı. Çünkü... yani şey, *ölü* birinden gelmiyor. Korkunç bir acı çeken, bağıran ve dinlenmek için yalvaran bir canlı."

Öfke, Nico'nun bedenini ele geçirdi, öylesine kapsayıcı ve yoğun bir öfkeyle doldu ki Will boğazını temizleyene kadar Nico yerdens birçok iskeleti canlandırdığının farkında bile değildi. Derin bir nefes aldı ve tüm iskeletler kemik yığınınna dönüşüverdi.

"Pardon" dedi. "Bob'un acı çektiğini bilmekten nefret ediyorum."

"Ben de" dedi Menoitios. "Bob buralarda oldukça efsanevi biri. Percy ve Annabeth için yaptıkları... Yeraltı Dünyası'm ve ölümlü dünyada yaşananları önemseyen bizler bunu asla unutmayacağız. Ölümün Kapıları'yla olan olaydan sonra hepimizin Tartarus'a girmesi yasaklandı. O yüzden kimse gidip o kadınla yüzleşemiyor."

"O kadın mı?" dedi Will. "Yani..."

"Nyx." Menoitios yere tükürdü. "Bob'a kafayı takmış. Bob, onun nefret ettiği *her şeyin* vücut bulmuş hali gibi."

"Biz de öyle düşünmüştük" dedi Nico. "Onunla uzun zaman önce tanışmıştım."

"Umarım onunla hiç tanışmam" dedi Tis-Majeste başını sallayarak. "Korkunç biri gibi."

Menoitios'un kafası eğildi. "Nyx, karanlıkta doğanların karanlıkta kalmasına inanıyor. Sorun şu ki... Bob, İapetos olmaya dönmek yerine kendi rızasıyla Bob kalmayı seçti. O yüzden de Nyx, Bob'dan nefret ediyor."

"Nasıl.. nefret ediyor?" diye sordu Will.

Menoitios, Nico'nun gözlerine baktı. "Tartarus'ta geçirdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Nico irkildi. "Maalesef."

"Yenilenme kabartılarını hatırlıyor musun?"

"Onları hep sivilce olarak düşünmüştüm."

Menoitios bir horultu çıkardı. "Mantıklı. İçlerinde olmak, kaynayan bir beyaz noktada boğulmaya benziyor."

Will karnını tuttu. "Sağ ol ya."

"Çoğu canavarın ve iblisin deneyimlediği bir şey" diye devam etti boğa adam sert bir şekilde. "Her neyse, birkaç hafta önce benimle çalışan bir iblis, sığırlar tarafından ezilerek öldürüldü. Bu tek başına o kadar da büyük bir olay değildi. Tartarus'ta yeniden dirildi ve buraya kadar pençeleriyle kazarak geldi. Ama oradayken... Nyx'in çok büyük bir dirilme kabarcığının üzerinde durduğunu, içindeki yeniden doğmaya çalışan varlığı azarladığını ve merhamet edene kadar ona asla özgür kalmayacağını söylediğini gördü. Bahsettiğim kişi Bob'du."

İki trog korkuyla ciyakladı ve birbirlerine sarıldı.

Nico dik durabilmek için Will'in omuzuna tutunmak zorunda kaldı. "Hayır. Bu Nyx için bile çok gaddarca."

"Korkarım ki gerçek bu" dedi Menoitios. "Nyx, Bob'u tekrardan İapetos olmayı seçene kadar *kalıcı* bir yenilenme döngüsünde tutuyor."

Nico'nun öfkesi yeniden harlandı ama Will –kutsal, ışıltılı Will– elini sıktı. Parlak bir sakinlik Nico'nun kolundan yükselip göğsüne doğru yayıldı.

Bu içten hareket Nico'yu hem gerçek hem de mecazi anlamda ısıtıvermişti ama sonrasında endişelenmeye başladı. "Will, enerjini saklamamız gerek."

"Bir hatırlatıcıya ihtiyacın vardır diye düşünmüştüm."

"Neyin?"

"Burada olduğumun. Üzgün olduğunu bildiğimin."

Nico, Will'i yanına çektiği sırada hâlâ arta kalan öfkesi yüzünden titriyordu. "Ölüleri diriltmek istememiştin... Sadece... çok ama çok kızgınım."

"Ne hissetmen gerekiyorsa onu hissetmelisin" dedi Will. "Bunun önüne geçmek istemem. Bob'u tanımıyorum ama *ben* bile sinirlendim."

Nico, Will'e baktı. Vay be, *bu* da nereden gelmişti böyle?

Ciiyk-Bling klik sesi çıkartıp öfkeyle tısladı. "Bob'un başına gelenler çok yanlış. Kimse böyle muamele görmemeli. Ve -CİİYYK- ne uğruna? Değişmeye cüret etmek mi?"

Tıss-Majeste onaylarcasına kafasını salladı. "Biz trogloditler uyum sağlamayı severiz. Sürekli değişiyoruz! Mesela kim inekleri gütmeyi seveceğimi zannederdi ki?" Hepsi Will'e baktı, açık bir şekilde onun onayını bekliyorlardı ve nihayetinde ışıltılı bir gülümsemeyle ödüllendirildiler.

"Daha havalı bir peynir şapkası olan daha iyi bir çoban olduğundan şüpheliyim" dedi Will. Sonra Menoitios'a döndü ve ifadesi sertleşti. "Bob'u nerede bulabiliriz?"

"Evet, ben de size bu bilgiyi vermek istiyorum" dedi boğa adam. "Tartarus'un derinliklerinde değiştirilmiş bir deve ait bir kulübe var."

Will kaşlarını çatı. "Geryon... gibi mi?"

Menoitios bunu düşünür gibiydi. "Evet, sanırım öyle. Bu dev Yeraltı Dünyası'nda saygın biri, Maenoia'lı drakonlarla savaşmış ve Ölümün Kapıları'nı kapatmada yarı-tanrılara yardım etmişti."

"Percy ondan bahsetmişti" dedi Nico. "Damasen miydi?"

"Evet! O dev işte. Tartarus'ta trogloditlerin kısa yoluna çıkınca soldaki patikayı, bataklığa varana kadar takip edin. Orada Damasen'in kulübesini bulacaksınız. Bob da çok uzaklarda olmamalı." Menoitios, Nico'ya hüzünlü bir bakış attı. "Umarım Damasen yeniden dirilmiştir. Drakon ile savaşırken öldürülmüştü ama eğer yeniden doğduysa seve seve size yardım edecektir."

"Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız" dedi Will.

Ciiyk-Bling pudralı peruğunu düzeltti. "Bir an önce gitmeliyiz yarı-tanrılar. Kısa yol çok da uzakta değil."

"Gitmeden evvel nektarlarınızı doldurduğunuza emin olun" diye ekledi Menoitios. "Gittiğiniz yerde bunlardan bulamayacaksınız."

"Teşekkürler" dedi Nico. "Bize yardım ettiğin için. Zorunda değildin."

Menoitios kafasını olumsuz anlamda salladı. "Zorundaydım. Üstelik sırf bana lezzetli narlar getirdiniz diye de değil, ha. Nyx'in Bob'a ettiği işkencenin yanına kalmasına izin veremeyiz. Ya bu sadece diktatörlüğünün ilk adımlarıysa?"

Sözleri Nico'nun zihnine işledi. Nyx'in Tartarus'ta başkalarına işkence ettiğini bile düşünemiyordu. Nyx'in onu -ve muhtemelen Will'i de- kaçırıp ona işkence etmek için tuzak kurduğunu biliyordu Nico. Bu belliydi. En azından tehlikeyle karşılaşmayı kendileri seçiyorlardı. Ama yeniden doğmaya çalışan, hatta daha iyi bir şeye dönüşmeye çalışan varlıklar... Nyx'in onlara acı çektirmeye hakkı yoktu.

İlk defa, Nico kehanetin çok *daha uzun* olmasını diledi. Uyarıda bulunduğu tek şey, birilerinin eşit değerde bir şeyi geride bırakacağıydı. Bu kadarı yeterli değildi! Çok fazla anlama gelebilirdi! Nico'nun gecenin tanrıçasını durdurması gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağına dair daha çok ipucuna da ihtiyacı vardı.

Trogloditler ikisini çiftlikten götürürken hâlâ sinirli ve gergindi. Menoitios'a en son baktığında gördüğü şey, tepeden onlara el sallayan boğa adamın kırmızımsı silueti ve yanında rahat pozisyonunda duran sığınydı.

Trogloditler onları karanlık tepelere -Nico'nun hiç ziyaret etmediği Yeraltı Dünyası'nın bir kısmına- götürürken çiftlik çok geçmeden karanlıkta kayboluverdi. Nico'nun, onları kısa yolda neyin beklediğine veya ikinci ziyaretinde Tartarus'un nasıl olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ancak Will yanında yürürken Nico'nun en çok endişelendiği şey, sonsuz derinliğin ona ne yapabileceğiydi. Tüm bu yolculuk bir hata mıydı yoksa? Göreve gidenlerin yaptığı gibi üçüncü bir yarıtanrıyı mı almalıydılar yanlarına?

Nico cevapsız sorularıyla yürümeye devam etti.

“İlk öpüştüğümüz zaman mı?” Will’in gözleri ağır ve bulanık gözüküyordu. “Ben... Evet, hatırlıyorum. Neden sordun ki?”

Nico, içinde büyüyen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Will’in durumu *neredeyse iyi ile fenalaşıp bayılmaya hazır* arasında gidip geliyordu ama kesinlikle aşağıya meylediyordu. Eğer bu böyle sürmeye devam ederse Tartarus’u bırakın nehre bile varamazlardı.

Bu sırada Gorgyra da onları iskeleden belli belirsiz bir şekilde izliyordu. Nico, nimfanın elbisesinin soğuk rüzgârla uçmasını, etrafında dönüp duran fısıltıları ve daha fazla sırrın özlemine duymazdan gelmeye çalıştı.

“Çünkü hikâyeler yardım ediyor.” Nico söylediklerinin kararlı duyulmasına çabaladı. “Uzun sürmez. Hemen kayığa atlar gideriz.”

Will başını salladı. “Tamam... Eğer doğru hatırlıyorsam o kadar da uzun zaman önce değildi.”

“Hayır, değildi” diye katıldı Nico.

Will, Gorgyra’nın tıpkı sınav gözleyen bir öğretmen gibi etraflarında süzülmesini izledi. Nico’nun bacağına bir elini koydu. “Bunu şimdi konuşmamız gerekmiyor, Nico.”

“Hayır” dedi Nico. “Gerekıyor.”

Gorgyra’nın elbisesinden yine fısıltılar yükseldi:

O zamanlar çok yalnızdın.

Yine mi yalnız kalacaksın?

Nico ruhları itiverdi. "Jason öldükten sonraydı." Sesinin titre-memesine, göğsünden yükselen hüznü bastırmaya çalıştı.

"Evet" dedi Will. "Leo'yla olduğu gibi kendinden geçmiştin. Ama kızgın değildin. En azından o vakit. Daha çok..." Derin bir nefes aldı. "Ne demeliyim bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bil-miyordum."

İskeledeki tahtalar, Gorgyra'nın ayakları altında gıcırdadı. "Ne yapacaktın?"

"Beni caydırmayı" dedi Nico. "Yani tam anlamıyla. Jason'ın ölü-müne ağlamıyordum bile. Gerçekçi gelmiyordu. Nasıl olmuştu da yitip gitmişti?"

"Ve Jason senin için önemliydi, değil mi?" dedi Gorgyra. "Seni tam anlamıyla kabul eden ilk kişiydi."

"Aynen öyle. Ve ben sonunda ona yardım etmek için orada ola-madım. Onu kurtaramadım!"

Nico'nun yüzünden sıcak yaşlar döküldü. Will ve Gorgyra'ya sırtını döndü, hüznünü gösteriyor olmanın getirdiği bir utanç his-sediyordu. Ama fısıltılar onu takip ediyor, yalnızlığın ağları ve ça-resizlik kalbinden tutup onu geri çekiyordu.

Onun dönmesini dilerdin, dediler.

Seni bırakması ağrına gitti.

Bu da seni terk edecek diye korkuyorsun.

Son fısıltı resmen karnından yumruklamış gibiydi. Nico ağladı, zira bu onun en büyük korkusuydu, öyle değil mi? Tehlikenin en sonunda onları bekleyen şeyin bu olduğundan endişeleniyordu: Will ölebilirdi. Will kendini feda edebilirdi.

Will geride kalabilirdi.

"Buradayım" dedi kulağına Will. Sonra da erkek arkadaşının kolları onu kavradı ve sıkıca sardı. Nico yüz yüze gelene ve gözle-rinin içine bakana dek döndü. Nico'nun Will'i sakinleştirmesi gere-kiyordu, tam aksi değil; ama Will her daim Nico'nun en savunma-sız anlarını biliyor gibiydi. Will'in yüzünde acıma duygusu yoktu, sadece endişeliydi. Sadece önemsediyiğini gösteriyordu.

Nico ileriye eğilip onu öpüverdi.

O uzun ve özellikle romantik olan öptücüklerden biri değildi bu. Dudakları birleşmişti. Will uzanmış ve Nico'nun başının arkasını tutmuştu. Kısaydı, tatlıydı ve Nico'nun tam da ihtiyacı olan şeydi.

Aynı zamanda Will'in, Jason'ın öldüğünü öğrendikten kısa bir süre sonra, Hades kulübesinin dışında o gün Nico için yaptığı şeyin birebir aynısıydı. Will, Nico'yu ilk kez ani bir içgüdüyle öpüvermişti; Nico, Will'in aynı şeyleri hissettiğinden emin değildi. Öptücük tıpkı bunun gibi kısa ve tatlıydı. Sonrasında ise Will, yüzünde endişe ve dudaklarından dökülen bir özür ile uzaklaştı.

Nico onu durdurdu. Sonra da Will'i *tekrar* öptü.

Yas, öfke ve hüznle dolu bir an için Will ona...

Işığı sunmuştu.

Şimdi geri çekilen Will oldu. "Buradayım" diye söz verdi. "Neye ihtiyacın olursa. Birbirimize sahibiz."

Nico gülmek istememişti. Zayıf, kırılgan bir ses çıkartıverdi. Daha birkaç gün önce Annabeth'e, tavsiyesinin kulağa Hallmark kartı gibi geldiğini söyleyip şaka yapmıştı. Şimdi ise sanki içlerinden birinde yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Will'in alınacağını düşünerek kaygılanmıştı. Ama aksine, erkek arkadaşı sadece endişeli bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Will, Nico'nun gözyaşlarını silerken.

"Hiç" dedi. "Sadece..."

Will'in omuzundan öteye baktığı an sesi kesildi. Gorgyra şimdi iskelenin ucunda duruyor ve sanki bir tezgâhta dokuma yapıyor gibi ellerini hareket ettiriyordu. Aşağıda Acheron Nehri çalkalanıyor, karanlık su şeritleri kendilerini kalın bir grup haline getiriyor ve Gorgyra'yı kendisine doğru çekiyordu.

Will izlemek için döndü. Gorgyra dokuma sudan ipleri elbisesine dikerken Will ve Nico da orada –Nico'nun kolu, Will'in belindeydi– oturuyordu. Nico, Gorgyra'nın ne yaptığını ancak elbisesinin içindeki son şerit de kaybolunca fark etti: Acheron Nehri'nde mahsur kalan yalnız ruhları kurtarıp onları koleksiyonuna ekliyordu. İş bittiğinde ise Gorgyra'nın göğsü harcadığı efor yüzünden hızla kalkıp iniyor-

du. Elbisesinin kumaşı bulutsu bir yapıya dönüşmüştü; daha da yaşlı ruhların yeni gelenleri selamladığı fısıltılar havayı dolduruyordu.

Gorgyra ağırlıkları altında tökezleyince ânında Will ve Nico, kendi problemlerini unutup onun yardımına koştular.

“İyiym ben” diye söz verdi ama yüzündeki tüm renk gitmişti. “Ruhlar bana seslendi ve ben de onlara yardım ettim. Dokunaklı anlarınız onları buraya çekmiş gibi gözüküyor.”

“Özür dilerim” dedi Nico.

“Hayır, bu iyi bir şey” dedi Gorgyra. “Yalnız ruhların bir başkasını bulması *her zaman* iyi bir şeydir.”

Kayığı işaret etti. “Artık sizindir. Onu hak etmekten fazlasını yaptınız. Ona iyi bakarsanız sizi doğruca Tartarus’a götürecektir.”

Nico’nun kalbi tekledi; Tartarus’a gidiyor oldukları için endişelenmesinden değil de daha çok artık bir ilerleme kaydediyorlar diyeydi.

Will, Nico’nun yanına kaydı. “Ama... hikâyeyi bitirmedim.”

Gorgyra’nın gülümsemesi cılızdı belki ama hâlâ sıcacıktı. “Anlatmasan da gösterdin.”

Kayık, Nico üstüne biner binmez tehlikeli bir şekilde sallandı. Will’in deniz tutmasına karşı dirençli olmasını umuyordu. Nico’nun ciddi şekilde zaman harcadığını hatırladığı tek gemi *Argo II*’ydi ve o da denizde gitmekten ziyade havada uçuyordu.

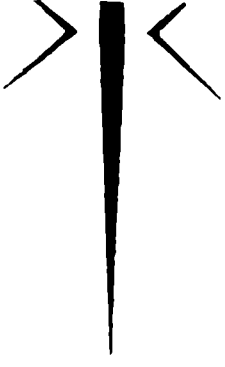
Ama bu seyahat Will’leydi. Yolculukları evrenin bodrumuna olsa bile bu her şeyi değiştirdi.

Gorgyra, kayık iskeleden uzaklaşırken Will ve Nico’yu düşünceli bir şekilde izledi. Ne düşünüyordu? Başaracaklarına inanıyor muydu?

Nico kotunun cebine uzandı. Madeni parayı çıkardı ve her noktasını hissedene kadar parmaklarını kabartmanın üzerinde gezdirdi.

“Hediyemi yanında getirmişsin” dedi Will, gözünün çevresindeki gülümseme çizgileri kırıştı. “Aklın yolu bir.”

Gömleğinin yakasından içeri uzandı ve altın zincirini çıkarıverdi. Üzerinde de Nico’nun yüzüğü vardı.

26

Troglar, onları karanlığın daha da derinliklerine götürdü.

Ölüler diyarında rahatlatıcı türden bir ışıltı olurdu daima. Yani en azından Nico için rahatlatıcıydı. Ama burada, birkaç yıl önce yanlışlıkla içine çekildiği Tartarus'un çok daha ötesinde, o parlıtı solmaya başlamıştı.

Belki de Yeraltı Dünyası'nın sınırlarını Hades'e sormalıydı. Ne kadar genişlikteydi? Erebos'un kara duvarlarının da ardında daha da alt başka diyarlar var mıydı? Tartarus'a çıkan, Hades'in hiç bahsetmediği başka yollar da var mıydı? Ama tabii ki de Nico bu tür soruları sorma riskini alamazdı. Babasının bilgisi olmadan bu görevi tamamlamak zorundaydı.

Eğer hayatta kalırsa babasına Tartarus'u... hatta daha da fazlasını sorabilirdi gerçi.

Persephone'nin bahçesine yaptıkları ufak macera, Will'i gizemli bir şekilde canlandırmıştı ama şimdi ise bu yeni kazandığı enerjisi azalıyor gibi görünüyordu. Ayak uydurmak için çabalıyordu. Ne zaman geride kalsa Tıss-Majeste onun yanına koşuyor, cesaret verici sözler ile besleyici kertenkele parçaları sunuyordu. Nico, en azından Tıss-Majeste'nin onları sığır gibi gütmeye çalışmadığı için mutluydu. Tartarus'a kadar iki kat daha hızlı gitme fikrinden pek hoşlanmıyordu.

Yürümeye devam ettikleri süre boyunca gölgeler daha da uzamaya başladı. İskelet kaktüsler narin kollarını tepelerindeki asidik bulutlara uzatmışlardı. Bazı adi ruhlar grup halinde çorak topraklarda ilerliyordular. Bu ruhlar nereye gidiyorlardı ki? Tarlalardan bu kadar uzakta ne yapıyorlardı? Bir noktada, bir çift drakon vadi boyunca ilerleyip ateş püskürttüğünden Nico ve dostları alçak bir yükseltinin arkasında beklemek zorunda kalmışlardı. Nico, kendisinin ve dostlarının çoktan Tartarus'a varıp varmadıklarını merak ediyordu çünkü tam olarak öyle hissetmeye başlamıştı...

"Daha ne kadar kaldı?" diye sordu Will nefes nefese. "Az kaldı demiştin sanki."

"Bir sonraki tepenin ötesinde" dedi Ciiyk-Bling. "Az sonra duyarsın."

"Neyi duyarım?" Nico, bomber ceketini daha da sıkı tuttu. Tüm duyabildiği, soğuk rüzgârda sürüklenip duran ölülerin fısıltılarıydı; sesler Nico'nun kulağını okşuyor, bir dinleyici için yalvarıyorlardı adeta.

"Az kaldı" dedi Tıss-Majeste sessizce. "Buradan sonra yol daha dik. Adımlarınıza dikkat edin."

Tam da o anda Will düşüvermişti.

İleriye yalpaladı, sol omzu toprağa çok sert bir şekilde çarptı ve bayır aşağıya sarsak bir kütük gibi yuvarlanmaya başladı.

"Will!" diye bağırdı Nico, kaldı ki bu çok da akıllıca bir hareket olmamıştı.

Vadinin aşağısında drakonlar uzun boyunlarıyla Nico'ya döndüler.

"Will'i yakala!" diye bağırdı Tıss-Majeste. "Size zaman kazandıracağız!"

İki troglodit de ânında harekete geçti ve drakonlara doğru hızla koşmaya başladılar.

"Bana bak!" diye kollarını canavarlara sallayarak haykırdı Ciiyk-Bling. "Ben senin en pis düşmanım!"

"Ben de inek güdebilirim!" diye bağırdı Tıss-Majeste.

Bu sırada Nico, Will'e yetişti; Apollon'un oğlu, tepenin aşağıdaki yarısında küçük bir düzlükte durana kadar yuvarlanmıştı. Nico

yanında diz çöküp yaralandı mı diye baktı. Will'in gözleri kafasının içine geri dönmüştü. Kolları da kesik ve çiziklerle doluydu.

"Will!" Nico, onu sallamamak için kendini zor tuttu. "Will, beni duyabiliyor musun?"

Erkek arkadaşı anlaşılmaz türden bir şeyler mırıldandı.

İyileştirmek pek de Nico'nun alanı sayılmazdı; daha çok Will'in olayıydı. Nico'da birkaç nektar şişeciği ve kare şeklinde ambrosia vardı aslında ama bunların yardımcı olacağından da şüpheliydi. Will'in çantasını arayıp pilli güneş lambasını çıkartmak üzereydi ki sağır edici türden bir kükreme duydu. İki drakonun da Ciiyk-Bling'e bembeyaz renkteki alevlerle vurduğunu gördü.

Nico çığlık attı. Ayağa kalktı, kılıcını çekti ama yerde kıpırtısız halde duran Will'e baktı hemen. Nico onu burada savunmasız halde bırakamazdı.

"Git!" dedi tanıdık bir ses.

Nico arkasını döndü. Ani bir rahatlama hissiyle Ciiyk-Bling'i yanında, üç köşeli peynir şapkasından dumanlar tüter halde buluverdi. Tüm bunlar bir yana, Ciiyk-Bling oldukça iyi gözüküyordu.

"N... nasıl?" diye kekeledi Nico. "Siz troglar yok edilemez olmalısınız!"

Aşağıdaki vadide Tıss-Majeste, baş drakon kovboyu olarak CEO'nun yerini almış, canavarların arasında hızla ilerleyerek "Dikkat! İleri marş! Sola dön! Diğer solun!" diye talimatlar yağıyordu. Drakonlar bu komutları görmezden gelip tepinerek öfkeyle ateş püskürttüler.

"Dayanıklıyız da yok edilemez değiliz" dedi Ciiyk-Bling sağ kulağından dumanlar tüterken. "Git de Tıss-Masjeste'ye yardım et! Ben Apollon'un oğluna göz kulak olurum."

Nico tepeden aşağıya drakonlara doğru hızla koşmaya başladı.

Doğruca daldı ve ateşten kaçınmak için yuvarlandı, sonra da en yakınındaki drakonun ayağına sapladı. Nico'nun korktuğu üzere kılıcı, yaratığa onun orada olduğunu bildirmekten başka hiçbir işe yaramadı. Drakonların derilerini aşmanın çok zor olduğu biliniyordu. Nico'nun daha önceden Will'i koruma konusundaki kararlılığı,

şimdi yerini dehşet dolu bir çaresizliğe bırakmıştı. Deşmesi zor iki drakon ve çok daha kolay deşilebilecek bir Nico karşı karşıyaydı. Nico bu eşitsizlikten hiç hoşlanmamıştı.

Aklını karıştırmak ümidiyle ilk yaratığın bacaklarının arasından kaydı ama sonrasında canavarın kuyruğu, ayaklarını yerden kesiverdi.

Tiss-Majeste ânında yanına geldi. "Kalk, Hades'in oğlul" Ufak, güçlü elleri, Nico'nun ayağa kalkmasına yardım etti. "Onları alt etmeliyiz!"

İlk drakon onlara doğru hücum ettiği sırada Nico kılıcını Tiss-Majeste'nin başının üstünden savurdu ama bir şeyler yanlış gibiydi. Kılıcı, elinde tüy kadar hafifledi. Keskin kısmı, sanki boşlukta savrulmuş gibi drakonun omzunun içinden geçiverdi.

Bir an için Nico yine Epiales'in kâbuslarında halüsinasyonlarla savaşıp savaşmadığını merak etti.

Ardından drakon kırık bir masa gibi çöküverdi. Nico'nun son derece anlaşılabilir bulduğu bir şekilde canavar, yaralı bacağına dehşet içinde bakakaldı. *Kılıç nasıl oldu da drakonun derisini aşabildi ki?*

Canavar, vücudu yok olup etrafa biz toz bulutu olarak dağılırken uludu. Nico diğer drakonla yüzleşmek için döndü ama ilginç bir şekilde yaratık karanlığa doğru geri çekiliyordu.

Tiss-Majeste nefes nefese kalmış bir halde iki büklüm oldu. Yeşil derisi nem parıltılarıyla doluydu.

"Çok yorucuydu" dedi. "Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyordum."

Nico kılıcına baktı, üzerinde hâlâ drakon kanı tütüyordu. "Ne yaptın ki?"

"Çok hızlıyım. Kılıcını yönlendirdim."

Nico'nun gözleri kocaman açıldı. "Sen... sen ne?"

"Bazen hız, saf gücün yapamayacağı şeyleri yapabilir." Tiss-Majeste peynir şapkasını çıkarttı ve yüzündeki teri sildi. "Biraz dinlenmem lazım."

Nico gülmeye başladı. Drakonların alt edilmesi neredeyse imkânsızdı ama Tiss-Majeste bunu *saniyeler* içinde yapmanın bir yolunu bulmuştu.

"Harikaydın!" dedi Nico. "Sen sadece... ve sonra sen... ben asla..!"

Tıss-Majeste iltifatlar karşısında rahatsız olmuşa benziyordu. "Gidip dostlarımıza bakalım. Tabii savaşıacak daha fazla drakon yoksa?"

Nico, trogun omzuna hafifçe vurdu. "Artık herhangi bir drakonun on kilometre ötene bile geleceğini sanmam."

Patıkaya ulaştıklarında Nico, Will'in dik oturduğunu ve ambrosia yediğini görünce mutlu oldu. Ciiyk-Bling yanında oturmuş, yaralı cildine bir çeşit yağ sürüyordu. Görünüşe bakılırsa alevler, izin verdiğinden çok daha fazla canını yakmıştı.

"Hey" dedi Will uykuyla bir şekilde. "Neler oldu?"

Nico, Will'in alnuna bir öpücük kondurdu. "Şey, kendinden geçtin, Ciiyk-Bling'i haşladılar ve Tıss-Majeste de bir drakonu yendi."

"Ben... Dur, ne?" Will, Ciiyk-Bling'e baktı. "İyi misin?"

"İyi olacağım." CEO, bir avuç dolusu çamur topladı. "Salyamız, yanıklara iyi geliyor. Yüksek kalite güneş kremi; skink koruyucu yağ. Sizin ilkyardım çantanızda yok mu?"

"Sanırım bu hatayı düzeltmem gerekiyor" diye itiraf etti Will. Sonra da Tıss-Majeste'ye döndü. "Ve Nico az önce bir drakonu yediğini mi söyledi?"

"Sadece yardım ettim." Tıss-Majeste toprağa ayağıyla vurdu. "Hades'in oğlunun dediği kadar da büyük bir olay değil."

"Bir drakonu yedin!" dedi Will. "Bu kesinlikle çok büyük bir olay!" Tıss-Majeste utanıp koyu zümrüt yeşili bir tonda renk değişti.

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu Nico, Will'in kesiklerini ve morluklarını inceliyordu. "Çok fena çakıldın."

"İyiyim ben" dedi Will. "Biraz nektar ve ambrosia'nın çözemeceği hiçbir şey yok."

Nico, Will'in dizindeki kanayan noktayı görünce kaşlarını çatı. "Ciddiyim, şort giymek zorunda mıydın?"

"Çok rahatlar bir kere!"

"Düşüğün zaman seni korumadıklarında değil!"

Will sırt çantasından ufak, kırmızı plastikten bir kap çıkardı. Kapağını açtı ve içindeki tıbbi malzemeleri karıştırmaya başladı: Dezenfektan bezleri, sargı bezi, bandajlar.

"Ben yapayım." Nico, Will'in elindeki kiti aldı.

Trogloditler etrafı kolaçan ederken Nico ellerini dezenfekte etti, sonra da Will'in kesik ve çiziklerinin her birini tıpkı Will'in Gaia ile olan savaştan sonra ona öğrettiği gibi tek tek temizledi. Erkek arkadaşının sağ bacağının arkasında ufak bir yarık buldu. Nico o bölgeye dokunduğunda Will suratını ekşitip istemsizce geri çekildi.

Nico çok daha derin kesikler için anti bakteriyel merhem sürdü ve üzerlerini sargı beziyle sardı. Will kolunu sabit tutabilsin diye de bir askı yaptı. İş bittiğinde Will, bir kasırgayla yumruk dövüşüne girmiş gibi gözüküyordu.

"Çok iyi iş çıkardın" dedi Will bandajlara bakarak. "Teşekkürler."

"Öğretmenim iyiydi." Nico arkasına yaslandı. "Ama normalde olduğu kadar hızlı iyileşmiyor gibisin. Endişelenmeli miyim?"

Will kafasını hayır anlamında salladı. "İyileşme yeteneklerimin burada azalacağını bekliyordum zaten. Bunlar basit çizik ve kesikler sadece. İyi olacağım."

Ama gerçekten olacak mıydı? *Hâlâ* Tartarus'a varmamışlardı ve buradaki her şey, yukarıda Yeraltı Dünyası'nda olduğundan neredeyse çok daha kötüydü. Nico erkek arkadaşı için endişelenmek ve bu görevin aciliyeti arasında sıkışmış gibi hissetti kendini. Belki de bu yüzden en az üç yarı-tanrı olmadan gitmek gerçekten de çok kötü bir fikirdi. Başından beri kaderleri bu muydu?

Nico, Will'in kalkmasına yardım ederken Ciiyk-Bling de –artık tam olarak iyileşmişti– SKY (Skink Koruyucu Yağ) malzemelerini topluyordu ve Tıss-Majeste de etraflarında heyecanla zıplayıp duruyordu. "Çok yaklaştık!" dedi. "Kestirme yolu göreceksiniz diye çok sabırsızım!"

Kestirme yola ulaşmak için ne kadar uzun bir yolculuk yaptıkları konusunda şikayetlenmek istedi Nico ama düşüncelerini kendine sakladı. Will aksaya aksaya ilerliyordu ama birkaç dakika içinde çok daha rahat adım atabilir hale gelmişti. Boştaki kolunu

Nico'nun omzuna atmıştı ve Nico'nun istediğinden çok daha yavaş hareket ediyordu ama Nico, bu yakınlıktan oldukça memnundu.

Bunu atlatacağız, dedi kendi kendine. Buna inanması gerekiyordu.

Bir sonraki tepeye tırmanmak çok daha zordu. Nico'nun drakon savaşından kalma adrenalini tamamen bitmişti. Tatsız bir ağrı, kaşlarına yayılmıştı. Yolun yarısındayken Will öylesine zar zor nefes alıyordu ki, Nico güneş terapi küresini çıkartırken durup biraz dinlenmeye karar verdiler. Doğal olarak da piller bitmeye başlamıştı; yüzündeki yoğun terlere bakılırsa Will'in içindeki piller de bitiyor gibiydi. Ayaktayken Will, çok daha derin bir şekilde nefes alabilmek için ellerini başının arkasına koydu.

Nico, küreye yeni pilleri takarken bir hayli zorlanıyordu. Pillerden birini düşürüvermişti, o da neşeli bir şekilde bayır aşağıya yuvarlanmıştı.

"Of, hadi ama" diye mırıldandı.

"Başka bir tane al" dedi Will. "Dert etme."

Nico, Tartarus'ta fazladan 3A pilleri satan bir yer olduğunu sanmıyordu ama yine de Will'in çantasından bir tane daha çıkardı. Küre tüm gücüyle yandığında ise doğrudan küreyi Will'e uzattı.

"Teşekkürler, Nico." Sesi... yenilmiş gibi çıkıyordu.

Will, tepenin zirvesinde dinlenmek için yere oturdu ve Nico, erkek arkadaşının gövdesinde yayılan koyu kırmızı bir lekeyi fark etti.

"Will..." Nico, sesindeki korkuyu saklamaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

Will karnına bakıp kaşlarını çatı. "Ben... bilmiyorum. Bu gerçek olamaz."

Ne yazık ki yara çok ama çok gerçektir. Will tişörtünü çıkardığında, karnındaki kırmızı renkteki uzun bir kıvrım, sanki birisi jilette somurtkan bir surat çizmeye çalışmış gibi gözüküyordu. Nico yarayı temizleyip sardı ama parmakları bir türlü titremeden duramıyordu. Belki de kesik, Will tepeden yuvarlanırken olmuştu; ya da daha önceden Persephone'nin bahçesinde; ya da Menoitios'un bostanını geçerken. Ama Nico, bu yaranın basit bir yara olmadığı,

sanki Will'in vücudu Yeraltı Dünyası'nda olmaktan kaynaklı yaşadığı stresi dışa vuruyor olduğu fikrini düşünmeden edemiyordu.

Nico, Will'in karnına sargı bezini sardıktan sonra Will'in diğer yaralarının da bandajlarının altından kanadığını fark etti. Apollon'un çocukları genellikle diğer melezlere göre çok daha hızlı iyileşirlerdi. Will'in yaralarının kapanmayışında *ciddi* bir sorun vardı.

"Hey." Will'in eli, Nico'nun yüzüne dokundu. "Endişelisin. Üzgünsün. Anlıyorum. Ama iyi olacağım."

Nico kaşlarını çatı. "İyi falan *değilsin*. Kesiklerin... Bunların olmaması gerekiyor."

Will iç çekti. "Buraya gelmenin benim için riskli olacağını biliyorduk."

"Ama biz henüz..."

"Tartarus'a varmadık bile" diye tamamladı Will. "Biliyorum. Ama sandığından daha sağlamumdur."

Nico'nun omzuna yaslandı. "Nektar ve ambrosia'yı yeterli miktarda tüketmeye devam edeceğim. Sen de yaralarımı temiz tutar-sın. Belki de devam etmeden önce burada birkaç saniye dinlenebilirim."

"Yarı-tanrılar!" Ciiyk-Bling tepenin diğer tarafından bağırdı. "Maceranızın bir sonraki adımını buradan görebilirsiniz!"

Nico, Will'in başını öptü. "Hemen geliyorum."

Tepenin ötesindeki düz alana bakarken aynı hüzünlü ifadelere sahip olan trogloditlere katıldı.

Çok aşağıda, sivri kayaların üzerinden hızla akan devasa bir nehir gürleyip çalkalanıyordu. Su şeye benziyordu... şey, suya. En azından tuhaf bir renk tonu yoktu. Ateşten yapılmamıştı. Ama yine de onu görmek Nico'yu rahatsız etti. Bu şiddetli akıntılar karanlık düzlükleri kesiyor ve sonra da...

Nehir hiçliğe dökülüyordu.

Nico'nun tüyleri ürperdi. "Bunu geçmemizin imkânı yok."

"Yok" diye onayladı Ciiyk-Bling.

Nico bir kaşını kaldırdı. "E o zaman ne yapacağız?"

Tıss-Majeste iniş yerini işaret etti, sonra da sanki bir uçağın iniş geçmesini andıran bir el hareketi yaptı. "En hızlı yol bu."

"Umarım dalga geçiyorsundur" dedi Nico.

"Neler oluyor?" Will aralarına katıldı, çok daha bariz şekilde topallıyordu artık. Güneş küresi kolunun arasında parlıyordu. Havadaki korkunç serinliği göz önüne alınca Nico, Will'in kargo şortu giyiyor olmasından dolayı endişeleniyordu. Bu çocuk bir kot giyemez miydi ya?

Ama önlerinde olan şeyden Will'i sakınmanın bir yolu yoktu; gerçekliği pembeymiş gibi göstermek ya da saklamak yoktu.

Will'in gözleri nehrin akışını takip etti. "Kestirme yolumuz bu mu?"

Nico başını salladı. "Maalesef ki öyle."

"Tartarus'un girişinin nehrin öte kıyısında olduğunu sanmıyorum, belki de makul bir köprü falan vardır buralarda?"

Nico kendisine rağmen gülümsedi. "Belli ki yok."

"Bu Acheron Nehri" dedi Ciiyk-Bling. "Acı Nehri."

Bu isim, Nico'nun tüylerini diken diken etti. "Hayır."

"Evet" dedi Ciiyk-Bling.

"Yani, hayır, daha iyi başka bir yolu olmalı."

"Yok" dedi Tıss-Majeste. "Ve baktık da. Bu en iyisi!"

"Affedersiniz." Will elini kaldırdı. "Yargılamayın ama bir şey soracağım. Acheron niye bu kadar kötü, biri bana hatırlatabilir mi?"

Tıss-Majeste yüzünü ona döndü. "Yeraltı Dünyası'nda beş nehir akar, Apollon'un oğlu. Pek de hoş olmayan Styks'i çoktan gördün bile."

"Kemik eriten asit türünde hoş olmayan" dedi Will. "Ama evet."

"Ve Lethe'yi de biliyorsun" dedi Ciiyk-Bling. "İapetos'un Bob olduğu o Unutkanlık Nehri."

"Ve sana Phlegethon'u da anlattım" diye ekledi Nico, "hani şu suyunu içtiğim."

"Doğru" dedi Will. "Alev Nehri."

"Dördüncüsü de Cocytus" dedi Ciiyk-Bling "Ağıt Nehri, genelde Tartarus'un derinliklerinde akar."

“Umuyorum ki dikkatli olursak onu da atlatabiliriz” dedi Nico. “Ama beşinci nehir, Acheron...”

Nico gürleyen akıntıya göz attı. Will’e bu suların neler yapabileceğini söylemek istemiyordu. Will, hiç çaktırmamasına ve yakın-mamasına rağmen, perişan gözlüküyordu zaten. Ama Nico, birazdan yüzleşecekleri şeyin onu da yıkacağından korkuyordu.

Will, muhtemelen Nico’nun endişesini sezip daha da dikleştirdi sırtını. “O zaman *Acı Nehri*’ne gidiyoruz. Bu acının üstesinden gelebilirim.”

Ciiyk-Bling yanmış olan üçgen şapkasını düzeltti. “Keşke bu kadar basit olsaydı, Apollon’un oğlu.” Tiss-Majeste de onaylarcasına inledi. “Acheron, aynı zamanda da *Ceza Nehri*’dir.”

Will, *Açıkla*, dercesine Nico’ya baktı.

“Bazen... Bazen ruhlar Yeraltı Dünyası’na geldiğinde *Ceza Tarlaları*’na bile uygun olmayacak kadar korkunç şeyler yapmış olurlar. Acheron’da... arındırılmaları gerekir.”

Will güneş küresine daha da sıkı sarıldı. “Ve sanıyorum ki bu arındırma... acı verici bir şey.”

“Acı yalnızca fiziksel de değil” dedi Ciiyk-Bling. “Ruhunu parçalar. Yaptığın her kötü şeyi, her kötü düşüncüyü bulur ve armana kadar acı ve pişmanlık duymana sebep olur.”

Will yutkundu. “Sonra... çıkıp gidebiliyor musun peki?”

“İı, hayır” dedi Ciiyk-Bling. “O zamana kadar sonsuz sefaletin incecik posasına dönüşürsün, bilincin hâlâ yerinde olur ama aklın yerinde olmaz.”

“Acheron’un kıyısında durmak bile etkiler” diye uyardı Tiss-Majeste.

“Ve ikiniz de kıyısında durmayacaksınız. İçine gireceksiniz.”

Will bir adım geriledi. Kafasını sallamaya başladı. “Tamam, Nico, ben... ben o suya giremem. Belki de haklısın. Başka bir yolu olmalı.”

“Şey” dedi Ciiyk-Bling “aslında pek...”

“Bir saniye.” Nico beklenmedik bir öfke dalgası hissetti. “Will, sen Acheron’a gireceğin için mi endişelisin? O nehri sağ salim geç-

bilecek biri varsa o da sensin. Hayatın boyunca korkunç tek bir şey bile yapmadın. Sen insanlara yardım ediyorsun!”

Will bir adım daha geriledi. Gözleri, Nico’nun daha önceden hiç görmediği kadar kaygılı gözüküyordu. “İkimiz için de endişeleniyorum, Nico. Ve sen de en az benim kadar iyi birisin. Zor bir hayatın olduğunu biliyorum ama...”

“‘Zor bir hayat’ mı? Zor demek hafif kalır, Will.”

“Hades’in oğlu...” diye bölmeye çalıştı Tıss-Majeste.

“Kastettiğim bu değildi!” diye devam etti Will. “Ama cezalandırılmayı hak edecek kadar kötü bir şey yapmadın.”

“Nereden biliyorsun?” diye bağırdı Nico. “Yaşadığım her şeyi biliyor musun ki? Hayatta kalmak için neler yaptığımı?”

“Hayır! Çünkü bana söylemiyorsun!”

İkisi de birden suspus oldu. Geçen yıl kamp revirinde yardım etmediği için Will’in onu azarladığı zaman aklına geldi. Bu, yalnızca Yeraltı Dünyası’nın Will’e yaptığı baskı ya da kastetmediği şeyleri söylemesi değildi yani.

Will’in sertliği ve öfkesi gerçektir.

Nico cevap veremedi önce Tıss-Majeste onun bomber ceketinin yakasına asılıverdi. “İyi, Hades’in Oğlu, kestirme yolu anlatmayı henüz bitirmemiştik.”

“Nasıl yani?”

Tıss-Majeste nehrin yukarısını işaret etti. “Yüzmeniz gerekme-yecek. Size o yardım edecek.”

Uçurumdan birkaç yüz metre uzakta, nehrin kıyısına yakın, sazdan çatılı küçük bir kulübe vardı. Oldukça yıpranmış bir yol, büyük bir kanoyu andıran beyaz bir teknenin demirlediği cılız bir iskele-ye çıkıyordu. Kulübenin dışında yerde soluk mavi tenli bir kadın oturuyordu; elbisesinin yumuşak renkleri yemek ateşinin ışığında dalgalanıyordu. Kadın, Nico’nun yüzünü göremeyecek kadar uzaktaydı ama onları bariz bir şekilde fark etmişti. Elini kaldırdı ve kendisini izleyenlere el salladı.

Harika, diye düşündü Nico. Will ve ben az önce Bayan Kestirme Yol’un önünde kavga ettik.

"Size daha fazla eşlik edemeyiz yarı-tanrılar" dedi Ciiyk-Bling. "Burada ayrılmamız gerekiyor."

Tıss-Majeste de üzgünce başım salladı. "O, bize yardım edemiyor."

Nico ne demek istediklerini pek anlayamamıştı ama trogloditlerle geçirdiği son dakikaların Will'le olan tartışması olmasından dolayı utanç duyuyordu. Yüzü kızarmıştı.

"İkinize de teşekkür ederim" dedi onlara. "Yaptığınız her şey için."

Ciiyk-Bling üçgen şapkasını çıkardı. "Daima trogloditlerin bir dostu olacaksınız. Döndüğünüzde sizi kollarımızı açmış bekliyor olacağız!"

Sonra da Tıss-Majeste bir adım öne çıktı, peynirden şapkasını mahcup bir tavırla tutuyordu.

"Bana gerçek şapkamı bulmama yardım ettiniz yarı-tanrılar" dedi. "Kendi tutkumu keşfettim. Sizi bir daha ne zaman göreceğim bilmiyorum çünkü... Menoitios ve onun sığır sürüsüyle birlikte kalmaya karar verdim!"

Nico, Menoitios'un tüm sürüsünün birbiriyle uyumlu üniformalar, pullu pantolonlar ve tüylü şapkalar giydiğini, her akşam kusursuz adımlarla ahıra yürüdüğünü hayal etti. Bu düşünce onu gülümsetti.

"Harika bir çoban olacaksın" dedi Will. Çekimser bir şekilde trogloditlerin yüzlerine dokundu ve parmaklarından sıcak bir ısıltı yayıldı. "İkinize de nezaketiniz, benimle ilgilendiğiniz ve bizi bu noktaya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Troglar sırtlarını biraz daha dikleştirdiler.

"Onore olduk" dedi Ciiyk-Bling.

"Seni asla unutmayacağım, Will Solace" dedi Tıss-Majeste burununu çekerek.

Sonra troglar, sanki biraz daha kalmalarının çok çirkin bir ağlama ânına dönüşeceğini kabul etmiş gibi birbirlerine baktılar ve bir toz bulutu içinde ortadan kayboldular.

Nico utancından ve kızgınlığından dolayı sessizliğini korudu.

“Özür dilerim Nico.” Will ortamdaki gerginliğı bıçak gibi kesti.
“Ben...”

Ama Nico özrünü geçiştirdi. Hâlâ çok üzgünken bunu konuşma riskine girmek istemiyordu.

“Gidelim de kestirme yolumuzla tanışalım” dedi. Sonra döndü ve kayıktaki gizemli kadına doğru yürüdü.

27

Kadın, Nico'nun daha önceden gördüğü hiçbir nimfaya benzemiyordu. Yumuşak hatlı yuvarlak suratı, incecik saçları ve masum gülümsemesi ile Nico'ya Melez Kampı'ndaki orman perisi olan Ardiç'ı hatırlatıyordu. Elbisesi aynı türden incecik bir kumaştan yapılmaydı. Fakat yukarı dünyadaki doğa ruhlarının aksine bu kadının gözleri ve cildi yeşil değil mavi renkteydi. Dolgun dudakları en koyu çivit rengindeydi. Gri elbisesi, babasının cübbesine işlenmiş lanetli ruhlar gibi, dokunaklı fısıldamalarla oluşmuş gibiydi.

Nico yaklaşırken pek da yemek ateşinden başını kaldırıp bakmamıştı.

"İlgini çekmiş gibi" dedi kadın, sanki eski bir konuşmaya devam ediyorlardı. "Ya da kafan karışık."

"İkisi birden" dedi Nico.

"Sen ve arkadaşın yorulmuş gözüküyorsunuz. Lütfen, gelip ateşimin yanında dinlenin."

Nico döndüğünde Will'in tökezlediğini gördü. Suçluluk duygusuyla doluverdi. Ne kadar öfkeli olursa olsun Will'den bu şekilde uzaklaşmamalıydı.

Will yaklaşırken Nico da kolunu uzattı. Ağız hareketleriyle, *özür dilerim*, dedi.

Will başını salladı ve elini tuttu. Ama gözleri, *Bunu daha sonra konuşuruz*, diyordu.

Ateşin yanına kurulduklarında kadın abanozdan bir dal ile közleri dürtüyordu.

“Uzun bir yolculuk etmişsiniz, dedi. “Buralarda çok fazla ziyaretçim olmuyor.”

“İsmi sorabilir miyim?” dedi Nico.

“Tabii ki de.” Gülüşü sıcak olsa da yalnızlığın izlerini taşıyordu. “Ben Gorgyra.”

Bu isim, Nico’da hiçbir şey uyandırmadı. Will’e baktı ama erkek arkadaşı kafasını hayır anlamında salladı.

“Üzgünüm” dedi Nico. “Kim olduğunu bilmiyoruz.”

“Bilmenizi beklemiyordum zaten.” Elbisesindeki fısıltılar, Nico onların ne söylediğini anlayabilecek hale gelene kadar yükseldi. “Sanıyorum ki yukarı dünyada benim hakkımda pek bir şey anılmıyor, zira buraya gelebilen pek yok.”

“Peki burası neresi?” diye sordu Nico.

“Sınır.” Bakışlarını nehrin aşağısına, Acheron Nehri’nin uçurumun üzerinde kaybolduğı yere çevirdi. “Çoğu şey gibi Yeraltı Dünyası’nın da bir sonu var. Siz de ona ulaştınız.”

Will öksürdü. “Ve... sınırın da ötesine gitmemiz gerekirse?”

Nimfa bakışlarını ona çevirdi. “Neden böyle bir şey isteyesiniz ki?”

“Tartarus’a gidiyoruz” dedi Will ve Nico, sesindeki kararlılığa hayran kalmadan edemedi. “Rehberlerimiz dedi ki nehir... Dediler ki bize bir kestirme yol gösterebilirmişsiniz.”

Nimfa, Will’i dikkatle inceledi; gözlerinin beyazları safirden damarlarla doluydu. “Rehberleriniz haklıymış. Acheron’u uçurumun eşiğine kadar takip edip karanlığa dalarak Tartarus’a erişim sağlayabilirsiniz. Peki neden bunu kendi rızanızla yapasınız ki?”

Nico, Will’e baktı. Konuşmadan, yalnızca kaşlarını kaldırıp çatarak ve omuz silkerek aralarında koca bir konuşma yaptılar. Her

ikisi de birbirlerinin ne düşündüğünü biliyordu: *Bu kişiye güvenebilir miyiz?*

Nico daha fazla bilgi almaya karar verdi. "Buradan düşünce hayatta kalabilir miyiz? Yani... kayıgınıza, mesela?"

Gorgyra'nın ağzının kenarı seğirdi. "Hayatta kalmak, burada Yeraltı Dünyası'nda oldukça göreceli bir kalıptır. Kocam ve ben *hayatta kaldık*. Ama yaşayanlarda da aynısı olur mu ki?"

"Kocan?" diye sordu Will.

"Acheron." Gorgyra çalkalanan suyu işaret etti. "Hadi selam verin."

Nico'nun ağzı kurudu. "Kendisi bir *nehir* mi? Yoksa nehrin tanrısı mı?"

Gorgyra'nın ifadesindeki hüznün neredeyse dayanılmazdı. "Artık bir farkı olduğunu sanmıyorum. Yüzyıllar içinde fiziksel formunu ve benliğini kaybetti. Birinin, diğerlerinin acısını soğurma gücü de bir yere kadar. Onun sularına yollanan ruhlar... Günahları ve hataları o kadar fazla ki, yaşamlarında herhangi iyi bir şey olup olmadığını da unutuyorlar. Acheron da öyle."

Nico akıntıyı izledi. Will'in bir şifacı olarak yıllar içinde diğerlerinden ne kadar acı soğurduğunu merak etti. Bizzat Nico ne kadarını ondan yüklenmesini istemişti acaba?

Aniden Nico, erkek arkadaşını nehrin kıyısına daha fazla yaklaştırmak istemedi. Yukarı dünyanın güneş ışığına koşmak istiyordu.

"Denemek zorundayız." Will'in sesi tereddütsüzdü. Gözleri beyaz kayığa kitlenmişti. "Goygyra, onu ödünç alma şansımız var mı?"

Homurdanma ve kahkaha atma arasında bir ses çıkarttı nimfa. "Bunu soracak kadar cesurmuşsun... ya da aptal. Aradaki fark, tıpkı yaşam ile hayatta kalma arasındaki fark gibi çok incedir. Ama sen önden gidiyorsun, genç yarı-tanrı."

Ayağa kalktı ve elbisesindeki fısıltıların sesi gittikçe yükseldi. Nico ölü ruhların ona yalvarmasına alıştı ama özellikle bu ruhların çok kuvvetli bir çaresizliği vardı. Gri kumaş hışırdayıp hareket ederken Nico da şüphelerinin doğru olduğunu biliyordu: Her iplik

bir ruhtu. Her iplik bir zamanlar birisiydi ve her iplik hâlâ *kendinin farkındaydı*.

“Onları duyabiliyorsun, değil mi?” Gorgyra, parmaklarını Nico’nun omzuna yerleştirdi.

“Evet.” Sadece bunu itiraf etmek bile Nico’yu koca bir hüznün dalgasıyla vurmuştu.

Gorgyra bu seslere nasıl dayanabiliyordu? Neden kendisini onların çaresizliğiyle giydirmişti? Ama aynı zamanda da... birisinin kendisini çaresizlikle kuşatması Nico için yeni değildi. Bütün hayatı boyunca bunu yapıyordu. Bir yanı hüznün akın etmesini memnuniyetle karşılıyordu. En azından tanıdıktı ve tanıdık olan şey de korkutucu olmazdı.

“Nico?” Will ellerini güneş küresinin etrafına sarmaladı, sanki her an ev sahiplerine fırlatacakmış gibiydi. “Neyden bahsediyor? Onlar kim?”

“Korkmana gerek yok.” Gorgyra hüznü ama önemseyen bir ifadeyle gülümsedi. “Sizi burada hapsetmeyeceğim. Size zarar vermeyeceğim. Tıpkı diğerleri gibi, bana ihtiyacınız olduğu için beni buldunuz.”

Ellerini elbisesinin üstünde gezdirdi ve fısıltılar nihayet Nico’nun zihninde daha da netleşti:

Beni seven birini asla bulamayacağım.

Neden bir ailem olmuyor?

Benim sorunum ne?

Niye o da benim gibi hissedemedi?

Neyi yanlış yaptım?

Sevilmeyi hak etmiyor muyum?

Will omuzundaki askıyı çıkarıp kollarını ona dolayan kadar Nico ne kadar sürenin geçtiğinden emin olamadı. “Gorgyra, ne yapıyorsun?” Will’in sesi korku ve kafa karışıklığıyla doluydu. “Dur!”

“Bunu o yapmıyor” diye burnunu çekti Nico. “O gerçekleri söyledi. Bana zarar falan vermiyor.”

Nico uzandı ve nimfanın elbisesinin pürüzsüz kumaşını okşadı. Sesler onu benimsemiş, kendilerinden biri olarak görüyor gibiydiler.

"Yalnız ruhlar" dedi Nico. "Elbisen bunlardan yapılmış, değil mi?"

Gorgyra başıyla onayladı. "Bu elbiseyi uzun, çok uzun zaman evvel Acheron son kez gittiğinde örmeye başladım. İçten içe asla geri dönmeyeceğini biliyordum. O yüzden ben de suyundan ruhlar almaya başladım. Beni aramaya başlamaları çok uzun sürmedi, bulmayı arzuluyorlardı... yani diğerlerini bulmayı."

Will ürperdi. "Acheron'daki ruhların korkunç suçlar işlediklerini sanıyordum. Neden onları yanında isteyesin ki?"

Gorgyra eteklerini düzeltti. "Her ruh o kadar da kötü değildir. Kaybolmuş, vicdan azabı çeken veya en büyük suçları *kendilerine* karşı olan ruhları topluyorum ben."

"Ben... ben anlayamıyorum."

Gorgyra koyu kaşlarını kaldırdı. "Anlayamıyor musun, Will Solace? Kendinden şüphe duymak. Çaresizlik. Suçluluk. Utanç. Kendimize zarar vermenin... ve bu dünyada bir yerimizin olmadığına kendimizi ikna etmenin o kadar çok yolu var ki. Bu yalnız ruhlara burada bile, sonsuz karanlığın sınırında, hâlâ bir umut olduğunu göstermeye çalışıyorum. Seni ve Nico'yu da buraya getiren bu değil mi?"

Nico ve Will birbirlerine baktılar.

"İsimlerimizi nasıl biliyorsun?" diye sordu Nico.

"Ah, isimler bildiklerimin *en ufağı*" dedi Gorgyra. "Günlerinizi ruhları dinleyerek geçirince anlatacak çok şeyiniz oluyor. Yaşayanlar için de... aynısı geçerli."

Ellerini kaldırdı ve sonra hızla *çekti*.

Nico'nun nefesi kesildi. Göğsünün içinde bir şeyler hareket etmişti, sanki Gorgyra içine elini sokup kalbine bir ip bağlamış ve tutup çekmişti. Belli belirsiz parlayan iplik, havada Nico ve Gorgyra'nın arasında kıvrılıverdi.

İp boyunca sorular titreşti, Nico'nun zihninde yankılandı:

Beni seviyor mu?

Melez Kampı'ndaki yerimi bulabilecek miyim?

Kim beni sever ki?

Yanındaki Will şok olmuştu. Nico dönünce başka bir ipliğin Gorgyra'ya doğru kıvrıldığını gördü, bu da Will'in göğsüne sabitlenmişti. Gözleri kırmızı ve buğuluydu.

"Dur" diye boğuk bir ses çıkardı Nico. "Dur!"

"Nasıl istersen." Gorgyra ellerini indirdi. İndirmesiyle hissin son bulması bir oldu. İpler serbest kaldı, sonra da doğruca Nico'nun göğsüne geri kıvrıldılar. Will yere düştü, nefes nefese kalmıştı.

"İpleri rızanız olmadan almayacağım" dedi nimfa. "Yalnızca neleri duyduğumu bilin istedim. Sizi duymak *istiyorum*. İkinizin de içinde bir arzu var ve duyulmak için yalvarıyor."

Will ürperdi. "Karanlık..."

Nico, Will'in neden böyle söylediğinden emin değildi ama erkek arkadaşına bakınca suratındaki o ifadeyi fark etti: Yalnızlık. Hayatında bu kadar istikrarlı başka bir şey daha var mıydı?

Nico, Gorgyra'ya hırladı. Ruhlarının kukla gibi oynatılmasından hoşlanmamıştı. Onu yenecek güçleri varsa eğer... bu kadınla savaşıp kaygını alsalar mı diye düşünüyordu.

Acı dolu gülümsemesiyle bakan Gorgyra'nın duyguları okuyabildiğini ve böylesine bir girişimi de üzücü ve tahmin edilebilir bulacağını görebiliyordu Nico... Hem de tam olarak olmasını istemediği iki şeydi bunlar.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordu Nico. Kayığına ihtiyacımız var. Onu elde etmek için bir çeşit görev mi tamamlamamız gerekiyor?"

"Düşündüğünüz şekilde değil" dedi sakince ve ateşin başına tekrardan oturdu. "Kayık, dalgalarda size yardımcı olacaktır, evet. Acheron'un etkilerine karşı yüzde yüz korumaz ama yolculuğu çok daha... mümkün kılar."

Will sırtını biraz daha dikleştirdi. Nico'nun omuzuna güç alabilmek için yaslandı. "Ve karşılığında ne istiyorsun?"

Gorgyra alevlere bakıyordu. "Yalnızlık için yalnızca tek bir para birimi vardır... dünyanın dokusunu tekrardan hissetmemize yardım etmek. İhtiyacım olan kadarını paylaşmanız yeterli."

Nico hırladı. "Bilmeceleri bırak..."

“Yapacağız” dedi Will. Nico’ya baktı. “Artık geri dönemeyiz.”

Nico zihnine, eğer olur da bir gün birlikte ilk arabalarını alırlarsa Will’in pazarlığını yapmasına izin vermeyeceğine dair bir not aldı. Ama bir yandan da Will’in haklı olduğunu biliyordu.

“Tamam” dedi. “Eğer Tartarus’a gitmemize yarayacaksa yapacağız. Ne istiyorsun Gorgyra?”

Nico, nimfanın gülümsemesinden hoşlanmamıştı.

28

“Nico di Angelo, neden bir hikâye anlatmıyorsun?”

Nico bunu duyunca irkildi. Hikâye mi? *Herhangi* bir hikâye mi? Yaşadıkları onca şeyden sonra bu oldukça kolay gözüküyordu.

Tüm o eziyetten sonra.

Will’e kısa bir bakış attı ve erkek arkadaşı tek kaşını kaldırdı. Yorgun gözüküyordu. *Çok* yorgun. Ve sargıları...

Nico’nun midesinden sesler yükseldi. Sargı bezleri yine kana bulanmıştı.

Gorgyra’ya geri döndü. “*Ne* hakkında bir hikâye?” diye sordu.

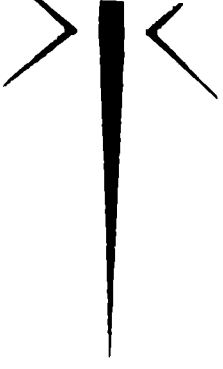
Nimfa önce Nico’nun suratını inceledi, sonra da Will’inkini. Yine içlerinden ruh ipliklerini mi çıkaracaktı?

Nico eline bir şeyin değdiğini hissetti. Aşağıya baktığında Will’in elini tutmaya çalıştığını gördü. Parmaklarını araladı ve Will’in parmaklarının kendininkilerinin arasına girmesine izin verdi.

Nico’nun kalbi hopladı. Will’in tutuşu *çok* zayıftı.

Nico’nun bunu yapması gerekiyordu. Başladıkları şeyi bitirmesi *gerekiyordu*.

Fısıltılar ona sesleniyordu.
Ve Gorgyra da öyle.
"Bana ikinizden bahset" dedi.

29

Şimdi iskelede oturuyorlardı, Acheron'un akıntısının üzerinde ayakları sallanıyordu.

Tüm hikâyelerini anlatmışlardı; bu ve sonrasında başlarına ne geldiyse o şeyler hariç... tabii o uçuruma uğradıklarında bir sonrası olacağını varsayarsak.

Nico madeni parayı parmakları arasında döndürdü. "Bunu hep yanımda taşıyım" dedi.

"Aynı şekilde" dedi Will. "Yani yüzüğünü kastediyorum."

İskelenin tahtaları, Gorgyra yaklaştıkça gıcırdadı. "Bana onlardan bahset."

Ses tonu, Nico'ya Bay D'yi –kesinlikle kötü anlamda değil– anımsatmıştı. Nico'nun içini dökmesine yardım ederken şarap tanrısı şaşırtıcı bir şekilde nazik ve sabırlı olabiliyordu. Bu anı, Nico'nun Melez Kampı'nu özlemesine sebep oldu.

"Hatıraları değiş tokuş ettik" dedi Nico. "Nero'dan sonra."

Will ve Nico, hortlayan Roma imparatoruyla olan son savaşı bağlayabilmek için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Gorgyra'nın yalnızlığı göz önüne alındığında, yukarı dünyada olan bitenin yalnızca küçük bir kısmını duymuştu ve bildiği her şey de toplamış olduğu ruhlardan gelmekteydi.

Savaşın kurbanları.

Bu, iki yarı-tanrının bazı şeyleri daha iyi açıklamak için geri sarmaları demekti; özellikle de Will, Apollon'dan bahsedince yaşanmıştı.

"Baban savaşta mıydı?" diye sordu. "Niye ölümlülerin işlerine karıştı ki?"

Tüm şu Zeus, Apollon'u Lester Papadopoulos isminde on yedi yaşındaki bir gencin bedenine hapsedti olayını anlatmak zorunda kaldılar, kaldı ki Gorgyra bunu çok ama çok komik buldu. "Tanrılar istedikleri zaman gayet de komik olabiliyorlar" diye onayladı.

Nihayet, Will hikâyenin anlatmak istediği kısmına geldi. "Babamın Piton'la savaşmaya gittiğini gördükten sonra onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim. Bu ayrılışının çok son hissettiren bir yanı vardı. Neyin önemli olduğunu düşünmemi sağlamıştı."

Nico'ya yaslandı. "Sonra, Nero ve Piton yok edilince Jake Mason'dan benim için özel bir şey yapmasını istedim."

Nico, Gorgyra görsün diye madeni parayı havaya kaldırdı. Donuk bronz rengindeydi ama kabartması olağanüstüydü. Bir tarafında; Jake, Will'in göğsündeki tasarım güneş dövmesini, her ışınını, her açısını, her ayrıntısını mükemmel bir şekilde kopyalamayı başarmıştı. Diğer tarafında ise Hades'in miğferi vardı.

"Çok güzel" dedi Gorgyra. "Ne anlama geliyor?"

"Biz" dedi Will. "Birlikte. Bir madeni paranın iki farklı yüzü. Bunu Nico'ya verdim, böylece nereye giderse gitsin, yollarımız ayrılrsa bile hep onu düşündüğümü biliyor olacak."

Nico, anıya gülümsedi. "Will, Bob'la ilgili kehaneti duymadan önceki gece akşam yemeğinden önce gelmişti. Söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu görebiliyordum çünkü hep söylemeden önce utanıp sıkılıyor."

Will dilini çıkardı. "Kimseye daha önceden bu kadar kişisel bir hediye vermemiştim."

"Ve iyi de ettin" diye garanti verdi Nico. "Çok tatlıydı. Karşılığında ben de ona yüzüğümü verdim."

Nico, Will'in zincirinde bir ileri bir geri çekip durduğu gümüşten iskelet yüzüğünü işaret etti. "O yüzüğü uzun zamandır taşıyordum ama Will'in yanında olması gerekiyordu. Böylece onun hakkında ne hissettiğimi her zaman bilecek."

Will yüzüğü tekrar tişörtünün içine tıktı, sonra da göğsüne değen yerde üzerine pat patladı. Çok ufak bir jestti belki ama Nico için devasa hissettirmişti. Melez Kampı'nu terk ettiklerinden bu yana yaşadıkları onca şeyden sonra sevildiğinin bir nişanesiydi bu. Gerçekten sevildiğinin. Yani tabii ki de Will'le bazı şeyleri konuşmaları gerekiyordu. Elbette çoğu zaman ters düşüyorlardı. Ama görünmez bir bağ onları birbirine bağlıyordu işte.

Nico, gözden kaybolduğu noktaya kadar Acheron'a bakındı. Sadece Acı Nehri'nden değil, Tartarus'tan da gelebilecek saldırılara karşı kendini hazırlaması gerekecekti. Çaresizliği hatırladı; şüpheyi hatırladı. Bu Will açısından daha da katlanacaktı ve Nico'nun yanında olmasına ihtiyacı olacaktı.

Nico parmaklarını madeni paranın etrafında kıvırdı. Yaklaşmakta olan yolculuktan korkuyordu ama ayn zamanda paylaştıkları hikâyelerden arta kalan sıcaklığı da hissediyordu. Hikâyeler, ona yapışıp koruyucu bir tabaka gibi etrafını sarıyordu adeta.

Sesler, Gorgyra'nın elbisesinden son bir kez daha iletişime geçmeye çalıştı ama Nico'nun hayal kırıklığı ve korkudan başka bir şey de duyuyordu...

Umut.

Başarabilirsin, dedi biri.

Onu yanından ayırma.

Böyle birisi zor bulunur.

Yalnız değilsin.

Fısıltılar dağılıverdi ve Gorgyra'nın elbisesine geri dönerek kumaşı imparatorluk topazı gibi parlak bir pembeye dönüştürdüler.

"Teşekkürler Gorgyra" dedi Nico sessizce. "Hikâyelerin amacı yolculuk için bize güç vermektir, değil mi?"

"Öyleydiler" dedi saf duygulu sesiyle. "Ama teşekkür eden ben olmalıyım. Yaşlı bir nimfayı gelip ziyaret ettiniz. Bana kibar dav-

randınız ve hâlâ ölümlü dünyada sevginin ve yoldaşlığın var olduğunu gösterdiniz.” Hüzünlü bir gülümseme dudaklarına yansıdı. “Yalnızların ruhlarını toplayınca bunları unutuveriyorsun tabii.”

Will uzandı ve Nico’nun elini sıktı. Yüzüne yeniden renk gelmişti.

“Ve kayık?” diye sordu Will ev sahiplerine. “Tartarus’a ulaşınca ne yapalım onunla?”

“Eğer görevinizde başarılı olursanız kayık bana geri dönecektir.”

Will köpüren şelalenin akışına göz attı. “Nasıl? Bu daha çok tek yönlü bir yolculuk gibi duruyor.”

“Acheron’un doğasını yanlış anlamışsın. Akışı tek bir yönde değil. Bu, Acı Nehri; tıpkı hayat gibi o da daire şeklinde akıyor.”

Will burnunu kırıştırdı. “Karışık bir geometri problemi gibi.”

“Acı, hem ölümlü hem de ölümsüz hayatların bir parçasıdır” dedi nimfa. “Kaçınılmazdır. Her birimiz nereye gitmek istiyorsak nehrin de oraya yönlendirmeliyiz.”

“Acıdan kaçınmamız gerekmez mi?” diye sordu Will. “Ya da en azından hafifletmeye çalışmamız?”

Nico kafasını olumsuz anlamda salladı. “O kadar kolay olmadığını sen de biliyorsun.”

“Acı, öğrenmemize yardım eder” dedi Gorgyra. “Pek talihsiz olsa da acı ânında öğrendiğimiz dersleri kolay kolay unutmayız.”

“Acı kaçınılmazdır...” Will kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Sanırım bir şifacı olduğum için kafamda oturtmam biraz zor. Ben daima acıyı *azaltmaya* çalışırım.”

Ses tonu Nico’ya, Persephone’nin bahçesine gittikleri zamanı hatırlattı... kapıdan çıktıklarında Will ne kadar da sersemlemişti; sanki önce parçalara ayrılmış, sonra da biraz farklı bir şekilde tekrar bir araya getirilmiş gibi. Orada ona ne olmuştu acaba?

Nico sormadı. Hızla kayığa atladı ve titreyerek tekneye tırmanan Will’e destek verdi. Onlar iskeleden uzaklaşırken Gorgyra da onları sessizce izledi; nehrin üzerindeki karanlık pus içinde eriyene kadar, sanki yalnız ruhlar topluluğunun içine yeniden çekilmiş gibi silueti giderek küçülüyordu.

Nehrin akımı hız kazanmıştı. Beyaz kayak bacaklarının altında bir ileri bir geri sallanıyordu. Şelalenin uğultusu öylesine yükselmişti ki Nico'nun dişlerini takırdatmıştı.

"Sanırım bu kadar" dedi.

"Galiba öyle" dedi Will.

"Şuradan öteye geçmeliyiz."

"Evet, geçmeliyiz." Will'in parmak eklemleri, küpeşmeleri tuttuğundan bembeyaz kesilmişti. "Mesela, *ölmeden* şelaleden tekneyle geçmenin bir yolu var mı? Direkt Tartarus'a mı düşeceğiz?"

Nico omuzlarını silkti. "İhtiyacın olunca Lil Nas X'i bulamazsın zaten."

"Kim?"

Will'e ters ters baktı. "Cidden mi? 'Montero' klibini hiç görmedin mi? Eğitiminde bu boşluğu da ele alacağız."

Will güldü, belki de Acı Nehri'nde ilerleyen birinin güldüğü ilk andı bu. "Bu bir buluşmadır ha. Daha fazla hikâye paylaşma şansımız olması fikrini sevdim. İşler yolunda gitmezse diye her ihtimale karşı... buna tutunuyorum."

Nico korkusunu bastırdı. Kayık uçuruma yaklaştıkça "her ihtimale karşı" diye bir şeyin olmadığını biliyordu. Tartarus'ta işler *her zaman* daha da kötüye giderdi.

30

Durağın yakınında sesler, sudan çok daha fazla çağlıyordu.

Bunlar Gorgyra'mın elbisesindeki gibi yalnız ruhların fısıltıları değildi. Bunlar sinirliydi. İçerlemişlerdi. Korkmuşlardı. Dehşete kapılmışlardı.

Ve acı içindeydiler.

Benimle alay eden oydu! diye bağırdı bir ses. *Niye cezalandırılan ben oluyorum?*

Bir daha yapacağım. Beni durduramazsın. Kimse durduramaz.

Will kulaklarını kapadı. "Onları uzak tutamıyorum."

Burada olmayı hak ediyorsun, dedi bir başka ses. *Buraya aitsin.*

"Will, imkânsız gözüktüğünü biliyorum ama onları görmezden gelmek zorundasın" dedi Nico.

"Nasıl?" Yüzü büzüşmüştü. "Çok bağılıyorlar."

"Sesleri değil. Anıları görmezden gelmeye çalış."

"Bu da ne demek?"

Nico cevap vermeye çabaladı ancak kendi işkence dolu düşüncelerini zar zor bastırabiliyordu.

Minos'u ve onun ruh ordusunun zemindeki bir boşluğa çekilmesini görmüştü.

Manhattan'da Kronos'un iblislerini doğradığını, Stygian demi-
rinden kılıcıyla canavarları birbiri ardına kestiğini görmüştü.

Ablası Bianca'nın kolları arasında hayat enerjisinin çekildi-
đini görmüştü... Bu hiç gerçekleşmemiş olsa bile anısı *gerçekti*.
Bianca'nın ölümüyle ilgili her zaman hissettiği şey de tam olarak
buydu: Çaresiz, işe yaramaz, tamamen suçlu.

Sesler tısladı. *Çok fazla kişiyi öldürdün. Sen bir katilsin.*

Nico bu suçlamaları duymazdan gelmeye çalıştı. Elini Will'e
uzattı.

"Nehir, anılarını sana karşı kullanıyor" dedi. "Berbat olduğunu
biliyorum ama... sen *Will Solace*'sın. Hayatım boyunca daha iyi bir
insan tanımadım. Buna inan."

Will titredi. "Öyle diyorsan."

Kayık hızlandığı sırada ikisi de birbirine sıkıca sarıldı. Kayık
yana doğru dönmeye başladı ve Nico içgüdüsel olarak küreğe
uzandı. İçinden bir ses bu düşüşle doğrudan yüzleşmeleri gerek-
tiğini söylüyordu.

Çok fazla kişiyi öldürdün Nico di Angelo, dedi sesler. *Biraz daha?*

Will inledi. "Ama ben de öldürdüm" dedi geveleyerek. "O ka-
dar çok kişi benim ellerimde öldü ki..."

"Hayır, sen bir şıfacısın!" Eğer başka bir nehirde olsalardı, Nico
erkek arkadaşının yüzüne su sıçratırdı ancak burada bu çok kötü
bir fikirdi. "Hayatımız boyunca üç savaş geçirdik. Evet, mücadele
etmek zorundaydık. Evet, birilerini kaybettik. Ama sen arkadaşla-
rımızı ve ailemizi kurtarabilmek için elinden gelen her şeyi yaptın."

"Ama öldürmene izin verdim" diye mırıldandı Will. "Bunu
yapmana izin verdim."

Bu yorum Nico'yu hazırlıksız yakalamıştı. Sonra sesler sınırla-
rını zorlayarak üşüşüverdiler. *O kadar kendini beğenmişsiniz ki*, diye
azarladılar. *Hayattan çok çabuk vazgeçiyorsunuz. Ölümü bir gurur ni-*
şanesi gibi dağıtıyorsunuz. Erkek arkadaşına onu sevdiğini söylerken bile
ona kafatası şeklinde bir yüzük veriyorsun.

Nico odaklanmaya çalıştı. "Sen... sen benden sorumlu değilsin
Will."

Will'in kaşları öfkeyle çatıldı. "Belki de öyleyimdir. Octavian'ı öldürmene izin verdim. Buna müsaade etmemeliydim. Onun ölümünde payım var. Ben bir *katilim*."

"Bu konuşan sen değilsin, Acheron" diye ısrar etti Nico. "Onu görmezden gelmen gerekiyor."

"Onu öldürdüğün için kendini kötü bile hissetmiyorsun, değil mi?"

"Ben hep bunu düşünüyorum! Şimdi diğer küreği kap, lütfen... dönmeye başlıyoruz!"

Nico'nun sözleri fırtınada çakan bir şimşek gibiydi. Bunlar Will'i transtan çıkarmaya yetti ve Will'in mavi gözleri Nico'ya kilitlendi. "Kürekler..."

Karanlığın korkunç midesine doğru kaydıkları sırada Nico bağırdı. "Şunu al!"

Katil. Gerçeklerden kaçmaya çalışma.

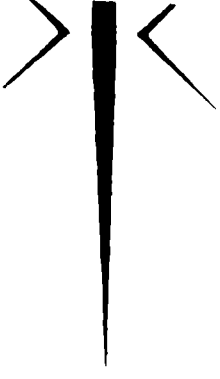
Will diğer küreği tuttu. "Şimdi ne var? Öylece kürek çekemeyiz..."

Nico bunun doğru olduğunu nasıl bildiğini merak ederek "Ayaklarını oturağın altına kilitle" diye emretti. "Kayığın burnunu akıntı yönüne çevir ve bekle!"

Kayıkları şelalenin kenarından kaydığında kelimeleri zar zor söyleyebilmişti. Zaman, tıpkı bir hız treninin tepesinde olduğu gibi çok yavaş görünüyordu; sanki evren onlarla dalga geçiyormuş gibiydi: *Onları ölümlerine bırakayım mı, bırakmayayım mı?*

"Bundan nefret ediyorum" diye homurdandı Nico.

Sonra, hiçliğe düştüler.

31

Nico, Tartarus'a ilk düştüğünde sanki zaman elastiktenmiş gibi çok uzun sürmüş ve aslında zaman kavramı hiç de yokmuş gibi hissetmişti. Ama tam da o an, Will ile birlikte boşluğa düşerlerken bu süreç günler alacakmış gibi geliyordu.

Konuşmak zordu. Düşünmek zordu. Dayanmak ve korkmak dışında pek bir şey yapmak zordu. İkisi de kürek başında uyuyakalmışlar mıydı? Olabilirdi. Nico'nun hafızası kâbuslardan ve karanlıktan dolayı karman çormandı.

Bir noktada kılıcını çekti –neden yaptığından emin değildi– ve sanki uçurumun gözünü korkutarak onları serbest bırakmasını sağlayacakmış gibi yukarı kaldırdı. Kılıcın loş parıltısı kayığı aydınlatıyor, onu ve Will'i mor bir haleyle sarıyordu.

Ama sonra karanlık tekrar etraflarını kuşattı, siyah dalları bir virüse saldıran antikorlar gibi kılıcın etrafını sardı ve kılıcın ışığını söndürdü.

Sonrasında yine hiçlik vardı: Yalnızca serbest düşüş, suyun uğultusu, acı ve sesler.

* * *

Will daha önceden böyle bir karanlığı hiç deneyimlememişti.

Karanlığı içinde hissedebiliyordu, sanki onu nefes alır gibi tüketiyordu.

Ve hiç son bulmuyordu.

Gece gibi değildi. Gözleri eninde sonunda gecenin karanlığına alışırdı. Burada hiçbir şey göremiyordu; ne tekneyi, ne etraflarından akan şelaleyi, ne de yanında oturan Nico'yu. Yalnızca Nico'nun omzunun kendisine değen sıcaklığı Will'e erkek arkadaşının hâlâ orada olduğunu söylüyordu. Will ara sıra Nico'nun bir şeyler söylemeye çalıştığını düşünüyordu ama Acheron'un gürleyen akıntısı ve işkence görmüş ruhlardan gelen çığlıklar seli karşısında bundan emin olmak imkânsızdı.

İçindeki ışığı çağırmaya çalıştı... hani genelde kolayca gelebilen o zayıf parıltıyı. Ama burada bu imkânsızdı. Burası onun benliğini tüketiyor gibiydi.

Bu düşünce neredeyse Will'i güldürecekti. Çünkü kelimenin tam anlamıyla tüketiyordu. Benliği sanki orada değildi. Gitmişti. Will sadece... hayattaydı.

Ama Nico'yla birlikte hayattaydı. Tek tesellisi yalnız olmamasıydı.

Nico'su vardı.

Ve birlikte düştüler.

* * *

Nico karanlığa, onu felç etmek isteyen korkuya ve soğuğa karşı savaştı. Başını çevirmek enerjisinin tamamını tüketmişti ama dudaklarını Will'in kulağına yaklaştırdı, dikkatlice nefes aldı ve ardından Will'in duymasını umduğu sözleri söyledi.

İki kelime.

Bir *umut* vaadi.

Sözcükler Will'in kulağında sızladı.

Kalbini yaktı.

“Seni seviyorum.”

Ve düştüler.

* * *

Nico aşağıdaki karanlıkta hafif bir renk fark etti; kırmızıyla siyah arası bir şeydi. Renk büyüdü ve büyüdükçe sıcaklık da arttı.

İlk başta bunu tıpkı bir bahar gününün sıcaklığı gibi hoş karşılamıştı.

Sonra ise yazın ölmesi gibi hissettirmişti.

Ardından bir fırın, lav çukuru, güneşin merkezi gibi oldu.

Anlık, aptalca bir düşünce geçti zihninden: Belki bu Will’i yeniden şarj eder!

Ama sıcaklığın şarj ettiğı tek şey Will’in çığlık atma ihtiyacı gibiydi.

Will oturdukları yerde birden yukarı doğru... uçmaya başladı. Sağa sola mı gidiyordu yoksa? Nico bundan pek emin değildi çünkü kayık boşluk boyunca kıvrılıp dönüyordu ve Nico’nun da yön duygusu kontrolden çıkmıştı.

Kürekleri unutmuşlardı; Nico, Will’i yakaladı ve onu sımsıkı tuttu; bacakları, kirişin altında sabit kalmak için çabalıyordu.

“Buradayım!” dedi Nico. “Tuttum seni!”

“Peki şu?” diye bağırdı Will, gözleri aşağılarındaki bir şeye sabitlenmişti. “Peki ya şu?”

Nico, Will’in bakışlarını izledi ve gördüğü şeyden kesinlikle nefret etti.

Kırmızı tondaki karanlık şimdi derin yakut rengi gökyüzüne dönüşmüştü ve tehditkâr koyu bulutların... Ah. Kayıkları bulutlar-

dan birini delip geçerken Nico buhar damlacıklarının kan olduğunu fark etti. Harika. Tartarus'un en meşhur ürünü olan kan bulutları. Nico son yolculuğundan bunları hatırlayamamıştı.

Ve bulutların altında bir arazi hızla yaklaşıyordu; çarpmalarına çok az kalmıştı.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Nico önce kendine sakince söyledi; sonra da Will'e baktı. "Bundan nasıl kurtulacağız bilmiyorum."

Rüzgâr, Will'in çalı gibi saçlarını savuruverdi. Tartarus'un ateşli ışığında bronz derisi yeniden parlıyor gibiydi, bıyıkları sırma sırma altın gibiydi. Nico, ölümlerine düşerken bile Will'in hâlâ büyüleyici görünmesinin çok büyük haksızlık olduğunu düşünüyordu.

"Nico" dedi Will, sesi aniden samimiyetle karışık bir kararlılıkla dolmuştu. "Eğer bizi bundan kurtarabilecek biri varsa o da *sensin*."

Ve o an, Nico paniğini ve korkusunu bir kenara atıverdi çünkü...

Eh, Will Solace ona inanıyordu.

Şelale gevşek bir huni yağmur bulutuna dönüşürken Acheron'un sesleri dağılmıştı ama sözler hâlâ Nico'nun kafasında çınlıyordu: *O kadar kendini beğenmişsiniz ki. Ölümü bir gurur nişanesi gibi dağıtıyor-sunuz.*

Aklında bir çözüm filizlendi.

Tartarus'taydı. Ölüm her yerdeydi.

Bunu kendi lehine kullanmanın zamanı gelmişti.

"Will, ayaklarıma tutun."

"Ne?"

"Dediğimi yap!"

Will onu ayak bileklerinden yakaladı. Nico, karnını kayığın burnuna doğru bastırarak dümdüz uzandı, başı sanki Kış Olimpiyatları'nda iskelet stili kızakla kayıyormuş gibi pruvadan dışarı sarkıyordu... ki bu da oldukça uygun gözüküyordu. Zemin onlarla buluşmak için hızla yaklaşıyordu; bunaltıcı derecede tanıdık, sivri tepelerden oluşan bir arazi; etli, çiçek desenli ovalar ve köpüren, zehirli bataklıklar. Acheron, şelalenin dibinden yılan gibi derin bir kanyona

doğru ilerliyordu ama hayatta kalabilecekleri en uygun seçenek bu olsa bile Nico'nun suya çarpacaklarına dair hiçbir inancı yoktu.

Bu planın işe yaramasını sağlamak *zorundaydı*.

Nico ağzını açtı ve tüm gücünü, çaresizliğini, yaşama arzusunu serbest bırakarak çığlık attı. Çok aşağıda zemin bir çatlak ağı halinde parçalanıyordu. İskeletler topraktan çıkmaya başlamıştı; binlerce insan, hayvan, dev ve canavar kemiği bir araya toplanıyor, sürekli büyüyen bir ölümsüzlük iskelesi oluşturmak için birbirlerinin üzerine tırmanıyorlardı. Nico onlara ihtiyacı olan şekle girmelerini emretti ve iskeletler de buna uydu.

Kayık, kemikten rampanın tepesine çarptığında Will çığlık attı ama Nico'nun bileklerine tutunmayı bırakmadı. Kanoları ilk başta tehlikeli hızlı ve inişli çıkışlı bir şekilde bayır aşağı kayıyordu ama kemikler, kayığın gövdesinin etrafında şekillenerek hızlarını yavaşlatmış ve inmelerine yardım etmişlerdi. Dakikalar sonra kayık, Acheron'un kıyılarında kayarak sakince duruverdi.

Nico kayıktan yuvarlandı ve Tartarus'un kan kırmızısı bulutlarına bakacak şekilde sırtüstü düştü.

İşte o zaman kahkaha sesini duymuştu.

Nico oturur pozisyona geçti, korkunç bir iblisin onları şimdiden bulmuş olmasından korkuyordu. Ama ses *Will'indi*, gözlerinden yaşlar aka aka karnını kucaklayarak çamurda oturmuştu.

Sersemliği bulaşıcıydı. Nico kendine hâkim olamadı. Az önce kurtuldukları şeyin büyüklüğü anca kafasına dank etmişti ve *yapabileceği* tek şey de gülmekti.

"Nico, sen..." Will'in kahkahası kıkırdamaya dönüşmüştü. "Ölülerden bir rampa yaptın."

"Tony Hawk'a ve bu ânu mümkün kılan her bir ölüye teşekkür etmek isterim" dedi Nico.

Tam da o anda büyük iskelet rampası yıkılarak cansız bir kemik dağına dönüşüverdi.

Nico, Will'e doğru süründü ve başını Will'in bacaklarında dindirdi.

"Tartarus'a hoş geldin" dedi Nico. Ve ardından bayıldı.

32

Nico uyurken Will de parmaklarını erkek arkadaşının koyu saçlarında gezdiriyordu.

Nico'nun bayılmış olmasına paniklememişti. Bunca ölüyü canlandırdıktan sonra Nico'nun ciddi bir dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hatta Will garip bir şekilde iyimser ve heyecanlı hissediyordu. Nico uyandığında Will de yanında getirdiği Kit Kat'ları –ta da!– ona gösterebilirdi. Çikolata, Nico'nun gölge yolculuğundan sonra toplanması için gerçekten çok yardımcı oluyordu, bu yüzden Will de üzerine ACİL DURUMDA ÇİKOLATAYI YE yazan bir etiketle birkaç Kit Kat'ı hava geçirmeyen bir poşete koyup sırt çantasına yerleştirdiğinden emin olmuştu.

Bu fikre çok kaptırmıştı kendini: Nico'ya yardım edebilirdi. Bu göreve katkı sağlayabilirdi. Sonsuz kasvetli ölüm çukurunda, güçsüz bir güneş ışığı çocuğundan çok daha fazlasıydı.

Çünkü aksi takdirde yaşadıkları şeylerle başa çıkabileceğinden emin değildi.

Gerçekten de Tartarus'taydılar. Bu metruk manzara, Will'in görebildiği her yöne uzanıyordu; arazi, tepelerinde asılı olan kalın, jelatinimsi bulutlardan dolayı kan rengine bürünmüştü. Burada yağmur falan yağıyor muydu?

Cevabını bilmek istemiyordu. Bu bulutlardan aşağıya düştüğü için bir de fırtınaları nasıl oluyormuş acaba sorusunun karşılığını deneyimlemek istemiyordu.

Ovalar, sanki Tartarus çok fazla meteor yağmuruna maruz kalmıyormuş gibi kraterlerle doluydu. Acheron'un kıyılarından birkaç yüz metre ötede sarp, kırmızı bir tepede hastalıklı gibi gözüken turuncu baloncuklar vardı, tıpkı şey gibiydi...

Tıpkı sivilce gibi.

Bunlar, Nico'nun ona anlattığı, canavarların içinden doğduğu irin dolu kapsüller olan yenilenme kabartılarıydı.

Will'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Burası *yanlıştı*.

Nefes alınca havanın *yapışkan* olduğunu hissetti. Nem gibi değildi, daha çok yazın elinizde eriyen dondurma gibiydi. Ve koku da... Güneşte kalmış çürük yumurtaların köpek kakasıyla karıştırılıp *tekrardan* güneşe maruz bırakıldığını düşündürmüştü Will'e.

Bu da can yakmıştı. Hava, can yakıyordu.

Will, Melez Kampı'nda asmadan mustarip olan genç Harley'e sempati duydu. Yoğun krizlerinde böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Bu korkutucu manzarada, bırakın yürümeyi, ayakta durmak bile Will'in gözlerini yaşartmaya yetiyordu.

Nico kıpırdandı. Will, onun uyanacağını düşündü ama Nico dönüp yatmaya devam etti.

Will, Nico'nun ne kadar daha uyuması gerektiğini düşündü. Bu sıkıcı kırmızı-turuncu tonlardaki manzarada, parlak beyaz bir kayığın yanında otururken kendini korkunç derecede açıkta hissediyordu. Neye dikkat etmesi gerektiğinden ya da bir sonraki tehlikenin nereden gelebileceğinden emin değildi ama Nico'nun da dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Will nöbet tuttu. Ve Tartartus ölümler dünyasının çok daha altında olmasına rağmen burasının yaşamla dolu olduğunu fark etti.

Tepelerindeki kızıl bulutlarda kocaman kanatlı bir şey uçuverdi. Daha da küçük bir sürü de kanat çırparak ve çığlıklar atarak onun

peşinden koştu. Uzaktaki tepelerde, Will'in görüş alanının hemen ucunda, dağ sırtlarında gölgeler hareket ediyordu ve Will, Nico'nun anlattığı köle gibi çalışan kurt sürülerini düşünmeden edemiyordu.

Zaman zaman toprak sanki hazımsızlık çekiyormuş gibi homurdanıyordu. Sürekli tükürdüğü canavarların sayısı göz önüne alındığında, durum böyle olsaydı bile Will şaşırırmazdı.

Bu kâbus gibi dünyanın bir yerinde, Bob'un yardımlarına ihtiyacı vardı.

Will titredi. Bu yerin bu kadar sıcak olup nasıl oluyor da hâlâ ona üşüyor gibi hissettirdiğini anlayamıyordu.

Bir süre sonra bacakları uyuşmaya başladı. Olabildiğince nazikçe Nico'nun kafasını bacaklarından kaldırdı ve sırt çantasına yerleştirdi. Nico bu olurken neredeyse hiç kıpırdamadı.

Will ayağa kalktı ve karıncalanmalar kayboluncaya kadar bacaklarını gerdi.

Yorgunluk Will'in bilincinin sınırlarını zorluyordu ama uyanık kalması da gerekiyordu ve hiçbir şey yapmadan beklemek istemiyordu. Yeraltı Dünyası'nda Nico'nun ona bakmak zorunda kalması konusunda şimdiden kendini çok kötü hissediyordu. Will buna alışkın değildi. O, bakıcı ve şifacıydı. Apollon'un çocuğu olarak bu tam anlamıyla onun işiydi.

Ama yine de Will'in benlik duygusunu oluşturan güçler burada fazlasıyla sınırlıydı. *Kendini* doğru düzgün iyileştiremiyordu bile. Kanaması, sadece dinlenmesi ve Gorgyra'nın nezaketi sayesinde durmuştu. Hazır lafı açılmışken; muhtemelen bandajları değiştirmesi gerekirdi ama...

Hafifçe horlayan ve tamamen korumasız olan Nico'ya bakıverdi.

Will'in aklına başka bir fikir gelmişti. Kayığa doğru yürüdü. Ellerini küpeşteye koydu, çömeldi ve kayığı itmeyi denedi. Kendini zorlamak istemiyordu –Nico, Will'in yaralarını kanatacak olmasını pek de onaylamazdı– ama kayığın gövdesi şaşırtıcı bir şekilde hafifti. Harika bir nimfa işçiliği idi, tıpkı kamptaki kanolar gibi.

Will elinden geldiğince sessiz bir şekilde yaptı işini. Taş ve kemik parçalarını –Tartarus'un bol bulunan inşaat malzemeleri– top-

ladı ve Nico'nun yattığı yere yakın alçak bir duvar yaptı. Bu çaba onu yormuş ve terletmişti ama faydalı bir şey yapıyor olmak iyi hissettirmişti. Sonunda kayığı ters çevirmeyi başardı, sancak tarafındaki küpeşteyi uzunlamasına duvara dayadı ve *-voila!* çatısı ters çevrilmiş bir tekneyle Nico için acemice bir barınak inşa etti. Sağlam bir şey sayılmazdı ama eğer o bulutlardan kan, asit, zehir ya da başka bir iğrenç sıvı yağacak olursa en azından bir korunakları olacaktı.

Will halinden memnundu. Nico'nun uyandığını ve hayrete düştüğünü hayal etti. Will şöyle diyebilirdi: *Eve hoş geldin tatlım!*

Bu o kadar saçmaydı ki yine kıkırdamaya başladı ama aynı zamanda da sıcak ve tatmin olmuş hissetti. Bu hislere tutunmaya çalıştı. Burada *duygulara* rastlamak bile zordu, özellikle de umutsuzluk, öfke ya da korku benzeri bir şey olmadığı sürece. Ama *bu* duygular kolayca gelivermişti. Nasıl gelmesinlerdi ki? Will, her ânını onu öldürmenin yeni yollarını düşünerek geçiren bir yerdeydi.

Annabeth de Tartarus'u böyle anlatmamış mıydı? Bir an için Will onun ve Percy'nin yanlarında olmasını diledi ama sonra bu düşünceden vazgeçti. En büyük düşmanının bile burada olmasını istemezdi...

Ve birdenbire umutsuzluğu geri geldi.

Bob'un nerede olabileceğini bilmiyorlardı.

Tek ipuçları, dev Damasen'in kulübesiydi ama Tartarus'ta Menoitios'un önerdiği yolları gösteren işaretler falan yoktu. Ne bir harita vardı ne de seyahat rehberi. Will, bir turist broşürünün nasıl gözükeceğini hayal etmeye çalıştı. *Gelin ve ıstırap gayzerlerini görün! Asit yağmurlu tarlalarda bedava turlar!*

Nereye gideceğini bilmiyordu. Erkek arkadaşı soğukta yatıyordu. Taşlardan veya kayıktan bir ev inşa etmekten başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ve üstüne üstlük... Ah tanrılar, Nico'yu cinayetle suçlamıştı, değil mi? Octavian'ın ölümüyle ilgili en derin sıkıntıları ve suçluluk duygusu, Acheron'a doğru yola çıktıklarında dökülürmüştü.

Nico uyandığında Will özür dilemek istiyordu. Bunu konuşarak çözebilirlerdi.

Bunu aşabilirlerdi. Baş etmeleri gereken daha büyük dertleri vardı. Ama Will'in kendisine karşı hissettiği hayal kırıklığı, duygusal bir heyelanı tetiklemek için yeterliydi.

Bu görevin düpedüz saçma oluşu onu tüm gücüyle vurmuştu. En azından daha fazla destekleri olmadan buraya gelmemelilerdi. Ve eğer (*ciddi* bir eğer) bir şekilde Bob'u bulup kurtarmayı başarsalardı bile Tartarus'tan nasıl *geri çıkacaklardı* ki?

Çok fazla bilinmeyen vardı. Nico'nun, düşüşlerini kırması için çağırdığı kemikler gibi yığılmışlardı. Will *hiçbir şey* bilmiyordu. Yapabileceği tek şey Nico'nun uyanmasını, ona ne yapması gerektiğini söylemesini ve ardından da Will'i içi doldurulmuş bir spor çantası gibi Tartarus boyunca taşımasını beklemektir.

Yüzü kızarmıştı. Orpheus Kapısı'ndan girdiklerinden beri Nico'ya büyük bir yük olmuştu ve bu hiç adil değildi. Bu görev çoktan bir kumar haline gelmişti Nico için. Her şeyden önce Will'le ilgilenmesi gerekiyordu zira.

Will bir danışmandı. Bir lider! İnisiyatifi onun alması gerekiyordu.

Bir düşünce zihnini dürtüverdi; yeni bir yöne doğru hafifçe itmişti. Yeniden turuncu kabarcıklarla dolu en yakın tepeye baktı.

Yalnızca birkaç yüz metre ötedeydi. Will, Nico'yu görüş alanından çıkarmadan beş dakikada tepeye gidip gelebileceğini hesaplamıştı. En azından bu sayede bir şeyler öğrenebilirdi, belki çevreleri hakkında bir bilgisi olurdu ve şu yenilenme kapsülleri hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Bir şifacı olarak bu kabartıların onu etkilediğini itiraf etmeliydi. Kim bilirdi ki? Belki yarı-tanrıları da iyileştiren uygulamaları da vardı.

Kayığa bir kez daha baktı, sonra da kapüşonunu kafasına çekti. Hızlı olmak zorundaydı ama bunu yapabilirdi.

Will yürümeye başladığında kendi kendine mırıldandı. Bacakları hâlâ ağrıyordu ama *o kadar da* kötü değildiler. En kötü yanı, her nefes aldığı anda boğazının ve burnunun içini kaplayan zehirli havaydı. Kapüşonlusunun iplerini geçici bir maske oluşturacak kadar sıkıca çekti. Bunun biraz da olsa faydası dokundu ve kendini kaplumbağa gibi hissettiği ânı hatırladı.

Dün mü olmuştu bu? Burada zaman nasıl geçiyordu ki?

Tepeye tırmanmaya başladıkça ağırları daha da şiddetlendi. Kırmızı toprak ayaklarının altında kırık cam gibi parlıyor ve çıtırdıyordu; Will de buralarda ayağının takılmasına cesaret dahi edemeyeceğine karar verdi.

Dikkat et, dedi kendi kendine. Uyanık ol.

Kayığı kontrol etmek için arkasına baktı. Göremediğinde kısa bir an için endişelendi... ama hayır. Kayık tam da bıraktığı yerdeydi. Nico güvendeydi. Will yalnızca nehrin çok aşağısına bakmıştı. Buradaki arazi çok kafa karıştırıcıydı. Will'in bunu unutmaması lazımdı.

Tekrar tepeye tırmanmaya başladı. İlk yenilenme kabartılarına yaklaştığında bunların yakından çok daha ürkütücü olduğunu fark etti. İçeride yüzen canavarların karanlık silüetlerini görebiliyordu; her hareket ettiklerinde baloncuklar titreşiyor ve sallanıyordu. Nico'nun onları sivilce olarak tanımlaması pek de doğru değildi. Bu kabartılar daha çok embriyonik çuvallara benziyordu ve oldukça da canlıydılar.

Büyülenen Will, temas kurmamak için elinden geleni yaparak kendini iki kapsülün arasına sıkıştırdı. Çıkıntılardan korkunç bir sıcaklık yayılıyordu ve kapüşonlusunu çıkarıp sırt çantasına tıkmak için durakladı. Birkaç adım daha attıktan sonra kapsüllerin zirveye doğru daha yoğun bir şekilde kümelendiğini fark etti, bu da tırmanışı *gerçekten* zorlaştırıyordu.

Yine da hâlâ devam etmesi gerekiyordu. Biraz daha ilerlese çevrelerinde neler olduğunu çok daha iyi görebilecekti.

Neredeyse zirveye varmıştı ki gevşek bir çakıl parçasının üzerinde kaydı. Arka topuğu doğrudan bir kapsülün zarından içeri doğru girmişti.

Bu, Will'in şimdiye kadar hissettiği en iğrenç duyguydu; akü asidiyle dolu çürük bir balkabağına basmak gibiydi. Ayağını kurtarmıştı ama sarımsı yapışkan madde ayakkabısını kaplamıştı ve çıplak kaval kemiği üzerinde duman tütüyordu.

Ciyaklayıp tepindi, sonra da kapüşonlusunun kolunu çıkardı bunu, yapışkan maddeyi mümkün olduğunca silmek için kullandı.

Maalesef kaval kemiği zaten kızarmış ve su toplamıştı. Tedavisel uygulamalara sahip olan yapışkan madde gibi değildi...

İyileşmeye vakti yoktu gerçi. Delinen kabartıdan küçük, koyu renkli ve sümüksü bir şey dışarı çıktı. Yapışkan kafasını kaldırdı ve korkunç bir şekilde ciyakladı.

Will donakalmıştı. "*Dalga* mı geçiyorsun ya?"

İlahi bronzdan gagayı, boncuk gibi kırmızı gözleri, jilet kadar keskin tüyleri tanımıştı. Sümükle kaplı bir Stimfalyan kuşuyla karşı karşıyaydı.

İblis kuş Will'i incelerken kafasını yana eğmişti. Öttü –yani normal bir güvercin ötüşüydü– ve sonra da gagasıyla yere hafifçe vurdu.

"Tatlı kuşçuk," Will avucunu kaldırdı. Bunu barışçıl bir anlamda yapmıştı ama sonradan verdiği işaretin *Hey! İşte yemek için korunmasız bir et!* anlamına geldiğinden endişelendi. "Olduğun yerde kal."

Kuş tekrardan öttü, sonra da Will'e doğru zıpladı.

Will dizlerini göğsüne çekti. Kalbi delicesine atıyordu ama sakın kalmaya çalışıyordu. "Eğer seni erkenden uyandırdıysam özür dileirim. Bak ciddiylim, iblis güvercinleri severim. Tatlı bir şeysin ha sen."

Kuş ciyakladı –tıpkı kara tahtaya metalden tırnakları sürtmek gibiydi– ve sonra da Will'e doğru atıldı.

Will kuşu tekmeledi ve yana doğru yuvarlandı.

Ama ayağa kalkıp kendini savunmak için eğildiğinde kuşun görünürde olmadığını fark etti.

Will tepeyi taradı, kuşun her an tepeden ona doğru çullanacağından emindi. Neredeydi acaba? Öylece uçup gitmiş miydi?

Sonra mide bulandırıcı bir *gurultu* duydu ve midesi altüst oldu. Yavaşça yenilenme kabartısına döndü ve kuşun kendisine baktığını gördü...

Zardaki çatlaktan yeni çıkmış *diğer* iki kuşla birlikte Will'e bakıyorlardı. Bölmenin içinde başka karanlık şekiller de vardı ve Will'in ayağının rahatlıkla sağladığı çıkışa doğru kıpırdanıp kıvrılarak ilerliyorlardı.

Tabii ya. Yalnızca tek *bir* Stimfalyan kuşunu uyandırmamıştı. Gidip tüm sürüyü, bizzat annesiyle ona Washington Square Parkı'nda işkence eden kuşların aynılarını, uyandırmıştı.

“Of *hayır* ya” dedi. “Bunu... bunu konuşarak halledemeyeceğiz galiba.”

İblis kuşlar ciyaklayıp kan kırmızısı göğe doğru yükseldiler, kırık kapsülden gittikçe çok daha fazlası çıkıyordu.

Will kaygan yamacın kalan kısmını koşmaya çalıştı. Sola atıldı ve kendisiyle kanatlı dehşetler arasına biraz mesafe koyma ümidiyle kabartılardan kaçtı.

Hiçbir zaman savaşçı olmak istememişti. Ne Manhattan Savaşı’nda, ne Melez Kampı Kuşatması’nda, ne de Nero’nun kulesinde. Şifacı olmaya *bayılıyordu*.

Ama gelin görün ki Tartarus’un bir yamacında, vahşi Stimfalyan kuşları tarafından kuşatılmış halde yapayalnızdı. Sanki neden okçuluk yetenekleri üstünde çalışmamıştı ki? Neden Nico’dan ayrı kalacağını ve bir silaha ihtiyacı olacağını düşünememişti?

Tepesinde kanat çırpma sesleri duydu. Sesler çok *yakındı*. Yere dalarcasma atladı ama nafileydi. Bir grup kuş ona saldırıyor, kafasını didikliyor ve kıyafetlerini çekiştiriyorlardı.

“Hayır!” diye bağırdı Will. “Gidin! Gidin de başkasına saldırın!”

Ama bir başkası yoktu ve çığlıkları erkek arkadaşını uyandır- sa bile Nico, zamanında Will’e ulaşip yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Will sürünerek kurtulmaya çalışırken Nico’nun yanından asla ayrılmaması gerektiğini fark etti. Bu kadar kibirli ve dik- katsiz davranmamalıydı.

Stimfalyan kuşları kollarını, ayakkabılarını ve şortunun kenarlarını çekiştiriyorlardı. Sırt çantası omuzlarından koparılmıştı. Will olabildiğince sıkı bir şekilde kıvrıldı ama bunun da işe yaramaya- cağını biliyordu. Bu bronz gagalar onu parça pinçik edeceklerdi.

Ama... neden etmiyorlardı ki?

Çok daha fazlası etrafında uçuşup sevinçle gıkıyor ve kıyafetlerini didikliyorlardı. Ve ardından... Will yükselmeye başladı. Lanetli kuşlar onu öldürmeye çalışmıyorlardı. Onu yerden *kaldırmaya* çalışıyorlardı.

Will çığlık atsa da bunun bir yararı yoktu.

Kuşlara saldırdı, kuşlar da onun bacaklarını tekmeledi; ama öf- keli tüylerden ve pençelerden oluşan canlı bir bulut olan sürü artık her yerdeydi.

Onu yukarıya ve başka bir yere taşıyan kuşlar --bir buçuk metre üç metre, dört buçuk metre... Nico'nun sesi duyduğunu ve onu kurtarmaya geldiğini umarak çaresizlik içinde aşağıya baktı. Ancak bunun yerine kendi içinde bulunduğu durumdan çok daha korkunç bir şey gördü.

Tüylü bacakları ve sivri boynuzları olan uzun bir yaratık, sanki kızıyı kaldırmak üzereymiş gibi çömelmişti.

Ardından Will kara bir tüy fırtınası tarafından yutuldu ve Tartarus'un zehirli göğüne doğru sürüklendi.

33

Nico kâbuslarından uyandığında başka bir rüyanın içine düştüğüne ikna olmuştu.

Nyx'in hâlâ onun bilinçaltını istila etmeye çalışıp çalışmadığını –tabii her ne yapmaya çalışıyorduyorsa– bilmiyordu. Bu hâlâ Nico'nun kafasını karıştırıyordu. Nyx, onu tuzağa mı çekmeye çalışıyordu? Eğer öyleyse, buna *mecbur* olmadığının farkında değil miydi? Nico, her halükârda Bob'u almaya gelirdi zaten, bu yüzden Nyx'in yaptığı her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Kâbusları tuhaf bir şekilde öngörülebilirdi. Sanki beyni bir *Magic 8 Ball*'muş ve birisi onu sallamış, yüzeye hangi anı çıkarsa onu çekip almış ve sonra da o anıyı büküp geçmişini aynı rüya anlatısına uyacak şekilde çarpıtmış gibiydi: Nico'nun dinlemesi ve de gerçeği söylemesi gerekiyordu falan filan. Her şey çok fazla tekrar edip duruyordu ve o alıştığı kaotik rüyalarını buna fazlasıyla tercih ederdi.

Bu yüzden gözlerini açıp kendini karanlık bir yerde bulduğunda ne korkmuş ne de ürkmüştü. Bu yalnızca onun sıkıcı rüya yolculuğunun bir sonraki bölümüydü. Kavanozun içine geri mi dönmüştü? Bu sefer açan kim olacaktı?

Biraz daha ışık vurdu ve Nico üstündeki gölgeye alışırken gözlerini kırptırdı. Şey, daha çok *kısmi* bir gölgeydi. Hâlâ her yerde

kırmızı bir pus vardı. Bir dakika ya, Nico Tartarus'taydı! Ve şu Will'in yüzü müydü? Hayır, Will'in boynuzları olsa herhalde anlardı diye düşünüyordu...

Belki de bu bir rüya değildi.

Nico yanaklarını ovuşturup doğruldu ve ânında kafasını, yere düşen bir şeye çarptı.

Boynuzlu figür homurdandı. "Neden bir kayığın altındaydın?"

"Ne?" dedi Nico. Hemen solunda bir Kit Kat vardı. *Bu* da nereden gelmişti?

İşte o zaman arkasında yerde duran beyaz kayığı gördü.

Kayık. Her nedense Nico, Gorgyra'nın onlara ödünç verdiği kanonun altında uyuyordu. Kaza mı yapmışlardı? Hayır, Nico öyle hatırlamıyordu. O sırada Will'le birlikte...

Will.

Will neredeydi?

Nico, elinde kılıcıyla hızla ayağa fırlarken paniğin içinde yükseldiğini hissetti. "Sen kimsin?"

Yaratık ona şaşkın şaşkın baktı. Şey gibi görünüyordu... Kıvrık gibi. Yani... bir satir miydi? Hayır, boynuzlarının şekli tuhaftı. Boynuzları Nico'nun şimdiye kadar gördüklerinden çok ama çok daha büyüktü; boynuzlar, solgun tenli çocuksu yüz hatlarına sahip yaratığın suratında yanlara doğru kıvrılmıştı. Boyundan altı ise...

Aslında Nico pek de emin değildi. Tıpkı satirlerinki gibi tüyleri ve iki bacağına bitiminde de toynakları vardı. Yarı keçi ya da koyun muydu? Belinde, kalın bir deri bantla tutturulmuş uzun yırtık pırtık bir kumaş giyiyordu sadece.

Satirimsi varlık kayığın altına baktı, sonra Nico'ya döndü. "Çocuğu gördün mü?"

"Neyi?" dedi Nico.

"Çocuğu. Onu arıyorum. Onu korumam gerekiyor."

Nico, *yemek demiyor, korumak diyor*, diye düşündü. Eh, bu işine gelirdi.

Nico her yöne uzanan kasvetli manzarayı taradı. Yaratık Will'den mi bahsediyordu? Nico yoldaşını hiçbir yerde görmedi. Nereye gitmişti acaba?

Yaratık kafasını salladı. "Onu sürekli kaybediyorum. Bir an onu yakaladım sanıyorum, sonra -GÜÜM!- gitmiş."

Nico, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Amphithemis" dedi. "Ve sen?" Gözlerini kıstı. "Çocuk sen misin?"

"Hayır!" Ben sadece... "Ben Nico. Çocuk falan değilim."

"Çocuğu bulmama yardım eder misin?"

Nico'nun sinirden tüyleri diken diken oldu. Sanki bir şey çok ama çok yanıltı.

"Birini bulmaktan söz etmişken, erkek arkadaşımı gördün mü?" diye sordu. "Uzun boylu. Gür sarı saçlı. Hem kamp danışmanına hem de sörfçüye benziyor. Belki birbirimize yardım edebiliriz..."

Amphithemis kafasını salladı. "Sörfçünün ne demek olduğunu bildiğimden emin değilim ama kimseyi görmedim." Toynaklarından birini toprağa sürterken olduğu yerde kıpırdandı. "Çok uzun zamandır başka kimseyi görmedim."

Nico, Gorgyra'nın yalnızlığını düşündü ve içini bir hüznün kapladı. Amphithemis, Yeraltı Dünyası'nda Gorgyra'dan bile daha derindeydi! "Şaka yapmıyorum" dedi. "Tanrılar aşkına, Will nerede? Öylece çekip gitmezdi de..."

Amphithemis yüzü aydınlanarak "Belki o da bu çocuğu arıyor" dedi.

"Hayır" dedi Nico üzüntüyle. Eğildi ve Kit Kat'ı aldı. "Bizim aradığımız... başka biri." Bu yabancıya çok fazla şey ifşa etmek istemiyordu, özellikle de yaratık hakkında çok az şey biliyorken. Amphithemis'ten bir adım uzaklaştı ve onun yüzünü inceledi. "Eğer sormamın sakıncası yoksa" dedi "ne tür bir varlıksın? Bana biraz tanıdığım bir sentoru hatırlatıyorsun ama dört ayak üzerinde yürümüyorsun. Yani, bir satir misin?"

"Aslında her ikisiyim," dedi, "İsmen bir tür Lamia sentoruyum ama doğam gereği bir satirim. Hatta seni de bu şekilde buldum. Biz satirler, yarı-tanrılar bulma konusunda yetenekliyizdir."

Bu doğrudu, Kıvırcık yıllar boyunca yarı-tanrılarının bir kısmını bulmuştu ve satirler sahiplenilmemiş yarı-tanrılarını kampa getirmeleriyle biliniyordu.

Nico heyecanla, "Yakınlarda başka bir yarı-tanrı seziyor musun?" diye sordu. "Kendisi Apollon'un oğlu."

"Apollon?" Amphithemis havayı kokladı. "Hımm. Kokusu hafif. Hatta gereğinden fazla hafif. Ama evet, yakınlarda başka bir yarı-tanrı daha var."

"Harika! İzini sürmeme yardım eder misin? O zaman belki ikimiz de çocuğu bulmana yardım edebiliriz."

Ama Amphithemis hâlâ havayı kokluyordu. Birden Nico'ya atıldı ve boynunu koklamaya başladı.

Nico geriye zıpladı. "Ne yapıyorsun?"

"Üstünde onun kokusu var" dedi Amphithemis. "Ve diğerlerinin de. Yaşayan diğer... kaybolanların. Çocukların. Çocuk kokusunu alıyorum!" Bunun üzerine şiddetle başını salladı. "Hayır hayır, çocukları bulmak zorundayım, onları bulmak zorundayım!"

Nico elleri havada, geri çekilmeye devam etti. "Üzgünüm" dedi. "Son zamanlarda ne bir çocuk gördüm ne de yanında bulundum. Ben sadece erkek arkadaşımı arıyorum."

Amphithemis ona ters ters baktı. "Sen hangi tanrının çocuğusun?"

"Yani, şey..."

Amphithemis "Cevap ver bana, çocuk!" derken gözleri kırmızı renkte parıldadı. "Zeus'un veya Hera'nın oğluna yardım etmeyi reddediyorum!"

"O zaman için rahat olsun! Benim babam Hades."

"Hades mi?" Yeraltı Dünyası'nın ve ölülerin tanrısından bahsedildiğinde Amphithemis gözle görülür şekilde sakinleşti ve omuzları gevşedi. "Haa. Eh, iyi o zaman."

Nico sonunda ondan uzaklaşmayı bıraktı. "Neden Zeus veya Hera çocuklarına yardım etmek istemiyorsun?"

"Çocuk" diye Amphithemis homurdandı. "Zeus beni çocuğun peşinden gönderdi ve sanırım onu kaybettim. Onu bulamıyorum, onu bulamıyorum. Çocuk *nerede*?"

Nico bir adım yaklaştı. "Peki ya Hera?"

Lamia sentoru ona öfke dolu bir bakış attı. "O da müdahale edip beni *buna* dönüştürdü." Vücudunu gösterdi. "Bir zamanlar bir ne-

hir ruhuydum. Cisimsizdim. Ve şimdi... şimdi kısmen insan, kısmen ökülz ve..."

Amphithemis tekrar düşüncelerde kayboldu. Kendi kendine mırıldanarak Nico'nun etrafında dönmeye başladı. Ne zamandır aşağıda diye merak etti Nico. Eğer Zeus, Amphithemis'i bir çocuğu koruması için görevlendirdiyse belli ki Amphithemis başarısız olmuştu. Ama Zeus kimi korumak istemişti ve neden *Tartarus*'taydılar?

Nico, Hera'yla pek etkileşime geçmemişti ama gazabından korkacak kadar onu tanıyordu. O yüzden mantıklıydı. Ama bütün parçaları bir araya toplamak için yeterince zaman yoktu; Nico'nun Will'i bulması *gerekliyordu*.

"Peki birbirimize yardım etsek?" diyerek Amphithemis'i tekrardan bu yola çekmeye çalıştı. "Bence bu ikimiz için de faydalı olur."

"Evet evet" dedi sentor. "Evet, iki birden daha iyidir ve iki kişi de o çocuğu bulabilir."

"Yani, önce Will'i bulmama yardım edersen üç de olabilir."

"Çocuk için üç kişi" dedi Amphithemis ve çenesini kaşıdı. "Evet. Çok daha iyi ihtimal. Onu bulma ihtimali daha yüksek."

Sentor hiçbir uyarıda bulunmadan Nico'nun boynunu tekrar kokladı. Nico bundan pek de hoşlanmıyordu ama Amphithemis'in keyfini kaçırmak da istemiyordu; özellikle sentor, Will'in izini sürmede yardım edebilecekken. Birkaç saniye sonra, Amphithemis burnunu havaya çevirdi.

"Ah, evet, sanırım yakınlarda" dedi. "Çok yakında."

Sentorun hareketleri sarsaktı. Yana doğru yalpaladı ve Acheron'un kıyısına doğru koştu. Suya "Biliyorum, biliyorum" dedi. "Çok hata yaptım. Ancak sanırım daha fazla olmayacak. Bu sefer başaracağım!"

El sallayarak Nico'yu çağırdı. "Gel" dedi. "Ona ulaşmak için Acı Nehri'ni geçmeliyiz."

Nico duraksadı. Will'in bu yönden gittiğini zannetmiyordu. Kayığı olmadan nasıl karşıya geçecekti ki? Ama yine de... burası *Tartarus*'tu. Will'in mental gücünün Nico'nunki gibi olmaması çok mümkündü ve burası onu yoldan çıkarmış olabilirdi.

Nico korkunç bir düşünceye kapıldı. Will suya mı çekilmişti ve?..

Kafasını şiddetle salladı. Hayır, o bu şekilde düşünemezdi. Sentor, Will'in diğer tarafta olduğuna inanmıştı ve Nico da pek bir şey bilmiyordu zaten.

Amphithemis'e doğru yürüse de kıyıya yakın bir yerde durdu. "Peki, karşıya nasıl geçeceğiz? Kayığı almalı mıyız?"

Sentor, Nico'ya sanki az önce tuhaf bir dilde konuşmuş gibi baktı. "İı, yürüyeceğiz" dedi, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Ve tam olarak söylediği şeyi yaptı.

Hiç tereddüt yoktu. Hiçbir belirsizlik yoktu. Amphithemis, kalçalarına kadar gelen suyun içinden geçerek karşı kıyıda durup Nico'ya baktı. "Ee?" dedi.

Nico'nun ağzı hâlâ açıktı. "Kusura bakma, sen az önce *Acheron*'dan yürüyerek mi geçtin?"

"Sorun yok" dedi. "Sadece cezalandırılması gerekenleri etkiliyor. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Bu çok mantıksızdı. Acı Nehri kişinin hatalarını ve yanlışlarını büyütürdü. Amphithemis hayatı boyunca tek bir hata bile yapmadığını mı söylemek istiyordu?

"Bekliyorum" dedi sentor, toynaklarını yere vurarak. "Devam etmeliyiz!"

Nico yüzünü buruşturdu ve tereddütle kenara ilerledi. "Eh, batı balık yan gider."

Nehir ona fısıldadı, kendini ona teslim etmesi için yalvardı.

Buraya aitsin.

Nico elindeki Kit Kat'ı açtı ve ona biraz güç vereceğini umarak ağgözlülükle yalayıp yuttu. Bunu Nico için bırakan Will olmalıydı; bu tam da erkek arkadaşının yapacağı türden şefkatli bir davranıştı. Nico akan sulara bakarken bu düşünceyi sıkıca kavradı.

Epiales'in Will'e yaşattığı kâbusu anımsadı: Will'i geride bırakarak Styks'e atlayan Nico. Korkunç ironi gözünden kaçmamıştı. Will onu mu geride bırakmıştı?

Bir yanıt geleceğini ummanın bir anlamı yoktu ve de şimdi Amphithemis sanki şeytani bir Broadway müzikalinde tempo tutuyormuş gibi toynaklarını yere vuruyordu.

Böylece Nico nefesini tuttu ve atladı.

Nico'nun planı hızlıca diğer kıyıya atlamaktı ama bacakları Acheron'a daldığında akıntı onu yakaladı ve zihnini uygunsuz düşüncelerle doldurdu.

Nico öldürdüğü her canavarı ve iblisi hatırladı. Dirilttiği ölüleri hatırladı. Kurtaramadığı kişileri hatırladı.

Jason. Bianca.

Annesi.

"Hadisene!" diye bağırdı Amphithemis, elini uzatmıştı. "Bu kadar uzun süren ne? Kokuyu kaybediyorum!"

Nico, Acı Nehri boyunca güçlükle yürüdü, sonra da Amphithemis'in eline uzandı. Sentor elini son saniyede geri çekti, bu sayede de Nico ileri atılıp karşı kıyıya düştü.

"Çocuk" dedi Amphithemis. "Çocuk. Çocuk nerede?"

Nico, nefes nefese ve sırtüstü yuvarlanarak, "Onu bulacağız" dedi. "Bırak da nefesimi toparlayayım."

Amphithemis onun etrafında toynaklarıyla zıplayarak dans etti. "Sen kimsin? Çocuğun nerede olduğunu biliyor musun?"

Nico ona kaşlarını çatı. "Sana adımı zaten söyledim."

"Nereden geldin?" Sentor dört ayak üzerine çöktü ve Nico'ya yaklaştı, sonra şimdi ıslak olan kot pantolonunu kokladı. "Nehir-deydin. Nehir kokuyu alıp götürdü."

Nico'nun gözleri büyüdü. "Ne? Hayır!" Hızlıca ceketini çıkarttı ve Amphithemis'e uzattı. "Bunu kokla. Will'in kokusu kesinlikle hâlâ üzerindedir."

"Will kim?"

Nico, "Erkek arkadaşım, hatırladın mı?" diye alay etti.

Sentor kollardan birini tereddütle kokladı. "Ah, evet. Evet, kokularını alıyorum. Çocuklar. Çocuklar yakında."

Ve Nico'dan uzaklaştı.

Nico, "Hey, bekle!" diye seslendi ve kendini kalkmaya zorlayarak ceketini giydi. İlk başta biraz sersemlese de kısa sürede kendine geldi ve Amphithemis'in peşine düştü.

Sentor burnunu havaya dikip her yönü koklayarak çılgınca koşuyordu. Nico'nun erkek arkadaşı neden bu yöne gelsindi ki? Ah, Will, diye düşündü. *Aklında ne saçmalıklar var?*

Sonra ise: *Burası aklına hangi saçma fikri soktu?*

Amphithemis yanından geçtikleri her kayayı ve kemiği koklayarak zikzaklar çizerek ilerledi. Bütün bu süre boyunca kendi kendine mırıldanıyordu ve Nico ne dediğini anlayamamıştı. Oldukça... azimli gözüküyordu.

Zeus'un ona verdiği bu görev belli ki onun hayattaki tek amacıydı. Zeus sık sık ödev veriyor falan değildi, bu yüzden bu çocuğu bulmanın önemli olması gerekiyordu.

"Burada, burada" dedi bağırarak Amphithemis ve her biri volkanik kayalar gibi simsiyah olan bir grup taşla denk geliverdi. "Çocuk buradaydı."

Nico ona yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. "Will burada mıydı?"

"Çocuklar. Çocuklar buradaymış."

Nico neyi aradığından pek emin değildi. Ya da *nerede* aradığından. Bu taşlar nereden geliyordu? Nico'nun uyandığı yerin aksine bu düzlükte başka hiçbir şey yoktu. Nico etrafında döndü ve nehre yeniden baktı. Hâlâ karşı taraftaki kayığı görebiliyordu ve kayığın sağında da bir grup tepe vardı.

Orada bir şeyin hareket ettiğini gördüğünü zannetti. Hayal mi etmişti? Belki de Tartarus şimdiden zihniyle oynuyordu.

Tekrar volkanik kayalara baktı ve bu sefer bir şeyin hareket ettiğini gördüğünden *emindi*.

Bir ağzın hızla kapanmasına benziyordu.

Nico donakaldı ve o noktaya odaklandı. "Şşş" dedi Amphithemis'e. "Sanırım bir şey var."

Hafif bir hışırtı sesi duyuldu ve Nico gözünün ucuyla yanından geçen bir şeyi fark etti. Yalnızca bir grup gölgenin uzaklarda beraber hareket ettiğini görebilecek kadar hızlı olabilmışti.

"Bu Will değil" dedi Nico. "Burada değil!"

"Will kim?" dedi Amphithemis kaşlarını çatarak. "Sen kimsin?"

"Ne?!"

Amphithemis tereddütle bir adım attı. "Çocuğu bulmaya çalışıyorum. Sanırım onu kaybettim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Nico gözlerini sımsıkı kapayıp açtı. "Rüya falan mı görüyorum? Bu bir rüya, değil mi?"

"O sende mi?" Amphithemis hırladı. "O sende, değil mi?"

Nico gerilemeye başladı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum!"

Sentorun gözleri büyüdü. "Biliyorum! Adını biliyorum! Dionisos!"

Ayaklarının altındaki zemin titrese de Nico yerinde sabit kaldı. "Ne dedin sen?"

"Dionisos!" Amphithemis'in sesi çok daha netti. "Evet, evet, bebek Dionisos!"

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü Nico. Bu bir rüya. Bu Nyx'in işi! Beni bir başka kâbusa hapsetti!

Nico tek bir kelime bile etmeden döndü ve koştu. Amphithemis'in bağırışlarını duymazdan geldi ve botları çamuru döve döve tabanları yağladı. Acheron'un kıyısından olabildiğince uzağa zıplamaya çalışsa da iki ayağı da suya düşüverdi. Sesler önce şok içinde, sonra da Nico'nun geri döndüğüne minnettar bir rahatlamayla haykırdılar. Ona diğerlerine katılması, yaptığı tüm yanlışlardan arınması için yalvardılar ama Nico akıntıya karşı zorlukla ilerledi, tökezledi ve ağzı nehir suyuyla doldu. Tükürse de hâlâ boğazından aşağıya, orada kalması için yalvaran zehirli düşüncelerin aktığını hissedebiliyordu.

Bunu hak ediyorsun.

Sen bir katilsin.

Buraya aitsin.

Nico, Acheron'un diğer tarafından çıktı, sonra da kayığa doğru süründü. Eğer oraya ulaşır ve uyandığı yere dönerse Nyx'in ona yaptığı büyüü bir şekilde bozacağına inanıyordu.

Uyanmak zorundaydı.

Ama kayığın küpeştesini tutup tırmanmak üzere bacağını kaldırdığında arkasında bir su sesi duydu. Döndüğünde Amphithemis'in paldır küldür ona doğru geldiğini gördü.

"Koşma artık!" diye bağırdı Lamia sentoru. "Faydası yok!"

"Sen gerçek değilsin!" dedi Nico. "Bunların hepsi bir rüya!"

Amphithemis aniden durdu, yüzü bembeyaz kesildi. "Çok *pardon* da ben gayet de gerçeğim!"

"Hayır, değilsin." Nico, bacakları kayığa ulaşana kadar geri geri kayd. "Bunların hiçbirisi değil."

"Dionisos nerede? Nerede söyle, çocuk!"

"*Kampta!*" diye bağırdı Nico. "Ve bir bebek de değil!"

Amphithemis kaşlarını çatı. "Bu imkânsız. Zeus bana çocuğu korumamı emretti! Bu benim kutsal görevim!"

Nico ne yapacağını bilemiyordu. "Amphithemis, o çocuk büyüdü. *Binlerce* yıldır yetişkin! Yarı-tanrıların kampının da yöneticisi."

Sentor kafasını salladı. "Hayır. Hayır, değil."

"Sana başka ne diyebilirim bilmiyorum. Onu *daha* birkaç gün önce gördüm ve hiç de çocuk falan *değildi*."

"Anlamıyorum" dedi Amphithemis ve boynuzlarını tutup çekmeye başladı. "Dediklerin çok anlamsız."

Aptalca bir iş peşinde olan ve bunun farkında bile olmayan Amphithemis'e acıyan Nico, "Özür dilerim" dedi. "Senin dediklerin de benim için çok anlamsız."

Amphithemis her an ağlayacakmış gibi gözükiyordu. "Ama ben... Ama Zeus dedi ki... ve ben..." Çaresizlikle dizlerinin üstüne çöktü.

Nico ayağa kalktı. Bu yanıltı. Çok acımasızca geliyordu. Ama aynı zamanda da anlamıyordu. Öncesinde; Nyx ve Epiales, Nico'nun kâbuslarını oluştururken halihazırda var olan anılarını kullanmışlardı. Ama yine de tüm bunlar *yeni*di. Amphithemis gibi birisiyle daha önce hiç tanışmamıştı. O yüzden, neden ona böyle yansımalar yollasındı ki? Nyx ne yapmaya çalışıyordu?

Sentora yaklaştı. "Hey" dedi Nico ellerini önünde açarak. "Üzgünüm. Korktuğum için koşmuştum. Ama *senden* korkmuyorum. İçinde olduğun durum beni korkutuyor."

"Başarısız mı oldum?" Amphithemis ağlamaya başladı. "Çocuğu mu kaybettim?"

"Hayır" dedi Nico. "Hayır kaybetmedin. Dionisos artık sağlıklı ve mutlu."

Eh, Nico, tanrının kamp yöneticisi olarak mutlu olup olmadığından emin değildi ama şimdilik bu gözlemini paylaşmanın doğru bir zaman olmadığını düşünüyordu.

"Söz mü?"

"Söz. Çok iyi durumda."

Nico elini bir süre onu inceleyen sentora uzattı.

"Tamam" dedi ve Nico'nun onu ayağa kaldırabilmesi için uzandı.

Ve elleri doğrudan Nico'nun ellerinin içinden geçti.

Çok garip bir histi ama maalesef ki tanıdıktı; bu, Yeraltı Dünyası'nda ve hatta birkaç kez de yer üstünde defalarca deneyimlediği bir şeydi.

Ruhunun bir vücuttan geçmesinin hissiydi.

Nico ciyakladı ve elini geri çekti, bu da Amphithemis'i daha da üzdü. "Benden korkmadığını söylemiştin!" diye bağırdı. "Demek yalanmış!"

Nico'nun aklı bir anda çok fazla şeyle doluverdi.

Amphithemis ölmüştü. Tamamen ve kesin bir şekilde ölüydü ama yine de Nico'nun şimdiye dek gördüğü en fani görünümlü ruhtu.

Nico rüya görmüyordu. Bu gerçektir. Çok gerçektir.

Ve Amphithemis de...

Hayır. Bunu düşünmek bile imkânsız gözüküyordu. Ama sentorun gözleri bir kez daha kırmızı renkte parıldadı ve haklı bir öfke yüzünü kapladı.

"Çocuk" dedi Amphithemis. "Nerede?"

Nico kıpırdamadı. "Burada değil."

Sentor başını yana eğdi. "Sen kimsin? Çocuğun nerede olduğunu biliyor musun?"

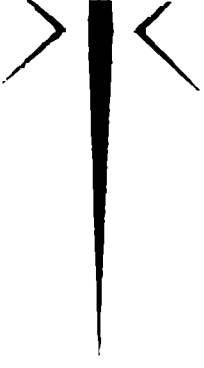
Sonunda tüm parçalar yerine oturmuştu. Amphithemis, tamamlanamadığı, yerine getirmeden öldüğü bir göreve takıntılı bir ruhtu ve şimdi bu takıntıyı burada, Tartarus'ta bitmeyen bir döngüde tekrarlıyordu.

"Onu bulmam gerek" dedi Amphithemis daireler çizerek. Durup kan kırmızısı gözlerini Nico'ya sabitledi. "O sende, değil mi? Geri ver!"

Sentor ılık atıp Nico'nun üstüne çullandı ve yarı-tanrı yoldan çekilse de artık bir şeyden kesinlikle emindi.

Amphithemis bir maniydi.⁷

⁷ Mani: Yunan mitolojisinde deliliğı, çılgınlığı ve cinneti temsil eden ruhlardır. (.n.)

34

Will kuşların keskin pençeleriyle mücadele edip kendini kurtarmaya çalışırken aklı yine farazi broşüre kayıvermişti. *Tartarus'u yukarıdan görün! Stimfalyan kuşlarıyla ücretsiz ulaşım!*

Nico'nun iyi olup olmadığını öğrenmek adına çaresizce Gorgyra'nın beyaz kanosunu görmek için dönmeye çalıştı ama kuşlar dalış yapıp tekrar yükselerek onu daha da uzağa götürdüler. Aşağısındaki manzara sivilcelerle, sarp tepelerle ve Will'in tanımlayamadığı yaratıkların gölgeleriyle kaplıydı.

"Tamam, güldük eğlendik" diye bağırdı. "Manzaraya bayıldım! Artık beni indirebilirsiniz!"

Bir kolunu savurup güvercinlerden birine vurarak güvercinin onu bırakmasına neden oldu. Sürü hafifçe sağa doğru kaymaya başlamıştı. Hiç tereddüt etmeden başka bir kuşa daha vurdu ve tahmin ettiği gibi sürü daha da hızla sağa doğru hareket etti.

Will onları *yönlendiriyordu*.

Güvercinleri geldiği yöne doğru yönlendirene dek sağ omuzuyla onlara vurarak kendisini gökyüzünün kaptanı olarak hayal ediyordu. Ama daha fazla Stimfalyan kuşu geldi, tişörtünü yakaladı ve Will bir yırtılma sesi duydu.

"Of hayır" dedi. "Lütfen sakın..."

Hedefine birkaç yüz metre kala –sırt çantasının büyük bir kayanın yanında durduğunu görebiliyordu– Will’in gömleği tamamen yırtılmıştı. Kuşlar, bir kez bile durmadan tişörtten arta kalanlarla uçmaya devam ettiler.

Will yere düştü, yer de onunla buluşmak için hızla yükseldi. *Bu görevde ne kadar da çok düşünüyorum, harika! diye düşündü. Belki de Melez Kampı’nda nasıl düşüleceği konusunda bir ders vermeliyim.*

Ah, Melez Kampı’nı nasıl da özlüyordu.

Neyse ki düşüşünü büyük bir canavar sivilcesi engellemiştir. Will sivilcenin üzerinden sekti ve sanki bir *pinball* makinesinin içindeymiş gibi başka bir devasa bölmeye çarptı. Ancak ölüme doğrudan dalmamanın verdiği rahatlık, çarptığı ilk sivilcenin kendi kendisini yırtmasıyla hızla önemsiz hale gelmişti.

Will, ince zarı delen bir insan elini ve onunla birlikte hurlayan bir köpeğin kafasını gördü.

Bir *sinosefali*. Hani şu Octavian ve Nero’yla ittifak kuran o korkunç köpek başlı adamlar. Şimdi gözleri Will’e kilitlenmişti, keskin dişlerini birbirine sürtüyordu. Eğer *şimdi* buradan çıkmazsa yarıtanrı lahana salatasına dönüşeceği kesindi.

Ancak dönüp güçlkle ilerlediği sırada daha da fazla sivilcenin patladığını gördü. Daha fazla köpek başlı ucubenin Tartarus’a doğru ilerlediğini gördü. Bir Stimfalyan kuş bulutunun ona doğru ilerlediğini gördü.

Canavar *çorbasındaki* yapayalnız bir yarı-tanrıydı.

Will sinosefalinin hırıltısını duydu ve yakındaki bir kayaya çöküp sarp zemine uzandı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canavarların bu gümbürtü arasında yerini bulabileceklerinden oldukça emindi.

Korkunç bir hata yapmıştı.

Nico’nun yanından asla ayrılmamalıydı. Asla! Tartarus’un aklını bulandırmasına nasıl bu kadar *çabuk* izin vermişti?

Daha buraya geleli birkaç dakika olmuştu ama tıpkı Percy, Annabeth ve Nico’nun uyardığı gibi burası kafasına birtakım düşünceler yerleştirevermişti bile. Ve şimdi bir felaketin ortasındaydı, bir

şey Nico'yu bulmuştu ve Will bu konuda hiçbir şey yapamıyordu çünkü çevresinde köpek başlı ucubeler yenilenip duruyorlardı.

Daha fazla kapsül patlıyordu.

Daha fazla yaratık zeminde sürünüyordu.

Daha fazla sinosefali yakınlarda hırlıyordu.

Will sürünerek ilerledi ve arkasında saklandığı taşın kenarından etrafı gözetledi.

Bir grup sümüksü, yapışkan maddeyle kaplı sinosefali yaklaşık yirmi ya da otuz metre ötede yeri kokluyordu. İçlerinden biri, yırtılıp açılncaya ve sürünün başka bir üyesi tükürünceye kadar bir yenilenme balonunu pençeliyordu.

Sayıları gittikçe artıyordu. Will'in ne bir silahı ne de bir umudu vardı.

Oturup sırtını taş a dayadı, sonra da nefesini maskeleyebilmek için elini ağzına kapadı. Diğer eliyle de Nico'nun iskelet yüzüğünü zinciriyle yakalayıp sıkıca tuttu.

Üzgünüm, Nico, diye düşündü. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.

Tepesinde parlak bir ışık parladı ve ardından şiddetli bir çığlık koptu. Will, sinosefalinin onu bulmasını bekliyor, umutsuzca yakalanmadan önce bir plan düşüneceğini umuyordu.

* * *

Nico, ruhun saldırısından kaçarken sert bir şekilde yere çarptı, nefesi kesilmişti ama hareket etmeden de duramadı. Ayağa kalkıp Stygian demirinden kılıcını kınından çıkardı ama bunun nasıl bir faydası olacaktı ki? Yalnızca İmparatorluk altını manileri yok edebilirdi. Ve Amphithemis somut bile değildi. Tüm hayatı boyunca Nico bir kere bile ruh formundaki mani diye bir şey duymamıştı.

Ne yapması gerekiyordu?

Amphithemis boğuk bir hırlama sesi çıkardı. "Bana çocuğu ver! Onu benden saklayamazsın!"

Amphithemis bir tane geçirdiği sırada Nico da eğilip kılıcını sentorun koluna savurdu.

Ve ne yazık ki silahı, tıpkı beklediği gibi, Amphithemis'in omuzunun içinden geçti.

Nico küfretti.

"Sabit dur!" diye emretti Amphithemis.

Nico tam da bunu yapmaya karar vermişti. Neden onunla savaşmaya çalışıyorum ki? diye düşündü. Bana dokunamıyor bile!

Ucu yere dokunana kadar kılıcını indirdi. "Çocuk bende değil" dedi Nico. "Öyle biri de yok. Amphithemis, bir saniye durup düşün. Tartarus'tasın. Sadece belli türdeki bir insan burada olur."

Sentor, kafasını kızgınca sallayana dek bunu birkaç saniye için düşünmüş gibiydi. "Numaralarına kanmayacağım, yarı-tanrı" deyip tükürdü. "Eğer burada sadece ölümler varsa neden karşımda *duruyorsun* da sana saldıramayayım diye büyüünü kullanıyorsun?"

"Kahretsin" dedi Nico. "Bunu düşünmemiştim."

Amphithemis kolunu kaldırıp Nico'nun kafasına indirdi.

Yarı-tanrı kıpırdamadı bile. Ne olacağını biliyordu; Amphithemis'in eli içinden geçecekti ve yine başladıkları noktaya geri döneceklerdi.

O yüzden Amphithemis tırnaklarını yüzüne geçirirken kendisini savunmadı.

Nico bağırıp geriye doğru atıldı. Elleri yanağına uçtuğunda kanla ıslandığını fark etti.

Amphithemis en az Nico kadar şaşırmış gibiydi. Ama hemen ağzını kapatıp gözlerini kısarak ona baktı. "Kimsin sen?" diye sordu. "Dionisos'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Nico yavaşça elini kot pantolonunun cebine soktu, kanlı parmaklarını madeni paranın üstündeki kabartılarda gezdirdi. *Neredesin bilmiyorum Will*, diye düşündü, *ama seni bulacağım*.

Amphithemis eğildi ve ellerini savunmacı bir şekilde Nico'ya doğru kaldırdı. "Sakın hareket etme" dedi. "Kim olduğunu bilmiyorum ama çocuğun sende olduğunu biliyorum."

Sentor, Nico'ya doğru atıldı.

Ve Nico dönüp koşmaya başladı. Uzaktaki tepeye doğru ilerlerken madeni parayı sıkıca kavradı. Amphithemis kovalarken bağırıyordu ve Nico da bir sentora fark atamayacağının farkındaydı. Yakalanması an meselesiydi.

Bir planı yoktu. Kılıcı işe yaramıyordu, Will kayıptı ve Bob'u ya da Nyx'i bulmaya yakın bile değillerdi.

Tepede parlak bir ışık vardı ve Nico tek bir noktanın etrafında toplanmakta olan sayısız kara şekiller görmüştü.

"Will" diyerek nefes verdi.

Bu o *olmalıydı*.

Yalnız birkaç adım daha atabilmişti ki Amphithemis arkasından gelip onu yakalayivermişti.

* * *

Will, kayanın arkasından bir su sıçrama sesi duydu.

Neredeyse korkudan yerinden zıplayacaktı. Ardından korkunç bir yırtılma sesi ve acı dolu bir çığlık duyuldu. Sinosefali başka bir kurban mı bulmuştu? Birbirlerini mi yiyorlardı? Bir an için bunun kendisine zaman kazandırıp kazandırmayacağını düşündü ve aniden orada oturup ilk saldırıyı onların yapmasını bekleyemeyeceğini fark etti.

Will bir yarı-tanrıydı. Apollon'un oğluydu. Ve erkek arkadaşının da ona *şimdi* ihtiyacı vardı.

Birkaç metre ötede başka bir grup taş daha vardı, dolayısıyla Will ellerini ve ayaklarını yere bastırdı ve ileri atılarak kayalara doğru koşup taşlara arkadan daldı. Sırt çantasının orada durduğunu görünce çok sevindi ve hızla kapüşonlusunu çıkarıp giydi. Daha sonra çantayı omuzlarına aldı. Başka bir parlak ışık daha çevresini aydınlattı ve Will başını kayanın üzerinden uzatıverdi.

Gördüğü şeye inanamıyordu.

Koca bir sinosefali sürüsü kocaman, şeffaf, parıldayan bir *kedi* ile savaşıyorlardı. Kedi, köpek başlı canavarlardan birine tıslayıp hırladı, sonra da devasa patisini üzerine savurup kanını akıttı.

Koca kedi sinosefalinin üstüne atlayıp boynunu kesti, sonra da başka bir sürü üyesi ona saldırmaya çalıştığı sırada atlayarak yoldan çekildi. Yerdeki sinosefali birazcık kıpırdandı ve ardından vücudu tuzla buz oldu.

Kedi, ona doğru döndüğünde Will, altçenesinden sarkan, sinosefali kanıyla kırmızıya boyanmış keskin ön dişlerini görebilmişti. Kürkünün üstündeki desen benekliydı, bu da onun tıpkı şeye benzemesine sebep olmuştu...

Bir saniye.

Tıpkı *kılıç dişli bir kaplana*.

"Küçük Bob?" dedi Will ayağa kalkarak.

Kedinin kulakları dikeldi ve Will'in olduğu yöne doğru döndü. Bir an için Will bir başka korkunç hata daha yaptığını düşündü ama kedi koştura koştura gelip durdu ve önünde *küçülüverdi*. Saniyeler içinde bir... kediye dönüşmüştü. Turuncu-kahverengi calico türü olan sıradan bir ev kedisi, mırıldanıyor ve Will'in bacakları arasına girip çıkıyordu.

"Dalga geçiyor olmalısın" diye mırıldandı Will.

Eğilip başını sevmek istiyordu –çünkü böylesine cana yakın bir kediyi sevmemek saf *kötülüktü*– ama halletmesi gereken çok daha acil bir sorunu vardı.

Diğer sinosefaliler yaklaşıyordu.

Öndeki, ilerlerken üstdudağını açıp hemen hurladı. Will sinosefalileri hızlıca saydı ve on ikiye geldiğinde belki de zamanını daha iyi değerlendirebileceğini fark etti.

"Küçük Bob" dedi. "Eğer beni anlayabiliyorsan şu kılıç dişli kaplan olayını yeniden yapman lazım."

Kedi mırladı ve kafasını Will'in bacağına sürttü.

"Tam şu an harika olurdu!"

Küçük Bob miyavladı.

"Hemen şimdi!"

Sinosefaliler Will'i çevreledi ve liderleri başını eğip ona saldırmaya hazırlandı.

"Lütfen beni çizmeyin" dedi Will eğilip Küçük Bob'u kucağına alırken. Bir eliyle Küçük Bob'un kulağını kapatarak kediyi göğsüne bastırdı ve boştaki eliyle parmaklarını dudaklarına götürdü.

Sinosefalilerin lideri üstüne atıldı.

Ve Will kulak tırmalayan bir ısıklık öttürdü.

Sinosefali tam da yarı yolda yere düştü ve Stimfalyan kuş sürüsü de yeri boylarken acı içinde haykırdı. Diğer köpek başlı adamlar da birbirlerinin üstüne yıkılıverdiler ve Will'e tam da ihtiyacı olan geçici avantajı sağladılar. Küçük Bob, Will'in kollarından atlayıverdi. Zemine değmeden bir ışıık çaktı ve Will, büyüdüğü sırada Küçük Bob'un iskelet hatlarını görebildi; bacakları, patileri ve vücudu tam boyutlu kılıç dişli bir kaplana dönüşüp de zemine inene kadar şişip uzuyordu.

Küçük Bob hiç zaman kaybetmeden hazır aciz durumdaki sinosefalileri elinden geldiğince yok etti ve Will şok içinde orada durup ruhumsu kedinin neredeyse bir köpek başlı canavar sürüsünü yerle bir etmesini izledi. Yerler kan oldu ve ölü sinosefaliler ortadan kaybolarak yeniden canlanmak üzere buraya, Tartarus'a geri gönderildiler. Tepenin aşağısından yeni bir ses duyulduğunda Küçük Bob neredeyse tüm yaratıkları öldürmüştü.

Bir ses.

"Buraya geri gel!" diye hırladı.

Ve orada, birtakım yenilenme kapsüllerinin arasında hızla ilerleyen Nico'yu ve onun parlak mor kılıcını gördü.

"Nico!" diye bağırdı Will, kalbi hem heyecanla hem de korkuyla küt küt atıyordu. Küçük Bob'a tekrardan hızlıca bir baktı ve tek seferde üç sinosefaliyle savaştığını gördü.

"Bana ihtiyacın yok gibi" dedi kediye. "Gidip erkek arkadaşımı kurtaracağım!"

Küçük Bob kükredi. Will bunun bir çeşit cesaretlendirme kükremesi olduğunu düşündü.

Will tepeden aşağıya hızla koştu, öylesine hızlıydı ki neredeyse Nico'yla çarpışacaktı. Nico'nun yüzünün kırmızı olması ve sol yanındaki üç kesik izi onu dehşete düşürdü. Will erkek arkadaşını kollarına almak, onu öpücüklere, sarılmalara ve şifaya boğmak istiyordu ama buna vakit yoktu. Daha önce Nico'nun kayığını kaldırırken gördüğü yaratık şimdi tepenin dibindeydi ve hızla yaklaşıyordu.

“Çocuk nerede?” diye bağırdı. “O NEREDE?”

Nico, Will’e yaklaştığı anda elini tuttu ama hareket etmeyi bırakmadı. Will’i yokuştan yukarı çekerek Apollon’un oğlunun kolunu neredeyse yerinden çıkartıyordu.

“Ah!” diye bağırdı Will. “Nico neler oluyor? Ne çocuğundan bahsediyor?”

“Zamanımız yok!” diye çığlık attı Nico. “Hadi!”

Will, Nico’yu tepeye –ne yazık ki başka bir kaotik manzarayla karşılaştıkları o yere– kadar takip etti. Küçük Bob gerçekten de iki sinosefaliyi daha yok etmişti ama şimdi topallıyordu. Sol ön bacağından yaralanmıştı. Daha da kötüsü ise daha fazla yenilenme kapsülünün yırtılarak açılması ve içindekilerin dışarı saçılırken çıkan o sestti.

Yarı-tanrılar tökezleyerek durdu. “Will neler *oluyor*?” diye sordu Nico nefes nefese.

Nico’nun sesini duyar duymaz Küçük Bob kafasını çevirdi. Hiç tereddüt etmeden tekrardan bir calico türündeki kediye dönüştü ve sürekli topallayarak Nico’nun üstüne zıpladı. Nico’nun bacağına iniş yaptı ve tırmanmaya başladı.

Kedi, Nico’nun omuzlarına yerleşiverdi.

“Pardon, bu şey...” dedi Nico.

“Nico, Küçük Bob’la tanış” dedi Will. “Küçük Bob, galiba sen zaten Nico’yu tanıyor gibisin.”

“Dur!”

Will döndüğünde, nefes nefese kalmış bir satirin onlara doğru güçlükle yürüdüğünü gördü. Yani, en azından onun bir satir olduğunu düşünüyordu. Peki neden boynuzları bu kadar büyüktü?

“Sakın... hareket... etme” dedi nefes nefese yaratık. “Çocuğu... bulmam... lazım.”

Will’in bakışları, bu yeni kişilik ile arta kalan tek sinosefali arasında gidip geldi; sinosefali herkesi inceleyince sayıca üstün olduklarını açıkça fark etmişti. Henüz yeni patlayan kapsüle doğru sokuldu ve sürü arkadaşlarının tekrardan doğmasını beklemeye başladı.

“Kafam karıştı” dedi Will. “Ne çocuğu?”

"Will, Amphithemis ile tanış" dedi Nico. "Dionisos'u arıyor."

"Evet!" dedi Amphithemis dik durarak. "Evet, çocuğu arıyorum. Onu gördün mü?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hiçbir şey anlamadım" dedi Will.

Artık Küçük Bob'u kucaklamış olan Nico yaklaşıp Will'in kulağına tek bir kelime fısıldadı. "Mani."

Will'in gözleri kocaman açıldı ve Amphithemis'in bir ileri bir geri gidişini daha da dikkatli izledi.

"Zeus bana çok kızacak" dedi yeni eleman. "Çok kızacak. Onu hayal kırıklığına uğratamam!"

"Zeus mu?" Will, Nico'ya baktı. "Hâlâ hiçbir şey anlamadım."

"Şimdi olmaz" dedi Nico. "Onları ne yapacağız?"

Nico kafasını sağa eğdi ve yeniden doğan beş sinosefalinin oluştuğunu görünce Will'in yüreği hopladı. Kısa süre içinde saldırmaya hazır olacaktı ve Will'in hâlâ bu garip çıkmazla ne yapacakları konusunda bir bilgisi yoktu. Nico'nun bir kılıcı vardı en azından ama Küçük Bob, incinmiş patisini yalamakla meşguldü. Kedi tekrardan savaşabilecek miydi ki? Ve yine o korkunç güvercinler olacak mıydı?

Will adım adım ilerleyen satire baktı.

Ve aklına bir fikir geldiğinde ise sadece *rol kesti*.

"Çocuk onlarda" dedi Will sinosefalileri işaret ederek. "Çocuğu onlar aldı."

Nico, Will'in elini yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

Will onu görmezden geldi. "Şu köpek başlı yaratıklar" diye ısrar etti. "Dionisos'u onlar çaldı."

Amphithemis sırtını dikleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Çocuk..." dedi yavaşça ve yüzü bir öfke portresine dönüştü. Gözleri kırmızı renginde parıldadı ve "Çocuk onlarda, değil mi?" dedi.

Will başını salladı. "Onu kurtarmalısın!"

"Will yapma..." diye başladı Nico.

Ama Apollon'un oğlu Amphithemis'e saldırdı. "Gitsene!" diye bağırdı. "Daha ne bekliyorsun?"

Korkunç bir çığlıkla satir yaratık kendisini bekleyen sinosefalilerin üzerine atıldı, hırladı, ısırды ve tırnaklarıyla kesti. Will, Amphithemis'in geri çekilen canavarları kovalamasını, başının üstünde dolaşan bir grup katil güvercini ve Zeus ile bir çocuk hakkında bağırmasını izledi. Çok geçmeden hepsi uzak bir yankıya dönüştü.

Will aniden Nico'nun üstüne düştü ve başını erkek arkadaşının omzuna yasladı. "Nico, özür dilerim" dedi, pişmanlığını dile getirmek için hiç vakit kaybetmedi. "Seni bırakmamalıydım."

Nico geri çekildi. "Neden bunu yaptın ki?"

"Seni neden mi bıraktım? Çünkü uyuyordun ve ben de düşün-düm ki..."

"Hayır, az önceden bahsediyorum. Niye Amphithemis'i onların ardından yolladın?" Küçük Bob'un kulağının arkasını kaşıdı. "Böyle olması onun suçu değil."

"Neden söz ediyorsun? Az önce bizi *kurtardım!*"

"Ama artık Tartarus'u *sonsuz* dek dolaşmaya devam edecek!" dedi Nico. "Ruhunun bin yıldır burada sıkışıp kaldığı çok bariz."

Will'in ağzı açık kaldı. "Ne yapmam gerekiyordu? Onun bir mani olduğunu söyledin. Kötü olduklarını zannettim!"

Nico iç geçirdi. "Yani... bazen, evet. Reyna'nın babasını kaybet-tiği ve onu öldürmek zorunda kaldığı zamanki gibi. Ama ellerinde değil ki! Şey yapabilirdim... şey..."

"Ne yapabilirdin Nico?" dedi Will. "İmparatorluk altının yok. Ne yapmayı düşünüyordun *acaba?*"

"Bilmiyorum!" dedi Nico. "Onu bir sürü canavarın peşinden gönderdiğin için bunu düşünecek vaktim olmadı."

"O zaman niye *bana* kızgınsın?"

"Kim demiş kızgın olduğumu?" diye bağırdı Nico.

"Eh, kusura bakma hayatımızı kurtarmaya çalıştığım için!" diye patlayıverdi Will.

"Pardon da beni terk eden sen değil miydin? Hani *kayığın* altında?"

Suçluluk duygusu Will'i derinden vurdu ve Will bunu çok daha fazla sindirmeye çalıştı. "Bak, özür dilerim" dedi hızlıca. "Şeyi de-niyordum..."

"Ve tam olarak ne *yapabildin*?" diye karşılık verdi Nico. "Beni yapayalnız ve savunmasız bıraktın!"

Nico'nun gözleri yaşlarla doldu ve Will'in midesi bulandı. "Nico, özür dilerim!" dedi yine hızlıca. "Bana ne olduğunu bilmiyorum. Ben sadece... Sadece aklıma bir fikir geldi. Öylesine yer etti ki başka hiçbir şey düşünemedim." Ilık yaşlar yüzünden dökülüyordu. "Eğer bizi Bob'a yakınlaştıracak bir şey bulursam benimle gurur duyarsın sanmıştım. Çok *aptalcaydı*, biliyorum. Seni asla bırakmamalıydım ama burasının beni kandırdığını o şeyler etrafımı sarana kadar fark etmedim ve..."

Sonra hıçkırarak ağlamaya başladı, korku içini alev alev yakıyordu. Nico'yu kaybetmişti, değil mi? Öylesine berbat bir hata yapmıştı ki Nico onu geride bırakacak ve bu korkutucu kâbusta terk edecekti. Üstelik Will bunları hak etmişti, burası onun olması gereken yerdi ve...

Nico, Küçük Bob'u yere bırakıp Will'e yaklaştı. Kollarını ona doladı ve Will omuzunda ağlarken ona sarıldı. Will kendini koyuverdi, ta ki Nico'nun bomber ceketini gözyaşı ve sümüğe bulayana kadar.

"Üzgünüm" dedi Nico. "Sana bağışmamalıydım. Doğrusu, burası seninle oynamış ve beni *gerçekten* terk etmemişsin."

Will uzaklaşıp burnunu çekti, sonra da elinin tersiyle burnunu sildi. "Sana Kit Kat bırakmıştım."

Nico kahkaha patlattı. "Evet bıraktın" dedi. "Ve çok lezzetliydi de. Teşekkür ederim."

Nico, Will'in, arkasına saklandığı kayalardan birinin yanına oturmasına yardım etti ve Küçük Bob koşarak gelip Will'in kucağına atladı. Kedi aniden öylesine yüksek sesle ve sert bir şekilde mırıldanmaya başladı ki, Will kendisini taşınabilir bir masaj tabancası gibi hissetti; ağrıyan bacaklarının buna kesinlikle ihtiyacı vardı.

Küçük Bob kucağına yerleşirken Will, Nico'ya Stimfalyan Havayolları'yla yaptığı kısa uçuş dahil ayrıldıklarından bu yana olup biten her şeyi anlattı. Nico'yu her şeyden haberdar ettikten sonra, "Tek başına nasıl başardın bilmiyorum" dedi. "Belki yirmi

dakika boyunca tek başımaydım ve buradan asla sağ çıkamayacağımı falan düşündüm."

"Eh, hâlâ gidecek yolumuz var" dedi Nico. "O yüzden çok heyecanlanma."

"Garip geliyor mu? Burada olmak yani?"

Nico uzaktaki lavları inceledi. "Biraz" dedi, gözleri yanan magmanın ışığında parlıyordu. "Ama aynı zamanda... Bilmiyorum tanıdık mı demeli? Burada çok zaman geçirdim, bu yüzden artık beni şaşırtabilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum." Kıkırdadı. "Şey, sanırım bunu söyleyemem. Daha önce hiç mani ruhu görmemiştim."

"Doğru düzgün düşünmeden hareket ettiğim için özür dilerim" dedi Will. "Haklıydın; Amphithemis böyle bir kaderi hak etmiyor. Ruhunu sonsuzluğa uğurlamalıyız."

"Bunun nasıl yapılacağını bile bilmiyorum" dedi Nico. "Ve en azından güvendesiniz... şimdilik." En yakındaki yenilenme kapsülüne şüpheyle baktı.

Will oturduğu yerde öne eğildi ve ilk yardım malzemelerini bulana kadar sırt çantasını karıştırdı. Çıkarttığı Nico'nun sol tarafına bakacak şekilde kendini konumlandırdı, bu sırada da Küçük Bob, Nico'nun kucağına atlayıverdi.

Will, ellerini dezenfekte etmek için antiseptik bezleri açarken "Yanağındaki çizikleri halledeyim" dedi. "Nasıl oldu bunlar?"

Nico, "Ah" diye inledi. "Amphithemis sayesinde."

Will durakladı. "Ama bir ruh olduğunu söylemiştin sanki."

"Öyleydi. Ama bana sinirlenince somut hale geldi ve tüm bunlar oldu işte."

Will kaşlarını çatı. Yaşam ile ölüm, somut ve soyut arasındaki çizgiler burada çok bulanıktı. Tartarus ve Yeraltı Dünyası, sandığı kadar siyah-beyaz değildi.

Nico'ya sabit durmasını söyledi, ardından yüzündeki kesiklere nazikçe pansuman yaptı. Nico ilk başta biraz kırırdansa da Will yaraları temizlerken çoğunlukla ona engel olmamaya çabaladı. Will, Nico'ya bir yudum nektar verdi, yara izi geçsin diye merhem sürdü ve o bölgeye gazlı bez tutarak bir yandan da mırıldandı. Bu, anne-

sinin Will doğmadan çok önce bestelediği bir başka melodiydi ama oldukça rahatlatıcıydı da. Nico bunu yaparken yanağını Will'in eline bastırdı ve gözlerini kapattı.

Bir süre öyle kaldılar, duyulan tek ses Küçük Bob'un ritmik mırıltısı ve Will'in akılda kalıcı iyileştirici melodisiydi. Will, Nico'nun bu kadar huzurlu görünmesini seviyordu, özellikle de bu çok nadir görüldüğü için. Her zaman kaşlarını çatıyor ya da etrafındaki dünyada bir şeylerin yanlış gittiğinden endişeleniyordu. Ama tam burada, şu anda Nico ânu yaşıyordu ve bu da Will'e bir başarmışlık hissi vermişti.

Aynı zamanda Nico'nun, Will'in onu asla terk etmeyeceğine inanmasını umuyordu.

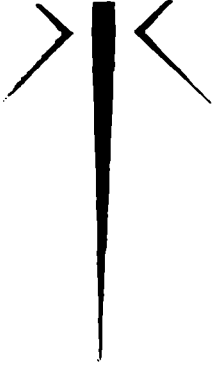
Gazlı bezi kaldırıp çalışmasına hayranlıkla bakarken Will hâlâ suçluluk duyuyordu. Kesiklerin çoğu iyileşmişti ama Nico'nun yanağında hafif bir yara izi kalabilirdi. Daha sonra Nico'ya bunların silinmesini isteyip istemediğini soracaktı elbette ama Will, Nico'nun bunları sorun etmeyeceğinden şüpheleniyordu. Yüzüne biraz gizem katıyordu ne de olsa. Ve bir de oldukça hoş gözüküyorlardı. Nico gözlerini açıverdi ve Will de onun gözlerinin derinliklerine daldı.

"Özür dilerim" dedi fısıldayarak.

Nico başını salladı. "Hayır, hayır, bunu yine yapmıyoruz" dedi. "Gitmek istemediğini biliyorum. Her şeye rağmen beni kolladığını da biliyorum, yoksa o Kit Kat'ı bırakmazdın yani."

Will kayaya doğru yaslanıp suratındaki teri sildi, vücudunu bir yorgunluk dalgası vurmuştu. "Tamam" dedi. "Biraz dinlensem sorun olur mu? Devam etmeden önce biraz toparlansam?"

Nico başını onaylarcasına salladı, sonra da kolunu Will'in omzuna dolayıp kendine çekti, böylece Will'in başını kendi göğsüne yaslamış oldu. Hâlâ Nico'nun kucağında kıvrılmış olan Küçük Bob tetikteydi. Will bunun onlar için pek de güvenli bir yer olmadığını biliyordu ve tetikte olmaları gerekiyordu. Ama şimdilik Will, Nico'nun sakinleştirici nefes alış verişi eşliğinde uykuya dalarken Nico ile Küçük Bob'un nöbet tutmasına izin verdi.

35

Nico bundan sonra ne yapacağını veya nereye gideceğini bilmiyordu.

Aşağıda lav tarlaları çalkalanıyor ve arazi hafifçe meylediyordu. Menoitios ona, "Bataklığa varana kadar soldaki yolu takip et" demişti ama Nico henüz böyle bir yol bulamamıştı. Gerçi Nico, Tartarus'un derinlerine inmeleri gerektiğini düşünmüştü. Kapılar'a mı gidiyorlardı? Nyx'in Bob'u hapsettiği yer burası mıydı?

Zemin sarsıldı ve Nico, Will'in uyanıp uyanmayacağını görmek için bekledi ama Will sessizce uyuklamaya devam etti. Bu sarsıntı Tatarus'un nefes alışını mıydı? Protogenos'un uykusunda kalmasını umuyordu; onunla -Annabeth ve Percy'nin yaptığı gibi- yüzleşmek istemiyordu, özellikle de halihazırda Nyx ile uğraşması gerekiyorken.

Nyx'in Amphithemis'i kendi yoluna gönderip göndermediğini merak etti. Will'e bu kısmı anlatmamıştı teknik olarak ama maniler Nyx'ten doğmuştu. Sentorun gelişi bir tesadüf de olabilirdi ama Nico buna gerçek anlamda inanamıyordu.

Aynı zamanda... neden? Nico'ya eziyet etmeyi bekliyorsa bunu neden yapmıştı? Bu kısım anlamsız geliyordu. Nyx, Nico'nun kendisine en kısa sürede ulaşmasını istemez miydi?

Pek çok bilinmezcin yanına bir yenisi daha eklenmişti. Parmaklarını Will'in saçlarının arasından geçirdiğinde erkek arkadaşı kıpırdandı.

"Şş" dedi Nico. "Uyumaya devam et. Şimdilik güvendesiniz."

Will esnedi. "Hayır" dedi gözlerini kırıştırırken. "Sadece kısa bir şekerlemeye ihtiyacım vardı."

Will yavaşça doğruldu ve sırtını dikleştirip esneyen Küçük Bob da uyanıverdi. Nico, Will'in cildinin biraz yapış yapış göründüğünü fark etti, tıpkı Gorgyra'yı bulmalarından önce olduğu gibi. Nico, "Biraz ambrosia ye" dedi. "Lütfen?"

Will ona gülümsedi. Çantasını karıştırırken, "Yanağın daha iyi görünüyor" dedi. "Ve yara izleri de tatlı ha."

Nico gözlerini devirdi. "Başlama şimdi."

"E doğru ama!" Ambrosiasını ısırdı. "Ayrıca seni daha korkutucu gösterecek."

"İşte şimdi ilgimi çektin" dedi Nico. "Çok daha korkutucu olmak işime gelir."

Will, "Sanki ihtiyacın varmış gibi" diye alay etti.

Fıskıran, tıslayan magmayı izlerken ikisi sessizce oturdular. Nico'nun az önce düşündüğü şeyi seslendiren Will oldu.

"Nico, bundan sonra ne yapacağımızı veya nereye gideceğimizi bilmiyorum" dedi. "Burası... Sanki sonsuza kadar gidiyormuş gibi geliyor."

"Biliyorum, aklımızın kavraması baya zor."

"Şimdi, daha önce ne söylemek istediğini anlıyorum. Tartarus'un, ruhuna nasıl baskı yaptığı hakkında. Bunu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama bu... oldukça ağır."

Nico başını onaylarcasına salladı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum" dedi. "Bunca zamandır aşağıdasın. Ama her şeyi düşünürsek oldukça iyi gidiyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Nico, Will'in üzerine eğildi ve şakağından öptü. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Bence biz iyi gidiyoruz" dedi Will. "Az önce ilk kavgamızı yaptığımızın farkındasın, değil mi?"

Nico, Will'e bakıp tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi yaptık?"

"Bilmiyorum. Uyuyakalmadan önce çok daha sert gelmişti her şey."

"Öyleydi" dedi Nico. "Sinirlenmişim. Korkmuştum. Ve kafam karıştı."

Will daha da sıkı sarıldı. "Ben de Nico. Ve sanki burası bizi o noktaya doğru itiyor."

"Evet. Burası... biraz öyle." Sessizleşti. "Ve bence yalnızken daha da kötü."

Will iç geçirdi. "Seni bıraktığım için gerçekten üzgünüm."

Nico eğildi. "Hayır, onu demiyordum. Daha önce buraya geldiğim zamandan bahsediyordum."

Will, "Ah" dedi ve yüzü düşmüştü. "Bunu konuşmanı duymak başka, gerçekten yaşamak başka. Günlerce Tartarus'ta kaldın! Ben belki birkaç saattir buradayım ve şimdiden aklımı kaybediyorum."

"Hayır, kaybetmiyorsun" dedi Nico. Ve sonrasında daha sessizleşerek: "En azından henüz kaybetmedin."

Will kendini yukarı itip elini uzattı. "O zaman birbirimize göz kulak olacağız" dedi.

Nico, Will'in elini tutarken "Anlaştık" dedi.

Will, Nico'nun kalkmasına yardım ederken biraz zorlanmıştı ama elini reddedercesine sallayarak onu başından savdı. "İyiyim" dedi. "Sadece yorgunum."

Nico sırtarak "Sana göz kulak oluyorum işte" dedi. "Sen iyi misin?"

Will yüzünü buruşturdu. "Öncesine göre daha iyiyim sanırım. Ama... hayatım boyunca hiç bu kadar güneşsiz kalmamıştım ve bu beni yıpratmaya başlıyor."

Nico diz çöktü ve güneş terapisi küresini Will'in sırt çantasından çıkardı. "O halde şarj olma vaktin gelmiştir, ha?"

Will güldü. "Ah, bunu unutmuştum!"

Küreyi Nico'dan aldı ve çalıştırdı.

Hiçbir şey olmadı.

"Pili bitmiş olmalı" dedi. "Gerçi yeniydiler de." Küreyi Nico'ya verdi ve çantasında yedek piller aramaya koyuldu. Ancak bitmiş olan pilleri değiştirdiğinde bile küre çalışmadı.

Nico kaşlarını çattı. "Belki de hasar almıştır."

Nico, Will'in paniğe kapılacağını düşündü bir an için. Ama Apollon'un oğlu hızlıca gülümsedi ve küreyi bir kenara bıraktı. "Belki de artık yola koyulmalıyız. Bob'u ne kadar erken bulursak o kadar erken ayrılabiliriz, değil mi?"

"Doğru" dedi Nico. "Ama ben aslında... Tartarus'tan nasıl çıkılır henüz bilmiyorum."

"Bunu daha sonra hallederiz." Will arkasına dönüp kayığa baktı. "Bunu ne yapalım?"

"İyi dedin" dedi Nico. "Emin değilim. Sanırım onu yanımıza almamız gerekiyor? Ya da belki işimiz falan bitince ona dönebiliriz?"

"Ama ne kadar uzağa gideceğimiz hakkında bir fikrimiz yok" dedi Will.

"Maalesef. Keşke Damasen'in kulübesine giden yolu bilseydim. Bataklik nerede?"

Nico'nun ayaklarından yüksek bir miyavlama duyuldu. Aşağıya, tekrar acı acı miyavlayan Küçük Bob'a baktı.

"Ne?" dedi Nico. "Aç mısın? Susadın mı?"

Küçük Bob miyavladı; ardından tepeden aşağıya, kayığa doğru fırladı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Will.

"Bilmiyorum. Kedice bilmiyorum."

"Ha ha. Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Küçük Bob, patlayan yenilenme kapsüllerinin geride bıraktığı birkaç kraterin hemen yanında durdu. Uzunca miyavladıktan sonra tekrar uzaklaştı.

"Bunu diyeceğime inanamıyorum" dedi Will, "ama onu takip etmemizi mi istiyor?"

Nico, "Tartarus'ta çok daha tuhaf şeyler gördüğüm oldu" dedi. "Hadi gidelim."

Nico, Will'in elini tuttu ve ikisi Küçük Bob'u kovalarken o, yolu gösterdi. Calico türündeki kedi ara sıra durup ikisine bakıyordu, ki bu da Will'in teorisini büyük ölçüde doğruluyordu. Aynı zamanda da Nico kutlama dürtüsüne direniyordu. Küçük Bob'un, arkadaşının nerede olduğunu bilmesi mümkündü ama kedinin onları başka bir yere götürmesi de aynı derecede mümkündü. Yine de Nico ve Will'in elinde çok da fazla bilgi yoktu.

Dakikalar sonra Gorgyra'nın kayığına vardılar. Küçük Bob arka ayakları üstünde durup içine bakmaya çalışıp miyavladı ve sonra da oturup kuyruğunu sallamaya başladı.

"Tamam, kayığa vardık" dedi Will nefesi kesilmiş halde. "Şimdi ne olacak?"

"Hımm, Menoitios, Damasen'in kulübesiyle ilgili ne demişti?" dedi Nico. "Trogloditlerin bataklığa çıkan kestirme yolunu takip etmemizi söylemişti."

Will tek kaşını kaldırdı. "Belki bunu gerçekten ima etmiştir."

"Ha?"

"Trogloditlerin kestirme yolu Acheron'du, değil mi? E o zaman ya gerçek anlamda bataklığı takip etmemiz gerekiyorsa?"

"Aa!" Nico gözlerini büyüttü. "Çünkü bizi tam da bahsettiği bataklığa götürebilir bu yol."

Will heyecanla başını salladı. "Sanırım şu an en iyi seçeneğimiz bu."

"Miyav!"

Küçük Bob patisini havaya kaldırdı.

"Sanırım Küçük Bob evet oyu verdi" dedi Will.

"Haydi yola koyulalım o zaman" dedi Nico ve kediyi beyaz kanoya çıkardı. "Suya beraber itmemiz gerekecek. Buna hazır mısınız?"

Will başını onaylarcasına salladı ama hâlâ az da olsa hasta gözüktüyordu.

"Gözüm sende" dedi Nico.

Will sırt çantasını karıştırdı ve iki şişeden ilkinde kalan son nektardan bir yudum aldı. Kapağı tekrar kapatıp yerine koydu. Birkaç saniye içinde yüzünün rengi geri geldi ve derin bir nefes aldı.

“O nehre dönmeyi gerçekten istemiyorum” dedi, “ama ya herro ya merro.”

Nico gülümsedi. “Hemen yanında olacağım.”

Bu Will için yeterliydi. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Nico’nun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Beraber” dedi.

“Beraber” diye fısıldadı Nico.

Nico, Will’in yardımıyla tekneyi Acheron kıyısına sürükledi ve can çekişen, acı çeken sesler sanki evrenin en kötü konuşulan radyo programını dinliyormuş gibi hissettirerek ona bir kez daha seslendiler. İkisi de kanoyu suya iterken sesleri görmezden geldi. Nico kış tarafını elinden geldiğince sert bir şekilde tuttu ve binmeden önce Will derin bir nefes aldı.

Erkek arkadaşının nefesi kesilmişti. Yüzünü buruşturmuştu. Kafasını sallamıştı.

“Acele et Nico” diye homurdandı. “Bin!”

Nico, bacaklarını kıyıya dayayarak tekneyi itmeye devam etti ve çok geçmeden kayık Acheron’un üzerinde süzülerek hareket etmeye başladı; bu sırada acı dolu sesler Nico’ya bağırıyor, kendisinin de aralarına katılacağına dair kesin konuşuyorlardı. Nico kayığın gövdesinin üzerinden atladı ve derin derin nefes alarak sırtüstü bir iniş yaptı.

Sen hayaletler kralısın, dedi bir ses.

Öyleyim, diye düşündü Nico.

Burası ait olduğun yer.

Ancak sonrasında Nico başını kaldırıverdi. Diğer iki yolcuya baktı. Titreyen eliyle onu yakalamak için uzandığında yüzü gergin olan Will. Nico, erkek arkadaşının elini sıkıca tuttu ve şöyle düşündü: *Hayır. Ait olduğum yer burası.*

Sonra Nico kan kırmızısı gökyüzüne bakarak orada yattı ve üçü birlikte Acı Nehri’nden aşağı doğru sürüklendiler.

36

Sonunda cezalandırılan ruhların sesleri Nico için bir tür arka plan gürültüsüne dönüştü. Kesinlikle daha ısrarcıydılar ama ona kendi iç sesini hatırlatıyorlardı; ona her zaman kendisi hakkında olumsuz şeyler söyleyen o ses. Birkaç bin kişinin sesinin daha olması ne gibi bir fark yaratmıştı ki?

Doğruldu ve Will'e kendisine katılmasını işaret etti. Hâlâ titreyen Will hızla sürünerek yaklaştı ve arkasını Nico'nun göğsüne yaslayacak şekilde döndü.

"Gözlerimi kapayacağım" dedi Will. "Burası... Buraya bakmayı sevmiyorum. Bakmak çok daha zorlu hale geliyor artık."

"Merak etme" dedi Nico. "Dinlen. Toparlan. Küçük Bob bir şey yaparsa seni uyandırırım."

Calico türündeki kedi miyavladı, sonra da Will'in kucağına atladı.

Will o andan itibaren sessizleşmişti, yalnızca nefes aldıkça hareket ediyordu. Nico, Will'in görüşünün üzerindeki koruyucu tabakanın –bir nevi Sis'e benzeyen ama Tartarus'taki yarı tanrılar için olanından– solmakta olduğundan şüpheleniyordu. Bu iyi değildi. Hatta çok kötüydü. Tartarus'un filtelenmemiş görüntüsü, sanki zihninizi istila eden böcekler var gibi hissettirirdi ve Will halihazırda oldukça zayıftı.

Ama Nico... eh, bunu daha önceden de yapmıştı. Bu yüzden de acı çeken ruhlarla dolu bir nehirde sürüklenirken uyuyan bir protogenosun belirtilerine daha iyi dayanabiliyordu.

Sonunda sol taraflarında çok uzaktaki lavların kaynağını gördü. Kan bulutlarına magma ve kara kül püskürten patlayan bir yanardağ vardı ve oradan lav akıntıları her yöne yayılıyordu, tıpkı...

Ah.

Yutkundu.

Lav, Tartarus'un üzerinde *damarlar* gibi yayılıyordu.

Bu, protegenosun dolaşım sistemiydi; vücudu boyunca alev ve nefret taşıyordu.

Nico, Will'in uyuyor olmasına ve bunları görmüyor oluşuna şükretmişti.

Henüz değil, dedi nehirdeki bir ses. Ama uyanacak. Sonra da ikiniz bize teslim olacaksınız.

Nico kafasını salladı. Hayır, teslim olmayacaklardı. Bob'u Nyx'ten kurtarmak için buradaydılar ve Nico bu görevi tamamlayıp arkadaşını kurtarmak için her şeyi yapardı.

Ancak Acheron onları lavlardan uzaklaştırırken Nico hâlâ bunun doğru olup olmadığından emin olamıyordu. Kehanetin son satırları aklına geldi. Bu kısmın ne anlama geldiğini hâlâ anlamamıştı. Arkasında eşit değerinde bir şey bırakması nasıl istenebilirdi?

Will olamazdı.

Kendisi de olamazdı.

Olamazdı işte.

Nehir Nico'nun sağına doğru kıvrılmaya ve ardından da gökyüzü değişmeye başlamıştı. Kan kırmızısı gökyüzü önce turuncu, sonra sarı bir renge büründü. Acheron'un iki yanında, nehrin aşağısında dağlar yükseliyordu ve sanki kemiklerden ve bıçaklardan yapılmış, pürüzlü ve keskinmiş gibi korkunç görünüyorlardı. Nehir onlara yaklaşıırken Nico, dağların tabanına ve alt yarısına yayılmış yenilenme kapsülü kümelerini de görebiliyordu. Onlardan ne tür canavarların çıkacağını merak etse de sonrasında bunu öğrenecek kadar ortalıkta olmayacağına sevinmişti. Nehrin iki yakasında

kemik beyazı Joshua ağaçları, dikenli çalılar ve kaktüs iskeletleri vardı.

Burası Tartarus'taki çorak bir araziydi. Nico bunun vücudun hangi bölümünü temsil ettiğinden emin değildi ama Tartarus'a biraz nemlendirici kullanmasını önermek istiyordu.

Will ve Küçük Bob uyumaya devam ettiler.

Dağlar daha da yükseldi. Nico, Acheron'un dağların aralarından geçmeye hazırlandığını fark etti ve duyuları karıncalandı. Bir şeyler yanıltı. Çok yanıltı. Will'i uyandırmadan elinden geldiğince döndü ve gördüğü şey...

Gölgeler.

Gölgeler, iskelet ağaçlarıyla kaktüslerin arasmda uçuşuyordu.

Bir şey onları takip ediyordu.

Nico paniklememeye çalıştı. Oldukça hızlı akan bir nehrin üzerindeydiler ve nehir çoğu canlının derin sulara dalmadan tekneye ulaşamayacağı kadar genişti. Ama...

Avantajlarını kaybetmek üzereydiler.

Kayık bir sonraki geçide doğru süzülürken dağların duvarları üstlerinde yükseliyordu. Nico, Percy'nin Clarisse La Rue'yla birlikte Skilla ve Haribdis ile yüzleştiği hikâyelerini hatırladı ve *bu* çıkmazın çok daha kötü olduğunu fark etti.

Bu nehir dar bir kanyonun içindeydi ve Acheron kayıktan yalnızca biraz daha geniş bir genişlikteydi. Onları pusuya düşürmek isteyen herhangi biri bunu şimdi yapabiliirdi.

Nico geriye son bir kez baktı.

Kaktüsün gövdesinin arkasında gizlenen bir şey gördüğünü sandı.

Emin olmadı ve bu da endişelerini milyonlarca kez daha da kötüleştirdi.

"Sadece dikkatli ol" diye kendi kendine fısıldadı Nico.

Sol kolu erkek arkadaşının etrafına dolanmış, parmakları Will'in parmaklarına kenetlenmişti. Ama şimdi sağ eli kılıcına doğru kayıyor ve parmakları da kılıcın kabzasına sürtünüyordu.

Kayık dağ geçidine girmişti.

Nico gözlerini dik yokuşlardan ayırmadan bir yandan diğer yana sürükleyip duruyordu. Kenarlarda simsiyah çalılar ve uzun iğnelere benzeyen hastalıklı kahverengi yaprakları olan çalılar büyümüştü. Dağların taşları parlıyordu ve Nico uzanıp dokunduğunda ıslak ve yapışkan olacaklarından emindi.

Tıpkı bir organ gibi.

Canlı bir şeymiş gibi.

Kılıcım çekti ve sağ kolunu, bıçak kısmı Will'in vücudunun tam üzerinde duracak şekilde kaldırdı.

Arkalarından gelen bir su sesi duydu.

Ufak bir şeydi. Çok büyük sayılmazdı. Nico'nun solundaki birkaç çakıl taşı dağdan aşağı yuvarlandı ve yavaşça Acheron'a düştü.

Yukarı baktı ve kılıcını daha sıkı kavradı.

Gözler küçüktü ve Tartarus'un sarı tonunda parlıyordu. İğne bitkilerinin arkasına sıkışmış olan pek fazlası yoktu ama oradaydılar işte. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

Ne için bekliyorlardı, işte Nico bunu bilmiyordu.

Ama kayığa saldırmıyorlardı. Nehir kabardı ve Acheron aşağıya inmeden önce hızlandılar ve dik bir vadiden kıvrılarak geçtiler.

Kayık nehir boyunca zıplayıp dururken Nico, Will'i sımsıkı tuttu ve Acheron düzeldiğinde nehirde yavaşça sürüklenmeye başladılar. Arkasındaki kısa akıntılar donuk bir uğultuya dönüşene kadar azaldı ve sonra... ses kesildi. Kanyon ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Bundan ciddi nefret ediyorum" diye yüksek sesle fısıldadı Nico.

Gerginlik bir türlü bitmek bilmiyordu. Nico, arkasından suya giren bir şeyin sesini hayal edip etmediğinden emin değildi ama aynı zamanda geriye bakıp kendisini dağın her iki tarafından gelecek bir saldırıya karşı savunmasız bırakma riskini de almak istemiyordu. Ara sıra gölgelerde saklanan bir yaratığı yakalıyordu bakışları; küçük, boncuklu gözleri onları izlerken parlıyordu ama hiçbir şey hareket etmiyordu.

Bu sırada Will, Nico'nun kollarında hareketlenmeye başlamıştı. Uyandığı falan yoktu ama bir rüyanın ortasındaydı belli ki. Nico,

Will'in huzur içinde uyuyabilmesi için erkek arkadaşının zihnindeki kâbusları kendi üzerine alabilmeyi diledi. Zira Will'in uykuya ihtiyacı vardı.

Senin de ihtiyacın var, dedi nehir. Neden bize katılmıyorsun? Neden sonsuza dek dinlenmiyorsun?

Nico derin derin nefes aldı, hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Ancak çok geçmeden kıvrımlı, dönen kanyon yerini bir açıklığa bıraktı. Bir *sona*. Her iki taraftaki taş duvarlar artık teknenin üzerinde yükselmiyorlardı. Nico ancak kanyonun diğer ucunu geçtikten sonra geriye dönüp bakabildi.

Kemikli Joshua ağaçlarından birinin gövdesinin etrafından bakan birkaç çift parlak göz fark etti.

Onlar kimdi? Ne istiyorlardı? Neden saldırmamışlardı?

Nehrin karanlık sularına baksa da onu takip eden hiçbir şey görmedi.

Nico öne doğru eğilerek yerini sabitledi ve kolları arasındaki Will hafifçe seğirmeye ve tekmelemeye devam etti.

Acheron akıyordu ve onlar da onunla birlikte akıyordu.

* * *

Nico öksürmeye başladığında Will uyanmıştı.

Will kâbuslarından uyanarak bilincini geri kazandı. Nyx ya da Tartarus –hangisi olduğundan emin değildi ve sonuçta bunun bir önemi olduğunu da düşünmüyordu– ona Nico'nun öfkeli görüntülerini göstermişti. "Beni geride bıraktın!" Nico çok sinirlenmişti ve Will'i Erebos'a, Hades'in şatosuna ve ölü tarlalarına bakan uçurumların kenarına kadar sürüklemişti. "Şimdi *senin* sıran."

Ve Nico onu aşağıya itmişti.

Tekrar tekrar.

Will düştüğünü zannediyordu ama gözleri açılıp sarı-yeşil ışığa alıştıktan sonra artık rüya görmediğini fark etmişti. Nico'nun öksürüğünü tutmaya çalıştığı hissi onu sarsarak uyandırmıştı.

Öne eğilip kendi etrafında döndü; o anda Nico iki büküm oldu, sert ve derin bir şekilde öksürdü. Will tepki bile veremeden, erkek arkadaşını rahatlatamadan, gazlar *onu* da fena vurmuştu.

Will'in gözleri yanıyor, gözyaşlarıyla doluyor ve Acheron kıyılarındaki hastalıklı manzarayı bulanıklaştırıyordu. Ciğerleri hızla acı, yoğun havayla doldu ve öksürmeye başladı. Ama bir işe yaramıyordu. Ne kadar öksürürse öksürsün, pisliği gideremiyordu.

"Nico" diye inledi. "Neredeyiz?"

Küçük Bob, kayığın baş tarafına oturup onlara miyavlıyordu.

Nico teknenin zeminine kalın bir balgam damlası tükürdü, rengi kahverengiye çalıyordu. "İçeride" diye geveledi. "İçerideyiz."

Will gözlerini sildi ve kayığın gövdesine tutundu. Manzaraya baktı ama her şey korkunç bir sisle kaplanmıştı, yeşiller ve sarılar mide bulandırıcı bir bulut halinde karışmıştı. Kaygan, nemli taş zemini görebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu.

Arkalarına baktı ve bir çift parlayan göz gördüğünü sandı ama artık her neydiyse sis onu yuttu.

İçeride.

İçeride.

Bir şeyler çok tanıdık geliyordu. Will ileriye süründü ve kendi göğsüne düşmüş olan Nico'nun başını kaldırdı.

"Neyin içinde?" diye söylerken boğuluyordu. "Neyin içinde Nico?"

Nico'nun gözleri, Will'e odaklanamadan geri yuvarlanıverdi.

Nico'yu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemişti.

"Bilirsin ya" dedi Nico nefes nefese. "Sis."

Will yine korkunç bir öksürük nöbetiyle boğuştu ve sağ omzu karşıdaki oturağa çarpınca donuk bir acıyla inleyerek geriye düştü.

Asidik hava ciğerlerine yapışmıştı.

Derisini kaplıyordu.

Sonrasında da *kabartılar* başladı.

İlk başta şişlikler ufacıktı. Kolları kaşınıyordu ama diğer elinin parmaklarını kaşımaya kaldırdığında şişkinliklerin belirginleştiğini gördü. Çığlık atıp hızla ayağa kalktı ve Nico'nun uzattığı elinin de köpürdüğünü gördü.

Şey gibiydi...

Sindiriliyorlar gibiydi.

O anda her şeyi anladı ve sanki bilincinden bir şey –bu kayıkla Tartarus’a düştüklerinden beri orada olan bir çeşit gazlı bez– kalkmış gibi hissetti Will. Tartarus’un gerçek halini hiç görmemişti. Bundan önceki her şey zihninin başa çıkabildiği şeylerdi yalnızca.

Will ileriye süründü. Nico nasıl demişti?

Tartarus canlıydı.

Ah.

Eski bir tanrının içindeydiler.

Ve bu...

Bu da onun sindirim sistemiydi.

Will’in gözleri sulanmıştı. Hayır. Hayır bu yaşanıyor olamazdı. Bu doğru olamazdı. Ama derisi acıyor, ciğerleri havayla dolmakta güçlük çekiyor ve gözleri yanıyordu.

Sindiriliyorlardı.

Tartarus *canlıydı*.

Will zihninin çatlamaya, parçalanmaya başladığını hissetti. Nehirdeki acı dolu sesler ona haykırıyor, ona ne kadar korkunç bir insan olduğunu hatırlatıyor, ona kaç tane canavar öldürdüğünü, kaç tane kampçıyı ve melezi korumayı başaramadığını gösteriyordu. Parmakları gür saçlarının arasındaydı, tekrar tekrar çekiyordu ve boğazında biriken ılgığı bastırmaya çalışıyordu.

Onu kurtaran Küçük Bob olmuştu.

Will tişörtünde, göğsündeki pençeleri hissetmişti. Küçük Bob’un yüzü ona bakıp yüksek sesle miyavlıyordu.

“Ha?” Will kediye tutmaya çalışsa da tüy yumağı kayığın baş kısmına doğru hızla kaçmıştı.

“Miyav!”

“Ne oldu?” Will ona doğru ilerlemeye çalıştı.

Kedi miyavlamaya devam ediyordu, bu yüzden Will kendini ayağa kalkmaya ve kayığın gövdesinin üstünden bakmaya zorladı.

Acheron genişliyordu ama ilgisini çeken bu değildi. Gel gelelim gölgeler ve sis...

Will gözlerini kısıtı. Asit bulutlarının içinde, yerden yükselen kıvrık figürleri seçebiliyordu. Kayık yavaşça onlara doğru sürükleniyordu, ta ki...

Biliyordu.

Nerede olduklarını biliyordu!

"Nico" diye bağırdı, sonra da öksürdü. "Nico, sanırım geldik!"

Hızla döndü ve Nico sersemlemiş bir halde kendini yaslandığı oturdan aşağı itti. "Ne?" dedi. "Ne oldu?"

Will, Küçük Bob miyavlarırken işaret etti. "Şu ağaçları biliyorum!" dedi. Bir an için ismi aklından kaçtı ama sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "*Mangrovarlar!*"

Nico, Will'in yanına sıkıştı ve yeniden kustı. "Bu da demek oluyor ki..."

Küçük Bob miyavladı.

"Burası bir bataklık" dedi Will.

Hemen ardından Küçük Bob kayıktan fırladı ve kıyıya indi. Kayığın hızına ayak uydururken yüksek sesle miyavlıyordu.

Nico yavaşça ayağa kalktığı sırada inledi. Küçük Bob'u takip etmek için kanodan indi ve Acheron kıyılarına doğru yürüdü.

Sesler tıslıyor ve bağırıyordu.

Gidemezsin.

Yaptıklarından kaçamazsın.

Beceriksiz.

Bize katıl.

Gel de bize katıl.

Nico tökezledi ve Will arkasını döndü. Kanoyu indirmesi, bir yere bağlaması gerekiyordu ki dışarı çıkabilsinlerdi. Tek yapması gereken bir kürek çıkarmak ve...

Kürekler.

Hayır!

Onları tamamen unutmuştu. Nico'ya sığınak yapmak için kayığı kullandığı sırada düşmüş olmalıydılar.

Panik hissi Will'i ele geçirdi. Nehir kıyısında silueti gittikçe küçülen erkek arkadaşına baktı.

Böylece Will küpeşteyi yakaladı ve Acheron'un dondurucu suların çıplak teninin üzerinden akmaya devam ederken tekneden atladı. Sonunda şort giymenin pek de parlak bir fikir olmadığını kabul edecek hale gelmişti. Dayanılmaz bir acı vücudunu parçaladı ve bu sefer sanki cezalandırılanların ruhları bacaklarına yapışmış gibi hissetti. Kayık, akıntı tarafından aşağıya doğru çekiliyordu ama Will kıyıya doğru ürkek bir adım atarken ona tutunmaya devam etti. Sonra hayal kırıklığı ve ıstırap dolu bir çığlıkla kanoyu kıyıya fırlattı. Tamamen yosunlu zemine oturana kadar sarsak hareketlerle sürükledi.

Ancak o zaman Will kendine yığılma hakkı tanıdı.

Orada yatmış, hastalıklı gökyüzüne bakıyordu; her nefesi acı veren bir hırıltıydı. Neyse ki Nico çok geçmeden gelmişti.

"Will" diye nefes verdi. "Will, iyisin."

Will, doğrulmaya çabalayarak "Bu yerden nefret ediyorum" dedi.

Nico cidden gülüverdi. "Gerçekten korkunç, değil mi?"

Bu sefer Will bile karşı koyamadı. Nico ile birlikte kahkahalara boğuldu, ta ki Hades'in oğlu iki büklüm olup Will'in göğsüne öksürünceye kadar.

"Berbat gözüküyoruz" dedi Will. "Afrodit'in en korkunç kâbusları gibiyiz."

Küçük Bob onlara doğru koştu ve Will, kediye görünce birdenbire duygulanıverdi. Kollarını uzattı, Küçük Bob kucağına doğru sürünerek kıvrıldı ve mırıldanmaya başladı.

"Teşekkürler Küçük Bob" dedi Will.

Üçü de orada oturuyordu, bu sırada Will ve Nico asidik havadan dolayı, toparlamaya çalıştıkları nefeslerinden dolayı acı çekiyorlardı. Ama birkaç dakika önceki kadar kötü değildi. Will yerden kalkacak kadar dinlenmiş hissettiğinde, yeşilimsi sarı sisin mangrov ormanında çok hafif olduğunu fark etti. Ağaçların bükülmüş köklerini seçebiliyordu ve şimdi başka bitkilerin de olduğunu gördü: Yerden fırlayan kabarık uçlu ince sazlar; dalları dikenlerle kaplı, yapraksız bir çalı öbeği. Mangrovlardan küçük gri çiçekli koyu sarmaşıklar sarkıyordu.

"Demek burası bataklık" dedi Will. "Aslına bakarsan... biraz huzur verici."

"Huzur verici mi?" Nico daha fazla balgam tükürdü. "*Cidden* mi?"

"Bilmiyorum! Kendi tarzında huzur verici işte. Burası çok sessiz. Ve Yeraltı Dünyası'nda kaldıkça hiçbir şeyin düşündüğüm gibi olmadığını daha çok kabul etmem gerekiyor."

Nico bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Mangrovları işaret etti. "Persephone'nin bahçesi gibi. Gün ışığı hiç yok ve yine de bu bitkiler *coşuyor* gibi."

Nico yerinde döndü. "Eh... evet. Önceden de dediğim gibi, su akar yolunu bulur, burada bile."

Will bir adım daha Nico'ya yaklaştı. "Çok dar görüşlü davrandım, değil mi? Bu da seni rahatsız etti" dedi. "Diğer dediğim şeyler de rahatsız etti, değil mi?"

Nico omuzlarını silkti. "O kadar da büyük bir mesele değil."

Will gözlerini devirdi. "Biliyordum!"

"İyiyim ben, cidden."

"Nico, ne zaman üzgün olduğunu anlayabiliyorum ve şu an üzgün *olmanın* gerçekten de çok kötü sayıldığı bir yerdeyiz" dedi Will.

Küçük Bob yavaşça Will'in ayağında miyavladı.

"Gördün mü? Kedi bile bana katılıyor."

Nico, Will'e alaycı bir cevap verecekmiş gibi baktı ama dudaklarını birbirine bastırıp iç geçirdi. "Bazen, Yeraltı Dünyası'nı benim gözlerimden görmeye o kadar da istekli değilmişsin gibi hissediyorum" dedi sonunda.

"Senin gözlerinden mi?"

"Bilmiyorum. Karışık işte. Burasının seni neden korkuttuğunu anlayabiliyorum ve Tartarus'a *bayılmıyorum* da yani. Ama Yeraltı Dünyası... şey, benim ikinci evim gibi. Ve hakkında kötüymüş gibi konuşman da beni kırıyor. Ölüm kötü değildir. Ölüm sadece... ölümdür."

Will bunu bir an için düşündü. Nico haklıydı ve Will'in zihninde hemencecik bir anı canlanıvermişti: Will'in şimdiye kadar gördüğü en pitoresk şey olan bir bahçenin ortasında güzellikle parıldayan

Persephone'nin görüntüsü. Sonrasında sözlerini de anımsadı. *Ölümün böylesine sarıp sarmaladığı bir tanrı ya da yarı-tanrı... başkalarına oranla hayata çok daha önem veriyor gibiler.*

Yeraltı Dünyası'nın nüfusu ölümlerden oluşuyordu. Bu, onları kötü yapmazdı.

Trogloditler onlara yardım etmişti. Aynı şekilde Menoitios da. Ve Amphithemis... O da saldırgandan daha çok bir kurbandı.

Dibine kadar özel bu yerde çok fazla *hayat* vardı.

Belki de Nico'nun demek istediği buydu. Bir şekilde Yeraltı Dünyası... karanlıktaki umut kıvılcımı gibiydi.

"Tamamen kötü olmadığını biliyorum" dedi Will sonunda ve Nico'nun elini tuttu. "Sadece... sanırım tüm bunlara uyum sağlamakta zorlanıyorum. Ama... çabalıyorum. Buna inanıyor musun?"

Nico, Will'in suratını inceledi. "Evet" dedi ve bu, Will'in kalbini yumuşattı. "Bence çabalıyorsun."

"Yine de Tartarus berbat bence" dedi Will.

Nico kıkırdadı. "Hah, katılıyorum. Burası..."

"MİYAV!"

İkisi de Acheron'a dönük olan Küçük Bob'a baktılar. Tıslıyordu, sırtını kamburlaştırmıştı, kuyruğu havadaydı.

Küçük Bob'un bakışlarını takip edip nehrin diğer tarafında bir sinosefali sürüsü gören Will'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Köpek başlı canavarlar yavaşça yaklaşıyordu; dudakları hırıltılar ve hırlamalarla kıvrılmıştı. Liderleri –Will'in daha önce kıl payı kurtulduğu kişiyle aynı mıydı?– ileri geri yürüyor, nehre bakıyor ve nehrin içeri girip girmeyeceğini açıkça belirlemeye çalışıyordu.

"Hah, harika!" dedi Will. "Bizi takip etmişler!"

Nico, Will'in elini bırakıp kılıcını kavradı. "Sanırım yolda birkaç kez gördüm onları" dedi. "Bizi neyin takip ettiğinden tam olarak emin değildim ama onlar olmalı."

Nico'nun sesi Will'e çok da kararlı gibi gelmiyordu ama önemi de yoktu. Sessizce sürüyü saydı. "Yedi" dedi. "Yediye üçüz."

Küçük Bob tekrardan tısladı.

Will, Nico'ya baktı ama Nico hiç de şaşırılmış gözükmiyordu. Yüzünde sinsî bir gülümseme vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Will.

“Oran yediye üç değil” dedi. “Bizim şansımız *çok daha* yüksek.”

Nico kılıcını, bıçak kısmı aşağı bakacak şekilde kaldırdı ve sonra da ucunu yosunlu araziye daldırırken çağrısını yaptı.

Saniyesinde yer gürledi ve Will, önünde bir yarık oluşunca geriye kaçtı. Kemikli bir el toprağın altından fırladı ve çok geçmeden iskeletler mezarlarından yükselirken daha fazla kemik ortaya çıktı ve...

Hayır.

Bir şeyler yolunda değildi. Will hissedebiliyordu.

Will, Nico’yu durduramadan ve Nico ne yaptığını dahi anlayamadan evvel gerçek yüzünü gösterdi.

Kemikler, Will ve Nico’nun anladığı anlamda ölü değildi. Will bunu, ilk yaratığın kafası yeri yırtıp kendini yukarı doğru ittiği anda anladı.

Kafası keskin, tırtıklı kemiklerle kaplıydı. Uyluk, çene, dirsek ve kol kemikleri. Bazıları kesinlikle insan değildi.

Canavar tamamen ortaya çıktığında iki ayak üzerinde dursa da keçi ile tüylü mamut arası bir şeye benziyordu; vücudu tüylü, keçeleşmiş kürkle kaplıydı, gözleri kesik ve kırmızıydı. Kükrediğinde delici ve korkunç bir ses Will’in kulaklarını kapamasına neden oldu; bu ses daha fazla devam ederse kulak zarlarının patlayacağından emindi.

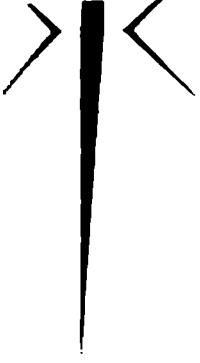
Canavar, Acheron’un karşısındaki sinosefaliyi gördü. Köpek başlı yaratıklar uluyor ve havlıyorlardı ama Will, devasa canavarın *tüm* nehrin üzerinden kolaylıkla geçip sonrasında da taraklı ve kemik kaplı kafasını sallayıp tek bir hareketle sinosefalilerin üçünü ikiye ayırmasını şaşkınlıkla izledi.

Eli artık Will’in dirseğinde olan Nico, “Gitmeliyiz” diye fısıldadı.

Will tartışmayacaktı. Nico’yla birlikte mangrov ormanına doğru döndü ve...

Tüylü mamut-keçi canavarlarından bir diğeri bataklık ormanından fırladı. Toynakları altında bir ağacı ezdi, sonra da çürüyen nefesini kükreyerek çocukların yüzüne üfledi.

“Kahretsin” dedi Nico.

37

Küçük Bob, Nico'nun onun iskelet hatlarını görebileceği kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Nico kedinin uzayıp büyümesini izledi; ta ki yanında tam boyutlu, hurlayan, ışıklı, kılıç dişli bir kaplan görünene kadar.

Eh, bu gördüğüm en havalı şey, diye düşündü.

Nico geriye kalan sinosefalileri hızla yok eden ilk tüylü mamut-keçi canavarına baktı. Çok fazla şansları yoktu ta ki şansları...

Sırıttı. "İki"nin Nico'nun daha önce hiç görmediği devasa canavarlar olduğu göz önüne alındığında ikiye üç demek doğru görünmüyordu.

İç sesinin bağılıyor olmasına rağmen odaklanmak zorundaydı. Ölülerin yerin altında olduğunu hissetmiş ve aptalca bir kararla onları diriltmişti, tabii kemiklerin vücutlara değil de şeylere bağlı olduğunu fark etmemişti... şeylere... şu şeylere? Bu yaratıklar neydi ki zaten? Hangi canavar ölüleri toplayıp kemiklerinden *silah* yapmıştı? Bir yanı Will'e Yeraltı Dünyası'nın kötü olmadığına dair söylediği her şeyi geri almak istiyordu. Çünkü bu şeyler ona oldukça kötü görünüyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Will. "Hiç silahım yok."

"Belki Care-Bear bakışı atarsın onlara?" diye tavsiyede bulundu Nico.

“Onlara mı? Nico, bunlar ne ki?”

“Hiçbir fikrim yok! Daha önce hiç görmedim!”

Will tereddüt etti. “Yeteneklerimi kullanmalı mıyım emin değilim.”

Canavar, yarı-tanrılara doğru koştura koştura gelirken ardındaki mangrov köklerini de peşinden sürükledi.

“Şu an olmaz mı mesela?!” dedi Nico.

“Peki ya Nyx? Ya tek bir saldırı için gücüm varsa?”

Nico ona baktı. “Ne? Niye böyle bir şey dedin ki?”

“Yorgunluktan ölüyorum” dedi Will. “İçimdeki gücü ben de bilmiyorum!”

Kabarık tüyleri olan ilk canavar kükredi ve her iki oğlan da onun ağzını açıp gerçekten adil olmayan sayıda dişini ortaya çıkarmasını ve son sinosefalinin kafasını çiğnemesini izledi.

“Bu korkunçtu” dedi Will.

Küçük Bob, Nico’nun yanında hırladı ve Nico da elini onun kafasını sevebilmek için uzattı. “Kedicik, ne tür stratejilerin var bilmiyorum ama herhangi birine varım.”

Kılıç dişli kaplan Nico’nun elini yaladı ve bu, garip bir şekilde bir ev kedisi tarafından yalanmaya benziyordu, tabii biraz daha sert olanındandı.

Canavar onları incelerken Küçük Bob çömeldi. Tüylü mamutkeçi canavarı, tıpkı Küçük Bob’un yaptığı gibi başım eğdi ve iki yaratık gözlerini birbirine kilitledi.

Hadi, diye düşündü Nico. Bunu yapabilirsin Küçük Bob.

Canavar ilk hamleyi yaparak kaplana saldırdı. Nico, Will’i yakalayıp yoldan çekti.

Küçük Bob tam zamanında yana atlamak yerine *ayağa kalkıp* zıpladı. Yaratığın boynuna, kemik çıkıntısının altına iniverdi ve bol etli bir noktayı ısırды. Yaratık acı içinde haykırırken Nico bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Kılıcı hazır halde ileri atıldı, ucunu hızlı ve derin bir darbeyele canavarın bacağına sapladı, sonra da sapladığı yerden çıkardı. Canavar hemen tökezledi ve kanayan dizinin üzerine düştü; işte o anda Nico duyulması imkânsız bir şeyi duydu.

"Carl'ı rahat bırak!"

Nico arkasını döndüğünde diğer tüylü yaratığın Acheron'un üzerinden geri geri gittiğini gördü.

Ve de konuştuğunu.

"Bu hiç adil değil!" dedi canavar. "Avantajlı başlayacak!"

Carl inledi. (Canavarın ismi *Carl* mı? diye düşündü Nico.) "Benim için endişelenme Bartholomew! Seni *hâlâ* yenebilirim!"

"Hile yapıyorsun kanka!" Bartholomew da ona bağırdı. "Benim koleksiyonum *daha iyi* kıskanıyorsun işte!"

"Hades aşkına neler oluyor?" dedi Nico kılıcını indirerek. "İkiniz *konuşabiliyor* musunuz?"

Bartholomew dudak büktü. "Kardeşimi dizinden bıçakladıktan sonra sorulacak ne de güzel bir soruymuş!"

Küçük Bob, canavarın sırtından atladı ve ağzı kanla ıslanmış halde Nico'ya doğru kıvrak bir şekilde ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden bir calico kedisine dönüştü. *Kafası çok karışmış* bir calico kedisine.

"Nico, Tartarus'un garip bir yer olduğunu biliyorum ama lütfen halüsinasyon görmediğimi söyle" dedi Will.

"Halüsinasyon görmüyorsun" dedi Nico.

"*Konuşuyorlar* mı?"

Carl yerde soluk soluğa "*Buradayım* ha" dedi. "Az önce ölmüşüm gibi konuşmanıza hiç gerek yok kanka."

Bartholomew arkadaşma doğru yavaş yavaş yürüdü. "Ama ölmek üzeresin" diye sızlandı. "Bunu planlamış mıydın? Tuzak mı bu kanka?"

"Ha, bir şekilde bu elemanı buldum ve bizi canlandırırsın diye Tartarus'a getirdim, öyle mi yani?" Carl halsizce güldü. "Bunun saçma olduğunu sen bile biliyorsun kanka."

"*Lütfen* birileri bize ne olduğunu anlatabilir mi?" diye bağırdı Nico. "Siz ikiniz nesiniz?"

Bartholomew, Carl'ın yanına oturmak için çöktü. "Bizler *aeternalarız!*" dedi. "Bizi duymuşsunuzdur herhalde."

Nico başını hayır anlamında sallasa da Will evet anlamında sallıyordu.

"Büyük İskender sizin hakkınızda yazmıştı!" dedi Will heyecanla. "Hindistan'da bir sürü adamını öldürdünüz."

Carl homurdandı. "Tanrılar aşkına, çok *sinir bozucu* biriydi."

"Hep de hiç savaş kaybetmediğini söyler dururdu" diye ekledi Bartholomew. "Yine de ordusunun yarısını falan kolaylıkla yok ettik, üstelik birimize bile bir şey olmadı."

"Sanırım biz sayılmıyoruz" diye inledi diğer aeterna.

Bartholomew daha da sokuldu. "Benim için sayılırsın kanka."

"Kanka" dedi Carl. "Çok... Çok kibarsın ya."

"Sarhoş muyum?" dedi Will. "Sarhoşum kesin. Menoitios nektara şarap falan koydu, eminim."

Nico, Will'i görmezden geldi. "Ben... Ben hâlâ anlamıyorum. Neden Carl'a öldüğü için *kızgınsın*?" Sonra da Carl'a döndü. "Ve sen de niye ölmek *istiyormuş* gibisin?"

"Ya kanka, çok havalı bak!" dedi Carl. "Öldüğümüzde savunma için kemik toplarız. Bartholomew'dan daha çok kemiğim olacak kanka!"

"Sırf avantajın var diye ha!" diye bağırdı Bartholomew. "Şimdi gidip ölümümle sonuçlanacak bir savaş bulmam lazım kanka. Şu köpek başlı canavarlar *bayağı* kolaydı adamım!"

Aynı anda hem Carl hem de Bartholomew kafalarını Nico'ya çevirip Stygian demirinden yapılma kılıcına baktılar.

"Kanka" dedi Carl.

"*Kanka*" dedi Bartholomew.

"Of hayır" dedi Nico. "Hayır, hayır, hayır. Düşünmeyin bile."

"Çok kolay olur bak!" dedi Bartholomew. Sonra da boylu boyunca uzandı ve ensesini esnetti. "Hızlı olursan adil bir yarış olur."

"Yine seni geçerim ki kanka" dedi Carl.

"Hiç *de* bile. O kadar çok kemik bulacağım ki *kemiklerimin* bile kemikleri olacak!"

"Öyle mi?" Carl öksürdü ve ağzından kan geldi. "Kemiklerimin kemiği olmakla kalmayacak, sen uyurken *senin kemiklerini de çalacaklar*."

"Dene de görelim kanka!"

Will'in ağzı beş karış açık kalmıştı. "Sanırım bunu asla atlata-mayacağım."

"Seni öldürmeyeceğim Bartholomew" dedi Nico. "Bizi öldüre-
ceğinizi falan sanmıştım sadece. Carl'a saldırma sebebimiz buydu."

"Kanka, neredeyse zamanı geldi" dedi Carl. "Öteki tarafta gö-
rüşürüz!"

"Hiç adil değil ya!" diye bağırdı Bartholomew ve başını kaldırıp
Nico'ya baktı. "Hadi kanka, öldür beni gitsin işte!"

Nico kılıcını yere attı, suratı şaşkınlıkla kıristı. "Bu kadarı da
fazla" dedi Nico. "Birini *bile* isteye öldüremem!"

"Niye ki? Carl'ı öldürdün işte. Niye bir tane daha öldüremeye-
sin?"

Will, Nico'nun ceketini çekiverdi. "Hadi gidelim Nico."

Bunun üzerine Bartholomew ayağa kalktı ve ikisine de kükredi.
Ve Nico bir kez daha ağzında çok sayıda diş olmasından *gerçekten*
nefret etti.

"Başka şansın yok!" diye bağırdı aeterna. "Beni öldürmezsen
ikinizi de yerim!"

Tam da o sırada Nico, Küçük Bob'un ortalıklarda olmadığını
fark etti. Önce yere, sonra da etrafına bakındı ve çok geç kaldığını
fark etti.

Küçük Bob –artık kılıç dişli kaplan formundaydı– arkadan zıp-
layıp Bartholomew'un vücudunu boydan boya çizivermişti. Aeter-
na şaşkınlık içinde kükredi.

Küçük Bob, canavarın boğazını deşerken Nico'nun yapabileceği
hiçbir şey yoktu.

Bartholomew arkadaşının yanına, yere düşüverdi.

"Kanka" dedi Carl inleyerek. "Başardın."

"Senin içindi kanka" dedi Bartholomew.

"Çok havalısın kanka."

"Hayır, *sensin* o."

Saniyeler sonra sessizlik çöktü. Küçük Bob, kendinden memnun
bir şekilde Nico'ya doğru tırıs tırıs yürüdü. Tekrardan bir calico ke-
disi olana kadar küçüldü ve kanla kaplı suratını Nico'nun botlarına
sürttü.

İki aeternanın da bedeni Tartarus'un yer yüzeyine battı. Nico'nun son gördüğü şey Carl'ın yalnız, kemikli eli toprakta kaybolurken onaylarcasına başparmağını kaldırdığıydı.

"Bundan kimseye bahsetmeyelim" dedi Will.

"Tabii, kesinlikle" dedi Nico.

"Miyav."

Küçük Bob bataklığa doğru yürümeye başladı, yarı yolda durup döndü ve Nico ile Will'e miyavladı.

"Sanırım onu takip etmemizi istiyor" dedi Nico düz bir sesle.

"Sanırım rüya görüyorum" dedi Will. "Epiales bize garip gurup rüyalar mı verdi, ne yaptı?"

Nico cevap vermedi. İkisi de Gorgyra'nın kayığını geride bırakarak yavaşça Küçük Bob'u bataklığa doğru takip ettiler.

* * *

Derilerindeki kabartılar iyileşmeye başlamıştı ama çamurlu çalılardan arasında yürüdükleri sırada Nico onlardan birini yoluverdi. Yukarıda gökyüzünde güneş olmamasına rağmen bataklık, Manhattan'da bir yaz öğle sonrası kadar bunaltıcıydı; tüm ısı binaların arasına sıkışıp aşağıdaki insanları kavuruyordu sanki. Nico'nun yüzünden sürekli akan ter gözlerine giriyor ve gözünü yakıyordu.

Will'in durumunun da pek iyi olmadığı açıktı. Derisinde daha az kabartı vardı ama önceki yapış yapış haline geri dönmüştü. Will'in ayak uydurabilmesi için Nico'nun hızını yavaşlatması gerekiyordu ve o zaman bile Nico, Will'in daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Bataklık yoğun, karanlık ve bunaltıcıydı. Yeşilimsi pus gitmişti ama mangrov ağaçlarının tepelerinde kükürt kokan sarımsı bir sis vardı. Aşağıdaki su, koyu kahverengi renkteydi ve her türden sümüksü yaratık onlardan uzaklaşıyordu.

Küçük Bob öylesine hızlı ve önde gidiyordu ki ona tekrar rastlayana kadar Nico sık sık kedinin izini kaybediyordu; rastladıktan sonra da kedi hızla yeniden uzaklaşıyordu. Nico bataklıkta onları

neyin beklediği konusunda daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama yorgunluk onun da duyularını uyuşturmaya başlamıştı. Yakınlarda bir şeylerin hışırtısını duydu ama bakmadı. Sanki arka- larında bir şey varmış gibi hissetti ama geri dönmeye cesaret edemedi. Her seferinde acı dolu bir adım atarak ilerledi çünkü eğer durursa veya tereddüt ederse ilerlemeye devam edemeyecekti.

Saatlerce yürüdüler. Nico çok geçmeden Will'in elini tutup onu sürüklemek zorunda kaldı. Boğumlu köklerin üzerinden ve onları zapt etmekle tehdit eden yoğun çamurun içinden güçlkle geçtiler. Bataklık korkunç bir enerjiyle uğuldadı. Karanlığa saklanan yaratıklar mıydı? Yoksa bu onların bir canlıyı, bir organı ya da Tartarus'un her şey kadar canlı olan başka bir bölümünü çiğnediklerinin bir işareti miydi?

"Keşke Küçük Bob konuşabilseydi" dedi Will uzun sessizliği bozarak. "Böylece bize daha ne kadar gitmemiz gerektiğini söylerdi."

"İyi gidiyorsun" dedi Nico. "Her adımda Bob'a daha da yaklaşıyoruz."

"Nasıl oluyor da bu kemik kafalı ucubeler konuşabiliyor ama Küçük Bob konuşamıyor?" diye devam etti Will, Nico konuşmamış gibi. "Yani ne kadar adaletli bu?"

Nico kıkırdadı. "Evet, bayağı adaletsiz gibi."

Will tam bir şey söyleyecekti ki ağzını hemen kapayıverdi.

"Ne oldu?" diye sordu Nico.

Will, Nico'nun elini halsizce sıktı. "Seni seviyorum Nico" dedi ve sesi Nico derken titredi.

Nico'nun gözlerinden yaşlar boşaldı. Will'in sesindeki acıyı duyabiliyordu. "Ben de seni seviyorum."

"Tüm evrendeki en lanetli bataklığın tam ortasında aşırı duygusallaşmak istemezdim."

"Kesinlikle istedin."

Will başını salladı. "Yüzde yüz istedim" dedi. "Zorundayım."

Nico onu çekmeye devam etti. "Neden?"

Will tereddüt etti ama sonra, "Çünkü her şeyin kayıp gittiğini hissedebiliyorum" dedi.

Nico donakaldı ve Will'in botları ıslak çamura yapıştı. "Ne?"

"Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum" dedi dudakları yavaşça hareket ederken. "Şey gibi... kim olduğum, ne yaptığımı... hatırlaması zor."

Nico, yorgunluğunun kemiklerini çektiğini, onu hareketsiz kalması ve yere düşmesi için çağırdığını hissedebiliyordu.

Ama pes edemezdi. Bunca şeyden sonra olmazdı. Will bu durumdayken olmazdı.

"Hadi" dedi Nico. "Devam etmemiz gerek."

Küçük Bob yakındaki bir mangrov ağacının bükülmüş köklerinin oradan miyavladı ve Nico, Will'i oraya yönlendirdi.

"Senin yaşadıklarını yaşadığımı söyleyemem" dedi Nico. "Ama Percy ve Annabeth'in bize dediklerini düşün. Önceki hayatlarımızı birbirimize hatırlatmaya devam etmeliyiz. Bu şekilde hayatta kalacağız Will."

"Önceki?" diye inledi. "Tek bir şeye tutunamam. Kafamda her şey çorba."

"O zaman hatırlatayım" dedi Nico. "Veya Gorgyra'yla paylaştığımız hikâyeleri de konuşabiliriz."

"Gorgyra" dedi Will uykulu uykulu. "Elbisesi garipti."

"Öyleydi" dedi Nico gülümseyerek.

"Bir sürü ses vardı."

"Onları düşünme. Birbirimize anlattıklarımızı düşün."

"Onlara ait olduğumu, seninle bile yalnız olduğumu söylediler" dedi Will.

Nico'nun kalbi sızladı. "Ne?"

"Hep değil tabii Nico" dedi Will ona üzgünce bakarak. "Bazen. En azından beni dahil etmediğinde."

Nico yavaşlamamıştı, istemesine ve Will'in ne demeye çalıştığını bilmesi gerekmesine rağmen. Ama... biliyordu zaten, değil mi? Bu yolculuk, Will'in Yeraltı Dünyası hakkındaki huzursuz düşüncelerini ve Nico'nun karanlığını gün yüzüne çıkarması gibi, aynı zamanda Nico'nun Will'i sıkça geçmişinden, hislerinden, onu korkutan şeylerden uzak tuttuğunu da ortaya koymuştu.

"Bu ilişki olayları zormuş" dedi Nico yavaşça.

Will başını onaylarcasına salladı. "Evet, öyleymiş" dedi. "Bunu yapman gerektiğini bilmiyordum, yani... sürekli bir şeylere çabalaman gerektiğini. Ama gerekiyor, değil mi? Her bir parçası... bir seçim."

Küçük Bob üzerinde oldukları yoldan karşıya atladı ve devrilmiş bir mangrov ağacının üstünden zıpladı. Nico önce Will'e yardım etti, sonra da ağaç gövdesinin üstüne bindi. Diğer tarafta Will, Nico'nun inmesi için kollarını uzatıyordu.

"Will, çok yorgunsun. Beni düşünme sen."

"Tuttum seni" dedi Will. "Tıpkı tüm görev boyunca beni tuttuğun gibi."

Nico kendini Will'in kollarına bıraktı ve çok geçmeden ikisi de birbirini sıkıca kucaklarken buldular.

"Korktuğumu söylesem sorun olur mu?" dedi Will, Nico'nun omzundan konuşarak.

"Olmaz."

"Çünkü gelecek şeyden korkuyorum."

Nico geri çekildi. "Nyx'ten mi?"

"Belki birazcık" dedi. "Ama daha çok... daha çok da kehanetten. Ve arkanda bırakmak zorunda kalacağın şeyden."

Will'in üstdudağı titredi ve Nico onu bir öpücükle sakinleştirdi.

"O kişi sen olmayacaksın" dedi "ve ben de olmayacağım."

"Söz mü?"

Nico bir saniyeliğine tereddüt etti, sonra birden, "Styx üzerine yemin ederim" dedi.

Will'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nico, neden böyle bir şey dedin?"

"Çünkü ciddiylim!"

"Peki ya Bob'u yalnızca böyle kurtarabilirsen? Artık yapamazsın!"

Nico başını salladı ve bu tuhaf ânu atlatabilmek için Will'i tekrardan kendine çekti. "O noktaya gelince bakarız."

Will'in daha söyleyecekleri olduğunu biliyordu ama erkek arkadaşı yeniden sessizliğe gömüldü.

Bu yüzden sessizliği yürüdükleri sırada Nico doldurdu. Gorgyra'ya anlattıkları hikâyelerle başladı, hatta Will'in kendi geçmişini ona anlattı. Yol arkadaşı tüm bu süreç boyunca konuşmadı ama Nico, Will'in buna kendisinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Will'e reviri hatırlattı.

Değiş tokuş ettikleri incik boncukları.

İlk öpüşmelerini.

Nico daha sonra çocukluğunun daha önce hiç bahsetmediği, güzel kısımlarını paylaştı. Bianca'dan, Efsanebüyüsü setinden, Lotus Otelinden bahsetti.

Nico, mümkün olan en iç ısıtan anılarını anlattı. Kendini Will'in üzerinde parlayan ve onu ısıtan bir güneş olarak hayal etti. Bunu yapmak zorundaydı çünkü gölgeler onları her taraftan yutuyor, ağaçların boğumlu kökleri onları düşürmekle tehdit ediyor ve dikenli sarmaşıklar tehditkâr bir şekilde dallardan sarkıyordu.

Yürüdüler.

Nihayetinde Nico konuşmayı sürdüremedi. Boğazı kurumuştı ve dili damağına yapışmıştı. Her şeyin bitmesini çok ama çok istiyordu.

Ama bataklık alabildiğine uzanıyordu. Nico'nun, ayak seslerinin yanı sıra duyduğu tek ses Will'in zorlanan nefesiydi.

Gittikçe daha da kötüleşiyordu.

* * *

Nico, Will'den önce yere yığılacağından emin olduğu an Küçük Bob tekrar tekrar miyavlamaya başlamıştı.

Nico'nun gözkapakları sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi tekrar tekrar kapanıyordu. Görüşü de bulanıklaşmaya başlamıştı. Uyku, vücudunu ele geçirmekle tehdit ediyordu ama burada öylece duramazdı. Her şey karanlık, ıslak ve çamurluydu ve Nico'nun nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya Küçük Bob çok ileri gittiyse? Ya geldikleri yolun iki katını kat ettilerse?

Küçük Bob'un çığlıkları kulaklarına ulaştığında Nico, Will'in elini bıraktı ve kendi yanaklarına hafifçe tokat atmaya başladı. "Uyanık kal Nico" dedi. "Uyanık kal."

"O Küçük Bob mu?" dedi Will. "Yoksa bir çeşit kedi canavar bizi çağırıp bir sonraki yemeğinin biz olacağımızı mı söylüyor?"

Nico, Küçük Bob'un sesine doğru yürüdü ve onu devasa bir kö-kün üzerinde tünemiş halde buldu. Calico kedisi, Nico'ya baktı ve yüksek sesle mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne buldun?"

Küçük Bob başını bir yandan diğer yana döndürdü.

Ağaçlar o yönde daha seyrek. Onların ötesinde ise mangrov kökleri ve sarı sis kalmamıştı.

"Will..." dedi Nico neredeyse titreyerek. "Will, sanırım geldik."

Küçük Bob ileri atıldı ve Nico, tökezleyen Will'i de peşinden sürükleyerek onu takip etti. Ağaçlar aralandı ve açıklığa doğru daldıklarında Nico şok oldu.

Sağında devasa bir meşe vardı. O kadar sola yatmıştı ki Nico neden tamamen devrilmediğinden emin olamadı. Bunun yerden değil de korkutucu derecede büyük bir ejder kafatasından çıktığını fark etti.

Ama orada, ağacın işaret ettiği yönde bir kulübe vardı. Yeşil deriden yapılmış garip bir kubbesi vardı... o şeyler kemik miydi? Belki de. Karanlık giriş, bataklıktan çıktıkları tarafa bakan taraftaydı ve Nico oraya doğru çabalarken neredeyse yosunlu kayaların üzerinde kayıyordu. Kapının her iki yanında iki büyük uyluk kemiği yer alıyordu, üst uçları siyaha boyanmıştı.

"Damasen!" diye bağırdı Nico. "Damasen, biz dostuz! Burada mısınız?"

Will'in arkada bir şeyler söylediğini işitse de Nico durmadı. Buna ihtiyacı vardı. Buna *ihtiyaçları* vardı. Bunca acı ve eziyetten sonra bu galibiyete ihtiyaçları vardı.

Nico kulübenin önünde kayarak durdu. Kılıcını çıkardı, karanlığı aydınlatması için havada tuttu ve içeri adım attı...

Kalbi ağzına gelmişti.

Will de onun yanına yaklaştı. "Nerede?" dedi. "Damasen nerede?"

Nico ağlamak istiyordu.

"Kulübe boş" dedi. "Gitmiş."

38

“Gitmiş mi?” diyen Will’in sesi yankılandı. “Ne demek istiyorsun?”

Nico, kapı eşiğine çöküverdi. Bu hiç de adil değildi.

“Uzun süredir kimse buraya gelmemiş. Henüz yeniden doğmamış herhalde.” Nico, sesindeki yenilgiyi saklayamadı. “Onca canavar gördük ve Damasen *bir senedir* yeniden doğamadı mı yani?”

“Şey, en azından bir sığınağımız var” dedi Will ve sırt çantasını açtı. İçine elini daldırıp bir kutu kibrit çıkardı.

Nico, Will’in odada yavaş yavaş hareket etmesini, yakacak bir şey bulmasını ve sonunda kulübenin ortasında bir yığın kemik ve kurumuş ejder derisini tutuşturmasını izledi. Alevler duman olmadan yükseldi –Nico bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu– ve Damasen’in kulübesine turuncu-sarı bir ışık saçtı.

Bir zamanlar burada birinin yaşadığı belliydi. Her yere halılar yayılmıştı ve arka tarafa yakın, bir... devin yatağı olması gereken yere de bir sürü koyun derisi yığılmıştı. Eğer Nico baş kısmına kıvrılıp yatsaydı yatağın ayak ucunu bile göremezdi. Damasen ayrıca rafları duvarlara sabitlemişti. Nico bunların silah asmak için mi yoksa yiyecek kurutmak için mi olduğundan emin değildi çünkü artık boştular.

Ayrıca dev de sorularını yanıtlamak için burada değildi.

Nico ateşin yanında duran Will'e doğru ilerledi. Will alevler karşısında donakalmıştı, gözleri hareketsizdi ve odaklanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Nico.

"Nasıl hissettirdiğini unutmuşum" dedi Will. "Bir güneş olmasa da... güzel işte."

Will yeniden gücünü topluyormuş gibi gözükürken Nico da ters yöne düştüğünü hissediyordu.

"Yorulдум" diye mırıldandı.

"Biliyorum" dedi Will. "Belki de seninle ilgilenme sırası artık bendedir."

"Eski rollerimize geri dönüyoruz, ha?" Nico gülümsedi. "Benim küçük Gece Işığım."

Will sızlandı. "Yine başlama."

"Benim küçük Care Bear'ım."

"Lütfen dur."

Nico, Will'e sıkıca sarıldı. "Benim küçük güneş terapisi kürem."

"Tamam, tamam" dedi Will. "Git de biraz dinlen. Şimdi."

"Emredersiniz Saha Doktoru Will Solace" dedi Nico.

Will'i ateşin yanında bırakıp kulübenin arka tarafına doğru ilerledi. Yürüdükçe bedeni daha da ağırlaştı ve koyun postlarının üzerine adeta yıkıldı. Hafif toprak koksalar da çoğunluğu eski gibiydi. Buraya birinin gelmesinden bu yana çok uzun zaman geçtiğine dair bir işaret daha.

Vücudu istese bile hemen uykuya dalamamıştı. Will'in sırtı Nico'ya dönüktü ve gölgeli hatları hareketsizdi. Bu açıdan bakıldığında erkek arkadaşı neredeyse alevler içindeymiş gibi görünüyordu.

Nico, Will'e karşı çok yoğun bir sevgi hissetti; belki de Bob'un yerini bulmaya yaklaştıkları içindi. Ama sonunda uyku onu ele geçirmeye başladığında, bunun Will'in *çabalamasıyla* olup olmadığını da merak etti. Zor ya da üzücü görünen kısımları da dahil Nico'yu anlamak istiyordu. Nico'nun tek ihtiyacı, değer verdiği biri tarafından görülüp duyulmaktı ve Will de bunun için çaba gösteriyordu.

Will ateşin yanında Erebos'taki meşalelerden biri gibi parlıyordu.

Ve Tartarus için bile bu tür bir umudu ortadan kaldırmak zordu.

* * *

Nico rüyasında annesini gördü.

Korkunç bir canavara dönüşmemiştir. Son derece keskin dişlerle dolu bir ağız ortaya çıkarmamıştır. (Neden kâbuslarda bu hep oluyordu?) Ona rüya mantığıyla gizlenmiş şifreli bir mesaj vermemiştir.

Gece vaktiydi ve Nico, şu kanallara bakan balkonda annesinin yanında duruyordu. Nico ile beraber yemyeşil, boş bir daireye gizlice girmek için arkadaşını ikna etmişti, böylece aşağıdaki sudaki *festa notturna*'yı izleyebileceklerdi. Üzerinde tam bir orkestra bulunan, kurdeleler ve ipeklerle süslenmiş devasa bir yüzen sahne yaklaşmıştı. Yanında karmaşık melodiler ve armoniler söyleyen şarkıcıların bulunduğu iki küçük filika vardı.

Maria di Angelo'nun en sevdiği anılarından biriydi bu.

Taş korkuluk göz hizasına geldiğinden dolayı Nico tam olarak göremiyordu. Ama annesinin ellerini koltuk altlarında hissetmiş ve annesi onu kaldırmıştı. "*Stai attento*,"⁸ dedi onu korkuluğun üstüne yerleştirirken.

"Bianca!" diye bağırdı. "*Guarda!*"⁹ Sonra şamandıraları işaret etti.

Nico döndü ama kız kardeşi yanlarında değildi.

"*Mamma?*" dedi öteki tarafa dönerek. Annesi de orada değildi. Balkonda tek başmaydı.

Yapayalnız.

Nehir ona sesleniyordu.

Ait olduğun yer burası, dedi. *Onların sevgisini hak etmiyorsun*.

Sonra sırtında bir çift el hissetti.

Annesinin sesinden bazı kelimeler duydu.

"Asla dönemeyeceksin."

⁸ (İta.) "Dikkatli ol." (ç.n)

⁹ (İta.) "Uzak dur!" (ç.n)

Annesi itti, Nico düştü.

Aniden uyandı.

Damasen'in kulübesinde merkezde yanan ateş hâlâ titreşiyordu.. Tavanda gölgeler dans ediyor ve Nico nefesini toparlarken onları izliyordu.

Yanında bir sıcaklık hissedip başını çevirdi. Orman gibi bir sarı saçla ve Will'in hafif horlamasıyla karşılaştı.

Nico'nun kalbi hızla çarpıyordu. Bir yanı Will'i uyandırıp ona rüyasını anlatmak istiyordu. Bu Nico'nun alışık olduğu bir dürtü değildi; her şeyi kendine saklamaya daha alışkındı. Ayrıca Will'in kesinlikle uyumaya ihtiyacı olduğunu da biliyordu. *İkisinin* de ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Will'le daha sonra, ikisi de biraz dinlendiklerinde konuşmaya karar verdi. Bu Nico'nun daha iyi hissetmesini sağlar mıydı? Emin değildi. Ama Will'in onu daha iyi anlamasını istiyorsa kendisini daha fazla açması da gerekiyordu. Bu karşılıklı bir şeydi.

Tekrar uykuya daldı, eli hafifçe Will'in kolunu okşuyordu.

Balkondan defalarca düştü, düştü, düştü.

39

Nico, Küçük Bob'un yanağını yalamasına uyandı.

Gözlerini yavaşça açtığında calico kedisinin suratı yakınında bitiverdi.

"Tamam tamam" dedi. "Uyandım."

Küçük Bob hızla uzaklaşıp hâlâ titreşen ateşe sıçradığı sıra oturur pozisyona geçti. Nico ve Will uyurken hava hiç dinmiş gibi görünmüyordu ama yine de havada bir ürperti vardı. Erkek arkadaşına baktı. Will'in derin bir uykuda olduğu barizdi; ağzı açıktı ve koyun derisinin üzerinde küçük bir salya izi vardı. Bunun üzerine Nico eğilip onu alnından öptü ve bir süre daha dinlenmesine izin vermeye karar verdi.

Yanına bir koyun derisi alıp omuzlarına sardı. Koyun derisinin altındaki bomber ceketine rağmen hava hâlâ soğuktu. Damasen'in kulübesine ilk girdikleri zamandan *çok daha* soğuktu. Ateşin yanına gidip yanında durduğunda bile hâlâ nefesini görebiliyordu.

Muhtemelen daha da kötüleşecekti.

Nico arkasında bir ayak sürüme sesi duydu ve döndüğünde Will'in yaklaştığını gördü.

"Git uyu" dedi Nico.

"Kalktım" dedi Will. "Bir kere uyandım mı tekrar uykuya dalmam çok zor oluyor."

Nico koyun derisini kaldırdı ve Will de altına sokuldu.

"Bu soğuk Nyx'in işi mi sence?" diye sordu Will ellerini birbirine sürterek.

Nico başını onaylarcasına salladı. "Yakınlarda olmalı" dedi. Sonrasında ekledi: "Bob da yakında demek oluyor bu."

"Nyx'i hemen mi bulmalıyız? Hani bir an önce halletmeli miyiz?"

Nico bir kaşını kaldırdı. "Halletmek derken?"

Will esnedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten de biliyordu. Nico, Nyx'le karşılaşmanın her ne olursa olsun korkunç olacağından emindi; o yüzden kendisi de bir an önce halletmek istiyordu.

"Miiiyav!"

İkisi de kapı eşiğinde duran Küçük Bob'un gölgeli şekline baktılar.

"Eh, belli ki gitme vaktimizin geldiğini düşünüyor" dedi Nico, Will'in eline uzanarak. Bir kere sıktıktan sonra, "Hazır mısın Will?" diye sordu.

Will de karşılık olarak onun elini sıktı. "Dürüst olmam gerekirse..." dedi, sonra da iç geçirdi. "Hayır. Pek değil. Ama şu noktada başka seçeneğim yok gibi. Neredeyse Nyx'in kapısındaız, değil mi?"

Korku, Nico'nun kalbinde çırpınıyordu. Kendisini yeniden orada, Nyx'in evinin duvarlarının ardında, Gece'nin Malikânesi'nin belirlediği ve ruhunun derinliklerini gördüğü şekliyle görebiliyordu.

Oraya dönmek zorundaydı. Biliyordu.

"Hadi gidelim" dedi Nico, Will'in elini bıraktı ve Küçük Bob'a bakmak için ateşe arkasını döndü. Will de sırt çantasını toplamaya gitti.

Kedi, kulübenin girişinde kendini temizliyordu. Nico'ya bakıp acınası bir şekilde miyavladı.

"Biliyorum" dedi Nico. "Bunu ben de yapmak istemiyorum."

Küçük Bob başını Nico'nun botlarına sürttü.

Birkaç dakika sonra Will, elini uzatarak Nico'nun yanında durdu. İçinde Altın Oreolar, bir granola bar ve muzla dolu küçük bir hava geçirmeyen poşet vardı.

“Bu ne?” diye sordu Nico.

Will gözlerini devirdi. “Nico, bu *yemek*. Hâlâ burada yemek yememiz gerekiyor.”

“Bunları önceden paketledin, değil mi?” Nico muzı soymaya başladı. “Cidden, sihirli çantanda başka ne var?”

Ama Will buna gülmedi. “Aslında pek fazla değil. Sanırım getirdiğim piller bir yerlerde düşmüş ve çok da nektar ya da ambrosia kalmamış.”

Nico derin bir nefes aldı. “Eh, neredeyse geldik. Biraz daha yolumuz var ve sonra...” Herhangi bir sonucu yüksek sesle söylemek istemediği için bu düşüncenin sönümlenmesine izin verdi.

Böylece koyun derisini omuzlarından attı ve kedi bataklık karanlığına doğru koşarken Küçük Bob’u takip etti.

* * *

İlk birkaç saatte (Saatler miydi? Ölümlülerin dünyasında ne kadar zaman geçmişti?) yarı-tanrıların morali Nico’nun beklediği kadar kötü değildi. Uyku, artık topallamayan Will’e büyük ölçüde yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Yüzlerindeki ve kollarındaki kabartılar iyileşmişti ve Nico’nun zihni yüzyıllar sonra ilk kez beraklaşmıştı.

Damasen’in kulübesinin etrafını kontrol ettikten sonra Küçük Bob onları ıslak bir ormanlık alana götürdü. Burada da hava soğuktu ve bir devin kafasındaki saçlar gibi öbekler halinde büyüyen yeşil ve kahverengi otların üzerini hafif bir çiy kaplamıştı. Nico, Tartarus’a ilk geldiğinde bir bataklıktan geçmemiş olsa da bunun Gece’nin Malikânesi’ni bulmadan önce geçtiği ormanın bir parçası olup olmadığı merak etti.

Ama çoğunlukla yönünü şaşırılmış hissediyordu. Hangi yöne gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ve ana yönlerin olduğu bir dünyaya geri dönmeyi arzuluyordu. Burada hangi yönler mi vardı? Sadece *aşağı* gidebiliyordunuz.

Engelibeli zeminde güçlükle ilerlerken Will kendi kendine mırıldandı. Bu hareketli bir melodiydi ve Nico bu melodinin iniş çıkışlarında kaybolmuştu.

“Annenin başka bir şarkısı mı bu?” diye sordu Nico, Will durduğu zaman.

Başıyla onayladı. “Evet. Bu kulağa çok dandik gelecek ama sanırım Annabeth ve Percy’nin dandik şeylerin işe yaradığını söylediğini hatırlıyorum.”

“O iş bende Will. Ben senin için Sör Dandik olurum.”

Dikenli bir kayanın üzerinden atladı ve gözlerini kısarak Nico’ya baktı. “Metaforuna biraz çalışsan iyi olabilir” dedi. “Her neyse, annem burada, yanımdaymış gibi hissettiriyor. Öyle olmadığının farkındayım ama işler korkutucu hale geldiğinde ve zorlaştığında onun şarkılarını mırıldanıyorum. Ve onun bir yerlerde beni düşündüğünü biliyorum.”

“Güzel” dedi Nico. “Buna tutunalım.”

“Senin benzer bir şeyin var mı?”

Nico düşmüş bir ağacın üstünden atladı ve sonra da Will’i çekti. “Hayır, pek yok” dedi. “Babam öyle duygusal bir tip değil.”

Will bir süreliğine sessizleşti. “Daha çok anneni sormuştum aslında.”

Bu yorum Nico’yu öylesine şok etmişti ki adımını yanlış atıp ayağı dondurucu soğuktaki çamur havuzuna giriverdi. Ayağını sallayarak kurtarabilmişti.

“Özür dilerim” dedi Will yavaşça. “Burnumu sokmak istemiştim. Sadece merak ediyorum çünkü ee, şey, annen hakkında pek konuşmuyorsun malum.”

Nico kısa bir süre için kızmış olsa da bu kez bu hissi üstünden atabildi. Will, Nico’nun geçmişi hakkında anlayışsız ya da kaba davranmıyordu; gerçekten de onun hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Bu yüzden Nico erkek arkadaşına gülümsedi. “Sorun değil” dedi. “Sadece... şey, Zeus onu öldürmeden önce annemle pek vakit geçirme şansım olmamıştı da.”

“Üzgünüm. Bu konuyu hiç açma...”

Nico kolunu uzattı ve Will’i susturdu. “Ama anılarımız var elbette.”

Will’e en son gördüğü rüyayı anlattı ve rüyanın ana fikrindeki hatıranın ona sevildiğini hissettirdiğini açıkladı. “Bazen bunu kendime hatırlatmam gerekiyor” dedi. “Küçükken insanların beni sevdiğini.”

Will bunu zihninde sindirmeye çalışıyor gibiydi. “Çünkü işler kötüye gittiğinde hatırlamak daha da zorlaşıyor, değil mi?”

Nico başını salladı. “Evet, aşağı yukarı öyle.”

Küçük Bob onlara sanki, *Sululuğu bırakın da takip edin!* dermiş gibi miyavlamıştı.

Böylece ormandaki keskin, köşeli taşlardan ve gizemli hafif parlayan sıvı birikintilerinden kaçınmak için ellerinden geleni yaparak devam ettiler. Will daha fazla soru sordu. Nico’nun rüyası onu rahatsız etmiş miydi? Neden Nyx veya Epiales’in bunu bu şekilde değiştirdiğini düşünüyordu? Çocukluğuna dair başka güzel anıları var mıydı?

“Elbette” dedi Nico. “Bazılarını hatırlamak diğerlerine göre daha zor olabiliyor. Ama bazen de zor oluyor çünkü hepsi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.”

“Lotus Otelı yüzünden mi?”

Nico başını olumsuz anlamda salladı. “Ondan dolayı olduğunu sanmıyorum. Yazın Bay D ile TSSB olayını konuşmaya başladığımda bana, bunu yaşayanların sanki başka birinin başına gelmiş gibi hissetmelerinin aslında çok yaygın olduğunu söylemişti.”

“Başka biri mi?”

“En basit haliyle, zihnimin kendini korumasının bir yolu. Başkasının başına gelse benim için o kadar acı verici olmaz. Şeyleri... bilirsin işte, tekrardan yaşamama gerek kalmıyor.”

Will, Nico’nun elini yakaladı. “Söylemene gerek yok. Burada olduğumuz sürece yalnızca olumlu anılara odaklanalım, tamam mı?”

“Anlaştık” dedi Nico.

Nico ve Will el ele ormanda yürüyor, hikâyeler paylaşıyor; birbirlerine arkadaşlarının olduğu, sevildikleri ve geri dönecek bir şeyleri olan bir dünya olduğunu hatırlatıyorlardı.

Nico bunun için minnettardı çünkü tüm bunlar, yavaş yavaş yaklaşmakta olan bir gerçekten geçici olarak uzaklaşmasını sağlıyordu.

Karanlık ve gölgeli bir şeyin yine onları takip ettiğinden emindi.

* * *

Manzara değişti. Tekrar tekrar.

Ağaçlar seyrelti ve kahverengi ve hastalıklı yeşil çimenlerden oluşan uzun bir ovanın üzerine alçak, serin bir sis çöktü. Nico'ya Long Island Boğazı'na baktığı ânı hatırlattı: Su sanki sonsuza kadar akıp gidecekmiş gibiydi. Ancak bu düzlük hareketsizdi ve aşağı doğru o kadar eğimliydi ki, Nico her an kayabileceğini ve sonra da Tartarus'un en derin kısmına düşebileceğini hissediyordu.

Nico çimenlerin arasından Küçük Bob'u takip ederek ilerlemeye devam etti. İlk önce baldırları ağrıdı. Sonra da başı. Küçük Bob'u akılsızca takip etmesine yarayan bir ritme bile alışamamıştı. Tartarus sanki vücudunu geçmeye cesaret eden her varlığın her adımında yorulacağından emin olmak istiyormuş gibiydi.

Ve Will için ise bu daha da kötüydü.

Zaman zaman geride kalıyordu. Doğal ışıltısı sönmüştü ve bir kez daha balmumuna batırılmış gibi görünüyordu. Bir noktada Nico ona durup biraz ambrosia yemesini söylemek zorunda kaldı.

İşte o an, ellerindeki sonucunu söylediler.

"Sende kalsın" dedi Will. "Bir şey olursa diye."

Nico'nun, Will'e tam da şu an bir şeylerin *olduğunu* söylemeye cesareti yoktu.

Yürüdüler. Sis, sanki Tartarus'un kendisi iç çekip bırakmış gibi dağılıverdi. Tarladaki bir açıklıktaydılar ve Nico'nun teninde şişlikler oluşmuştu.

Burayı biliyordu.

Burayı daha önce nerede görmüştü?

Nico, açıklığın merkezine yaklaştıkları sırada donakalmıştı. Hafızası ânında yerine gelmişti.

"Akhlys" diye fısıldadı.

"Çok yaşa" dedi Will uyuşuk bir şekilde.

"Yok, bu bir isim. Akhlys, bir süre önce gördüğüm bir protogenos" dedi. "Onu daha önce de konuşmuştuk, unuttun mu? Hani rüyama girmişti?.."

"Nyx gibi mi?"

"Aynen onun gibi. Nyx, Akhlys'in annesi."

Will inledi. "Nyx'in kaç çocuğu var ya?"

"Biraz fazla" dedi Nico, Will'in hafıza kaybı nedeniyle sabrını kaybetmemeye çalışıyordu. "Ama bu sefer... burada değil gibi."

"İyi bir şey mi yani?"

"Sefaletin ve zehrin protogenos'u ya hani."

"Evet olarak algılıyorum" dedi Will. "Eh, o zaman öylece durup da gelmesini beklemeyelim yani."

Nico arkalarından baktı. Yine hissetmişti; birileri onları izliyordu. Yine de bu şeyin kaynağını tespit etmek zordu. Bir protogenos'un bedeninde seyahat ediyorlardı, elbette *sürekli* izleneceklerdi. O zaman neyin nesiydi bu? Niye bundan kaçamıyordu?

Küçük Bob onları açıklığın dışına çıkardı ve çürüyen alan yerini geniş, tozlu bir düzlüğe bıraktı. Will öksürmeye başladı ve o top-rağı ciğerlerinden tükürürken birkaç kez durmak zorunda kaldılar. Yine de güçlkle yürüyordular ve Nico'nun tüm vücudu acı içinde zonkluymuş gibiydi. Çok geçmeden Will'in hızına düşmek zorunda kaldı ve bu da Küçük Bob'u sabırsızlandırdı. Miyavlayarak ileri atılmaya devam etti, sonra hızla ikisine doğru koştu.

"Çabalıyoruz!" dedi Nico, calico kedisi üçüncü kez ayaklarının dibinde miyavlarken. "Hiçbir şey göremiyorum, o yüzden yavaş gidiyoruz."

"Kediyle mi kavga ediyorsun sen?" diye dalga geçti Will.

"Belki" diye tersledi Nico. "Hayırdır?"

"Nico..." Will, adını sakın nazik bir uyarıyla söylemişti.

"Özür dilerim. Beni de ele geçiriyor. Burası yani."

"Biliyorum" dedi Will. "Şey gibi... sanki Tartarus beynimin içine giriyor gibi. Oralarda kök salıp bazı anılarımı çekip çıkardığımı hissedebiliyorum."

“Gidecek daha çok yolumuz olmasa gerek. Yaklaşmış olmalıyız.”

“Ne bildin?”

Nico buna cevap vermedi. Elbette bilmiyordu. Ama Menoitios, Bob’un, Damasen’in kulübesine yakın bir yerlerde tutulduğunu söylemişti.

Will tökezleyip dik durabilmek için Nico’nun kolunu yakaladı.

Nico birkaç saniyeliğine sallansa da boştaki eliyle Will’i kaldırdı.

“Daha ne kadar var?” diye sordu Will.

“Kediye sorayım” dedi boğuk bir şekilde. “Şşş, kedi! Bob nerede? Geldik mi?”

Küçük Bob karanlığın içinden sıçrayarak geri geldi ve Nico’nun ayaklarının dibine oturdu. Mırıltısı o kadar yüksekti ki Nico bunu botlarının tabanından hissedebiliyordu. Yukarıya baktı ve şeyi gördü...

Midesi kasıldı.

Karanlık. Karanlık *her yerdeydi*. Tozlarla kaplı düzlük gittikçe uzaklaşıyordu ve sanki arkasında gerçeklik yok olup gidiyor gibiydi.

“Nico” dedi Will. “Neler oluyor?”

“Geldik” dedi. “Ee, en azından öyle sanıyorum.”

“Nereye?” Will döndü ve etrafına bakındı. “Burada hiçbir şey yok.”

Nico karşı tarafta el sallayan birine işaret etti. “İşte.”

Will, Nico’nun parmağını takip etti ve sonra tekrar Nico’ya baktı. “Anlamıyorum. Neyi gösteriyorsun?”

Ve sonra sanki sonsuz hiçliğe doğru uzanan korkunç bir ağız sadece birkaç metre ötede değilmiş gibi Will ileri doğru yürümeye başladı.

“Lütfen gitme!” diye yalvardı Nico ve ileriye atılıp Will’in kolunu yakaladığı gibi kendine doğru çekti. “Yapamazsın!”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Will ve Nico’nun elini itti.

Nico onu tekrar yakaladı ama bu defa karanlığın içindeki o şeyin kendini belli etmeye başladığını fark etti.

Toprak düzlük, ileride dar, eğimli bir yol halinde uzanıyordu ve yolun sonunda siyah taştan bir kapı vardı. Yolun iki tarafında da... hiçbir şey yoktu.

Bu, buraya en son geldiğinde kat ettiği yolun aynısıydı.

Tabii... burası doğru yer değildi. Nico, Nyx'in evine giden yolu bulduğunda sık ve karanlık bir ormandan çıkmıştı. *Bu da neydi?*

"Will, şunu görebiliyor musun?" diye sordu Nico. "Lütfen görebildiğini söyle."

"Neyi?" dedi Will, sesi korkuyla yükselirken. "Sadece... toprak görüyorum. Biraz da çim. Saatlerdir gördüğümüz şeyin aynısı!"

Küçük Bob ileri atıldı ve Nico, kedinin dar yolu kolayca geçip sonunda taş kapının yanında durmasını izledi. *Acele edin ahmaklar!* der gibi miyavladı.

Nico, "Will, bana güvenmen gerek" dedi. "Gözlerin hâlâ perdenin etkisinde olmalı."

"Ne?" Sonra Will'in gözleri büyüdü. "Dur bir dakika. Bundan daha önce bahsetmiştin, değil mi? Tartarus'un gerçekte ne olduğunu yalnızca senin görebildiğini?"

"Evet. Aynen. Ve şimdi buraya en son geldiğimde bulduğum kapı aralığına giden yolu görebiliyorum."

"Ama Nico, sanırım şu perde, Sis ya da her neyse artık... Çoktan yanmış bile. Tartarus'un ne olduğunu biliyorum. Artık onun kim olduğunu görebiliyorum."

Nico başını kaşıdı. "O zaman niye Nyx'in malikanesine giden yolu göremiyorsun?"

Will omuz silkti. "Belki de benim görmemi istemiyordur."

Bu, Nico'yu yepyeni bir korkuyla doldurdu. Nyx'in planını yanlış mı anlamıştı? Ya Will'in bununla hiçbir alakası yoktuysa?

"Bunun hiçbir parçasından hoşlanmadım" diye inledi Nico.

Will'in, hemen yanında iç geçirdiğini duydu. "Bu yoldan gitmemiz gerekecek, değil mi?"

"Evet."

"Göremediğim yoldan."

"Aynen o."

"Karanlık ve kötücül bir çukurdan geçtiğini tahmin ettiğim yol."

"Doğru tahmin ettin."

Will sırt çantasını çıkartıp Nico'ya verdi. "Eh, eğer düşersem sahip olduğumuz bu kadarcık erzakı da yanımda götürmek istemiyorum."

"Will!" dedi Nico sinirle. "Öyle söylemel"

"Bir de arkanda yürürken çantaya tutunabilirim böylece Nico."

"Aa." Kaşlarını çattı. "Tamam, bu mantıklı."

"O kadar da dramatik değilim" dedi Will, sonra da dudaklarını bir gülümsemeyle kıvırdı. "Bu ilişkide o görev senin."

"Ay, bir sus ya" dedi Nico ama sıırıtmadan da edemedi. "Sıkı tutun ve arkamdan ayrılma, tamam mı?"

"Bunu yapabilirim" dedi Will.

Nico da öyle umuyordu. Toprak yolun boşluğa doğru uzandığı noktaya ihtiyatla yaklaştı. Yaklaştığı sırada, Will de nazıkçe çantayı çekti.

"İyi misin Will?" diye sordu.

Will tereddüt etti. "Çukuru duyabiliyorum. Benimle konuşuyor."

"Duymazdan gel. Ya da en azından dene."

"Bana atlamamı söylüyor."

"Şey... atlama?"

Will buna gerçekten gülmüştü. "Hiç öyle bir planım yok."

Nico'nun çizmesinin ucu, uçurumun kenarından biraz çıkıvermişti. Bir an için yolun bir yanılsama olup olmadığını, ileri bir adım atar atmaz Will'i de beraberinde sürükleyerek Kaos'a düşüp düşmeyeceğini merak etti.

"Nico?"

"Dayan" dedi.

Bir adım, sonra bir adım daha. Odaklanması gereken şey buydu. Sinirlerini üzerinden atıp yürümeye başladı. Her adım kasıtlı ve dikkatliydi ve çok geçmeden bitmeyen bir boşluğun üzerindeydi. Nico bu tehlikeli ipi geçerken titreyen dizlerini dengelemek için elinden geleni yapıyordu. Gözlerini ilerideki kapı aralığına kilitlemişti; eğer aşağıya bakarsa muhtemelen gözlerini kaybedip başı dönerek yuvarlanıverecekti. Yavaş yavaş yaklaşıyor ve Will de arada sırada kendi dengesini korumak için çantayı aşağı çekiyordu.

Girişe yaklaştıklarında Nico kapının da karanlıkla birlikte döndüğünü gördü. İğne deliği kadar ufacık yıldız ışıkları, yol boyunca

parlıyorlardı. Sonra karanlık geri çekildi ve Nico onun da ötesinde yeni bir şey fark etti.

“Nico” dedi Will. “Ah, tanrılar, *Nico*.”

Bunu Will de görebiliyordu.

Nico kapının taş kemerine uzandı ve kapı çöküp yüzlerce siyah böcek elinin üzerinden koluna doğru süründüğünde çığlık attı. Ah tanrılar, buranın neyden yapıldığını unutmuştu! Sert ama gerçekten çok sert bir şekilde geri çekildi ve sırt çantası Will’e çarptı. Nico şimşek hızıyla hareket edip hızla döndü ve geriye düşmeye başlayan Will’in kapüşonlusunun önünü kaptı.

Kumaş esnedi.

Dikişlerin yırtılmaya başladığını duydu.

“Nico!” diye bağırdı Will ve destek için Nico’nun kolunu yakaladı.

Nico onu yukarı çekip kucaklarken gözünden yaşlar boşalıyordu. Yolun ucunda Will’i sımsıkı tuttu; boşluk Nico’ya bırakması, Apollon’un oğlunu vermesi için adeta yalvarıyordu.

Will’in kulağına, “Tuttum seni” diye soludu. “Tuttum seni.”

Bir süre sonra ikisi de kapıya döndü ve artık tereddüt edecek bir şey kalmamıştı. İkisi de kemerin içinden geçtiler ve orada, kemerin diğer tarafında titreşen ve sarsılan devasa bir yenilenme kapsülü gördüler. Tombul zarı neredeyse şeffaftı ve içinde sarımsı bir yapışkan madde içinde mücadele eden Titan Bob vardı.

40

Nyx'in bahçesi tam olarak Nico'nun hatırladığı gibiydi. Persephone'nin bahçesinin tam tersi; ölümün ötesinde, çürümenin ötesinde, yaşamın ötesinde bir şeydi. Her ağacın ve çalılığın dalı, kötü bir kâbus gibi bükülmüştü, budaklıydı ve hepsi trilyonlarca böceğin kaynaşmasıyla tıkırdayıp titriyordu.

Küçük Bob acı dolu bir çığlık attı ve arkadaşının yanına koştu. Bob'u o iğrenç kapsüllerden birinin içinde görünce şaşkına dönen Nico da onu takip etti. Yere dizlerinin üzerine çöktü.

"Bob" dedi. "Uzun sürdüğü için özür dilerim."

Nico, Will'in kapsüle elini uzatarak yaklaşmasını izledi. Elini yavaşça şişkin yüzeye koyup mırıldanmaya başladı.

İçeride Bob debelenince Will geri çekildi.

"Hâlâ hayatta" dedi Will. "Ama... bu diğer kapsüller gibi değil."

Nico yüzündeki yaşları sildi ve ayağa kalktı. "Hayır, değil" dedi. "Baksana." Yaşanan değişime işaret etti.

Yenilenme kapsülünün içindeki Bob yalnızca kaçmaya çalışmıyordu, *değişiyordu* da. Bir anda İapetos oluverdi, turuncu tulumu yırtık pırtıktı, vahşi beyaz saçları her yöne dağılmıştı. Ağzını açıp Nico ile Will'e bağırdı ama ikisi de hiçbir şey duyamadı.

Biraz sonra İapetos paramparça oldu.

İkisi de izlediği sırada Will'in nefesi kesiliverdi. Titan, et ve iplikten oluşan bir çorbaya dönmüş ve sonra da yavaş yavaş birleşmişti. Hades'in ona Bob olduktan sonra verdiği üniforma kendi kendine dikilmeye başladı. Daha sonra Bob'un vücudu oluştu, kaslar ve sinirler esnedi ve işte oradaydı, ortadan ayrılmış gümüş saçları yumuşak bir şekilde parlıyordu.

"Bob" dedi Nico ve elini zarın yüzeyine yerleştirdi.

Bob da aynısını yaptı ve bir an için aralarında bir bağlantı oluştu.

Geldin, dedi. Güneşim ve yıldızım.

Elbette geldim, diye cevapladı Nico, diğer kısmın ne anlama geldiğinden emin olamasa da. Seni burada bırakmamalıydık.

Sana seslendiğimi duyup duymadığından emin değildim.

Nico güldü. *Eh, kehanet hoş bir dokunuş oldu. İş daha da kolaylaştırdı.*

Bob irkildi. *Ne kehaneti?*

Bob elini geri çekti ve parçalanıp tekrardan İapetos'a dönüşürken Nico onun acı dolu çığlıklarını duydu. Titan öfkeyle bağıırıyordu.

Tekrar Bob olduğunda ise Nico bağlantıyı yeniden kurdu.

Beni buradan çıkar! diye yalvardı Bob.

Nico kılıcını kınından çıkardı ve geriledi. "Dikkat et Will!" diye bağırdı ve sonra Stygian demirinden kılıcını kaldırıp hızla yenilenme kapsülünün titreşen zarına indirdi.

Darbe, saniyesinde geri tepti.

Nico bu güçle birlikte geriye fırladı ve poposunun üstüne düştü. *Çok fena.*

"Dalga geçiyor olmalısın!" diye bağırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Hızla kalktı, sonra da kılıcının ucunu kapsüle sapladı. Bu, tıpkı bir betonu bıçaklamaya benziyordu.

"Çok anlamsız" dedi Nico, kılıcını yanına indirirken. "Nasıl ya?!"

"Bir de ben deneyeyim" dedi Will ve iki elini de kaldırıp kapsülün üstüne yerleştirdi. Kısık ama gittikçe yükselen bir melodi mırıldandı. Bir an için durup Nico'ya baktı. "Kulaklarını tıkasan iyi olur."

Nico kılıcını kınına soktuktan sonra denilene uydu. Kulakları tıkalı olmasına rağmen Will'in ağzından çıkan delici notayı duyabiliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Bob acı çeken yüzünü zarın yüzeyine bastırdı. Dudakları hareket ediyordu, bu yüzden Nico bir kez daha elini Bob'un kinin üstüne koydu.

Buradan gitmeniz gerekiyor! Çok tehlikeli!

Biliyoruz, diye cevapladı Nico. Nyx'in işi olduğunu biliyoruz.

Ama Bob kafasını salladı. *Hayır, sadece o değil.*

Bu kez Nico yüksek sesle konuştu. "Nyx değil mi?"

"Ne?" dedi Will şaşırarak.

Evet Nyx, dedi Bob. Ama geliyorlar. Gitmeniz gerek.

Nico kalbi hızla çarparak Titan'dan uzaklaştı.

Will dibine kadar girmişti. "Ne oldu Nico? Ne dedi?"

Nico'nun cevap verecek vakti yoktu. Ayaklarının altındaki gürültüyü hissettiklerinde Nico dönüp sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Her gök gürültüsüyle birlikte ağaçlardan düşen yapraklar dışında karanlık bahçe hareketsiz duruyordu.

"Nico neler oluyor?" dedi Will yüzündeki panikle. "Nyx mi bu?"

"Geliyorlar' dedi, artık 'onlar' her kim ise" dedi Nico. "Çok vaktimiz yok. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum! Diğer kapsüller... gücümü kullanırken onları da yanlışlıkla kırdım. O yüzden niye işe yaramadığını anlayamıyorum!"

"Üstelik kılıcım da Stygian demirinden. Bunu da anlamıyorum."

Bob -artık İapetus olarak- iki elini de kapsülün kenarına bastırdı. Nico'ya bir şeyler söylüyordu ve Nico ileri atılıp ellerini zara vurdu.

Güneşim ve yıldızlarım, dedi yine.

Ne? dedi Nico. Ne demek bu?

İkiniz olsa gerek.

Titan yine parçalandığı sıra çığlık attı.

Nico'nun yüzünden acı, hüsrana dolu gözyaşları aktı. Bu olamazdı. Bu şekilde kaybetmiş olamazlardı.

Korkunç bir kükreme, Nyx'in bahçesinde bir yerden yükseliverdi.
"Nico, ne söylüyordu?" diye sordu Will.

İkiniz olsa gerek.

Nico kılıcını belindeki kınından çıkardı ve kılıç parlayıverdi.
Uğulduyordu.

Başka bir kükreme daha duyuldu.

Bu seferki daha *yakındandı*.

"Will, *ikimizin* de olması gerektiğini söyledi" dedi Nico.

Will başta tereddüt etse de bir aydınlanma ânı yaşadı ve gözleri kocaman oldu. "Beraber" dedi.

Uzanıp elini, kılıcın kabzasını tutan Nico'nun eline doladı.

Kılıcı beraberce Bob'un yenilenme kapsülüne doğrulttular.

Ve Will şarkı söylemeye başladı.

Bu, Nico'nun bu görevde ilk kez duyduğu, Will'in annesinin şarkısıydı. Ama bu kez ağzından çıkan ve Nyx'in bahçesinde yankılan her nota ile Will aydınlanıyordu. Will binlerce güneşin parlaklığıyla yanıyordu ve bu enerji Nico'nun Stygian demirinden kılıcından geçiyordu.

Will şarkı söyledi ve Nico yandı. Bir kırmızı dev gibi yanıyordu; patlamaya ve Nyx'in tüm diyarını yutmaya hazır bir yıldız gibiydi.

Kılıç, ucu kapsülün zarını delinceye kadar uzadı ve Nico kesik attığı sırada bağırarak her yere yapışkan bir sıvı fışkırttı. Bob, süpürgesiyle birlikte etli hapishanesinden dışarı kayarken Nico ve Will, duman çıkaran ve yere düşen kılıcı bıraktılar.

Bob geniş süpürgesini kullanarak kendini ayağa kaldırdı ve kapsüldeki pis yapışkan maddeyi öksürerek çıkardı. Nico ve Küçük Bob, arkadaşlarının tulumlarından balçık damlamasını umursamadan onun yanına koştular. Nico kollarını Bob'un omuzlarına doladı ve sıkı.

"Özgürsün!" dedi. "Özgürsün Bob!"

Bob, tüm vücudu titrerken ağır ağır nefes alıp veriyordu. "Beni dinledin" dedi ve kediye kolları arasına alabilmek için süpürgeyi bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Daha erken gelemediğimiz için üzgünüm."

“Diğeri ne alemde?”

“Ne?” Nico geri çekildi.

Bob işaret etti.

Nico, Will’in iki büklüm bir halde nefes almakta zorlandığını gördü. “İyiyim ben!” diye bağırdı ve sonra da sırtını dikleştirdi. “Sadece biraz yorulдум.”

Will’in gözleri, Nico’nun arkasına baktığı an kocaman oluverdi.

Nico arkasını döndü.

Bu, dumanlı kanatları havaya kaldırılmış ve vücudu karanlıkla dönen Nyx’ti ve Nico, onun boşluğu yüzündeki en korkunç gülümsemeyi taşıdığını kolaylıkla hayal edebiliyordu.

“Tekrar hoş geldin Nico di Angelo” dedi. “Ben de seni bekliyordum.”

Arkasında bekleyen...

...canavar ordusunu ortaya çıkarmak için kanatlarını kapadı.

41

Kimeralar ve basiliskler vardı.

Sinosefaliler ve telkhinler.

Siyah pegasuslar ve çukur akrepleri.

“Noel’in On İki Günü”nün Tartarus versiyonu gibiydi.

Nyx’in sol kanadının arkasından Hypnos ve diğer kanadın altından da yüzünde hüznünlü bir ifadeyle Nemesis ortaya çıktı.

“Üzgünüm evlat” dedi Nemesis. “İş iştir.”

Nico’nun daha önceden karşılaştığı tüm canavarlar ve çok daha fazlası hurlayarak, havlayarak, homurdanarak ve tıslayarak Nyx’in emrini bekliyordu.

Biri hariç hepsi.

Nyx’in vampir atlarından birinin yanında insan görünümlü bir kişi duruyordu. Kırmızı şeritli siyah bir üniforma giyyordu ve gri saçları tıpkı Nico’nun onu son gördüğü zamanki gibiydi. Ve bu sefer bu kişi, Epiales’in uydurduğu bir kâbus *değildi*.

Nico’nun ağzı açık kaldı. “Doktor Thorn?”

Westover Okulu’ndan eski müdür yardımcısı yere tükürdü. “Seni çok uzun süre bekledim” dedi, aksanı hâlâ yoğun, ses tonu hâlâ öfkeliydi. “Benden kaçacak son yarı-tanrı sen olacaksın.”

“Hayır” dedi Nyx, bakışlarını ona indirerek. “Şimdi vakti değil.”

Ama Dr. Thorn dinlemedi. Nico'ya doğru kükredi ve vücudu değişmeye başladı.

Her şey çok hızlı gerçekleşti. Dr. Thorn'un kolları ve bacakları bir aslanın tüylü uzantılarına dönüştü ve arka kısmında kösele gibi, kahverengi, devasa bir akrep kuyruğu filizlendi. Tam zamanında yoldan çekilen Nico'ya doğru çok sayıda füzeye benzer dikenler gönderdi.

"Ah hiç sanmıyorum" dedi Nyx.

Nico, Nyx'in parmağını Dr. Thorn'a doğrultmasını dehşet içinde izledi. Parmaktan koyu bir duman çıktı, mantikorum vücudunu sardı ve sonra...

Sanki Nyx, Dr. Thorn'u bir kara deliğin içine hapsedmiş gibiydi. Mantikor bağırdı "Haydi *ama!* Bu intikam için yıllardır bekliyordum!"

Ardından kendi kendine katlandı ve ortadan kayboldu.

Will, Nico'nun kalkmasına yardım etti. "Kimdi o?" diye sordu.

Nico, Will'e cevap veremedi. Nyx, "Nico di Angelo" dedi. "Bana başka bir yarı-tanrı getirmeyi başardın! Broşürler işe yaramış olmalı!"

Nico tek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Seyahat broşürleri!" dedi. "Buraya gelen son yarı-tanrı grubu yeterince reklam yapmadığını söyledi, bu yüzden Hypnos bazıları Yeraltı Dünyası'na yayılacak şekilde tasarlamama yardımcı oldu!"

Hypnos öne doğru sürüklendi ve birkaç broşür uzattı.

Nico içlerinden birini aldı. Ön kısmında DEMEK TARTARUS'U ZİYARET ETMEYİ DÜŞÜNÜYORSUNUZ... yazıyordu.

Altında ise siyah bir üçgen vardı.

"İl.. bu ne?" dedi Will kapağı işaret ederek.

"Bu çukur" dedi Hypnos gururla. "Çok onur verici bir tasvir bence."

"Çok saçma bence" dedi Nemesis. "Anne, bu yarı-tanrılar seninle *dalga* geçiyorlar."

Ama Nyx bunları duymuyordu. "Turizmde her an bir artış görebiliriz" dedi ve Nemesis'i elini sallayarak uzaklaştırdı. "Bekle de gör."

Nico broşürü kenara attı. "Buraya ziyaret için gelmedik."

Sanki az önce Nico konuşmamış gibi bir hava vardı. Nyx, Will'in suratını inceledi ve elbisesi kıvrıldı. "Biliyor musun, Nico'nun seni buraya getirmesine sevindim Apollon'un oğlu. Üstelik her ne kadar seni Kaos'a düşmen için kandırmaya çalışmış olsam da. Siz ölümlüler nasıl diyorsunuz? Sen baya tüy diktin."

Nemesis gülüşünü öksürüğüyle gizlemeye çalıştı. Nyx ona baktığında ise omuzlarını silkti. "Kusura bakma" dedi. "Tartarus'tayken ne kadar güçsüzleştiğimi biliyorsun."

"Ona tuzu biberi oldun denir" diye düzeltti Will. "Ve biz Bob'la kaçınca siz de burada olduğum için pişman olacaksınız."

"Ah, neyi harekete geçirdiğin hakkında en ufak bir fikrin yok Will Solace!" dedi Nyx. "Bu, Nico'nun fedakârlığını daha da değerli kılacak."

Bu kez Bob ayağa kalktı. "Hiçbir fedakârlık olmayacak" dedi ve Nico şimdi onu kolaylıkla bir Titan olarak hayal edebildi. "Bu iki yanı-tannıyla birlikte senin diyarından çıkacağım ve sen bizi sonsuza kadar yalnız bırakacaksın."

Nyx güldü ve o an Nico'nun vücuduna korkunç bir ürperti yayıldı, sanki kanı aniden donmuş gibiydi. Nyx'in elbisesindeki yıldızlar parıldadı ve Nico bakışlarının onun boşluğunda kaybolduğunu fark etti.

Savaş onunla, dedi Nico kendi kendine. Bob'u kurtarmaya bu kadar yakinken kaybedemezsin.

"Yaptıklarımı küçümsüyorsun" dedi Nyx. "Niye tüm çocuklarımı buraya topladığımı anlamıyorsun."

"Zaten söyledin" dedi Nico dişlerini sıkarak.

Will, Nico'nun bomber ceketinin kolunu çektiyordu. "Nico, hadi gidelim. Kazanamayız."

"Erkek arkadaşın haklı" dedi Nyx. "Burada sizin için kazanmak diye bir şey yok. Yalnızca sayıca üstün değiliz, aynı zamanda da *savaşmamayı* seçeceksiniz nihayetinde."

Nyx bir adım ilerledi ve Nico'nun kalbi hızlandı.

"İmkânsız" dedi Nico. "Seni ya da bu yeri asla seçmem."

"Tatlım" dedi Nyx ve yaklaştıkça kanatları çarpı "Çoktan...
tin bile."

Nico'nun kılıcı ayaklarındaydı. Eğildi ve aldı; kılıcı, Bob'ın en
best bıraktıktan sonra hâlâ dokunulmayacak kadar sıcaktı.

Nyx'i işaret etti. "Hayır, seçmedim" dedi. "Artık bir Titan da
benim tarafımda. Boş ver gitsin Nyx. Bu en kolay çözüm."

Nyx gözlerini devirdi. Nico, Nyx'in ne yaptığından tam olarak
emin olamıyordu; görmekten çok *hissediyordu*. Yine de Nyx'in canı
nın sıkıldığı ve Nico'ya doğru elini salladığı barizdi.

"Öyle olsun. Apollon'un oğlunu ve Titan'ı öldürün."

Emriyle birlikte telkhinler ileriye atıldı.

Deniz iblisleri; köpek kafaları, yüzgeç elleri ve Nico, Will ve
Bob'a doğru dörtnala koşarken savsaklayan ritimleriyle biraz aptal
görünüyorlardı. Nico bunu bilip bilmediklerini merak etti. Kesir-
likle Nyx'in umduğu türde bir korkuyu uyandırmamışlardı. Önce
hangisine saldıracağından emin olmadığından kılıcını yukarıda
tuttu ve göz ucuyla Will'in parmağını dudaklarına götürdüğünü
gördü.

Thelkinler herhangi bir zarar bile veremedi Bob öne atıldı. Ke-
caman süpürgesini yukarıya kaldırdı, sonra da yana doğru süpür-
dü. Tek hamlede telkhinlere öyle sert bir darbe indirmeyi başardı
ki, telkhinler havada süzülürken uluyarak Nyx'in bahçesine doğru
uçtular.

"Sen bir zorbasın" dedi Bob, Nyx'e. "Arkadaşlarımı incitmene
izin vermeyeceğim."

Nyx tek kelime bile etmeden daha fazla canavar ileri atıldı. Ba-
siliskler yerde sürünüyordu ve Bob bunlardan birinin üzerine bastı
ve topuğuyla toprağı ezdi. Küçük Bob artık kükreyen ve tıslayan
telkhinlerin ve kurtların boğazlarını parçalayan, kılıç dişli, parla-
yan bir kaplana dönüşmüştü. Nico, Stygian demirinden kılıcını in-
dirip bir basiliski ikiye bölerken bağırdı. Döndü ve Will'in büyük
bir kayayı çatırdayan bir sinosefalinin kafasına çarpmasını izledi.

"Arkamda!" diye bağırdı Nico, Will'e. "Beraber yapmamız ge-
rek!"

Will'in yüzü bir gülümsemeyle parladı ve bir mantikoron dikenlerinden kıvrılarak kurtuldu. Will şarkı söylemeye başladığında Nico kuvvetle darbeler indiriyor ve yarıklar açıyordu. Nico notaların kılıcında titreştiğini hissetti ve kılıç tekrar mor renkte parlayıp uşuldamaya başlayana kadar titreşimleri Stygian demirine yönlendirdi.

Nico bir başka basiliske kılıcını sapladığı sırada Bob kükreyip kan kırmızısı bir pegasusu Nyx'e fırlatmıştı. Nyx yerinden bile kıpırdamamıştı. Yaratık, Nyx'in boşluksu elbisesinde basit bir şekilde yok oluvermişti.

Nico bu rahatsız edici görüntünün onu saldırıdan alıkoymasına izin vermedi. Kılıcının ucunu yere vurdu. "Ben hayalet kralım!" diye bağırdı ve altındaki toprak patladı. Bir el toprağa pençesini batırdı ve sonra ölümler birbiri ardına kendilerini yukarı çekmeye başladı. Çok geçmeden Nyx'in ordusu kendilerine saldıran birçok iskeletle *bayağı* uğraşmak durumunda kaldı. Çürük bir insan, bir akrebi ikiye böldü ve Bob, süpürgesinin sapını kullanarak ikisini de kazığa oturtarak bu sayede dünyanın en tuhaf kebabını yarattı.

Nico kılıcını Nyx'e doğrulttu ve...

Ucundan dumanlar yükselmeye başladı. Mor ışık hâlâ aynıydı ama artık Will'in müziğiyle titreşmiyordu.

"Will?"

Arkasını döndüğünde Will'in yüzünün öfkeyle çarpıldığını gördü. "Erkek arkadaşına rüyalarıyla eziyet etmenden bıktım!" diye bağırdı. "Onu. Rahat. Bırak!"

Nico daha onu durduramadan Will'den bir ışık huzmesi fırlayıverdi. Huzme, kendisiyle Nyx'in arasındaki mesafeyi bir anda aştı ve Nico, primordiyal tanrıçanın gerçekten şok olduğunu gördü. Işık, kanatlarından birinin üst eklemine çarptı ve tanrıça büyük bir çığlık kopardı. Kanadı yanmıştı ve tanrıça kolunu vücuduna daha da sıkı bir şekilde çekiyordu.

"Onu... onu hakladım" dedi Will.

Sonra da bir patates çuvalı gibi yere yığıldı.

"Will!" Nico ileriye fırladı ama yeterince hızlı değildi.

Will'in başı yere hızla çarptı ve gözleri titrediği sırada inledi. "Nico" dedi boğuk bir sesle.

"Buradayım" dedi Nico, Will'in başını bir eliyle desteklerken. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun" dedi Nyx ve hemen ardından, tıpkı önce-sinde olduğu gibi, Nico birden havaya yükselmeye başladı. Kılıcı sağ elinden düştü ve Nyx'in tutuşuna karşı debelendi.

Ama hiçbir faydası yoktu.

"Şimdi" dedi Nyx, o korkunç yanan gözleriyle karşılaştıranı kadar Nico'yu döndürerek "kaderini kabullenmeye hazır mısınız?"

"Hayır!" diye bağırdı. Gözlerini sımsıkı kapadı ama Nyx'in boş suratının resmini düşüncelerinden uzaklaştıramıyordu. "Söyleye-ceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni hayatımdan vazgeçmeye ikna edemez!"

Gözlerini açtı ve Will'in pestil gibi bedeninin, yerde, sağında olduğunu fark etti. Solunda ise Bob'un cebelleştiği ve patakladığı akrepler tarafından kuşatılmış olduğunu gördü. Yüzünü yeniden duruşu bir taahhüt olan Nyx'e döndü.

Nico'nun Tartarus'ta kalması için her şeyi yapardı.

Nico'nun tüyleri diken diken oldu. Çok daha fazla ölünün canlanmakta olduğunu biliyordu. En azından tanrıçanın dikkatini dağıtabilecek kadar yeterli olmalarını umdu.

Ama hiçbir şey olmadı. Nyx başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. "Ah Nico, gerçekten de broşürümü okumalıydın" dedi ve biraz daha kıkırdadı. "Demek istediğim, *kelimenin tam anlamıyla* dünyada benden daha büyük bir karanlık gücünün olmadığı yazıyor. Değersiz travmanın ve düşünceli gotik hassasiyetlerinin buna uygun olduğunu mu düşündün gerçekten?" Son kelimedede kanatları açılıverdi.

Nyx'in çevresindeki gölgelerin arasından bir savaş arabası belirdi ve iki vampir atı kişneyip şaha kalktı. Tanrıça, bedenindeki boşluktan şiddetle yanan yıldızlardan oluşan bir kırbaç çekiverdi. Bob'a doğru şaklattı ve ucuyla bacaklarından birinin etrafını sarmaladı. Çektiğinde ise Bob ters döndü ve yere çarptı.

“*Ben karanlığım*” diye uğuldadı ve Nico bir kara delik ona bağınyormuş gibi hissetti. “Ve ait olmadığın o dünyaya *asla* geri döneceksin.”

42

Nyx, Nico'yu sıkıştırdı.

Sadece bir an için Nico'nun görüşünde karanlık filizleniverdi. Yakınlarında bir yerde güçlü bir feryat duyuldu ve ardından Nico havada taklalar attı. Yere çarptığında parlak ışıklar gördü, bunun Nyx'ten kaçmak için tek şansı olabileceğini biliyordu. Nefes nefese toprağı tırmaladı, sonra dik oturan ve ileri geri sallanan Will'e doğru gitti.

"Will!" diye seslendi ve erkek arkadaşı ona baktı.

"Duyabiliyorum" dedi Will.

Bir gümbürtü koptu ve Will geriye döndüğünde öfkelenmiş Bob'un Nyx'le mücadele ettiğini gördü.

Nyx'in gövdesinden bir süpürge sapı çıkıyordu.

Tanrıça, sapı çekip çıkardı ve Bob'u kenara itti. "Benim canımı yakabileceğini mi düşünüyorsun seni işe yaramaz Titan?"

Bob gülümsedi.

Ve Küçük Bob arkadan sıçrayıp Nyx'in kafasını tırmalamaya başladı. Tanrıça, kaplanı çekmeye çalışırken haykırdı, atları da çığlık atarken takla atarak ve zıplayarak dışarı fırladılar.

Nico, Will'e uzandı ve erkek arkadaşının yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?"

“Duyabiliyorum” dedi tekrar ve Nico’nun arkasını işaret ederken gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Nico hızla arkasına döndü ve kendine küfretti.

Unutmuştu.

Orada, canavarların ötesinde, Nyx’in ötesinde, Nemesis’in ve Hypnos’un ötesinde bir ev vardı.

Gece’nin Malikânesi.

Nico bu mesafeden bile onu hissedebiliyordu. Ev canlıydı. Zihninin derin, gömülü ve korkmuş bir kısmına sesleniyordu.

Ve maalesef Will, sürekli hareket eden malikâne karşısında donakalmıştı. “Canlı, değil mi?”

Nico hızla ellerini Will’in gözlerine kenetledi. “Sakin bakma.”

Ancak Will onu ittirdi. “Beni istiyor.”

Nico ellerini çekti ve Will’in gözlerine derin derin baktı. “Buranın seni ele geçirmesine izin verme” dedi. “Nyx’in istediği de bu. Vazgeçmemi istiyor ama ben sana bir söz verdim Will.”

“Yapamam” dedi Will ve bedeni Nico’nun kollarında gevşedi. “Tartarus, tıpkı söylediğin gibi beni tüketti.”

“O zaman seni buradan çıkaracağız. Sana biraz ambrosia yedirelim...”

“Yalnızca bir parça kaldı, unuttun mu? Bunu kendine sakla” dedi Will bitkince. Öksürerek göğsünü tuttu. “Galiba kehanet böyle gerçekleşiyor.”

Nico, Will’i kaldırmaya çalıştı ama devasa bir bez bebek gibiydi.

“Hayır, bu şekilde olması gerekiyor” dedi Will.

“Gerekmiyor! Hiçbirimiz burada kalmıyoruz!” Nico cebine uzandı ve parayı çıkardı. “Konuşan sen değilsin. Benim tanıdığım Will Solace bu değil. Sen Apollon’un çocuğusun! *Hiçbir zaman* kolayca pes edemezsin!”

Will, Nico’nun arkasından ikisini de çağıran korkunç eve bakmaya çalıştı. Ama sonra gözlerini Nico’ya kilitledi... ve değişti.

Yavaşça kapüşonlusunun yakasına uzandı ve zincirini çıkardı. Ucunda Nico’nun kafatası yüzüğü sallanıyordu.

Will, usulca, “Bir söz verdik” dedi. “Ben... hatırlıyorum.”

Nico başıyla onayladı. "İklimiz de buradan canlı kurtulacağız."

"Evet" dedi ve sonra Will ona tekrar döndü, mavi gözbebeklerine ışık geri gelmişti.

Ve sonra: panik.

"Nico" dedi Will solgunlaşarak. "Nico, burada ölemeyiz. Ölemeyiz işte."

Nico hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Ölmeyeceğiz" dedi.

"Peki ya Bob?"

Nico, hâlâ Nyx'in hakkından gelmeye çalışan arkadaşlarına bir bakış attı. Ancak bu defa Hypnos, Nyx'in yanındaydı, elini kaldırmıştı ve Bob'u uyutmaya çalışıyordu. Bu, umduğundan çok daha zor olmalıydı, zira Hypnos'un bakışları hayal kırıklığıyla değişmişti.

Ve diğer canavarlar...

Hiçbir şey yapmıyorlardı. Nyx'in bahçesinde etrafa saçılmışlardı, kavganın gidişatını ilgiyle izliyorlardı ancak hareket etmiyorlardı. Kararmış bir ağaca yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Nemesis bile hiçbir şey yapmıyordu. Bitkin görünüyordu.

Kolay lokma gibi görünen Nico ve Will'e neden saldırmıyorlardı?

Bu işte bir bit yeniği vardı.

Nyx'in onlar için planladığı neydi?

Nico ayağa kalkarken "Will" dedi. "Will, buradan çıkmamız gerekiyor." Yerde yatan kılıcını gördü ve onu kaptı.

Nico'nun arkasından gürültülü bir kükreme yükseldi. Bob'un onlara doğru koştuğunu görünce ikisi de şok oldular.

Titan "Gitmek zorundayız!" dedi ve calico kedisi formundaki Küçük Bob, Nico'nun dibinde bitirvermişti. "Bu dikkat dağınıklığı uzun sürmeyecek!"

"Dikkat dağınıklığı mı?" dedi Nico.

Sonra kokusunu aldı.

Bir şey yanıyordu.

Nico'nun büyük korkusu, Gece'nin Malikânesi yanıyordu. Alevler evin saçaklarına sıçradı ve Nico'nun zihninde kâbus gibi

bir çığlık yükseldi. Tiz ve kulak delici bir çığlıktı; Nico bunun, temeli oluşturan yanan böceklerden geldiğini biliyordu.

Nico, Will'i ayağa kaldırırken "Bunu nasıl yaptın?" diye bağırdı.

"Ben değildim" dedi Bob nefes nefese. "Bana Apollon'un oğlunu ver!"

Nico, Will'i Bob'a teslim etti ve Titan, yarı-tanrıyı kolaylıkla omuzladı.

"Git!" diye bağırdı Titan. "Şimdi kaçmak zorundayız, yoksa asla ayrılmayacağız!"

"Az laf çok iş!" dedi Nico ve Küçük Bob hâlâ peşindeyken taş kapıya koştu. Arkasına baktığında Nyx'in bazı yardakçılarının onu sakinleştirmeye çalışırken şenlik ateşinde ağlayarak inlediğini gördü.

Diğer canavarlar da onunla birlikte çığlık attı ve bir sinosefali sürüsü köpek kulaklarını elleriyle kapadılar.

Will, sersem sersem, "Süzülüyormuşum gibi hissediyorum" dedi ve Nico'nun dikkatini tekrar kaçışlarına çevirdi.

Nico, Nyx'in ordusuna durmalarını emrettiğini duydu ama bu defa omzunun üzerinden bakmadı. Bir süre sonra karanlık girişten geçti. Kaos çukuru üzerindeki uzun yol öncekinden daha da dar görünüyordu ama bunun nedeni muhtemelen Nico'nun diğer tarafa ulaşmak ve bu yerden olabildiğince uzaklaşmak için çaresizce bu yolu hızla koşmasından kaynaklanıyordu.

Yine de yavaşlamıştı. İlerisinde, yolun sonunda ürkütücü bir parıltı vardı. Başka bir şey mi yanıyordu?

"Git!" diye bağırdı Bob arkadan. "Nico durma!"

Hayır, hayır, bir sorun vardı.

Nico yolun sonuna kadar koştu ve gördüğü şeyden kesinlikle nefret etti.

Önceki tutarsızlık nihayet mantık kazanmıştı. Nyx'in diyarım ilk bulduğunda, buraya karanlık ve yıldızsız bir ormandan geçerek tesadüfen varmıştı. İkinci seferde ise Will'le birlikte bir açıklığın ortasında olduğunu keşfetmişlerdi.

Ve şimdi Nico bir uçurumun kenarında durmuş, iki nehrin birleştiği yere bakıyordu. Biri kesinlikle Phlegeton'du ve yıldırان o parıltının kaynağıydı. Diğeri ise biliyordu ki Cocytus'tu.

Ağıt Nehri.

İki nehir Kaos çukuruna doğru aktı, sonra Nico'nun *ayak*ta durduğu yerden yaklaşık on beş metre kadar uzakta *çarpıştılar*. Ses korkunçtu: Acı ve ceza savaşıyordu, Phlegethon'un sıcaklığı, Cocytus'un buz gibi suları buluşuyor ve tıslıyordu. Uçurumun kenarına *çarpıyorlardı* ve onlar bunu yaparken Nico içlerinde *hap* solmuş ruhları duyabiliyordu. Haykınıyorlardı. Nefes alabilmek için yalvarıyorlardı. Nico'ya atlaması için işaret ediyorlardı.

Nico usulca "Hareket ediyor" dedi ve uçurumun kenarından uzaklaştı.

Bob nefes nefeseyken Will'i, Nico'nun yanına bıraktı. "Sen... ne... dedin?"

"Hareket ediyor" diye tekrarladı. "Nyx'in diyanı. Tartarus'ta hiçbir zaman aynı noktada durmaz. Bu yüzden bulması bu kadar zor!"

Beti benzi atmış Will, "Bu çok mantıklı" dedi. "Umarım bir daha asla bulmamız gerekmez."

Dördü birlikte, dehşet sessizliğiyle birleşen nehirlerle baktılar.

Bob duygusuzca, "İçine girmeliyiz" dedi.

"Oranın içine mi?" dedi Will. "Mecbur muyuz?"

Nico, "Başka seçeneğimiz var mı bilmiyorum" diye homurdandı. "Berbat olacak ama imkânsız değil."

"Bu görevde çok fazla düştük" dedi Will. "Bundan sonra hayatımın geri kalanı boyunca sağlam bir zemin üstünde olmayı isterim."

Bob, Küçük Bob'u yerden kaldırdı ve yüzünü kedinin kafasına sürttü. "Özledim seni dostum. Hazır musun?"

Küçük Bob miyavladı ve bir an için Nico'nun kalbini bir sıcaklık kapladı. Titan Bob hayattaydı ve arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmişti.

Başarmışlardı.

Ve o anda birden Nico hayır diye hatırladı, aslına bakılırsa görevi *tamamlamamışlardı*.

Nyx'in öfkeli çılgılığı etraflarındaki havayı yarı ve Tartarus gök gürültüsüyle çatırdadı.

Çukurun karşısındaki kemerli geçitten çıkan dumanı izlerken korku, Nico'nun vücudunu sarmaladı ve çok geçmeden Nyx ile savaş arabası nehirlerin üzerindeki sonsuz karanlıkta belirdi. Vampir atlar, arabayı çekerek uçuşunun kenarına indiklerinde Nyx, yok olan arabadan sorunsuz bir şekilde iniverdi. Yıldızlı kılıbacı yanında şakladı ve Nico tanrıçanın gözlerinde...

Öfkeyi gördü. Ölen yıldızların öfkesini, en karanlık gecenin öfkesini, yıkımın öfkesini.

"Bu ne *cüret!*" diye bağırdı ve sesi Tartarus'un tam da karnunun ortasında titredi. "Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Senin ne düşündüğün ya da yaptığınla ilgilenmiyorum Nyx" dedi Bob *cüretkâr* bir biçimde. "Daha fazla karışmadan gitmemize izin vereceksin."

"Evimi ateşe verdikten sonra mı?" diye şiddetle haykırdı. Bileğinin bir hareketiyle iki vampir atı öne çıktı. "Tayf, Gölge içlerinden herhangi biri bile kıpırdarsa yutun onu."

"Senin kavgan bizimle değil" dedi Bob. Sonra da Nyx'in arkasını işaret etti. "Neden çocuklarından birine aslında neler olduğunu sormuyorsun?"

Nico, Hypnos'un ve Nemesis'in yana açıldığını ve aralarından bir üçüncü kardeşin daha çıktığını gördü.

Yeniden canlanan Epiales.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma" dedi Nyx. "Gidecek yerin kalmadı. Sizi tekrar yakalayacağım ve *hepinizi* seçim yapmaya zorlayacağım!"

Nico, gerçekten ilgisiz görünmek için kalan tüm gücünü toplayarak, "Seçimlerle ilgili bütün bu konuşmalar *çok sıkıcı*" dedi. "Bunların hepsini Bob'un Titan olmayı seçmesi için mi yaptın? Vazgeç, Nyx! Asla başarılı olamayacaksın!"

"İapetos olmayı asla bırakamayacak!" diye cırladı. "Bu yeni ismi, yeni kişiliği... hepsi bir *yalan!*"

"O haklı, Nico" dedi Bob.

"Ne???" dedi Nico ve Will aynı anda.

"İlk kısım hakkında yani" dedi Bob. "Titan olmayı asla bırakmam. Bu, geçmişimin bir parçası."

Sonra Bob, yanında Küçük Bob'un hırıltısıyla beraber, *Nyx*'e doğru bir adım attı.

"Ama *Nyx*'in bilmediği şey *değişimin* mümkün olduğudur" dedi. "Çünkü o hiç değişmedi. O, sonsuzluğu, *Karanlığın Kraliçesi*, gecenin protogenos'u olarak geçirdi." Direkt ona hitap etmek için döndü. "*Farklı* bir şey olmak hiç aklıma geldi mi?"

"Neden olacakmışım ki?" diye hırladı *Nyx*. "Olduğum şekilde mükemmelim. Varoluşun tamamının bana *ihtiyacı* var. Gece olmasaydı dünya nasıl olurdu sanıyorsun?"

"O hâlde Bob'u tuzağa mı düşürdün?" diye bağırdı Nico savaşan nehirlerin kükremesine rağmen. Uçurumun kenarı, rahatlamak için pek de doğru bir yer değildi. "Sen değişmek istemiyorsun diye kimsenin de değişmemesi gerekmiyor! Bu kulağa nasıl geliyor?"

"Önüne ne tür bir engel çıkarsa çıksın bunun bir tuzak olduğunu bile bile yine de Tartarus'a gelmek kulağa nasıl geliyor peki?" diye karşılık verdi *Nyx*.

Nico'nun birden midesi altüst oldu. "Ne?"

"Sen ve erkek arkadaşın bütün yolculuğunuz boyunca bunun bir tuzak olduğunu biliyordunuz" dedi *Nyx*. "Ve yine de geldiniz. Sizi durdurmaya çalışan çocuklarımla bile savaştınız."

Ayaklarını ileriye sürürken, "Hey, bunu yapmamı bana sen söyledin!" dedi *Epiales*, uzantıları vücuduna yakınlaşmıştı.

"Sessiz ol çocuk!" diye havladı *Nyx*.

Epiales geri çekildi.

"Sen ısrar ettin, Nico," diye devam etti *Nyx*, "çünkü doğanda bu var. *Karanlığa* çekiliyorsun. Acı içindeki diğer kişilere çekiliyorsun. Bildiğin tek şey bu."

Nico korkusunu bastırdı. "Bildiğim tek şey bu değil" dedi ama kendisi bile sözlerinin ikna edici olmadığını biliyordu.

Nyx kanatlarını indirdi ve ileriye süzüldü. Nico içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı, sonra durdu. Omzunun üstünden baktı.

Uçurumun kenarı çok ama çok yakındı.

"Önümde sinerken bile," dedi *Nyx*, "haklı olduğumu biliyorsun."

Will, Nico'nun elini sıkıca tutarken, "Bana söylediklerini hatırla" dedi. "Onu veya burayı dinleme, Nico. Çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Sen çıksan bile Nico di Angelo gitmiyor" dedi Nyx. "Öyle değil mi çocuğum?"

"Ben senin çocuğun değilim" diye köpürdü Nico. "Benim anem Maria di Angelo ve o, beni ve kız kardeşimi severdi."

"Peki şimdi onlar nerede?"

Nico tokat yemişe döndü.

Ona teslim olma, diye düşündü ve sonra Will'in tekrar elini sıkı-
ğını hissetti. *Onun istediği de bu.*

Yine de Nico yanağından süzülen gözyaşını durduramadı. "Onlar öldü" dedi. "Bir süredir ölüler."

"Ve bu içini yakıyor, değil mi?"

Nyx biraz daha yaklaştı ve Bob, Nico'nun önüne bir adım attı.

"Artık değil" dedi ve dişlerini gıcırdattı. "Artık. Değil."

Ama Nyx onu görmezden geldi. Doğrudan Nico'ya hitap ederek, "Rüyaların sayesinde sana ulaştım" dedi. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Senden ne istediğimi?"

"Dinlememi" dedi Nico. "Bunu çoktan anladık zaten Nyx. Beni neden buraya gelmem için kışkırttığını biliyoruz."

Nyx kafasını salladı. "Sadece bunu söylememiştim."

Sonra Will'e baktı.

Will, Nico'nun yanında dimdik durdu. "O neden bahsediyor?"

Nico unutmuştu. *Hiç kimseye* bu kısımdan bahsetmemişti. Çok önemsiz bir ayrıntı gibi duruyordu.

Göreve çıkmadan önceki gece gördüğü rüyadaki sözleri –Will'in suretindeki Cupid'in ağzından çıkan sözlerin aynısını– tekrarladı.

"Zamanı geldiğinde bana gerçeği söyle."

"Ee, Nico?" dedi Nyx gülümseyerek. "Ona gerçeği ne zaman söyleyeceksin? Ona her şeyden şüphe ettiğini ne zaman söyleyeceksin?"

Nico'nun kalbine korku saplandı. "Ne?!"

"Nico, o ne demek istiyor?" diye sordu Will telaşla.

"Bilmiyorum!" dedi.

"Evet, biliyorsun" dedi Nyx pis bir sesle. "Kalbinde, ne hissettiğini biliyorsun. Yukarıdaki dünyaya ait olmadığını biliyorsun. Hiçbir zaman ait olmayacaksın."

Nico'nun önünde hâlâ dimdik duran Bob, "Tıpkı bana yaptığın gibi senin de kafanı karıştırmaya çalışıyor" dedi. "Başka bir karar vermem için bana da işkence etmeyi denedi. Ama başaramadı Nico. Neden biliyor musun?"

Nico, nabızı yükselirken, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü dinleyeceğimi bildiğim birine seslendim" dedi ve Küçük Bob'un başını okşamak için uzandı. "Küçük Bob'a, bir gün bir çocuğun buraya ineceğini ve beni arayacağını, onun seni bana yönlendireceğini söyledim. Senin beni duyacağını biliyordum."

Küçük Bob miyavladı, sonra fırlayıp Bob'un üniformasının koluna tırmandı ve omzuna oturdu.

"Yaşadığım sürece," dedi Bob, "senin için savaşacağım, Nico di Angelo. Nyx seni asla alamayacak."

Nyx esnedi ve ardından üç çocuğuna da bir bakış attı. "Çok dokunaklı, değil mi?" dedi. "Başlattığım şeyi değiştirebileceklerini sanıyorlar."

"Beyhude görünüyor" dedi Hypnos. "Hepsini uyutayım mı?"

Nyx kafasını salladı. "Hayır, son parça için uyanık olmaları gerekiyor."

"Onlara güzel bir kâbus yaşatabilirim" dedi Epiales.

Nyx inledi. "Hayır dedim, Epiales."

İblis yüzünü buruşturdu ve bu defa Nemesis'in arkasına saklanarak sinsice sıvıştı.

Nico, onun yüzünü inceledi ama hiçbir ifade göremedi. Nemesis ona daha önce yardım etmişti. Neden şimdi hiçbir şey yapmıyordu?

"Vazgeç artık, Nyx" dedi Will. "Sen ve çocukların bizi asla durduramayacaksınız!"

"Belki de durduramayız" dedi Karanlığın Kraliçesi ve geriye doğru süzülürken elbisesi etrafında uçtu. Arabası geri döndü ve

iki dizgin belirdi ve Tayf ile Gölge'nin boyunlarına dolandı. "Ama önce Nico'nun çocukları durdurabilir."

Nico'nun dünyası dönmüştü. "Az önce ne dedin?"

"Ben anneleriyim" dedi Nyx. "Duymadın mı? İstedğim her şeyden iblisler yaratabilirim."

Onları daha görmeden evvel hissetmişti Nico. Bu, Orpheus Kapısı'nın önündeki merdivenlerde ve de Erebos'a bakan ovalarda hissettiği duygunun aynısıydı. Acheron'dan aşağı doğru ilerledikleri sırada taş kayalıkların üstündeki geçidi hatırladı, Will ayakta uyurken tüm gözler üzerindeydi.

Nyx'in savaş arabasının arkasından gölgeler beliriverdi ve Nico onları tekrar gördü.

O gözleri.

Parlıyorlardı.

O kadar çok vardı ki. On? Yirmi? Emin olamıyordu. İlk başta küçük karalamalar ve siyahlıklar gibi görünüyorlardı, sanki biri siyah boyalı bir fırçayı alıp tuvale sürmüştü gibi. Ama onlar yaklaştıkça Nico kollar gördü. Bacaklar. Dikenler. Bazılarının sırtında yumru- lar vardı, bir tanesinin ağzının kenarlarından çıkan azı dişleri vardı, bir başkasının kafasından boynuza benzer şeyler çıkıyordu ve vücudu su samurununki gibi uzun ve kaygandı.

Sarsak, kararsız hareketlerle yaklaştılar, Nico'nun yanına git- mekte tereddüt ediyorlardı; Nico dizlerinin güçsüzleştiğini ve midesinin ağrıdığını hissediyordu. Yanında Will'in ona neler oldu- ğunu sorduğunu duyabiliyordu ama gölge yaratıklar birbirlerine saldırırken, itişip dururken, hırlarken Nico cevap verememiş, diz- lerinin üstüne çökmekten başka bir şey yapamamıştı ve Nyx sanki hepsinin üzerinde yükseliverdi.

"Nico," dedi Nyx, "artık çocuklarınızla tanışmalısın."

43

Will, "Gerçekten ne olduğunu anlamıyorum" dedi ve Nico'nun önünde diz çöktü. "Bunlar ne? Nyx bütün bu 'çocuklar' muhabbetinde ciddi değil, değil mi?"

Nico titredi. *Bu gerçek olamaz.*

Ama öyleydi.

Bob süpürgesini kaldırdı. "Onu göz açıp kapayıncaya kadar yok edebilirim" dedi. "Söylemen yeter, Nico!"

Ama Hades'in oğlunun elleri havada hızla doğruldu. "Hayır!" diye ağladı. "Yapamazsın!"

"Neden ki?" dedi Will, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Nico, gitmek zorundayız."

"Ne olduklarını biliyorsun, değil mi?" diye sordu Nyx usulca ve bakışlarını ayaklarının dibindeki bebek iblislere çevirdi.

Nico tanrıçanın yüzüne baktı.

Tam o anda bir anı, Nico'nun zihninde belirdi. Hiçbir bağlam, hiçbir detay yoktu... Sadece içinden bir ses bunu daha önce görmüş olduğunu söylüyordu: Maria di Angelo çok daha gençken ona ay-nen böyle bakıyordu.

"Kakodemonlar" dedi Nico.

"Kaktüs ne?" dedi Will.

"Sana onlardan bahsetmiştim" dedi Nico. "Bunlar Nyx'in yarattığı şeyler: kakodemonlar."

"Aa, doğru" dedi Will. "Nyx'in çocukları. Olumsuz duyguların ve hislerin kişileştirilmesi."

Nico, Nyx'in diğer çocuklarına bir bakış attı.

Herhangi birini ânında uyutabilen Hypnos.

Hem Nico'nun hem Will'in zihnini en korkunç anılarla dolduran Epiales.

İntikama takıntılı Nemesis.

Ve şimdi...

"Nyx daha fazlasını yapmış" dedi Nico.

"Bunu görebiliyorum" dedi Will.

"Benim üzerimden."

Will'in ağzı açık kaldı. "Pardon, ne?"

"Sana söylemesem de biliyordun" dedi Nyx. Yere, boyu Nico'dan biraz daha uzun kalana kadar alçaldı. "Tam olarak ne olduklarını biliyordun."

Nico, Nyx'i sanki bir geçit törenine liderlik ediyormuş gibi takip eden kakodemonlara daha iyi bakmak için Bob'un itirazlarını aşarak öne çıktı.

"Senin her korkunç ve karanlık tarafından bir tane yaptım" dedi, sonra da en yakındakine, başında boğumlu boynuzları olana doğru başını salladı. "Durma. Çocuklarınla tanış."

"Nico, *yapma*" diye yalvardı Will. "Sadece gidelim, olur mu?"

"Hayır" dedi Nico. "Hayır, onları terk edemem."

Elini uzattı.

Boynuzlu kakodemon ileriye sıçradı, gözbebeeksiz bakışları parlıyordu. Burnunu Nico'nun avcuna bastırdı ve Nico'yu kokladı.

Ve Nico'nun zihninde anılar canlandı:

Melez Kampı. Yemek gazinosu. Percy. "Bunu senin almanı istedi."

Kampın dışındaki ormanlar. Midesindeki çukur. Jason...

Nico aniden geriye çekildi ve kışının üstüne düştü. Kakodemon hızla uzaklaştı.

Gözleri yaşlı bir şekilde Nyx'e baktı. "Ne yaptın sen?"

"Sana görtüler gönderdim" dedi Nyx. "Bob'un ulaşamayacağı kişiğin sen olduğunu anlar anlamaz, benim de seninle ilgilenmek için... ve gerçek doğanızı kabul etmeniz konusunda size yardımcı olmak için bir şansım olduğunu biliyordum."

Başka bir kakodemon yaklaştı; bunun kiklop gibi tek gözü, kurt gibi pençeleri vardı. Nico'nun parmaklarını yaladı.

Kavanozun kapağı. Nar taneleri. Yalnızlık.

"En kötü anılarının çağrısına karşı koyamayacağını biliyordum. Sen busun, Nico di Angelo. Sen travmadan oluşan bir yarı-tannın. Senin ruhun karanlığın ta kendisi."

Üçüncü bir kakodemon –azı dişleri olan– atıldı ve Nico'nun ayaklarına indi. Başını Nico'nun bacağına sürttü.

Annabeth'e gülümseyen Percy. Paolo'nun iri kol kaslarına uzun uzun bakan Will.

Nyx, "Buraya attığın her adımda teorimin doğru olduğunu kanıtladın" diye böbürlendi. "Yeraltı Dünyası'na ikinci girdiğin anda yeni çocuklarımız doğdu."

Nyx eğildi ve kakodemonlara dokunurken her birini isimlendirdi.

"Keder" dedi, eliyle boynuzlu iblisi şereflendiriyordu.

"Kusur." Bunun örümcek gibi bacakları vardı ve dokunuşu Nico'nun Percy'ye saldırması gibi veya Octavian'ın ölmesine izin vermesi gibi görüntüleri canlandırıyordu.

Hüzün, ona Maria'yı, Bianca'yı, Lotus Oteli'ni ve Melez Kampı'nu çevreleyen ormandaki yalnız gecelerini gösteren şekilsiz bir damlaydı.

Azı dişleri olan Haset'ti ve Nico'ya başkalarının hayatına ne kadar sık gıpta ile baktığını hatırlatıyordu.

"Tecrit." Tek gözü parlayan kakodemon, Nico'yu kavanoza geri gönderdi.

"Utanç." İğne gibi keskin dişleri ve pençeleri olan kedi benzeri bir kakodemon bacağını kaşıdı ve Nico'nun aklına...

Cupid geldi. Cupid ve Jason.

Daha başkaları da vardı ama Nico daha fazlasına dayanamıyordu artık. İçinde bir öfke yükseldi. Ya da utanç mıydı? Utançlı cün-

kü, her bir travması –hiç abartısız– herkesin görebileceği şekilde teşhir edilmişti. Suçluluktan belki de... Belki de Nyx haklı mıydı? Ya da belki...

Belki de öfkesi, Nyx'in her şeyi yanlış anlamasından kaynaklanıyordu.

Nico ellerini uçurumun kenarına bastırdı ve yer gümbürdedi. Arkasından kayaların düştüğünü ve aşağıda çarpışan nehirlerle sızradığını duydu.

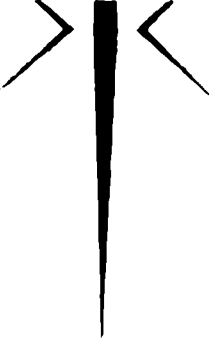
"Kabul et!" diye emretti Nyx. "Karanlığı tercih ettiğini kabul et. Acı çekmeyi kabul ettiğini. *Doğru* olduğunu biliyorsun! Senin çocukların bunu kanıtladı! Doğanı inkâr etmeyi bırak!"

"Hayır" dedi Nico basitçe ve duygusuzca.

Ayağa kalktı. Yer titredi. Taştaki çatlaktan kemikli bir el dışarı fırladı.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok" dedi.

Sonra kılıcını çekti ve Nyx'e saldırdı.

44

Nyx, Nico'nun iblislerini gün yüzüne çıkartırken Will de bunu izliyor ve şüphelerinin doğru çıkmamasını diliyordu.

Orpheus Kapısı'ndan inen merdivenlerde bir şeyler duyduğunu hatırladı ama Nico gibi o da aşırı aktif (ve açıkçası dehşete düşmüş) hayal gücünün çılgına döndüğüne kendini inandırmıştı. Fakat şimdi erkek arkadaşına yaklaşan minik iblis sürüsüne bakan Will'in tüm zihni ona bağıırıyordu adeta.

Bu çok yanlış geliyordu. Sanki görmemesi gereken bir şey gibiydi. Nyx'in, Nico'ya yaptığı şeyler korkunçtu! Herkesin geçmişinde iblisleri ve travmatik olaylar olurdu, ama *bu*?

Nyx bunları gerçekleştirmişti.

Onları *canlandırmıştı*.

Ve şimdi Nico'nun tüm bunları kendisine saklama şansı bile yoktu artık.

Ama Will ne *yapması* gerektiğini bilmiyordu. Nyx'e mi saldırı saydı? Nico'yu tuttuğu gibi aşağıdaki kükreyen nehirlerle mi atlasalardı? Genelde strateji konusunda oldukça iyiydi ama burada kendini tamamen yabancı hissediyordu.

"Kabul et" dedi Nyx. "Karanlığı tercih ettiğini kabul et. Acı çekmeyi tercih ediyorsun. Bunun doğru olduğunu biliyorsun! Kendi öz çocukların bunun bir kanıtı! Doğarı reddetmekten vazgeç!"

Will, Nico'ya baktı ve erkek arkadaşının yüzünün yatışmasını izledi.

Bu ifadeyi biliyordu.

Ve Nico'nun ne yapmak üzere olduğunu da.

Geri çekildi ve Nico, Nyx'e "Hayır" dediğinde Will, zeminde beliren ve yayılmaya başlayan çatlakları fark etti.

Nico, ölüleri canlandırmak üzereydi.

Will'in bu görüntüden her zaman rahatsız olan bir yanı vardı ama o anda kakodemonlar dağılırken büyük bir gurur hissediyordu.

Nico, Nyx'in manipülasyonunu reddediyordu.

Onunla savaşıyordu.

"Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yok" dedi Nico.

Will'in erkek arkadaşı parlak kılıcını hızlı bir hareketle çekti ve Will bir şey yapamadan Nico saldırdı.

Kılıcını Gölge'nin önüne salladı ve at şok içinde şaha kalktı. Bu olurken Nyx'in vampir atının altındaki zemin yarıldı ve ölümler öfkeyle dışarı fırladı.

"Nico'nun savaşı beni hareketlendiriyor!" dedi Bob açık avucunu göğsüne bastırarak. "Gel Apollon'un oğlu! Nyx'i yerle bir edelim!"

Will kimseyi, özellikle de artık annelerini Nico'ya karşı savunmak yerine arkalarına yaslanıp ondan uzaklaşan Nyx'in çocuklarını yerle bir etmek konusunda emin değildi. Ama Bob'un çılgın atmasını, süpürgesini havaya kaldırmasını, kedisinin kılıç dişli bir kaplana dönüşmesini izlerken Will de hareketlenmişti.

Apollon'un oğluydu.

Yeraltı Dünyası'nda güneş olmadan hayatta kalmıştı.

Tartarus'a yolculuk etmiş yegâne dört yarı-tanrıdan biriydi.

Ve şimdi Nico di Angelo, âşık olduğu çocuk, ölümlü dünyaya geri dönmek için savaşıyordu.

Bir anda Will'in aklına düşünceler akın etti: Nico, Hades'in çocuğu olarak doğmuş olabilirdi. Anlatılamaz miktarda acı ve üzüntü çekmiş de olabilirdi. Karanlıktayken evindeydi.

Ancak bu, onun alternatifi seçemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Will bunu kesinlikle biliyordu çünkü Nico, Nyx'le savaşıırken, Nyx'in dumanlı dallarından kaçıp vücudunu haşat ederken parlak bir şekilde yanıyordu. Değer verdiği kişiler için savaşıırken galaksiyi yakabilecek bir gaddarlık, bir güç ve öfke vardı.

Ve şimdi bunu kendisi adına savaşmak için kullanıyordu.

Hayatın en karanlık anlarında bile, hâlâ... ışık vardı.

Persephone'nin bahçesindeki bitkiler gibi. Menoitios'un Geryon'a olan aşkı gibi. Trogloditlerin hünerleri ve sadakatleri gibi.

Ve Nico di Angelo'dan daha parlak başka bir ışık yoktu.

Ama Will'in kendisi ne yapabilirdi ki? Silahı yoktu; ok ve yayda iyi değildi; içinde tek bir güç kırıntısı bile kalmamış gibi hissediyordu.

Eh, belki de yeni alternatifler düşünmesi gerekiyordu.

Belki de içindeki karanlığı bulma sırası ondaydı.

Will, Nyx'e öylesine yüksek sesle ve dehşetle bağırdı ki, Nyx gerçekten de başını ona çevirdi ve Nico'nun kakodemonları bir kez daha korkuyla kaçışıp gölgelere sığındılar.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Will.

Ve sonra koştu.

Gerçek bir planı yoktu. Yalnızca öfke doluydu.

Will bu öfkenin onu körüklemesine izin verdi ve karanlığı bulmak için kendi içine döndü. Yalnızlık ne demek bilirdi, tıpkı annesi konser verirken bir kulübün arkasında durduğu gecelerdeki gibi. Korkuyu deneyimlemişti. Kıskançlığı hissetmişti.

Tanrı Apollon'un çocuğuydu ve yüzeye çıkan tüm bu duygularla Will, babasının gücünden yararlanarak hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Düşmanına saman nezlesi bahşetti.

Nyx şiddetli bir şekilde hapsirmaya başladı ve kendine saldırdı. Çok geçmeden içinden bir çeşit mukus akmaya başladı; yani Nyx'in burnu yoktu ama sıvı, bir yerden çıkıyordu işte.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı, sonra tekrar hapsirdi ve daha fazla sümük saçtı.

"İğrenç" dedi Will. "Hapşırırken boşluğunu kapa lütfen."

Nyx hurladı ve emretti: "Evlatlarım, *saldırın!*"

Will, Nyx'e asla ulaşamadı.

İlk kakodemon –Will hangisi olduğunu göremiyordu– sağ bacağına çarptı ve bu da Will'i havaya uçurdu. Yere kapaklandı, hava ciğerlerini terk ederken görüş alanında yıldızlar patladı. Ama çok geçmeden başka bir kakodemon ortaya çıktı, devasa dişlere sahipti ve Will'in göğsüne atlayıp yüzünü ısırıldı. Will, hayvanın onu ısır-maması için elinden geleni yaptı ama hepsi üst üste geliyorlardı. Üzerine çullanıp kapüşonlusunu parçaladılar ve sonunda içlerinden biri çenesini Will'in sol eline kenetledi.

Isırılan noktadan kan yüzeye çıktığı sırada bağırdı ve kakodemon'u fırlattı.

Tek görebildiği vücutlarının karanlığıydı.

Tek duyabildiği Nyx'in kahkahasıydı

Bu kadardı. Başarısız olmuştu. Her şeyde başarısız olmuştu. Tam da...

"DURUN!"

45

Nico işe yarayıp yaramayacağından emin değildi ama Nyx'in dediği bir şeyler ona bu fikri vermişti.

Kendi öz çocukların bunun bir kanıtı.

Eğer Nyx yarattığı kakodemonlara emir verebilseydi...

Nico'nun denemesi gerekiyordu.

Nico boştaki elini Will'e ve onu çevreleyen kakodemonlara doğru kaldırdı, sonra da emrini verdi.

"DURUN!"

Tek bir tereddüt eden bile olmamıştı. Ânında her bir kakodemon donakalmıştı. Sonrasında da arkalarına, Nico'ya doğru döndüler.

Nyx kükredi. "Hayır!" diye bağırdı. "Yarı-tanrıya saldırın! Şimdi!"

Kakodemonlar Nyx ve Nico arasında dönüp durdular.

Sonrasında Will'in tepesinden inip dosdoğru erkek arkadaşına doğru koştular.

Will, kanayan elini göğsüne bastırdı. "Nico" dedi. "Sen... Bu... Ah, Apollon aşkına, buna inanamıyorum."

Kakodemonlar Nico'ya bembeyaz gözleri açık, bir sonraki emrini bekler halde baktılar.

Will'in ayağa kalkmasına yardım ettiği sırada, "Sana itaat ediyorlar" dedi Bob hayranlıkla.

“Öyleler” dedi Nico ve kakodemonları inceledi. Hepsi birbirinden ufak da olsa farklıydı. Nyx’in dönüp duran karanlık elbisesinden oluşmuş gibi gözükseler de her biri *eşsizdi*.

Essiz ve... Nico'nun.

Nico ayaga kalktı.

Nyx'le yüz yüze geldi.

Kelimeler ezberinden, ağzından dökülüverdi.

"Git ve adını haykıran kişiyi bul,

Kalmayı reddettiği için çok acı çeken ve umutsuzluğa kapılan kişiyi;

Arkanda eşit değerde bir şey bırak,

Ya da kimsenin bulamayacağı bedenini ve ruhunu."

“Senin aptal şiirin umurumda değil çocuk!” diye tısladı Nyx. “Önümde diz çök ve haklı olduğumu kabul et. Çok mecbur kalırsam seni İapetos’la aynı hapishaneye tıkarım!”

“Hayır, tıkamazsın” dedi Nico. “Bu bir görev ve sen de bu görevi kendi yöntemimle tamamlayacağımı düşünmedin.”

"Görev mi?" Nyx'in etrafındaki hava sıcaklığı birden düştü.
"Ben görev vermem. Bu bir tuzaktı! Doğrudan içine düştün!"

"Evet ve bu da benim tercihimdi" dedi Nico. "Bob benim arkadaşımı ve onu kurtarmaktan asla vazgeçmezdim!"

Will, Nico'nun yanına doğru aksayarak ilerledi ve Nico'nun eli-
ni tuttu.

"Will de her zaman benimle gelecekti."

Ve sonra Bob'un o güzel yüzüne bakıp gülümsedi.

"Ve görevimiz için üçüncü birini bulacaktık."

Küçük Bob miyavladı.

"Tamam, dört olsun" dedi Nico.

"Hayalet kediler, görevden sayılıyor mu?" diye sordu Will.

“Bilmem. Bence Küçük Bob bir görevin parçası olan ilk kedi olabilir.”

"Zıroayı kesin!" diye haykırdı Nyx. "Çocuklarım, saldırın!"

Kakodemonlar Nico'nun ayağının dibinde sabit durdular.

Tıpkı Nyx'in diğer çocukları gibi.

"Hayır" dedi Nemesis tırnaklarını motorcu ceketine ~~ısırtarak~~.

"Yok kalsın" dedi Epiales başını sallayarak.

Hypnos esnedi. "Ben pek bir mantık göremiyorum."

Nyx, kırbacını etrafında savurdu ve Nemesis'e şaklattı. "Sen intikam tanrıçasısın çocuğum! Benim intikamımı almayacak mısın?"

Nemesis omuz silkti. "Bundan daha fazlası olduğumu umuyorsun anne."

"Hayır, değilsin!"

Nemesis kırmızı deri ceketinin fermuarını açtı ve yere düşürme izin verdi. Bunu yaptığı sırada gözleri alevlendi ve ~~değişmeye başladı~~ Saniyeler içinde Zeus'un birebir kopyası Nyx'in üzerinde yükseldi.

"Aynı zamanda *denge*nin tanrıçasıyım Nyx! O olmadan intikam da olmaz."

Nemesis elini kaldırdı ve gölgelerin içinden kendi kırbacını çekip çıkardı.

"Hangi denge, bir Titan'ı hapsetmekle sağlanır?"

Kırbacını şaklattı ve Nyx gerçekten de kaçındı.

"Nico'yu burada kalmaya zorlayarak nasıl bir *denge* korumuyor? Onun en derin, en karanlık korkularını ve travmalarını alıp onlara hayat vermeniz ne kadar adil?"

Nyx kekeledi ama yine de konuşamadı.

Nemesis orijinal formuna döndü ve yere tükürdü. "Ben emir verilecek biri değilim" dedi. "Yalnızca bana ihtiyacı olanlara yardım ederim, senin ise kesinlikle ihtiyacın yok."

"Hypnos!" diye bağırdı Nyx. "Hepsini uyut! Ve sen Epiales, hepsini kâbuslarla lanetle!"

Küçük tanrı ve iblis birbirlerine hızlıca baktılar.

"Eehh iyiyim ben" dedi Hypnos. "Bunun nasıl yardımı olacağını anlamıyorum."

"Bana karşı mı koyuyorsun?" Epiales'e öfkeyle parladı. "Ya sen, sen ne diyeceksin?"

"En azından yarı-tanrılar yeteneklerimi takdir ediyor" dedi, sonra da Nyx'e arkasını döndü.

"Aaaaaaahhhhhh!" diye bağırdı Nyx, tekrar Nico'yla yüz yüze

gelmek için döndü. "Onlara ihtiyacım yok. Seçim yapmanı ben sağlayacağım Nico!"

"Hayır, yapmayacaksın anne."

Nemesis kurbacını şaklattı ve Nyx'in belini kavradı. Nyx bağıırırken Hypnos da ileri çıktı.

"Beni sadece silah olarak kullanıyorsun" dedi. "Bir araç. Nele-re kadir olduğumu göremiyorsun." Başını salladı. "Başka bir şey olmama izin vermiyorsun! Zaten bu yüzden malikâneni yaktığımı bile fark etmedin."

Hypnos, annesi öfkeyle çığlık atarken sağ elini annesinin yüzünün önünde kaldırdı ve sonra...

Nyx yavaşladı.

Gözleri açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı.

"Bana ne yapıyorsun?" dedi Nyx. "Ben gecenin tanrıçasıyım! Beni dizginleyemezsin."

Epiales annesinin yanına doğru kaydı, uzantıları vücudundan dışarı yayıldı.

"Yenemeyiz biliyoruz" dedi iblis. "Ama en azından yarı-tanrılara ve Titan'a zaman kazandırabiliriz."

"Hayı-ı-ı-r!" diye bağırdı Nyx ama sözcük sanki ağzı katranla dolmuş gibi ağır ağır dökülüverdi.

Epiales, Nico'ya baktı. "Gerçeği fark etmemize yardımcı olduğunuz için teşekkürler."

"Seni yakalayacağım Nico" dedi boğuk bir sesle. "Seni seçmeye zorlayacağım."

"Beni yanlış anlamışsın Nyx" dedi Nico ona yaklaşarak. "Karanlığı seçmem gerektiğini söyleyip duruyorsun ama zaten seçtim. Geçmişimden korkmuyorum artık. Ve bunu fark etmemi sağladın. Bana olanlardan asla kaçamayacağım. Bununla yaşamayı öğrenebilirim."

Will o kadar gurur duyuyordu ki sanki bir güneş patlaması gibi patlayacakmış gibi hissetti.

Nico tanrıçaya başını salladı. "Karanlığımın beni kontrol etmesini istiyorsun, tıpkı kontrol edebileceğini düşündüğün şeylerim gibi... şeylerim..."

İnledi. Evet, bu kelime bir dert olacaktı.

"Benim... kakodemonlarım."

Will, Nico'nun yanına yaklaşırken iç çekti. "Ağzına fena takıldı, değil mi?"

"Bence tatlı" dedi Bob. "Küçük Bob gibi."

Kedi ânında miyavladı.

Nico, Nyx'e, "İşte kehaneti bu şekilde yerine getiriyorum" dedi. "Sürekli kendi iblislerimle savaşmaya çalışmaktan yoruldum. Ve şimdi bana cevabımı verdin."

Arkasını döndü ve kakodemon sürüsü bir sonraki komutlarını bekleyerek Nico'ya doğru koştu.

"Her şeyden önce" dedi diz çökerek. "Size kakodemon deyip duramam. Berbat. Aynı zamanda da bana hatırlattığınız şeyin ismini de veremem size."

Boynuzlu kakodemon Nico'ya öttü, sonra başını yere eğdi.

"O zaman, yeni bir isim bulalım..." diye devam etti. "Size acaba şey mi desem... benim Çokotoplarım?"

"Çokotoplar mı?" dedi Bob.

"Oldukça lezzetlidirler" dedi Will ve elini Nico'nun omzuna koydu. "Ve mükemmel bir isim seçimi."

Nico ilk başta geri çekilen boynuzlu Çokotop'a eğildi. Sonunda iblis yerinde durdu ve Nico'nun ona dokunmasına izin verdi.

Bu... garipti. Çok garip bir histi. Yumuşaktı ama herhangi bir madde gibi değildi. Hatta sanki Nico bir dumanı *seviyor* gibiydi. Ve ardından zihninde görüntüler uçuşmaya başladı.

Jason Grace, öldü. Leo, öldü. Bianca, öldü.

Keder Çokotop'u usulca uludu.

"Eşit değerde bir şeyi ardında bırakmam gerekiyor" dedi Nico. "Ve sanırım iblislerimi geride bırakmanın vakti geldi. O yüzden sizleri kontrol etmeyeceğim Çokotoplar. Size emirler yağdırmayacağım. Nyx size hayat bahsetti ve ben de o hayatı size geri veriyorum. Kendi kararlarınızı kendiniz verebilirsiniz artık."

Çokotoplar birbirlerine bakarken ciyaklayıp hırladılar.

"Korkutucu olduğumu biliyorum" diye devam etti Nico. "Dünyadaki en korkutucu şey, kendi kararlarımızı kendimiz vermek zo-

runda olmamızdır. Ama bu seçeneği olmayan bir hayatı hak etmiyorsunuz, o yüzden... sizi özgür bırakıyorum."

Dişleri ve iğne gibi pençeleri olan Çokotop yaklaştı ve Nico onun kulağının arkasını kaşıdı.

Cupid'le yüz yüzeydi ve yüzü utançtan yanıyordu.

Nyx yüksek sesle inledi. "Seni... seni yakalayacağım Nico di Angelo" dedi boğuk bir sesle.

"Git" dedi Nemesis kırbacını sıkıca tutarak. "Bizden kurtulması an meselesi."

Nico üç Nyx çocuğuna da baş salladı ve durdu. Gözleri yaşlarla kızarmış olan Will'e ve burnunu çeken Bob'a baktı.

"Dramatikleşmeyin" dedi Nico gözlerini devirerek. "Hadi gidelim."

Dördü birlikte uçurumun kıyısına ilerlediler ve korku Nico'yu bir kez daha sarmaladı. Hâlâ çok ama çok yukarıdaldı.

"Atlamamız gerektiğini unutmuştum" dedi Will. "En azından Acheron bizi biraz olsun iyileştirir, değil mi?"

"Burada olmaz" dedi Bob başını sallayarak. "Cocytus çok güçlü. Umutsuzluk nehri."

"İyileşebilirsin" dedi Nico, "ama bir daha hareket edemezsin. Çaresizlik çok ağır hale gelir."

Nyx tekrar, bu sefer çok daha yüksek bir sesle, inledi. Nico onun çırpman formuna baktı ve Hypnos ile Epiales'in iki katına çıktığını gördü.

"Gidin!" diye bağırdı Nemesis.

Nico aşağıdaki nehirlerle baktı. "Nasıl yapacağız bunu?"

"Aynen böyle" dedi Bob ve Nico ya da Will daha itiraz bile edemeden hepsini yakalayıp göğsünde birleştirdi. Bir saniye sonra uçurumdan atladı ve Nico en, en, en aşağı düşüp Acheron ile Cocytus'un ortak sularına çarparken çığlık atmadan edemedi.

Akıntı, üzerlerine yüklendi. Nico aynı anda pek çok şeyi hissetti: Tenindeki soğuk, buzlu su; ölülerin, varoluşun artık bir anlamı olmadığına inananların çığlıkları ve ağıtları; umutsuzluk; keder; baskıcı, her şeyi kapsayan üzüntü; umutsuz yaşama arzusu; bunun bir son olduğu, nihayet sonunun geldiği korkusu.

Nico yeniden yüzeye çıktığında nefes nefese kalmıştı; çok geçmeden dev bir buz küpüne dönüşmüş gibi baştan aşağı üşüdüğünü hissetti. Her ne kadar tam olarak sığmasa da Bob, Nico'yu tek omzuna aldı. Nico dişleri takırdarken Will'in Bob'un sol omzunda titrediğini gördü. Küçük Bob öfkeyle Titan arkadaşının kafasına yapıştı.

"B-b-b-unu s-s-akın t-t-ekrar y-y-y-apmayalım!" diye kekeledi Will.

Bob, "Durun" dedi ve ufak bir hıçkırık yükseldi. "Bu işin zor kısmı."

Hızla akan bir nehirde dimdik duruyordu ve ardından...

Yürümeye başladı.

Adımları kesişen nehlere çarpıyor ve sanki akıntılar onu engellemeye çalışıyormuş gibi sık sık homurdanıp duruyordu. Nico şaşkınlık içindeydi çünkü su sürekli olarak Bob'a eziyet ediyor, ona uzun hayatı boyunca yaptığı her şeyi hatırlatıyordu. Ancak Titan durmuyordu. Kendine ivme kazandırmak için hafifçe öne doğru eğilerek ilerlemeye devam etti.

Bob, her adımında sistemli ve kesin bir şekilde uzaktaki kıyıya doğru ilerledi. Aşırı odaklıydı, yüzünden yaşlar akıyordu. Yoksa ter miydi? Her ikisi birdendi muhtemelen. Bu yüzden Nico eğildi ve Bob'u şakağından öptü.

"Seni seviyoruz Bob" dedi. "Nehir sana her ne söylüyorsa... onunla savaş."

Bob gülümsedi. "Teşekkürler Nico" dedi. "Ama yardımına ihtiyacım yok. Kendimi bugün feda etmeyeceğim. Tartarus'u *terk* etmek ve asla geri dönmek istiyorum."

Bunun üzerine bir kahkaha attı ve akıntılar yürüdüğü yönde dimdik ilerledi. "Özgürüm!" diye bağırdı. "Özgürüm!"

Will de kıkırdıyordu ve bu bulaşıcı bir şeydi. Nico o âna kadar erkek arkadaşının gülüşünü ne kadar özlediğini fark etmemişti bile.

Birçok şeyi özlemişti.

Bob sonunda sağ ayağını nehirlerden çıkarıp kıyıya adım attı. Neredeyse düşecekti ama son saniyede dengesini sağladı ve diğer

bacağını da sudan çekti. Titan sevinçle bağırdı ve yarı-tanrıları hızla yere bıraktı. Ancak başarısı kısa sürmüştü.

Çünkü nefes nefese kalan Nemesis, tam da Nico'nun önünde duruyordu.

Neredeyse ödü patlamıştı. "Şöyle yapma ya!" dedi. "En azından bir uyar!"

"Vakit yok" dedi göğsü yükselip inerken. "Artık serbest. Gitmeniz gerek."

Nemesis elini nehrin yukarısına doğru kaldırdı ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Taykokinezi gücüne sahibim."

"Tyson piyezi mi?" dedi Will.

Nemesis ona bir bakış attı. "Birilerinin şansını değiştirme yeteneği."

"Bu donuk piyezden daha mantıklıymış" dedi Will sırtarak.

"Hepinizin ihtiyacı olacak" dedi Nemesis. "Buradan çıkmak... O kadar da hoş olmayacak. Acheron... Yeraltı Dünyası'na çıkana kadar Acheron'da gitmeniz gerekecek."

"Biliyoruz" dedi Nico. "Ama nasıl?"

Nico, bir kayığın akıntıya karşı dönerek yükselmesine çok şaşırdı.

Gorgyra'nın beyaz kayığı.

"Bana bir söz ver," dedi Nemesis yüzünden terler akarak. Küçük bir tanrıya göre *berbat* görünüyordu ve bu da Nico'ya Tartarus'ta daha fazla zaman geçiremeyeceğini hatırlatmıştı. "Buraya bir daha gelmeyeceğine bana söz ver."

"Ah, buna Styx üzerine yemin etmeye hazırım" dedi Will.

Nico, "Merak etme" dedi. "Tartarus'a iki kez seyahat etmek yeter de artar bile."

Nemesis'in dudağı kıvrıldı. "Sadece öyle... Eh, bir dahaki sefere diye bir şey olursa şans sende yana olmayacak."

Ve sonra, tıpkı Nico'nun gölge yolculuğunda yaptığı gibi, kendini karanlığa kattı.

Bob uzanıp Gorgyra'nın kayığının baş kısmını yakaladı. "Bu nereden geldi?"

“Uzun hikâye!” dedi Nico. “Ama artık binmemiz lazım.”

İlk önce Will tırmandı, sonrasında Bob ve Küçük Bob bindi. Titan, dar kanonun içine sığabilmek için küçülüverdi. En son Nico, gövdenin üzerinden atladı. Bob onları kıyıda uzaklaştırmak için süpürgesinin sapını kullandı ve kayak hızla nehir boyunca sürüklenmeye başladı.

“Başardık mı?” dedi Will, tahtadan oturaklardan birine çökerek. “Ondan kaçabildik mi gerçekten?”

Konuşmasını bitirir bitirmez Nyx’in çığlığı Tartarus’u parçaladı.

Nico arkasını döndü ve üstlerindeki uçurumun kenarına baktı. Dumanlı bir dal yan tarafa doğru kıvrılarak uzanıyordu. Ve bir başka tanesi daha. Sonra Nyx’in geri kalanı da havaya yükseldi, yere düştü ve karşılarındaki nehir kıyısına çarptı.

Hayır! diye düşündü.

Nyx kanatlarını iyice açtı ve elbisesindeki boşluk büyüdü. Zifiri karanlık şişerek vücudundan dışarı fırladı ve Nico, iskelet çalıların ve taşların onun içine çekilmesini dehşet içinde izledi.

Nyx, öfkeli bir kara deliğe dönüşmüştü ve dosdoğru onlara doğru geliyordu.

46

Nico çılgınca teknenin zeminini aradı. "Kürekler nerede?" diye bağırdı. "Will, onları görüyor musun?"

"Nico, çok üzgünüm ama onları... kaybettim? Bataklıktan da önce."

"Onlara ihtiyacımız yok" dedi Bob sabırla. "Hallederiz."

Nyx tekrar kükredi, yarattığı karanlık büyürken dört ayak üzerine düştü.

"Emin misin?" diye bağırdı Nico. "Çünkü bizi yutacakmış gibi duruyor!"

Kayık yavaşça nehrin aşağısına doğru sürüklendi ve Nyx onlara bağırarak ileri doğru sürünmeye başladı, elbisesi dokunduğu her şeyi yutuyordu.

"Evet" dedi Bob. "Güvende olduğumuzu fark etmedi."

Nico önce kaşlarını çatırsa da daha önceden fark etmediği bir şeyi fark etti.

Nehir konuşmuyordu.

Ölülerin ağıtlarını artık duyamıyordu. Cezalandırılmış ruhlar artık ona seslenmiyorlardı.

"Will" dedi. "Will, nehri *duyabiliyor* musun?"

Erkek arkadaşı kaşlarını çatı. "Hayır, Nyx yüzünden duyamıyorum."

Nyx, manzaradan kocaman bir parça yuttu ve onlara ulaştı.

Nico başını salladı. "Hayır, öncesini hatırlasana? Kayıklar, ben bile Acheron'daki sesleri duyabiliyorduk."

Will'in suratı canlandı. "Aa, haklısın" dedi. "Boş... mu? Yani bir ruh yok mu?"

"Hayır" dedi Bob. "Doğasım yanlış anlamışsınız. Yalnızca siz izin verirsiniz size seslenir."

Nico'nun gözleri büyüdü. "Ne? Hiç mantıklı değil."

Bob ona duygusuzca baktı. "Mantıklı. Cezalandırılmayı hak etmiyorsunuz ve çaresiz de değilsiniz. En azından artık değilsiniz."

Bu aydınlanma zihnine yayılırken Nico başını çevirdi ve Nyx'in nehir kıyısındaki pençelerini gördü. Bir eli yavaşça akan suya daldı ve...

Nyx'ten yepyeni bir çığlık yükseldi ve tanrıça geri çekildi.

Eli su toplamıştı ve duman çıkarıyordu.

"HAYIR!" diye bağırdı. Ama ilerlemeyi bırakmadı. Kayığın kıçını tutmaya çalışarak nehre atladı. Kayalıklarda korkunç bir tıslama yankılandı ve Nyx deli gibi kıvrandı. Sonunda geri dönüp öfkeyle kıyıya doğru kürek çekmek zorunda kaldı. Kıyıya yuvarlanmıştı; vücudunda kabarcıklar oluşmuş ve elbisesi duman demetlerine dönüşmüştü. Tenindeki yıldızlar parladı ve sonra göz kırıp gitti.

"Hayır" diye inledi. "İmkânsız!"

Kayık ondan uzaklaşmaya devam etti ama Nico kıç tarafına ilerledi. "Acı Nehri'ne giremezsin çünkü tek bildiğin *bu*" diye seslendi Nyx'e.

"Seni yakalayacağım Nico di Angelo" diye bağırdı. "Seni ele geçireceğim ve hapsedeceğim ve seni..."

Artık sadece pürüzlü bir kabuk haline gelen bedeni yere batmaya başladığında tanrıça sessizleşti. Hareketsiz bedeninin karanlığa dönüşmesini, gölgelerin içinde buharlaşmasını izlediler.

Bu sırada Gorgyra'nın kayığı, suyun üstünde huzur dolu bir şekilde sallandı.

Nyx yakın bir süre içerisinde tekrardan peşlerine düşmeyecekti. Özgürüz! diye düşündü Nico.

“Öldü mü?” diye soran Will’in karşısına oturdu.

Nico başını salladı. “Hayır. O bir tanrıça, unuttun mu? Ama Bob haklıydı. Ne demek istediğini başta anlamamıştım ama... Acheron’a giremiyor. Gorgyra demişti ki acı, ulaşmak istediğimiz yere gitmek için yönlendirmemiz gereken bir nehirmiş. Eh, Nyx bunu kabul etmiyordu, o yüzden de nehir... onu reddetti.”

Hemen ardından çok yüksek bir feryat, Tartarus’ta yankılandı. Nico solundaki uçuruma baktı ve...

“Hades aşkına” dedi işaret edip. “Bakın!”

Üstlerindeki çıkıntıda birden fazla Çokotop ağlıyor ve hareket eden tekneye yetişmek için koşarken bağırıyordu.

“Ne istiyorlar?” dedi Will. “Onları Nyx mi yolladı?”

“Bilmiyorum ki!” dedi Nico.

“Sanmıyorum” dedi Bob ve yavaşça ayağa kalktı, ellerini iki yana açarak alabora olmasın diye kayığın dengesini sağladı. “Ama saldırmaya çalışırlarsa onları püskürtmeye hazırım.”

Çokotoplar birbirlerinin üstünden geçerken kayık da nehrin aşağısına doğru ilerliyordu. Akan suya ayak uyduruyorlar, bunu yaparken de ötüp hırılıyorlardı. Nico boş olduğundan emin olmak için sağ taraflarındaki kıyıya baktığında yalnızca ölü ağaç gövdele-ri ve solmuş otlar gördü.

Ama geri dönüp tekrardan uçuruma bakınca...

Küçülüyordu. Taş duvar artık üzerlerinde yükselmiyordu. Çokotoplar yaklaştıkça Nico’nun kalbi de onlar kadar hızlı atmaya başladı.

“Ne yapmalıyız?” dedi Will. “Bize ulaşamazlar değil mi?”

Nehrin akımı hızlandı ve kakodemonlar buna ayak uydurmak için yükseltinin son kısmında aşağı yuvarlandılar. Hırılıyorlar ve havlıyorlardı, birbirlerini de itiyorlardı çünkü...

Ah.

Ah.

“Bob, kayığı durdur.”

Titan, Nico’ya baktı. “Ne?”

“Süpürgeni falan kullan” dedi. “Lütfen!”

"Nico ne yapıyorsun?" diye bağırdı Will. "Bizi yakalayacaklar!"
"Lütfen Bob!" diye bağırdı Nico.

Bob tek kaşını kaldırdı. Sonra süpürgesini kaldırdı, kılları yukarı bakacak şekilde döndürdü ve suya sıkıştırdı. Kayık yana dönerek durdu.

Nico, Will'e döndü. "Bizimle savaşmaya çalışmıyorlar" dedi. "Kaçmaya çalışıyorlar."

Sahiden de kakodemonlar onlara yetiştiği anda kendilerini gemiye atmaya başladılar. Onlar bunu yaparken kayık ileri geri sallanıyordu ama Bob onu süpürgesiyle olabildiğince sabit tutuyordu. Son Çokotoplar da içeri atladığında Nico, süpürgenin sapını çekip kurtaran Bob'a başıyla selam verdi.

Kakodemonlar kayığın baş kısmına sindiler ve Will'den kaçındılar. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki birden fazla gözü ve ağzı olan tek bir karanlık damlası gibi görünüyorlardı. Küçük Bob, Bob'un omuzlarındaki Çokotoplara tısladı.

"Eh" dedi Will, Nico'nun yanına kayarak. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Nereye isterlerse oraya gitmekte özgürler" dedi Nico. "Onları özgür bırakmanın tüm amacı buydu. Sadece... şey, bizimle gelmek isteyeceklerini düşünmemiştim."

Will gülümsedi. "Eğer bizimle takılacaklarsa bilmeni isterim ki onları kabul ediyorum."

"Teşekkürler" dedi Nico. "Yani, *cidden* takılacaklar mı bilmiyorum. Belki de Tartarus'tan hızlı kaçış bileti istemişlerdir."

"Makul" dedi Will. "Yine de küçük iblislerden oluşan bir grubun sürekli seni takip etmesi fikri *hâlâ* hoşuma gidiyor."

"Şeker olduklarını söyleme sakın."

"Nico ve Çokotoplar."

"Onu da deme."

"Harika bir power pop grubu gibi."

"Yemin ederim ki Will..."

"Bu kış Paramore'un ön grubu olarak sahne alacaklar."

Nico yavaşça Will'in koluna vurdu. "Eski gıcık benliğine dönmene sevindim."

Will elini uzattı ve Nico da tuttu. "Kendini Nyx'e teslim etmemiş olmana sevindim."

"Bir bakıma onun için üzülüyorum" dedi Nico. "Sıkıştı kaldı. Tek bildiği acı. Üstelik sürekli olarak karanlığa kapılmanın cazibesini de bilirim."

"Nico, Nyx'in hareketlerini böyle açıklamalarla makul hale getirmek zorunda değilsin."

"Öyle yapmıyorum. Sadece düşündüm de... şey, onun kontrolü elinde tutma şekliydi bu. Kaos'tan doğdu, hem de kelimenin tam anlamıyla. Ebeveynleri Kaos ve Tartarus. Tüm varlığı; karanlık, acı ve ölümden ibaret." Nico kendi acısını, bakışları yaşlarla bulanıklaşırken bastırdı. "Sanırım kendimi fazla bağdaştırdım."

Will yanına kayıp kollarını Nico'ya sardı. Sonunda Nico da onca zamandır tuttuğu gerginliği salıverdi ve Will'in kollarında ağlamaya başladı. Rahatlayarak ağladı, yorgunluktan ağladı, ağladı çünkü hayatı çok ama çok zordu.

Hâlâ da öyleydi.

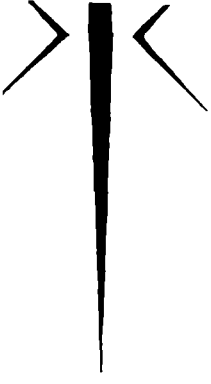
Ama belki de bu kısmı... Belki bu kısmı daha kolay geçerdi.

Nico erkek arkadaşının kollarına kıvrılıverdi ve Küçük Bob ayaklarının dibinde mırıldandı. Tartarus sessizdi. Nico yaşlı tanrının uykuya dalıp dalmadığını merak etti... Ve sonra yorgunluk Nico'nun bilincini ele geçirmeye başladı.

Gözkapakları ağırlaşırken etrafına son bir kez baktı. Sanki nehir tarafından bölünmüş güneşsiz bir çölde seyahat ediyorlarmış gibi her iki yönde de uçsuz bucaksız çorak, kurak topraklar uzanıyordu. Bu defa ne bir canavar, ne bir yaratık, ne bir tanrı, ne de bir protogenos; gölgelerde gizlenen hiçbir şey görmedi.

Buna rağmen Nico hâlâ endişeliydi. Ya onları başka bir şey bekliyorduydu? Bu korkunç yolculuk gerçekten sona yaklaşıyor olabilir miydi? Tartarus'a *girmek* bile işkence gibiydi. Elbette onu terk etmek de o kadar kolay olmayacaktı.

Ama başarısız olmak için çok fazla yol kat etmişlerdi. Kano sessizce karanlığa doğru ilerlerken Nico –yenilenmiş Titan, hayalet kedisi, yeni doğmuş bir kakodemon grubu ve Will– bu düşünceye takılıp kaldı.

47

Nico onun kollarında uyuyakaldığında Will hiç de şaşırmamıştı.

Acheron –ya da Cocytus diye düşündü çünkü artık bunun hangi nehir olduğundan emin olamıyordu– onları sorunsuz bir şekilde taşıyordu ve nazikçe ilerleyen akıntı da durgunlaşmıştı. Ancak uyku, belli ki Will’in hatırlamakta zorlandığı bir kavramdı.

On beş tane falan karanlığın ona parlak gözlerle bakması da buna yardımcı olmamıştı.

Nico’nun Çokotopları (Vay, yeni bir grup ismi, diye düşündü) Will’i inceliyordu. Acaba onun yanındayken güvende olup olmadıklarını mu anlamaya çalışıyorlardı? Will’e öyle gelmişti. Kayık, Tartarus’un bomboş enginliklerinde ilerlerken kakodemonlar da ara sıra ötüp murlarken Will’i dikkatle izliyorlardı.

Buna alışmak bir hayli zaman alacaktı.

Bir *Titan*’ın yanında olmak da keza öyle. Will, Bob’la daha önceden tanışmamıştı ve şimdi ise aynı kayığı paylaşıyorlardı.

Ah ve bir de Bob ağlıyordu.

Hani bayağı salya sümük ağlıyordu. Yaşlar, yüzünden süzülüyordu.

“Bob, iyi misin?” diye sordu Will.

"İyiden de öteyim" derken hıçkırıklara tutuldu Titan. "Özgürüm. Bir de, daha önceden diğer yarı-tanrılara dediğim şeyi düşünüyordum."

"Neymiş o?"

"Percy Jackson ve Annabeth Chase'e, Titan'ların değişmemesi gerektiğini, sonsuza dek aynı kalmamız gerektiğini söylemiştim. Ama bu... bu doğru değil. Ben bunun kanıtıyım. Eğer imkân verirse her şey değişebilir." Gülümsedi. "Düşünecek çok fazla şey var Will Solace."

Will de ona gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır yarı-tanrı dostum. Sen sadece dinlen."

Will ileriye baktı, nehir karanlığa doğru devam ediyordu. "Gerçekten Yeraltı Dünyası'nın tepesine ulaşacağımızı düşünüyor musun?"

"Sizi eve götüreceğim Will Solace" dedi Bob. "Beni kurtardınız. Şimdi kurtarma sırası bende."

Nico, Will'in göğsüne doğru kıpırdandı. "Evet" dedi. "Bırak da diğerleri kurtarsın artık Will."

Will, Nico'ya sıkıca sarıldı. "Şşş, benim küçük karanlık yumağım" dedi. "Şu an alaycılığına hiç ihtiyacımız yok."

Nico homurdanarak güldü. "Benim alaycılığımıza kurban ol sen."

"Eee... yani bu kadar mı? Nehir bizi girişe götürene kadar bekleyecek miyiz?"

"Will biraz dinlensen *cidden* sorun olmaz" dedi Nico. "Sürekli dünyayı kurtarmak zorunda değilsin."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece, bu görev boyunca yaşadığımız onca şeyden sonra... bu kısım çok kolay geliyor."

"Heh, benim gibi konuşmaya da başladın." Nico oturur pozisyona geçti ve yüzünü Will'e döndü. "Ve anlayabiliyorum. Gerçekten. Daima en kötüsünü beklerim çünkü... eh, en kötüsü hep gelip beni bulur. Bu görev için bile öyle düşündüm. Orpheus Kapısı'ndan girmeden önce bile endişeliydim."

"Biliyorum" dedi Will ve utançtan yüzü kızardı. "Ve ben de işini pek kolaylaştırmadım."

Nico tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm görev boyunca düşündüm. İkimiz ve karanlığının fethedilip iyileştirilecek bir şey olduğunu ne kadar sık düşündüğüm hakkında."

Nico'nun başı öne eğildi. "Evet. Bunu ara sıra ben de *hissettim*."

"Ama artık bunun fethetmek, mağlup etmek ya da bu tür kahramanlık olaylarıyla ilgili olmadığını biliyorum. Bazen karanlıkla yaşamayı öğrenmek daha iyi."

Will, hâlâ onu gergin gergin izleyen Çokotoplara baktı.

"Sanırım ben de bunu *tam anlamıyla* yapmak zorunda kalacağım."

Nico bir an derin düşüncelere daldı, sonra hızla öne doğru eğilip Will'i öptü. Kısa sürdü ama geri çekildiğinde yüzü sevinçten parlıyordu.

Nico, "Bunu bana söylediğin için minnettarım" dedi. "Ama aynı zamanda... benimle ilgilenmek *istemen* hoşuma gidiyor, Will. Bianca ve Maria'dan beri hayatımda böyle biri olmamıştı ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmaya başlamıştım. Ta ki seninle tanışana kadar. Hayatındaki insanlara bu kadar önem vermeni seviyorum. Bundan hoşlanmadığımı düşünmeni istemiyorum."

"Düşünmüyorum" dedi Will. "Ama belki de senin de herkes gibi olduğunu varsaymak yerine seninle nasıl ilgileneceğimi bulsam iyi olur." Nico'nun dokunulamayacak kadar soğuk olan ellerini tuttu. "Çünkü sen şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun."

Nico'yu kendine çekti ve bu defa çok daha uzun süre öpüştüler. Çok daha tutkulu. Sadece Bob'un zırlamasını görmezden gelmek imkânsızlaşınca öpüşmeyi kestiler.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Will, Titan'a bakarak.

"Çok çok iyiyim" dedi Bob yüzündeki yaşları silerek. "Güneşim ve yıldızım için mutluluk gözyaşları bunlar."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye fısıldadı Will o sırada arkasına yaslanan Nico'ya.

Nico, Will'e sarılırken "Hiçbir fikrim yok" dedi.

Dakikalar sonra hayalet kral bir kez daha Will'in kollarında uyuyakalmıştı. Bob arkalarında sessizce burnunu çekiyor ve akıntı da onları nehir boyunca taşıyordu. Tartarus'un derinliklerindeki uzak tarlalarda gölgeler vardı ama eğer bir sır saklıyorlardıysa bile bu sırlar asla ortaya çıkmıyordu.

Will, her ne kadar garip olsa da her şeyle birlikte sürükleniyordu; teknenin bir ucunda değişmiş bir Titan, diğer ucunda ise gölge, mürekkep rengi Çokotoplar. Bir de şu Tartarus'ta olma olayı. Ve Nyx'in kontrolünden kaçmak. Ve...

Tamam, çok fazla şey vardı. Ama buradaki kısımda –Nico'nun Will'i ısı ve yastık olarak kullanması– tuhaf hissettiren hiçbir şey yoktu.

Bütün bu görevin en makul kısmıydı.

Ölümlülerin dünyasına döndüklerinde ikisinin de konuşacak çok şeyi vardı ve Will, Çokotopları Melez Kampı'na götürmeyi düşündüğünde sinirlerinin ani bir şekilde sarsıldığını hissetti. Kheiron'un gördüğü an yanardağa döneceğinden emindi. Will'in ilkyardım çantasını el altında tutması gerekecekti.

Will bir süreliğine gözlerini kapatması için kendine izin verdi. Bob ve Küçük Bob onları izliyorlardı. Güvendeydiler. Ya da en azından canavarların ve iblislerin yeniden canlandığı Yeraltı Dünyası'nın en dibinde iki yarı-tanrının olabileceği kadar güvendeydiler.

Will uykuya dalmadan önce sağ elinin üstünde tuhaf bir yumuşaklık hissetti. Gözlerini açtığında Çokotoplardan birinin –kiklop gibi tek gözü olanın– ona doğru yaklaştığını gördü. Ona baktı ve diğerleri gibi fırlayıp kaçacağından endişelendi. Ama gözleri kapanana kadar uykulu bir şekilde onu gözlemlemekle yetindi ve sonrasında da horlamaya başladı.

Will, yıllar boyunca aşkın pek çok dramatik ve tuhaf şekillerde tanımlandığını duymuştu ama kimse onu şu şekilde tanımlamamıştı:

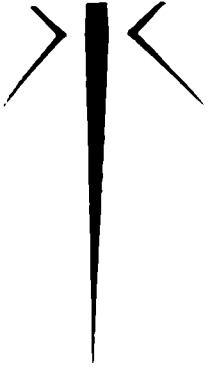
Acı nehrinde sürüklenirken güvende olduğunu bilmek gibi.

Birini kollarınızda tutmak ve onun, nasıl birleştireceğinizi bilmediğiniz bir yapbozun birbirine kenetlenen bir parçası olduğunu fark etmek gibi.

Sizi neyin beklediğinden emin olmadan karanlık ve tehlike... boşluğa bakmak gibi ama bununla tek başınıza yüzleşmek... kalmayacağınız gerçeğiyle teselli bulmak gibi bir şey.

Hades'in oğluna âşık olan Apollon'un oğluydu aşk.

Aşk buydu.

48

Nico rüyadaydı.

Karanlıktaydı ve ona seslenildiğini duyuyordu.

Nico. Nico di Angelo.

Kim olduğunu biliyordu ve yüreği hoplamıştı. Kaçmayı başarıkları için Nyx rüyalarıyla ona zarar vermeye mi karar vermişti?

Rüya battaniyesini kafasına kadar çekti. “Uyuyarak aşacağım bunu” diye belirtti. “Vazgeç Nyx!”

“Neden Nyx olduğumu düşündün hiç anlamıyorum” dedi başka bir tanıdık ses.

Nico yavaşça rüya battaniyesini indirdi.

Bir kez daha Lotus Oteli’ndeydi ama... hayır, bu farklıydı. Tüm yaz ona işkence eden rüya gibi değildi. Bu kez çok daha *gerçekçiydi*. Detaylar o kadar da silik değildi. Üzerindeki battaniye... Parmaklarını üstünde gezdirdi. Yapıldığı malzemenin her bir ipliğini, her bir telini hissedebiliyordu.

“Nico.”

Soluna baktı.

Bianca yatakta yanında oturuyordu, Artemis Avcıları’ndan biri gibi giyinmişti. Belli belirsiz parıldıyordu, tıpkı... tıpkı...

Tıpkı bir hayalet gibi.

"Bianca?" dedi Nico üzerindeki battaniyeyi atarak. "Bu da ne?"

"Sakin ol Nico" dedi ağzı kulaklarına vararak. "Çok zor bir şeyler yaşadığını biliyorum ve buna inanmanı da kolaylaştırmayacak belli ki."

Bianca uzandı.

Nico'ya dokundu.

Eli soğuktu ama oradaydı işte; parmak uçları Nico'nun elinin tersinde geziniyordu ve bu, Nico'nun tüylerini diken diken ediyordu.

"Bu bir rüya" dedi Bianca, "ama aynı zamanda da bayağı gerçek."

"Anlamıyorum" dedi Nico ve tüm bedeni donakaldı.

"Yakında anlayacaksın" dedi Bianca. "Özel bir durum yaşandı."

"Özel bir durum mu?" Nico yataktan çıkmaya çalıştı ama battaniye ayağına takıldı. Zemine kapaklanıp köşedeki deri kaplı sandalyeyle yüz yüze geldi.

Biri üstünde oturuyordu.

Nico, omuzları yatağa çarpana kadar geriledi, yüreği boğazında atıyordu.

Koltukta güzel bir kadın oturuyordu. Bacaklarına kadar uzanan uzun siyah bir etek giymişti ve başında da tüllü siyah bir şapka vardı.

Tüllere rağmen o gözleri tanıyordu.

Onları şeyden beri görmemişti...

Yıllardan beri.

On yıllardan beri.

"Mamma?" diye kekeledi ve sesi çatladı. *Kalbi paramparçaydı.*

Maria di Angelo oğluna gülümsedi. "Ciao, caro figliuolo"¹⁰ dedi. "Uzun zaman oldu."

"Bu komik değil Nyx" dedi, sesi titriyordu. "Asla işe yaramayacak. Yarasa bile beni yalnızca sana karşı direnmeye daha da itmiş olacaksın."

Bianca, Nico'nun yanında diz çöktü. "Bu düşündüğün gibi değil."

10 (İta.) "Merhaba sevgili oğlum." (ç.n.)

Avucundaki Efsanebüyüslü heykelciğini göstermek için uzattı. Zeus. "Şimşekleri altı yüz hasar vuruyor" dedi Bianca. "Senin favorilerindendi."

"O oyuna bayılırsın" dedi Maria, koyu gözleri tülün arkasında parıldıyordu. "Özellikle Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındığımızda, çoğu zaman dikkatini başka bir şeye vermezdin bile."

Nico yavaşça ayağa kalktı, sonra Maria'dan Bianca'ya sırayla baktı.

"Burada olamazsın" dedi. "Yasak. İkiniz de... İkiniz de... İkiniz de yolunuza devam ettiniz."

Maria başıyla onayladı. "Evet ettik Nico. Daha evvel seni görmeye gelemediğim için üzgünüm. Buna çok pişmanım ama... nereye gittiysem bırakmak zorunda kaldım."

"Nereye gittiysen mi?" Nico tek kaşını kaldırıp Bianca'ya baktı. "O zaman Bianca nasıl burada? Sen nasıl buradasın? Elysium'da değil misin?"

"Öyleyim" dedi Bianca. "Ama ikimize... Seni son kez ziyaret etmemize izin verildi."

"Ne?" dedi Nico. "Kim izin verdi?"

Maria soruyu duymazdan geldi. Ayağa kalktı ve görüntüsü, Nico'yu vuran bir dalga gibi çarpıverdi. Nico hıçkırarak ağlamak üzereyken ağzını kapadı.

Yaşlar Maria'nın gözlerinden süzüldü. "Gerçekte burada değiliz" dedi. "Bizi daha çok... ruh gibi düşün. Bir zamanlar olduğumuz kişiliğin ufak bir damlası gibi."

"Hâlâ biziz" diye ekledi Bianca ve annesinin yanında durmak için odayı adımladı. Nico'nun annesinin. "Ama çok uzun sürmeyecek. Sadece senin için."

"Sadece benim için mi?" Nico gözündeki yaşları sildi. "Neden?"

Maria ve Bianca cevap vermediler. Onun yerine ikisi de Nico'nun omzundan arkaya bakıp gülümsedi.

Odanın ısısı düştü ve Nico odada başka birinin daha varlığını hissetti.

Arkasına dönmek istemiyordu. Nyx'ti, değil mi? Ya da Epiales ya da başka bir kâbus iblisi veya tanrısı falan. Aklına girmenin, ona daha çok işkence etmenin bir yolunu bulmuşlardı...

"Arkanı dön Nico" dedi Bianca. "Düşündüğün şey değil."

Nico sesli bir şekilde yutkundu.

Ya düşündüğü şeydiyse?

"Bu korkudan kurtulman gerek" dedi annesi. "Korku her zaman kötü bir şey olmasa da bazen seni engeller."

Bir adım ilerledi ve hayaletimsi elini Nico'nun yanağına koydu. "Arkanı dön" dedi.

Nico korkusunu bastırdı ve döndü.

Hades arkasında duruyordu ve siyah ince çizgili bir takım giymişti. Geniş kenarlı bir şapkayı iki eliyle tutuyor, gergin gergin çeviriyordu.

Odadaki herkesten birkaç metre daha uzun olmasına rağmen...

Utanmış bir çocuk gibi duruyordu.

Ama başı belada olan Nico değil miydi ki? Babasının dileklerine karşı geldiği için? Yasak olmasma rağmen Tartarus'a girdiği için?

"Baba" dedi Nico. "Bu da ne?"

İlk başta Hades konuşmamıştı. Parıltılı koyu gözleri Nico'dan yere, ardından Maria'ya zıpladı.

"Hadi Hades" diye teşvik etti Maria.

"Bu benim işim" dedi Hades sonunda. "Bu rüya."

"Dur" dedi Nico. "Eğer bu gerçekten sensen..."

"Öyleyim oğlum" dedi Hades onu bölerek. "İnanmıyorsan sana kanıtlayabilirim..."

Bu kez de cümlesini tamamlamasına Nico izin vermedi. İleri atıldı ve kollarını babasına doladı.

Hades kaskatıydı.

Hades *gerçekten de oradaydı*.

Nico geçmişte hiçbir zaman Hades'e sevgi gösteren biri olmamıştı ama az önce yaşadıklarından dolayı çok savunmasızdı. *Korkuyordu* da. Eğer Hades rüyasındaysa, Nico'nun gerçekte nerede olduğunu da biliyor olmalıydı.

"Baba" diye mırıldandı Hades'in takım elbisesine. "Özür dilerim. Tartarus'a dönme demiştin biliyorum ama zorundaydım."

"Biliyorum Nico" dedi ve Nico, babasının ellerini sırtında, bomba ceketinin üstünde bir aşağı bir yukarı hareket ederken hissetti.

"Yeminle gitmezdim eğer..."

"Biliyorum dedim."

Bu sözler daha çok Nico'nun tanıdığı Hades'e benziyordu; huy-suz ve soğuk. Nico geri çekildi. "Bana kızgın mısın?"

Hades iç geçirdi. "Sana o kehaneti yolladıktan sonra pek de kızmadım."

"Ne?"

Hades yatağı işaret etti. "Otur oğlum. Konuşmamız lazım."

"Kehaneti sen mi yolladın?"

Babası tek kaşını kaldırdı. "Bob'un sonlara doğru ne kadar bağırdığını bir bilsen."

Nico yatağın annesine en yakındaki köşeye oturdu ve annesi de hemen ona uzandı. Maria'nın elini tuttuğunda titreyiverdi.

Garip bir şekilde hem oradaydı hem de orada değildi.

"Anlamıyorum" dedi Nico. "Kehanet, Bob, bu. Neler oluyor?"

"Yeraltı Dünyası benim diyarım olsa da benim de hareketlerim kısıtlı" dedi Hades. Nico'nun soluna oturup şapkasını yanına koydu ve oğlunu koyu gözleriyle inceledi. "Bob'u Nyx'in pençelerinden kurtaracak senden daha iyi bir yarı-tanrı olduğunu sanmıyorum."

Nico bir kahkaha patlattı; kendine hâkim olamamıştı.

"Bu kadar eğlenceli olan ne anlamıyorum" dedi Hades.

Nico sırtıttı. "Yarı-tanrı olma konusunda Bianca kadar iyi olmadığım için sinirlendiğin bir zamanı hatırlıyorum."

Hades kaşlarını çatı. "Hiç de öyle demedim."

"Dedin işte" dedi Nico.

"Ben öyle demem."

Bianca kahkahasını öksürüğüyle gizledi ve Maria ise Hades'e kaşlarını çatı.

"Tamam, belki de benimdir" diye kabul etti tanrı. "Ama yıllar içinde o kadar büyüdün ki kendini tekrar tekrar kanıtladın."

"Ama... Baba, Tartarus'tan bahsediyoruz" dedi Nico. "Orada bir kere tutsak kaldığımı biliyorsun. Neler yaşadığımı biliyorsun. Neden beni geri göndermek istedin?"

Hades yeniden Maria'ya baktı ve bu kez Maria sanki cevabı ben de duymak istiyorum der gibi ona dik dik baktı.

Hades geniş omuzlarını dikleştirdi ve Nico'ya döndü. "Bazen biz tanrılar biraz şey olabiliyoruz... hesapçı olabiliyoruz. Olayları bize mantıklı gelen bir şekilde görüyoruz, yine de bazı eylemlerimiz ölümlüler için felaketle sonuçlanabiliyor."

Maria'ya başını salladı. "Ve bazen ölümlüler eylemlerimizin bedelini ödüyor."

"Tamam" dedi Nico. "Anladım. Sen insan ya da ölümlü değilsin. Dünyamız kafanızı karıştırıyor."

"Bazen" dedi Hades sertçe. "Ama diğer zamanlarda... şey, çocuğum, şu yarı-tanrı arkadaşın var ya, Percy Jackson? Birçoğumuz için bazı şeyleri değiştirdi. Önceliklerimizi, davranışlarımızı, standartlarımızı yeniden düşünmemizi sağladı. Bu olayla ilgili çekincelerim vardı ama yalnızca sana o kehaneti gönderdikten sonraydı bu. Will Solace'la birlikte Yeraltı Dünyası'na geldiğinde senden çok fazla şey istediğimden endişelenmiştim."

İçini çekip başını eğdi. "Çok şey kaybettin çocuğum. Annen. Kız kardeşin. Jason Grace. Ben de senin Will'i kaybedeceğinden endişeleniyordum."

"Ama kaybetmedim" dedi Nico.

"Hayır kaybetmedin." Ve Nico uzun yıllardan beri ilk kez Hades'in yüzünde bir gülümseme belirmediğini gördü. "Hayatta kaldın. Dirençliydin. Baban olmaktan gurur duymamı sağladın."

"*Vita mia*"¹¹ diye fısıldadı Maria ve Nico onun ağladığını fark etti.

"Ben de biraz soluklanın istedim. Sana, seninle ne kadar gurur duyduğumu gösterecek bir ödül." Sağ eliyle Maria ve Bianca'yı işaret etti. "Oğlum için arada bir kuralları çiğneyemeyeceksem, tanrı olmanın ne yararı var?"

"Burada uzun süre kalamayız" dedi Bianca, "ama bizim de... seninle gurur duyduğumuzu bilmeni istedik Nico."

Nico'nun yanağına bir damla yaş süzüldü. "Sizi özledim. İkinizi de çok özledim."

11 (İta.) "Hayatım." (ç.n.)

"Biliyoruz" dedi Maria, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Zordu ve çok fazla kalp kırıklığı yaşadın ama yine de pes etmedin. Sen çok güçlüsün caro figliuolo."

"Sana bir defasında bir şey söylemiştim, Nico." Hades şapkasını aldı ve yağlı saçlarının üstüne yerleştirdi. "Sonunda mutluluğu bulmak için çabalayan çocuklardan oluşan bir mirasın istisnası olursun umarım."

Yeraltı Dünyası'nın tanrısı uzanıp Nico'nun sol elini tuttu. "Git" dedi. "Git Will Solace'la birlikte ol ve artık Nyx senin içindeki iblisleri söküp attığına göre... mutluluğu seç. Benim için değil, kız kardeşin ya da annen için değil, kendin için. Sen bunu hak ediyorsun Nico."

Hades sessizleşti ve sonraki kelimeleri sanki boğazına takılmış gibi çıkıverdi.

"Her şeyi hak ediyorsun oğlum."

Nico bir an tereddüt etti. "Her şeyi mi?" dedi.

Hades kaşlarını çatı. "Evet."

Babasma hünzırca gülümsedi. "O zaman senden bir şey istesem verecek misin?"

"Yani 'her şey' derken gerçekten 'her şey' demek istememişim ama sor bakalım."

"Tartarus'ta bir ruh var" dedi Nico. "Amphithemis. Zeus onu Dionisos'u koruması için yollamış ve Hera da Lamia sentoru olmakla lanetlemiş; şimdi ruhu orada hapsolmuş bir mani. Acaba... acaba onu serbest bırakır mısın? Sonsuza dek acı çekecek olması hiç adil değil."

Hades gülümsedi. "Sonunda beni sana arzu ettiğin her şeyi verebileceğim bir yere getirdin ve senin dileğin başka birine yardım etmek. Beni gururlandırmaya devam ediyorsun." Şapkasını düzeltti. "Öyle yapacağım."

Ardından babası ayağa kalktı ve Lotus Otel'i'nin duvarları dağılmaya başladı; Hades hızla yaklaşan karanlığa doğru yürür ve rüzgârdaki duman gibi silinirken Nico'nun kalbi hızla çarptı.

Nico acı ve öfke hissetmeyi, onlara bir dakika daha kalmaları için yalvarmayı umarak kız kardeşine ve annesine döndü.

Ama Maria ve Bianca di Angelo parlıyordu.

Ve çok mutlu görünüyorlardı. Çok huzurluydular.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim" dedi. "Ve artık sizi bırakmanın zamanı geldi."

"Teşekkür ederim" dedi Maria ve Bianca ona gülümserken son bir kez yanağını okşadı. Sonra ikisi de uçup gitti, sis karanlığa gömüldü ve Nico derin, çok derin bir rüyasız dinlenmeye daldı.

* * *

Bir süre sonra uyandığında gökyüzü kırmızı turuncu renkteydi. Yüzünde bir sıcaklık hissetti ve ışığa ve gölgelere alışmak için gözlerini kırptırdı.

Bob ona baktı. "Uyumaya devam et dostum" dedi. "Burada uyanık olmaman gerekiyor."

Nico oturur pozisyona geçti. Will teknenin dibinde kıvrılmıştı, etrafı da sessizce uyuyan Çokotoplarla çevriliydi.

Ve Nico uzakta, Erebos'u gördü.

Babasının şatosunun büyük siyah duvarları Nico'nun uzun zamandır gördüğü en güzel şeydi. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Babanın nerede olduğunu bilmesine gerek yok."

"Zaten biliyor ki" dedi Nico.

Bob tek kaşını kaldırdı. "Ve bizi durdurmayacak mı?"

"Bob, seni bulmam için kehaneti yollayan oymuş."

Titan sessizleşti sonra da gülümsedi. "Baban için çalışmayı hep sevmiştim zaten" dedi.

Acheron onları giderek şatoya yaklaştırıyordu ve Nico da Will'e daha da yakınlaşarak uzandı. "Orpheus Kapısı'na giderken beni uyandır."

Bob başını salladı. "Oraya gitmiyoruz."

Nico kaşlarını çatı. "Ancak... Yeraltı Dünyası'ndan başka nasıl çıkacağız ki?"

“Ben hâlâ bir Titan’ım Nico” dedi. “Lethe anılarımı silse bile hâlâ bir şeyler biliyorum. Dinlen dostum. Will’e de söylediğim gibi, sizinle ilgilenme sırası bende.”

Nico itiraz etmedi. Başını Will’in göğsüne koydu ve birkaç dakika sonra erkek arkadaşının ritmik nefes alış verişleri eşliğinde uykuya daldı.

49

Nico gözlerini bir daha açtığında her şey maviydi.

Tatlı bir meltem yüzüne esti ve yıldızlar görüş alanına girdi: Gökyüzünün lacivert battaniyesini delip geçen minik ışık noktacıları. Bunun Yeraltı Dünyası'nın hangi kısmı olduğundan emin değildi ama birkaç dakika orada öylece yattı.

Ta ki bir martı her şeyi bozana kadar.

Yüksek sesle gakladığında Nico ayağa fırladı. Nasıl olduysa kayığın kış tarafına ulaşmayı başarmıştı ve etrafına bakarken Çokotoplar ona cıvıldıyordu.

Will ve Bob uyanıktı, birlikte kanonun içindeki bankta oturuyorlardı, yüzleri öne dönüktü. İşte o zaman Nico nerede olduklarını anladı çünkü ufukta güneş Long Island Boğazı'nın üzerinden yükselmeye başlamıştı.

Yeraltı Dünyası'ndan çıkmışlardı.

Başarmışlardı!

Eh, bunun için Bob'a teşekkür etmeliydiler. Nico kollarını açarak gerindi ve Will esneme sesini duyunca ona döndü.

"Günaydın uykucu" dedi. "Yaşayanların diyarına tekrar hoş geldin."

"Ha-ha" dedi Nico. "Çok komik."

Will arka bankta oturan Nico'nun yanına gitti. "Bob'un musluklar şelaleydi, kaçırdın."

"Yine mi?" dedi Nico, başını Will'in omzuna yaslarken. "Ona yetişebilmek için biraz daha ağlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Bob, devasa elini kucağında kıvrılmış olan Küçük Bob'un üzerinde gezdirirken, "Bana katılabilirsiniz" dedi. "Bu manzara güzel bir ağlamaya değer. Güneşi veya yıldızları tekrar görebileceğimi hiç sanmıyordum."

Titan başını kaldırdı ve taze deniz havasını derin derin içine çekti. "Dünyada bir kez daha hayatta olmak... Bu çok güzel."

Küçük Bob mırlarken sessizce ağladı.

Nico, Will'in yüzünü inceledi. Erkek arkadaşı önemli bir fark yaratacak şekilde daha iyi görünüyordu. Cildi artık yapış yapış değildi ve gözlerinin altındaki torbaların karartısı solmaya başlamıştı.

"Sanırım artık ölüme yakınmışım gibi görünmüyorum" dedi Will.

"Doğru" dedi Nico. "Ama seni yine de çekici buluyorum."

"Son birkaç günü erimiş Play-Doh yığını gibi geçirdiğime oldukça eminim."

"Saçmalık. Daha çok ıslak ambrosia gibiydin."

Will, Nico'ya öpücük atarken, "Senin minik ıslak ambrosia yığınım" dedi.

Nico, kıyı şeridindeki ayrıntıları seçene kadar Long Island'ın kuzey tarafının büyüyüşünü izledi. Ağaçlar. İskele. Zengin ailelerin cıcaflı, inanılmaz derecede büyük evleri, mülkleri kıyı boyunca her iki yönde de uzanıyordu. Ve orada; çok, çok batıda; gökdelenlerin ve yüksek apartmanların ana hatlarını görebiliyordu. Manhattan silüetini seçemiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bunlar binalardı işte. İnsanlar tarafından inşa edilmiş binalar.

Gerçekten de yaşayanların dünyasına geri dönmüştü.

Bob, kayığı Long Island Boğazı'ndan sahile, Euros Creek'ten güneye, kampa doğru yönlendirdi. Meşe ağacının gövdesine koşan sincaplardan, kıyılarda dalgalanan sazlıklara kadar karşılaştıkları

her manzara Nico'yu heyecanlandırıyordu. *Doğa* insanı ya da buna benzer bir şey haline geldiğini söylemiyordu ama onu ya da Will'i aktif olarak öldürmeye çalışmayan bir dünyaya geri döndüğü için çok mutluydu.

Nico, Peleus'un ormanda yanlarında koştuğunu görünce niha-yet kendi musluklarını da açiverdi.

Evdeydiler.

Evdeydiler!

Melez Kampı'nda Altın Post'u koruyan ejderha bir süre temposunu korudu, sonra birden ağaçların içine fırladı. Ardından iki orman perisi, kayığı ve içinde oturan tuhaf yaratıkları görünce şok içinde yaygara kopardılar. Muhtemelen diğerlerine söylemek için onlar da kaçmışlardı.

Diğerleri. Hades aşkına, kampta şu an başka kim vardı? Orpheus Kapısı'ndan geçmelerinin üstünden ne kadar zaman geçmişti? Hava serindi ama dondurucu değildi, bu yüzden hâlâ sonbaharda olmalıydılar.

Will hafifçe Nico'nun koluna vurdu. "Bak" dedi ileriye işaret ederek.

Dere, Kano Gölü'nde sona eriyordu ve orada, kıyıda Kheiron duruyordu.

Nico sentor arkadaşını gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti. Bob'un kayığı kıyıya yönlendirmesini bile beklemeden küpeştenin üzerinden atladı, çizmeleri sudan sırlıslam olmuş halde Kheiron'a doğru sıçradı. Kollarını etkinlik yöneticisinin beline doladı.

"Nico" dedi Kheiron. "Sen... Bana sarılıyorsun. Artık sarılıyor muyuz? Bu şekil miyiz?"

"Kapa çeneni, Kheiron" dedi Nico. "Sarıl gitsin işte."

Sentor sarıldı.

Bu harika hissettirmişti.

Kheiron bir adım geri gitti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Amanın."

Titan Bob ahşap kayıktan indi ve işte o zaman Nico, Titanların ne kadar gülünç derecede uzun olduğunu hatırladı. Bob hepsine tepeden baktı; en yakınındaki ağaçlardan biri göğsüne kadar geliyordu.

Bob elini yardım etmek için Will'e uzattı. Apollon'un oğlu yere atladı ve bir an için yalpaladı.

"Gerçek bir Titan" dedi Kheiron. "Melez Kampı'nda."

Nico, Çokotoplar Gorgyra'nın kayığından tereddütle inerken Kheiron'un yaşadığı şoku bastırabilmeyi dilemişti. Boynuzlu olan Çokotop kenardan bakındı, sonra atlayıp Nico'nun yanına koştu.

Kheiron şaha kalktı ve ön toynaklarını yere vurdu. "Nico, bunlar ne?"

"Uzun hikâye" dedi Nico. "Ama... eh, Kheiron, seninle Çokotoplarımı tanıştırmak isterim."

Kheiron'un ağzı açık kaldı. "Serin... nelerin?"

Nico'nun kakodemonlarından giderek daha fazlası, Kheiron'un ayaklarının dibinde mürekkep rengi bir grup oluşturana kadar tek-neden dışarı döküldüler. Birkaçı bağırp ellerine atlayıverdi.

"Üzgünüm Çokotoplar" dedi sentor. "Hiç yiyeceğim yok."

Tek kaşını kaldırıp Will'e döndü. "Dur, ne yerler?"

"Yanlış kişiye soruyorsun" dedi Will omuz silkerek. "Birkaç gün öncesine kadar bunlara benzer bir şeyin var olabileceğini bile bil-miyordum."

Nico, Kheiron'a döndü. "Ne kadar süredir yoktuk?"

"Bir haftadır" dedi etkinlik müdürü. "Çok uzun bir haftaydı sa-nırım."

Nico, "Çok, çok uzun" dedi. "Ve eğer kayığımız olmasaydı çok daha uzun sürerdi!"

"Hımm..." dedi Kheiron tereddütle. "Şu uzaklaşan kayığı mı kast ediyorsun?"

Nico döndü ve Gorgyra'nın beyaz kanosunun gerçekten de dere üzerinde Long Island Boğazı'na doğru yüzdüğünü gördü.

Will sızlandı. "Bu kayığı ikinci kaybedişimiz" dedi. "Umarım Gorgyra bize kızmaz."

"Endişelenmene gerek yok" dedi Bob. "Böyle şeyler eve dönme-nin yolunu bulur."

Nico'nun boyuna daha yakın olabilmek için diz çöktü. "Ve ben de gidip kendiminkini bulmalıyım. Artık gitme zamanım geldi."

"Biraz kal" dedi Nico. "Sana kampı gezdireyim."

"Evet, lütfen kal" dedi Kheiron. "Şahsen, seninle her türlü konuda konuşmayı çok isterim."

Bob başını hayır anlamında salladı ve Küçük Bob onun kollarına atladı. "Batıya gitmeliyim. Ait olduğum yer orası."

Sonra gülümsedi. "Hayır, aslında öyle değil. Gitmek *istediğim* yer orası."

Nico'ya sıkıca sarıldı ve kollarını Will'e uzattı. "Özgürlüğüme kavuşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim Will Solace."

"Benim için zevkti" dedi Will. "Şey, aslında çoğu zaman perişandım ama eğer seni kurtarabileceğimi bilsem yine yapardım Bob."

Küçük Bob, Will'e yüksek sesle miyavladı.

"Ve seni de Küçük Bob" diye ekledi Will.

"Tam olarak nereye gideceksin Bob?" diye sordu Kheiron.

"Hiçbir fikrim yok." Değişmiş Titan ayağa kalktı ve batıya baktı, bunu yaparken güneş ışınları başının arkasına vuruyordu. Nico bunun bir tacın uçları gibi görüldüğünü düşündü. "Ama benim için mümkün olan en iyi gerçeklik bu. Eskiden hiçbir seçeneğim yokken artık seçeneklerim var."

Elini Will, Nico ile Kheiron'a salladı ve ardından Küçük Bob peşinde parıldarken ormanın içinden yürüdü.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Kheiron boğazını temizledi. "Siz çocuklar imkânsız bir şeyi başardınız" dedi. "Bay D ve ben böyle bir kahramanlığın üstesinden nasıl geldiğinizi duymak için can atıyoruz ancak önce ikinize de güzel, sıcak bir yemek verelim."

"Evet, lütfen" dedi Will. "Nektar ve ambrosiadan bıktım."

Kheiron yüzlerini incelerken, "İyileşmenizi kolaylaştırmak için gelecekte bundan daha fazlası olacak" dedi. "Görüyorum ki ikinizin de biraz canı sıkkın."

Uzandı ve Nico'nun çenesini kaldırdı. "Revire gitmen gerekiyor mu evlat? Yanağındaki bu kesiği düzeltebileceğimize eminim."

"Hayır" dedi Nico. "Düzeltilecek bir şey yok. Bu hâli hoşuma gidiyor."

"Bu arada pastırma, yumurta ve kızarmış ekmeğe ne dersiniz?"

"Göz yumurta olsun mu?" diye sordu Nico.

“Ekmeğimi fazla kızarmış severim” dedi Will.

Yarı-tanrılar birbirlerine sırttılar.

Kheiron ciddi bir ifadeyle onlara baktı. “Sadece ikinizle de ne kadar çok gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Dionisos muhtemelen bunu kabul etmeyecektir ama o da aynı şekilde hissediyor.”

“Teşekkür ederiz” dedi Nico.

Aşağı uzanıp parmaklarını Will’in parmaklarının arasından geçirdi.

Will, Nico’ya sıcak bir ısıltı gönderdi.

Nico da bunu kabul etti.

50

Yemek gazinosuna girdiklerinde Nico ve Will'i küçük bir orman perisi ve nimfa grubu karşıladı ve Bay D yaklaşmak için bile onları kovalamak zorunda kaldı.

"İki *favori* yarı-tanrım dönmüş" dedi ve kollarını açıp ikisini de aynı anda kucakladı.

Will, Bay D'nin koltukaltından "Favori mi?" dedi. "Yarı-tanrılar sevdiğinizi bile bilmiyordum."

"Eh, sevmiyorum," dedi, "Hepiniz denizin dibine düşebilirsiniz ve umursamam. Ama siz ikinizin son boğulanlar olmanızı isterim."

Nico, sırtarak "Sizi özlediğime inanamıyorum" dedi. "Geri dönmek harika."

Bay D, dumanı tüten taze yiyeceklerle dolu masayı işaret ederek, "Her şeyi duymam gerek" dedi. "Yemeğinizi yiyin ve hikâyeyi anlatmaya başlayın çünkü çoktan duyduklarım kulağa *olağanüstü* geliyor."

"Çoktan duyduklarınız mı?" dedi Will. "Ama biz... *az önce* geldik."

Masanın başında oturan Kheiron, "Bizim dünyamızda haberler hızlı yayılır" dedi.

Birkaç orman perisi fırladı ve herkese nektar kadehleri doldurmaya başladı. "Ve tabiri caizse, kahramanlığınızın küçük bir kısmı gün yüzüne çıktı."

Bay D, Nico'nun ayaklarına ve onların arkasına saklanan Çokotoplara baktı. "Özellikle duymayı sabırsızlıkla beklediğim şey bunlar... her neyseler!"

Nico, Bay D'nin heyecandan patlamak üzereymiş gibi görüldüğünü düşündü ve açıkçası bu tam bir zevkti.

Will, Nico'yu masaya götürdü ve yan yana oturdular. Kabarık göz yumurtalar, parıldayan meyve kaseleri, taze kreplerden oluşan yüksek bir kule ve çıtır vegan pastırmayla dolu bir tabak vardı. Nico her bir lokmayı yiyeceğinden emindi.

"Pekâlâ, nereden başlayalım?" dedi, üç krep üst üste dizip ağzına atarken.

Kheiron'un ağzı biraz açılırken Bay D'nin de gözleri Nico sanki cephanelikte oynayan bir yarı-tanrıymış gibi irileşmişti.

Kheiron'un karşısında oturan Bay D, "En baştan anlat Nico" dedi. "Açık açık."

Böylece Nico ve Will sırayla geçen hafta boyunca olanları anlattılar. Nico, Will'in yemek yemesi gerektiğinde konuşuyordu, masaya yeni bir tabak koyulduğunda Nico'nun bakışları donuklaşıyordu ve Will sözü devralıyordu. Nico olup bitenlerden sonra kendini yorgun hissetmeyi bekliyordu ama kalbinin, ruhunun ve zihninin burada, Melez Kampı'nda, kendisine değer veren insanların arasında olmayı ne kadar özlediğini fark etmişti.

Yeraltı Dünyası'na karşı her zaman zayıf bir noktası olacaktı. Orası Nico'nun ikinci eviydi. Ama onun ilk evi -Nyx'in onun hakkında anlayamadığı şey de buydu- ölümlülerin dünyasıydı.

Uzun yılları arkadaşlığa, dostluğa, sevgiye direnerek geçirmişti. Tek bir yerde kalmayı reddetmiş ve kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemişti. İnsanlar Nico'ya önemsediklerini göstermek için ne kadar çabalar da o, bunun yerine yalnızlığı ve bir başmalığı seçmişti.

Will'in Kaos çukurunu ve Nyx'le olan hesaplaşmasını anlatırken Nico, kendisine geçmişteki benliğinin güvende kalmaya çalıştığını söylemişti. Yıllar süren hayal kırıklığı ve acıdan sonra, en kötüsünü ummuştu. Ama şimdi...

Ayaklarının dibinde hafif bir cıvıldaama vardı. Çokotoplar masanın altına toplanmıştı ve ona beklentiyle bakıyorlardı. Tek gözlü kakodemon parlayan diliyle dudaklarını yaladı.

Böyle olunca Nico bir tabak taze krep kapığı gibi hızlıca yere koydu.

Çokotoplar ziyafet çekerken patlak veren coşkuyu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama eninde sonunda Kheiron masanın altına baktı ve kaşlarını çatı.

"Bunlar Nyx'in senden yarattığı şeyler mi?" diye sordu.

Nico başını onaylarcasına salladı. "Hayatı boyunca kakodemonlar yarattı" dedi. "Tekrar yapması o kadar da şaşırtıcı değil."

"Yani sen aslında bir grup kakodemonun babası" dedi Bay D. "Bu benim hikâyedeki favori kısmım olabilir. Oldukça *kaotik*."

"Pardon da" dedi Will. "Onların ismi Çokotop. Düzeltiyim."

"Göndermeyi anlamadım ve ne anlama geldiğini öğrenmek de istemiyorum" dedi Bay D. "Ama tamam, Çokotoplar olsun."

Kheiron keçi sakalını ovuşturdu. "Kehaneti yerine getirmenin ne kadar da ustaca bir yolu" dedi. "İtiraf etmeliyim ki... endişelendim." Bay D'yi başıyla işaret etti. "İkimiz de endişelendik."

Bay D, bir üzümü ısırp patlatırken, "Kendi adına konuş" dedi. "Ben hep Nico'nun zaferle geleceğini biliyordum."

Kheiron yöneticiye ters ters baktı. "Her neyse, bence korkutucu ve riskli bir şey yaptın Nico ama o parçandan vazgeçmeye istekli olduğunu gördüğüme sevindim."

"Şey, tamamen değil" dedi Will. "Eğer bu görevden öğrendiğim bir şey varsa, o da geçmişini def etmenin pek de mümkün olmadığıdır. Hatta sağlıklı da olmadığıdır. Onunla yaşamayı öğrenmek çok daha iyi." Aşağıya uzandı ve azı dişli olan Çokotop'u okşadı. "Ve bence Nico bu konuda müthiş bir iş çıkaracak."

Nico'nun yüzü kızardı. "Teşekkür ederim" dedi sessizce.

Will elini Nico'nun sol bacağının üzerine koyup sıktı.

Nico ellerini şişmiş karnına koyarak arkasına yaslandı ve uzun zamandır bu kadar tok hissetmediğini fark etti. Her zaman yemek yemeyen yarı-tanrı olarak bilinirdi. Neden kendisinin defalarca açlık noktasına gelmesine izin vermişti ki?

Çünkü alıştığı şey buydu.

Ama Nico'nun hayatı değişiyordu. *Değişmişti*. Şu an alışık olduğu hayat bile bir yıl öncekinden farklıydı. O zamanlar bir ilişkisinin olması bile ona imkânsız geliyordu.

Gidişat değişmişti.

Bu kötü bir şey değildi.

Ancak Nico orada oturup iki yöneticiye Tartarus'u anlatırken Will'in animasyonlu hikâye anlatımını izlerken bir şeylerin rahatsız ettiğini hissetti. Bir şeyler eksikti. Yarım kalmıştı. Çekilmesi gereken bir iplik daha kalmıştı.

Aşağı Çokotoplara baktı. Onlar da tıka basa doymuşlardı ve şimdi masanın altında uyukluyorlardı. Bay D, çenesini ellerine dayadı ve Will'e sersem sersem bakarak Yeraltı Dünyası'nın her ayrıntısını özümsemişti.

Yeraltı Dünyası.

İşte oradaydı.

Diğer parça.

Nico ayağa kalktı ve izin istedi. "Hemen döneceğim" dedi Will'e. "Yapmam gereken bir şey var."

"Elbette" dedi Will. "İşin bittiğinde kulübemde buluşalım mı?"

Nico başını onaylarcasına salladı ve yemek gazinosundan uzaklaştı.

Hades kulübesine doğru yola çıktı. Tüm tanrıların kulübelelerinin bulunduğu açıklıkta olmak ürkütücüydü; Nico'nun Melez Kampı'na ilk gelişinde olduğundan çok daha fazlası vardı.

Ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir başka işareti.

Hades kulübesinin kapısı açılırken gıcırdadı; içerisi biraz bayatlamış bir şeyler gibi kokuyordu. Sanki Hades'in her çocuğu genç bir gotikmiş gibi dekore edilmiş olması onu hâlâ eğlendiriyordu ama karanlık dekorda rahatlatıcı bir şeyler vardı. Kulübenin kendisine ait olan kısmına ilerledi ve bir drahmi çıkarmak için şiltesini kaldırdı.

Sonra yatağına oturdu ve bomber ceketinin iç cebinden küçük bir kristal ve bir drahmi aldı. Pencerenin panjurunu açtı ve kristali güneş ışığına tuttu. Oluşan gökkuşağına adağını sunarken parayı attı.

Ve sonra şöyle dedi: "Tahlequah, Oklahoma. Piper McLean."

Bir süre sonra Piper'ın gülümseyen görüntüsü belirdi; sabah güneşi her iki omzundaki iki kahverengi örgüyü aydınlatıyordu. Yanında kumral tenli, koyu renkli saçları peri modeliyle kesilmiş bir kız vardı. Kızın burnunun çukurundaki hızma parıltısı.

"Nico!" dedi Piper. "Vay, bu ne sürpriz! Shel'le tanışmış mıydın?"

Nico başını hayır anlamında salladı ve ânında gözyaşlarına boğuldu.

Biraz teselliden sonra –ki Nico bunu İris mesajında yapmanın gerçekten zor olduğunu düşündü– Piper, Shel'den onlara biraz zaman vermesini istedi.

Nico yüzünü silerek "Hayır, sorun değil" dedi. "Kalabilir."

Piper tek kaşım kaldırdı. "Emin misin?"

Nico gülümsedi. "Eğer o senin için önemliyse benim için de önemlidir."

"Sorun değil" dedi Shel. "Burada olmam gerekmiyor."

"Kal" dedi Nico. "Belki yardım edebilirsin."

"Neler oluyor?" diye sordu Piper. "Acil bir durum mu var? Bir şey mi oldu?"

"Artık acil bir durum yok" dedi Nico. "Görevden daha yeni döndüm."

"Görev mi?" Piper'ın gözleri irileşti. "Yo, hayır."

Anlatmaya Nero'yu yendikten sonraki yaz kehanetiyle başladı. Piper'ın, başını sallayarak dikkatle dinleyen Shel'e bir şeyler açıklayabilmesi için Nico'nun sık sık durup beklemesi gerekmişti.

Onlara görevi anlattı. Yeraltı Dünyası'ndaki yolculuğu. Epiales'i, trogloditleri, Menoitios'u, bahçeyi ve Acheron'u. Tartarus'a ve de Will'le onu bekleyen kâbuslara geçtiğinde ise iki kız da şaşkına dönmüştü.

Anlatmayı bitirdiğinde yorgun düşmüştü. Bu, sabahtan beri Will'e ve kendisine olanları ikinci kez özetliyordu ve erkek arkadaşları kalan yarısını anlatmak için bile ortalıkta değildi. Ama Nico bunu kendisi yapmalıydı; özellikle de Piper, ona neden kendisiyle iletişime geçtiğini sorduğunda.

"Senden haber almayı sevmediğimden değil" dedi Piper. "Sadece... şey, uzun zamandır konuşmadık. Şeyden beri..."

Mesajın Piper tarafına sessizlik çöktü ve Shel onu kendine çekerek sarıldı.

"Asıl mesele de bu" dedi Nico. "Çünkü sana o zamandan sonra ulaşmalıydım..." İç çekti. "Jason öldükten sonra."

Piper bir anlığına arkasını döndü ve Nico'ya tekrar baktığında gözleri kızarmış ve ıslanmıştı.

Shel, Piper'ı şakağından öptü. "Geri geleceğim" dedi ayağa kalkarken.

"Gitmene gerek yok" dedi Piper.

"Biliyorum. Ama... bu sizin yalnız tartışmanız gereken bir konu. İşin bitince beni bulursun."

Shel kayboldu ve Nico, Piper'a gülümsedi. "Onu sevdim. İyi biri gibi duruyor."

"Onu ben de seviyorum" dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Jason'dan sonraki yas sürecimde hiçbir zaman tuhaf davranmadı."

"Bu şeyleri paylaşacak birinin olmasına sevindim. Duygularımı bastırmamam gerektiğini zor yoldan öğrendim."

"Nico, yaşadığın onca şeyden sonra –ve sadece bu macerada değil– sanırım neden kendini korumaya çalıştığını herkes anlayabilir. Bunun mantıksız falan olduğunu sanmıyorum."

"Ama oradaydın işte" dedi. "Çok sevdiğin birini kaybetmenin yasını tutuyordun ve ben bir mesaj bile bırakmadım. Bu yanlıştı."

Piper başını salladı. "Yani... evet, biraz tuhaftı. Dürüst olmam gerekirse bana bir noktada ulaşmanı beklemiştim ama öyle olmadı ve hayat da benim için değişti. Sanırım unuttum bile?"

"Şey, eski yaraları açtığım için özür dilerim ama bu deneyimden sonra çok düşündüm. Gerçekten daha iyi arkadaş olmamızı istiyorum ama Jason hakkında konuşmadan bunun gerçekleşmeyeceğinin de farkındaydım."

"Bunu takdir ediyorum" dedi Piper. Sonra da ekledi "Onu gerçekten çok özledim Nico."

"Ben de" dedi Nico, boğazı düğümlenmişti. "Öldüğünü unuttuğum günler oluyor. Zihnim onun bir göreve gittiğini ve seninle, Leo'yla,

Frank'le ya da Hazel'la Melez Kampı'na vals yaparak geleceğini falan sanıyor. Ve bunun kısmen, hâlâ aşmaya çalışmamdan kaynaklandığını biliyorum; onun burada olmamasına alışmaya çalışıyorum. Ama aynı zamanda belki de bunu asla tamamen atlatamayacağımı da fark ediyorum. O gittiği için bir parçam her zaman acı çekecek."

"O parça gittikçe küçülecek." Örgülerini omuzlarına attı. "Hayatı ne kadar çok yaşarsan, hayatın, kalbindeki deliğin etrafında o kadar fazla büyür. Bazen biri gelir ve kalbinde yepyeni bir oda kurmana yardım eder ve sen de onu sevgi ve anılarla doldurursun."

"Shel gibi mi?"

Piper başını eğip gülümsedi. "Şey, aşırı ateşli erkek arkadaşın Will Solace'tan bahsediyordum ama tabii, Shel de olur."

"Onunla nasılsınız?"

"Çok iyi" dedi Piper. "Pek çok ilk yaşıyor. Bir kızla ilk ilişki. İlk kez benim gibi Yerli biriyle birlikteyim. Bu gerçekten çok rahatlatıcı Nico. Aynı hayatları yaşamamış olsak da bu ortak dile ve deneyime sahibiz."

"Bu harika!" dedi Nico. "Senin için gerçekten çok sevindim."

"Bazen garip de oluyor tabii. Babam hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyor."

"Eyvah" dedi Nico. "Çok yargılıyor mu?"

"Hayır, pek değil" dedi Piper. "Sanırım beni bir birey olarak görmekte zorlandı, sonra da benim başka bir şey olduğumu kabul etmek zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse ben bile bununla mücadele ediyorum."

"Neyle mücadele ediyorsun?"

"Şey," dedi Piper sandalyesinde hareketlenerek. "Jason'ı gerçekten çok sevdim. Ondan gerçekten çok hoşlanmıştım. Bu yüzden bir kızdan hoşlandığımı fark etmek benim içimde de şok etkisi yarattı. Babamın bununla hiçbir problemi yok. Bana, içinde en ufak bir homofobi kırıntısı dahi olsa, Hollywood gibi bir yerde çalışamayacağını söyledi. Orada neredeyse hiç kimse heteroseksüel değil."

Nico güldü. "O zaman... bu bir etiket meselesi mi?"

"Evet, sanırım. Yani, heteroseksüel olduğumu zannetmiştim ama belli ki değilmişim. Ama... bu durumda biseksüel miyim? Pan-

seksüel mi yoksa? Eğer başka bir erkeği bir daha çekici bulmazsam bu lezbiyenim mi demek oluyor?"

Nico önce buna cevap vermedi. "Bence, kendi yaşadıklarımın sonra" dedi nihayet, "senin için söyleyebileceğim en iyi şey sonsuza dek tek bir şey olmadığımız. Hayatımızın herhangi bir noktasında değişebiliriz. Başkalarının atadığı etiketlere hapsolmak zorunda değiliz. Tanrılar aşkına, kendimize verdiğimiz etiketlere bile takılı kalmak zorunda değiliz. O yüzden biseksüel, panseksüel, lezbiyen ya da kuir olabilirsin ve yarın benliğinle ilgili daha iyi bir hissiyatın da olabilir. Ya da koca bir kuir karmaşasına girip elli yıl sonra da anlayabilirsin."

"Bir daha sorunca babama söyleyeyim bunu" dedi Piper gülererek. Tristan McLean'ı taklit etmeye çalıştı. "'Piper, hayatım, ilişkini nasıl tanımlamalıyım?' 'Şey, baba, ben koca bir kuir karmaşasına girdim.'"

Nico bunun üzerine, belki de hayatında ilk defa, kahkahayı bastı. "Müthiş."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Shel kapıdan başını uzatıp anlaşılmayan bir şeyler söyledi.

"Gitmem gerek Nico" dedi Piper. "Bugün uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz ve hemen yola koyulmazsak oraya gittiğimizde bir milyar derece falan olacak hava."

"İyi eğlenceler" dedi Nico. "Bir metre bile yürüme fikri bende yok olma isteği uyandırıyor ama sen bana uyma tabii."

Piper kıkırdadı ve el salladı. "Kendini özletme Nico di Angelo."

"Tanıştığımıza memnun oldum!" dedi Shel.

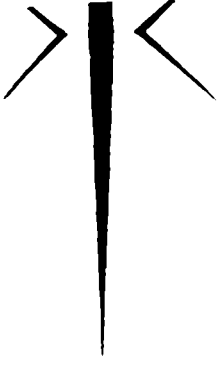
Nico onlara el salladı ve İris mesajı buharlaştı.

Nico, içini kaplayan huzurla yatağa uzandı. Piper'm durup dururken aramasına vereceği tepkiden korkmuştu ama artık bu kadar endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Elbette Piper yas sürecinde verilen karmaşık tepkileri anlayacaktı! Ama Nico'nun üzerinde çalışması gereken şey de buydu işte; her zaman en kötüsünü öngörmek.

Belki de bu konuyu Bay D'ye açmalıydı. Kamp yöneticisiyle Tartarus hakkında daha fazla konuşmak ilginç olabilirdi ama daha da

güzeli, Nico'nun zihnine yarayacak bir şeyler bulabilmeleri olurdu.

Artık değişime bu kadar açık olmak... eh, bu Nico'yu korkutuyordu. Ama aynı zamanda onu heyecanlandırıyordu da. Bunu planlamamıştı ama hızla rüyasız, bitkin bir uykuya daldı.

51

Nico aniden ve panik içinde uyandı.

Ah, hayır, diye düşündü. Will! Onunla buluşacağımı söylemiş-tim!

Kulübesinden fırladığında saatin kaç olduğundan bile emin değildi ama dışarısı hâlâ çok aydınlıktı ve hava o kadar da erken gibi gözüküyordu. Açıklıktan Apollon kulübesine doğru ilerlerken gözlerini ovuşturdu ve ortadaki ateşin yanından hızla geçti. Ön kapıyı itip açtığında, özellikle de İris mesajı üzerine Kayla ve Austin'in şok olmuş yüzleriyle karşılaştığında, ilk önce kapıyı çalması gerektiğini fark etti.

"Nico!" diye bağırdı Austin. "Seni gördüğümüze çok sevindik!"

"Çokotoplar nerede?" diye sordu Kayla gözleri kocaman. "Onları ciddi görmek istiyorum."

Nico, omuzlarını silken Will'e bir bakış attı. "En son gördüğümde yemek gazinosunda uyuyakalmışlardı."

"Sonra görüşürüz o zaman" dedi Nico iki yarı-tanrıya. "Will'i sizden çalsam sorun olur mu?"

"Ooooo" dedi Kayla imalı bir sesle. "Ne kadar da romantik."

"Kapa çeneni Kayla" dedi Will sırtarak. "Sizinle sonra konuşurum, olur mu?"

Nico, İris mesajı kaybolurken el salladı ve yatağa Will'in yanına geçti. "Piper'la konuştuktan hemen sonra gelmek istedim ama konuşmadan sonra uyuyakalmışım."

"Dert etme" dedi Will. "Geleceğini biliyordum." Nico'nun elini tuttu. "Demek, Piper... Her şey yolunda mı?"

"Evet" dedi Nico genişçe gülümseyerek. "Bayağı yolunda."

"Ve biz de iyiyiz, değil mi?"

"Evet" dedi Nico, Will'in omzuna yaslanarak. "Sanırım bugün, geçen yıla göre daha fazla konuştuk, o yüzden şu anda yine uzun uzun konuşmamıza gerek yok bence."

"Katılıyorum" dedi Will.

Birkaç dakika öylece uzandılar, ardından Will boğazını temizleyerek lafa girdi.

"Bir şey daha var" dedi.

Nico güldü ve Will'i itti. "Konuşmaya bayılıyorsun!"

"Ay ne yapayım, sosyal bir kelebeğim!"

Nico, kendini yatağa bıraktı. "Tamam, neymiş o bir şey?"

Will, Nico'ya paralel şekilde uzandı. "Seni veya herhangi bir şeyi değiştirmeye çalışmadığımı bilmeni isterim. Bence Nyx olayı ilişkimizdeki pek çok şeyi ortaya çıkardı."

"Evet biliyorum" dedi. "Her ikimizde de."

"Şu ada beni konuşuyoruz, o yüzden konudan sapma Nico."

"Seni yarın sabah Tartarus'a yollayayım da gör."

"Ve artık nasıl geri döneceğimi biliyorum, o yüzden avucunu yalarsın!" Durdu. "Aslında Bob'un bu son kısmı nasıl hallettiğini bilmiyorum ama konumuz bu değil. Söylemeye çalıştığım şey, senin kafamda oluşturduğum bir versiyonunu istediğimden ya da gerçekten de karanlık bir yumakmışsın gibi davranacağımdan değil. Bazen öyle yaptığımı düşünüyorum."

"Ama ben de bundan beslendim" dedi Nico. "Sorun şu ki, benim karanlık bir yumaktan başka bir şey olduğuma inanmalarına izin vermedim. Her ne kadar içten içe arkadaşlarım olmasını ve ilgilenilmeyi istesem de. Ama yaşadığım tüm acı ve ıstıraplardan kurtulamadım."

“Belki de Çokotoplar sana iyi gelir. Bilmiyorum, kişisel iblislerimizin artık bedeninizin dışında yaşadığı fikri oldukça havalı.”

“Oo, bayağı havalı” dedi Nico ve Will’le yüz yüze gelebilmek için bir eliyle kendini destekledi. “Çokotopları kimseye anlatmayacağım, böylece onları sık sık insanların ödlerini koparmak için kullanabilirim.”

“Yuh Nico” dedi Will. “Niye böylesin ya?”

“Çocukluk travmaları” dedi Nico başını sallayarak.

Will bile bu esprinin komikliğine yenik düşmüştü. Nico’nun bu kadar karanlık bir şeye gülebildiğini görmek hoşuna gitti ve bunu bir işaret olarak algılamıştı; Will gerçekten çabalıyordu.

Eh, Nico da öyleydi. Nyx, Nico’ya istemeden de olsa artık geçmişine bağlı yaşayamayacağını öğretmişti. Acısının onu tanımlamasına izin vermek zorunda değildi. Başka bir seçenek daha vardı; Apollon’un oğlu Will Solace hayatına girip tüm ışıyla onu aydınlatmadan önce göremediği o seçenek.

Nico artık ışıktan korkmuyordu.

Erkek arkadaşı ile birlikte sessizce yatakta yatıyorlardı; bacağı Will’inkinin üzerindeydi ve parmakları Will’in avucundaki çizgileri takip ediyordu. Hiç kimse onu Will kadar sevmemişti ve bu artık korkutucu değildi. Nasıl olabilirdi ki? Kabullenme, saygı ve arzu Nico için en iyisi olmasındı da ne olsundu?

Hayatı tanrılar ve iblisler, savaşlar ve kehanetler, şüphe ve korku tarafından yönetilmiş ve neredeyse mahvolmuştu. Ama Will’in uykuya dalmasını izlerken bunların hiçbirinin artık önemi yoktu.

Kapı gıcırdadı ama Nico oralı olmadı. Ahşap zemindeki minik ayak seslerini duydu, ardından Çokotopların her birinin yatağın üzerine sıçradığını hissetti. Hepsi, Nico, Will veya birbirleriyle kucaklaşacak bir yer bulmuşlardı. Garipti; bir yıl önce bu Nico’nun hayal edebileceği bir şey değildi.

Geleceğin neler getireceği ya da hangi krizin baş göstererek dünyanın güvenliğini ve refahını tehdit edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlar yarı-tanrıydılar; bunlar, onların olmazsa olmazlarıydı.

Ama tam da o an, Nico'nun hayatı boyunca ilk kez belli bir duygunun tüm vücudunu doldurduğunu, kemiklerine kadar işlediğini, kalbine gömüldüğünü hissettiği an olmuştu.

Nico gülümsedi.

Gelecek umut vaat ediyordu.

Ve Nico ona tutunuyordu.

SÖZLÜK

Acheron Nehri: Yeraltı Dünyası'ndan geçen beş nehirden biri; Acı Nehri; lanetlilerin ruhları için nihai ceza yeri.

Aeterna: İki ayak üzerinde duran, tüylü kürkle kaplı ve tepeli, kemik kaplı bir kafası olan bir dev.

Akhyls: Yunan sefalet tanrıçası; Nyx'in kızı; bir protogenos.

Altın Post: Poseidon'un babası olduğu uçan bir koç olan Chrysomallos'un postu; güçlü iyileştirme yetenekleri vardır. Post şu anda sınırların güçlendirilmesine yardımcı olmak için Thalia'nın çam ağacındaki Melez Kampı'nda bulunuyor. Ejderha Peleus tarafından korunmaktadır.

Ambrosia: Tanrıların yediği, genellikle küçük küpler halinde sunulan yiyecekler; yarı-tanrılar yaralarını iyileştirmek ve güçlerini yeniden kazanmak için yerler.

Amphithemis: Boynuzlu Lamia sentorlarından biri.

Apollon: Güneşin, ışığın, şifanın, hastalığın, vebanın, müziğin, sanatın, şiirin, okçuluğun, aklın, bilginin, gerçeğin ve kehanetin Yunan tanrısıdır. Zeus'un oğlu ve tanrıça Artemis'in ikiz kardeşidir. Zeus bir zamanlar Apollon'u tanrısal güçlerinden arındırarak ve onu Lester

Papadopoulos adında ölümlü bir genç kılığında dünyaya göndere-
rek cezalandırdı. Apollon, Olimpos Dağı'ndaki yerini yeniden kazan-
mak için, Kâhinleri yeniden kurma arayışına çıkmak ve baş düşmanı
Piton'la yüzleşmek zorunda kaldı (bkz. Apollon'un Görevleri serisi).

Ares: Yunan savaş tanrısı; Zeus ve Hera'nın oğlu ve Athena'nın
üvey kardeşi.

Argo II: Yarı-tanrı Leo Valdez tarafından inşa edilen, hem yelken
açabilen hem de uçabilen ve figür olarak bronz ejderha Festus'un
yer aldığı fantastik gemi. Gemi, adını Altın Post'u bulma arayışın-
da Jason'a eşlik eden bir grup Yunan kahraman tarafından kullanı-
lan Argo gemisinden almıştır (bkz. Olimpos Kahramanları serisi).

Artemis Avcıları: Av'da ona katılacaklarına ve hayatlarının geri
kalanında aşkı reddedeceklerine dair tanrıça Artemis'e yemin eden
bakireler; karşılığında sonsuz gençlik kazanırlar.

Artemis: Yunan av, okçuluk, vahşi doğa, ormanlar, Ay, parlak-
lık, bakirelik ve doğum tanrıçası. Zeus'un kızıdır ve ikiz kardeşi
Apollon ile birlikte "İkiz Okçular" olarak bilinir.

Asphodel Tarlaları: Yeraltı Dünyası'nın ne iyi ne de kötü bir ha-
yat yaşayan insanların ölümden sonra gönderildiği bölümü.

Athena Parthenos: Dev bir Athena heykeli; tüm zamanların en
ünlü Yunan heykeli.

Athena: Yunan bilgelik tanrıçası.

Bakkus: Roma'nın şarap ve eğlence tanrısı. Yunan versiyonu:
Dionisos.

Basilisk: Zehirli ve ateş püskürten küçük yeşil yılan benzeri bir
canavar. Adı küçük taç anlamına geliyor.

Büyükonuş: Afrodit'in çocuklarına bahsettiği, onların başkala-
rım sesleriyle ikna etmelerini sağlayan bir kutsama.

Ceza Çayırları: Yeraltı Dünyası'nın, yaşamları boyunca kötü
olan insanların, ölümden sonra işledikleri suçlardan dolayı sonsuz
ceza ile yüzleşmek üzere gönderildiği bölümü.

Charon: Ruhları Yeraltı Dünyası'na taşıyan kayıkçı.

Cocytus Nehri: Yeraltı Dünyası'ndan geçen beş nehirden biri; Ağıt
Nehri; suyu dondurucu soğuk ve milyonlarca kalbi kırık sesle dolu.

Cupid: Roma aşk tanrısı.

Çukur akrebi: Birinci Titan Savaşı sırasında Tartarus'tan çağrılan dev bir canavar akrep.

Damasen: Tartarus ve Gaia'nın dev oğlu; Ares'e zıt olarak yaratıldı; Maenoialı drakonunu öldürdüğü için Tartarus'a mahkum edildi.

Dante: On dördüncü yüzyıl epik şiiri İlahi Komedya'nın bugün kullanılan İtalyan dilinin yerleşmesine yardımcı olan İtalyan şairi; Cehennem'deki cehennem tasvirinin Batı edebiyatı üzerinde kalıcı bir etkisi oldu.

Delfi Kâhini: Apollon'un kehanetlerinin sözcüsü.

Demeter: Yunan tarım tanrıçası; Titanlar Rhea ve Kronos'un kızı.

Diocletianus: Son büyük pagan imparator ve huzur içinde emekli olan ilk kişi; bir yarı tanrı (Jüpiter'in oğlu). Efsaneye göre onun asası bir hayalet orduyu canlandırabilir.

Dionisos: Yunan şarap ve şenlik tanrısı; Zeus'un oğlu. Roma formu: Bakkus.

Drahmi: Antik Yunan'da kullanılan gümüş para.

Drakon: Boynunda fırfırlar, sürüngen gözleri ve kocaman pençeleri olan, sarı-yeşil, yılan benzeyen devasa bir canavar; zehir kusar.

Dryad: Ağaç perisi.

Efsanebüyüsü: Yunan mitolojisine dayanan bir kart ve heykelcik oyunu.

Ekidne: Gaia ve Tartarus'un kızı; "tüm canavarların annesi".

Elysium: Yeraltı Dünyası'nın, tanrılar tarafından kutsananların ölümünden sonra sonsuz huzur içinde dinlenmeye gönderildikleri bölümü.

Empusa: Dişleri, pençeleri, bronz sol bacağı, eşek sağ bacağı, ateşten saçları ve kemik kadar beyaz derisi olan bir vampir. Empusalar, ölümlü kurbanlarını cezbetmek için Sis'i manipüle etme, şekil değiştirme ve cazibeli konuşma yeteneğine sahiptir.

Ephialtes: Birinci Dev Savaşı sırasında Gaia tarafından Olimpos tanrılarını yok etmek için yaratılan bir dev. O ve ikiz kardeşi Otis, Dionisos ve Bakkus'un derdi haline geldiler.

Epiales: Kâbusların tecessümü; Nyx'in çocuğu.

Erebos: Hades'in krallığında kocaman siyah duvarlar; karanlı-
ğın ve pusun tecessümü.

Eris: Yunan çatışma tanrıçası, Nyx'in kızı.

Favonius: Batı Rüzgârı'nın Roma tanrısı.

Furyalar: Roma intikam tanrıçaları; genellikle üç kız kardeş ola-
rak tanımlanır: Alecto, Tisiphone ve Megaera; Gaia ve Uranüs'ün
çocukları. Yeraltı Dünyası'nda yaşarlar, kötülük yapanlara ve gü-
nahkârlara eziyet ederler.

Gaia: Yunan yeryüzü tanrıçası; Titanların, devlerin, Tepegözle-
rin ve diğer canavarların annesi.

Gece'nin Malikânesi: Nyx'in sarayı.

Geras: Yunan yaşlılık tanrısı; Nyx'in oğlu.

Geryon: Korkunç üç gövdeli dev ve Medusa'nın torunu.

Gölge yolculuğu: Yeraltı Dünyası yaratıklarının ve Hades'in
çocuklarının, kullanıcıyı aşırı derecede yormasma rağmen, yeryü-
zünde veya Yeraltı Dünyası'nda istenilen herhangi bir yere seyahat
etmesini sağlayan bir ulaşım şeklidir.

Gri Kız Kardeşler: Tek bir gözü ve tek dişi paylaşan ve Büyük
New York City bölgesine hizmet veren bir taksi şirketini işleten üç
yaşlı kadın –Öfke, Fırtına ve Eşekarısı; küçük deniz tanrıları Keto
ve Forkis'in kızları.

Hades: Ölülerin ve yeraltı zenginliklerinin tanrısı.

Hades'in Evi: Yunan ölüm tanrısı Hades ve karısı Persephone'nin
ölenlerin ruhlarına hükmettiği Yeraltı Dünyası'nda bir yer.

Harpya: Kişileri ve şeyleri kapalı kanatlı bir dişi yaratık.

Hera: Yunan evlilik tanrıçası; Zeus'un karısı ve kız kardeşi.

Hermes: Yunan gezginlerin tanrısı; ölülerin ruhlarına rehber;
iletişim tanrısı.

Hiperborealılar: Kuzeyden gelen, genellikle barışçıl ve insanla-
ra dost devlerden oluşan bir ırk.

Hypnos: Yunan uyku tanrısı, Nyx'in oğlu.

İapetos: On iki Titandan biri; batının efendisi; adı Delici anlamı-
na geliyor. Percy Jackson, Hades'in diyarında onunla savaştığında

İapetos, Lethe Nehri'ne düştü ve hafızasını kaybetti; Percy ona Bob adını verdi.

İris-mesajı: Tanrılar ve yarı tanrılar tarafından kullanılan ve gökkuşağı aracılığıyla iletilen görüntülü iletişim biçimi. Hizmet, Yunan gökkuşağı tanrıçası İris tarafından yönetilmektedir.

Jüpiter Kampı: Kaliforniya'da Oakland Tepeleri ile Berkeley Tepeleri arasında bulunan Romalı yarı tanrılarının eğitim alanı.

Kakodemonlar: Nyx'in olumsuz duygu ve hisleri kişileştirmesi.

Kaos: İlk yüce; protogenosların ortaya çıktığı primordiyal kütle. Ayrıca Tartarus'un altında solmuş tanrılarının sonsuzlukta uyuduğu şekilsiz bir boşluk.

Kerberos: Yeraltı Dünyası'nın üç başlı bekçi köpeği.

Keres: Yunan dehşetli ölüm tanrıçası; Nyx'in çocuğu.

Kheiron: Melez Kampı'nın etkinlik yöneticisi olan ölümsüz sentor.

Kikloplar: Her birinin alnının ortasında tek gözü olan ilkel bir dev ırkının üyeleri.

Kimera: Ekidne ve Tifon'un canavar çocukları. Kanla kaplı bir yeli olan bir aslan kafasına, dev bir keçi gövdesine ve kuyruğu olarak bir yılan ve üç metre uzunluğunda bir elmas sırtına sahiptir.

Kronos: On iki Titan'ın en küçüğü; Uranüs ile Gaia'nın oğlu; Zeus'un babası. Annesinin isteği üzerine babasını öldürdü. Kaderin, hasatın, adaletin ve zamanın Titan efendisi.

Labirent: Aslen Girit adasında zanaatkar Dedalus tarafından Minotor'u (yarı insan, yarı boğa) tutmak için inşa edilmiş bir yeraltı labirenti.

Lamia sentoru: Zeus tarafından bebek Dionisos'u korumak için gönderilen Lamos Nehri'nin on iki ruhundan biri.

Lethe Nehri: Yeraltı Dünyası'ndan geçen beş nehirden biri; Unutkanlık Nehri; ondan içmek birine kimliğini unutturur.

Lotus Oteli ve Kumarhanesi: Las Vegas, Nevada'da misafirlerin zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı ve asla yaşlanmadığı bir tesis; Hades, Nico ve kız kardeşi Bianca'yı II. Dünya Savaşı'ndan önce oraya sakladı ve birkaç on yıl boyunca orada kaldılar.

Maenoialı drakon: Maenoia köyüne (günümüz Türkiye'sinde) saldıran Lidyalı bir drakon.

Mani: Deliliği ve çılgınlığı temsil eden bir ruh.

Mantikor: İnsan başı, aslan bedeni ve akrep kuyruğu olan bir yaratık.

Melez Kampı: Long Island, New York'ta bulunan Yunan yarı-tanrılarının eğitim alanı (bkz. Percy Jackson ve Olimposlular serisi).

Menoitios: Hades'in sürülerinin koruyucusu.

Minos: Girit kralı; Zeus'un yarı tanrı oğlu; Her yıl Kral Egeus'a, Minotor tarafından yenecekleri Labirent'e gönderilmek üzere yedi erkek ve kız seçmesini sağladı. Ölümünden sonra Yeraltı Dünyası'nda hâkim oldu.

Nektar: Tanrıların içeceği; ambrosia gibi yarı tanrılar da onu yaralarını iyileştirmek ve güçlerini yeniden kazanmak için tüketirler.

Nemesis: Yunan intikam tanrıçası, Nyx'in kızı.

Nero: Roma tarihindeki en kötü imparatorlardan biri, kötü niyetli, acımasız ve kana susamış olmakla ünlü.

Nyx: Yunan gece tanrıçası; ilk doğan element tanrılarında biri.

Orpheus: Bizzat Apollon tarafından eğitilmiş yetenekli bir müzisyen; Ölen karısını geri almak için Yeraltı Dünyası'na şarkı söyleyerek girdi.

Otis: Birinci Dev Savaşı sırasında Gaia tarafından Olimpos tanrılarını yok etmek için yaratılan bir dev. O ve ikiz kardeşi Ephialtes, Dionisos ve Bakkus'un derdi haline geldiler.

Ölümün Kapıları: Tartarus'ta bulunan Hades Evi'nin kapısı. Kapıların iki tarafı vardır; biri ölümlü dünyada, diğeri Yeraltı Dünyası'nda.

Pegasus: Kanatlı ulu at.

Persephone: Yunan Yeraltı Dünyası kraliçesi; Hades'in karısı; Zeus ve Demeter'in kızı.

Phlegethon Nehri: Yeraltı Dünyası'ndan geçen beş nehirden biri; Ateş Nehri; Kötüleri hayatta tutar, böylece Ceza Tarlalarının işkencelerine dayanabilirler.

Piton: Mor pullu, lambaya benzeyen sarı gözleri olan ve bir hevesle kanatları, uzuvları ve fazladan kafaları büyütüp atabilme yeteneğine sahip devasa bir yılan. Apollon'un düşmanı.

Poseidon: Yunan deniz tanrısı; Titanlar Kronos ve Rhea'nın oğlu ve Zeus ile Hades'in kardeşi.

Protophenos: Primordiyal bir tanrı; Ortaya çıkan ilk ölümsüz ırkın bir üyesi; Kaos'un boşluğundan doğdu. Bir protogenosun dünyada fiziksel olarak tezahür etmesi engellenebilir, ancak bilinçleri asla yok edilemez çünkü onlar evrenin duyarlı yönleridir.

Satir: Yunan orman tanrısı, yarı keçi yarı insan.

Senosefali: Köpek başlı canavar.

Sentor: Yarı insan yarı at olan yaratıkların ırkı.

Sis: Bazı şeyleri ölümlülerden saklayan büyülü güç.

Sisifos: Hades'in bir ölümlü ruha verdiği en kötü cezalardan birini alan, Ceza Tarlaları'ndaki bir ruh. Hayattayken ölümü kandırmaya çalışan bir katildi. Ölümünden sonra, işini bitirdikten sonra serbest kalması şartıyla bir kayayı tepeye doğru yuvarlamakla görevlendirildi. Ama ne zaman tepenin üstüne çıksa, kaya aşağıya doğru yuvarlanıyor.

Skilla ve Haribdis: Dar bir su kanalının her iki yanında yaşayan iki canavar.

Stimfalyan kuşu: Bronzdan yapılmış gagası olan, insan yiyen bir kuş; tüyleri keskindir ve insanlara vurulabilir.

Stygian demiri: Styx Nehri'nde dövülmüş, canavarların özünü emebilen ve ölümlüleri, tanrıları, Titanları ve devleri yaralayabilen büyülü bir metal. Yeraltı Dünyası'ndaki hayaletler ve yaratıklar üzerinde önemli bir etkisi vardır.

Styx Nehri: Yeraltı Dünyası'ndan geçen beş nehirden biri; Nefret Nehri; insan çöpleriyle kirlenmiş; Bu nehir üzerinde yapılan yeminler, yerine getirilmediği takdirde, yemin eden kişiye ölümden daha beter bir şey getirecektir; Styx'te yıkanan ve hayatta kalan kahramanlar, vücutlarındaki küçük bir nokta dışında hasar görmez hale gelecek ve vurulursa ânında onları öldürecek; Stygian demirinin yok edilemez hale getirilmesi için soğutulduğu nehir.

Tartarus: Gaia'nın eşi; uçurumun ruhu; devlerin babası; Yeraltı Dünyası'nın en alçak kısmı.

Telkhin: El yerine yüzgeçleri ve köpek kafası olan bir deniz iblisi.

Titanlar: Altın Çağ'da hüküm süren ve daha genç tanrılar olan Olimposlular tarafından devrilen, Gaia ve Uranüs'ün torunları olan güçlü Yunan tanrılarında oluşan bir ırk.

Triumvirate: Tarihin en kötü üç Roma imparatorunun başkanlık ettiği bir organizasyon. Nero, Caligula ve Commodus; İkinci Titan Savaşı ve İkinci Dev Savaşı gibi olaylardan kazanç elde etti.

Troglodit: Kertenkele yemekten ve şapka takmaktan hoşlanan, mağarada yaşayan sürüngen insansı ırklardan biri.

Virgil: On dördüncü yüzyıl epik şiiri İlahi Komedi'de Dante'ye rehberlik eden Romalı şair.

Yarı-tanrı: Bir tanrının ve bir ölümlünün çocuğu.

Yeni Roma Üniversitesi: Jüpiter Kampı yakınındaki bir toplulukta yarı tanrıların, ölümlülerin veya canavarların müdahalesi olmadan huzur içinde çalışabilecekleri bir kolej.

Zeus: Yunan gökyüzü tanrısı ve tanrıların kralı.

